

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE LOATHING

ASHLEE ROSE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

NEFRET

ILLCIT AŞK

İKİNCİ KİTAP

ASHLEE ROSE

Ashlee Rose

Telif Hakkı © 2023 Ashlee Rose

Birinci Baskı

Yazar, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu eserin yazarı olarak tanımlanmak için manevi haklarını ileri sürmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni alınmaksızın çoğaltılamaz, kopyalanamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez veya yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir şekilde ve sonraki alıcıya benzer bir koşul uygulanmaksızın başka bir şekilde dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İÇİNDEKİLER

Ashlee Rose Yazarının Diğer
Kitapları Okuyucu Notu:

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35

<u>Bölüm</u>	<u>36</u>
<u>Bölüm</u>	<u>37</u>
<u>Bölüm</u>	<u>38</u>
<u>Bölüm</u>	<u>39</u>
<u>Bölüm</u>	<u>40</u>
<u>Bölüm</u>	<u>41</u>
<u>Bölüm</u>	<u>42</u>
<u>Bölüm</u>	<u>43</u>
<u>Bölüm</u>	<u>44</u>
<u>Bölüm</u>	<u>45</u>
<u>Bölüm</u>	<u>46</u>
<u>Bölüm</u>	<u>47</u>
<u>Bölüm</u>	<u>48</u>
<u>Bölüm</u>	<u>49</u>
<u>Bölüm</u>	<u>50</u>
<u>Bölüm</u>	<u>51</u>
<u>Bölüm</u>	<u>52</u>
<u>Bölüm</u>	<u>53</u>
<u>Bölüm</u>	<u>54</u>
<u>Bölüm</u>	<u>55</u>
<u>Bölüm</u>	<u>56</u>
<u>Bölüm</u>	<u>57</u>
<u>Bölüm</u>	<u>58</u>
<u>Sonsöz</u>	
<u>Teşekkür</u>	

*Sevgili okuyucum,
burada olmana
sevindim.
Sen harikasın, bunu asla unutma.*

Bana bir söz verir misin?

*Sizi mutlu eden şeyi yapın.
Ruhunuzun şarkı söylemesini sağlayan şeyi yapın.
Şiddetle sev.
Yağmurda dans
edin. Yüksek sesle
gülün.
Sonsuz sevgi ve mutluluğu hak
ediyorsunuz. Sonsuza dek mutlu olmayı hak
ediyorsunuz.
Her şeyi hak ediyorsun.*

*Kimsenin karnınızdaki ateşi, kalbinizdeki sevgiyi ve ruhunuzun saflığını
almasına izin vermeyin.*

Ily X

ASHLEE ROSE'UN DİĞER KİTAPLARI

STANDALONLAR:

İstenmeyen

Bana Vahşi

Aşk Sözü Ver

İşkence Gören

Kahraman Çalınmaya

Değer Bir Şey

Sevgili Kalbim, Beni Becerdin

İmzalı, Mühürlü, Bebek

SERİSİ:

Yeni Bir Şey

Kaybedilecek Bir Şey

Sonsuz Bir Şey

DÜET:

Love Always, Peyton

Forever Always, Knight

Way Back When Düet

ROMANLAR:

[Rosemont Rekindle](#)

[Us'a Hoş Geldiniz](#)

[Senin Küçük Kirli Sırrın](#)

[Vahşi Bir Buluşma](#)

RISQUÉ OKUR:

[Arayan Hallow](#)

[Arzulayan Hex](#)

[Baştan Çıkaran](#)

[Willow İsteyen Knox](#)

YASADIŐI AŞK SERİSİ

[Kızgınlık](#)

Hepsi Amazon Kindle Unlimited'ta mevcuttur
Kitapların doğası gereği sadece 18 yaş üstü için
uygundur.

OKUYUCU NOTU:

Xavier, Royal, Amora ve Reese İngilizdir, bazı kelimeler ve senaryolar için farklı ifadeler ve yazılışlar bulabilirsiniz, ancak lütfen unutmayın

Bunlar bir İngiliz için gramer olarak doğrudur. Titus, Kaleb, Keaton, Nate ve Connie Amerikalı.

Yasak Aşk kitaplarının hepsi birbiriyle bağlantılı bağımsız kitaplardır ve gerekli olmasa da sırayla okumanızı tavsiye ederim.

Yasak Aşk serisinden önce Sevgili Kalbim, Beni Mahvettin (Reese ve Killian) kitabını okumanızı şiddetle tavsiye ederim, böylece bazı sahneler ve senaryolar biraz daha anlamlı hale gelir.

Ayrıca karakterlerini, karakter gelişimlerini ve bu hikayeye bağlantılarını anlamak için Savage Love'ı (Xavier ve Royal'in hikayesi) okumanızı şiddetle tavsiye ederim.

TITUS KING

İLİK BAHAR HAVASINDA DURUYORUM, BAŞIMI ARKAYA EĞERKEN DERİN DERİN NEFES ALIYORUM

ve berrak gökyüzüne bakın. Bu kolay bir iş olmalıydı; bu şekilde doğrudan bir takas olmalıydı. Ama Şövalye Kardeşler ben daha fırsat bulamadan Amora'ya ulaştılar. Bizi gafıl avladılar ve onu elimizden aldılar. Xavier onların peşinde ve Amora'nın Amerika'ya giden bir sonraki uçakta olacağına söz verdi ama ben nefesimi tutmuyorum çünkü eğer tutarsam ölmüş olacağım.

Ona bir haftası olduğunu söyledim.

Onu uçağa bindirmek için bir haftamız var yoksa iş iptal olur.

Uğraşmam gereken kendi işlerim var, yirmi bir yaşındaki bir veleda bakıcılık yapmama gerek yok.

"Hey," diye arkamdan Nate'in sesini duyuyorum ve derin bir nefes alıyorum, "içeri geliyor musun? Pastayı yapıyorlar."

"Evet, evet, geliyorum," diye homurdanıyorum, arkamı dönüp resepsiyona geri dönüyorum, yüzüme bir gülümseme yerleştirirken kolumu Nate'in omzuna doluyorum. Bir gün için Amora Archibald'a bu kadar üzüldüğüm yeter.

Yarın tekrar alırım.

AMORA ARCHIBALD

O günün geleceğini biliyordum, babam bazı kötü insanları yakalayıp adalete teslim ettiğinden beri bu planlanmıştı. Her şeyi berbat ettiğini biliyordu. Yanlış insanlarla uğraştığını biliyordu.

Ama artık çok geçti.

Olan oldu.

Artık tek yapmam gereken başımı öne eğmek ve derslerime odaklanmaktı. Yapmam gereken tek şey buydu.

AMA YINE DE, BENDEN İSTENENİ YAPMADIM. YAPMADIM.

Hedef alındım, avlandım ve kendimi Şövalye Kardeşler'in yeni saplantısı olarak buldum.

İşte o zaman tüm dünyam başıma yıkıldı.

Şu anda Amerika'dan Titus adında bir puşt bana yirmi dört-yedi göz kulak olması için gönderiliyor, özgürlüğüm bir parmak şıklatmasıyla gitti ve babam yapmakla tehdit ettikleri şey yüzünden öfkeden kuduruyor.

HAZIR MISIN?

Emin misin?

EVET Mİ?

O ZAMAN KEMERİNİ BAĞLA .

BABAM ÜÇÜNCÜ XAVIER ARCHIBALD OLABİLİR, AMA BEN ONUN ÇOCUĞUYUM.
ondan.

Şeytanın Kızı.

Ben Amora Archibald, ve bu benim hikayem.

BİRİNCİ BÖLÜM

AMORA

YATAK ODAMDA DURMUŞ, GENİŞ KANATLI PENCERELERDEN DIŞARI BAKIYORUM.

meyve bahçesine bakıyordu. Sis elma ağaçlarının hemen üzerinde duruyordu, alçak bir bulut arazimizin çoğunu kaplıyordu. Çiçekler ölmüş ve solmuştu, çimenlerin uçlarında hafif bir kırağı vardı. Çok güzel bir manzaraydı, hatta çok güzeldi. Gözlerim görüş alanımdan çekilip yere düşerken ağır bir iç çekiş beni terk etti.

Bunun olduğuna tam olarak inanamıyordum. İşten eve dönerken başıma bir çuval geçiren maskeli iki adam tarafından götürüldükten sonra, onların olduğunu biliyordum. Babama bir uyarı gönderiyorlardı. Bana ellerini bile sürmediler. Kafamdaki çuval yırtılmadan önce bilinmeyen bir yere götürüldüm. Ama korkaklar maskelerini çıkarmadılar ve bana bir fincan çay ikram ettiler. O gece, babama bundan sonra ne yapacaklarını anlatan bir notla birlikte beni eve bıraktılar.

Şimdi de beni kendi evimde güvende tutması için bir koruma gönderiliyordu.

Çok kızmıştım ama babam bir daha kimsenin beni buraya getirmeyeceğine söz verdi.

Güvende olurdum.

Korunmuş olurdum.

Ama beni en çok endişelendiren şey, eğer Xavier Archibald beni koruyamazsa, kim koruyabilirdi? Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bana söylenen tek şey bakıldığım ve birkaç aylığına gitmem gerekebileceğiydi.

"Amora, sevgilim..." Odaya girdiğinde annemin yumuşak sesini duydum.

Hızla döndüm, dönerken uzun kıvılcı saçlarım savruldu.

"Yapma." Ses tonum kesik ve kısaydı. "Bunu durdurabilirdin..." Bakışlarımı onun üzerinde sabitledim. Kaşları çatıldı ve dudaklarının kenarları aşağı doğru indi. Sözlerim onu üzmüştü ama o ve babam beni daha çok üzmüştü.

"Amora, bunu senin iyiliğini düşünerek yaptığımızı biliyorsun."

"Saçmalamayı kes anne, cidden." Gözlerimi devirip kollarımı kavuşturdum.

göğsümün üzerinde ve kapıya doğru yürüyorum.

Bahse girerim Xander ve Ezekiel benim yaşımdayken bu olay yaşansaydı, başı dertte bir genç kız gibi bir korumayla kilit altında tutulmazlardı.

Ama tabii ki babanın küçük askerleri büyümüş ve aile şirketi için çalışıyorlardı.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda alay ettim, babam aşağıda durmuş beni beklerken buz gibi bakışları üzerimdeydi. Annemin benim yaşımdaykenki haline benziyordum; solgun, neredeyse yarı saydam bir ten ve koyu, ateşli kıvılcık saçlar. Ama gözlerim? Babaminkileri almıştım. Biri buz mavisi, diğeri koyu kahverengi. Yüzüm, tıpkı açık bir gece gökyüzündeki yıldız takımıyıldızları gibi düzensiz çillerle kaplıydı. Genellikle yanaklarımda ve burnumun üzerindeydiler. Ufak tefek ve inceydin.

"Amora," elimi meşe merdiven tırabzanında gezdirirken babamın güçlü, sert İngiliz sesi kalındı.

"Hain." Yanından geçip Betty'yi bulmaya giderken tersledim. *Ah Betty.*

Geniş mutfağa girip yemek masasının ucundaki sandalyeye çöktüm ve parmaklarımı masanın yüzeyine vurdum.

"Merhaba sevgilim," Betty gözlerinde hüznle bana baktı ama sesi sanki hissettiği acıyı gizlemeye çalışıyormuş gibi neşeliydi.

"Hey," ona bakarken yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı ama gözlerim yaşlarla doluyordu.

Annem harika bir annedir ama Betty, içmemem gereken zamanlarda odama gizlice alkol soka havalı bir teyze gibiydi. O en iyisiydi ve büyük olasılıkla en çok onu özleyeceğim. Betty dönüp annemle babamın odaya girdiğini gördü, ikisi de başları dik, çeneleri kalkık ve gözleri aşağıya dikilmişti. Sanırsınız ki kraliyet ailesindendiler; sanırım annem aşk için tahttan feragat ettiğini unuttu. Gözlerimi devirip başımı iki yana sallayarak bahçeye açılan büyük Fransız veranda kapılarından dışarı baktım ve derin bir iç geçirdim.

"Betty, git." Babam onu tersledi. Betty söyleneni yaptı ve kilerde kayboldu. Artık çok daha kırılıyordu ve yaş onun yanında değildi, ama babam ona hala her zamanki gibi davranıyordu. Bir hizmetçi gibi ve ailenin bir parçası değilmiş gibi. Bu beni hasta ediyordu.

"Çok kötüsün. Neden onunla böyle konuşuyorsun?" Ona ters ters baktım, başım hızla dönüyordu, böylece ikisine de bakıyordum. Gözlerim vücutlarında bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

"Sevgiden dolayı böyle yapıyorum. Betty benim nasıl biri olduğumu bilir; hiçbir zaman olmadığım biri gibi davranmadım."

"Bence çok kabasın."

Babam omuzlarını silkti, gözleri benimkileri yakarken dudağının bir köşesi hafifçe yukarı kalktı.

"Bu tavırları bırak prenses, sana hiç yakışmıyor." Annemin elini bırakıp bana doğru yürüdü ve oturmak için bir sandalye çekti.

"Benim bir tavrım yok, sadece kocaman, yaşlı, iri yarı bir dadıyla yaşamak zorunda olduğum için sinirliyim. Altın çocuklarınızla bunu yapmazdınız." Alay ettim.

"Amora," babamın sesi alçak ve hırçındı, gözleri hafifçe kapanmıştı ama sesindeki uyarıyı kaçırmadım.

"Ne?" Alay ettim, kendimi sandalyeme geri attım ve şımarık bir çocuk gibi kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Babam gözlerini kafasının arkasına doğru yuvarladı, bunu yaparken bir tıslama onu terk etti.

"Bana bunun gerçek olmadığını söyle." Yine de onu sorguladım. İlk başta sorduğum soruyu görmezden gelmesine sinirlenmişim.

"Amora," diye tersledi annem, sanki babama zehirli sözler sarf etmişim gibi.

"Ne!?" Ona karşılık verirken sesim artık daha yüksek çıkıyordu. Babam farklı renkteki gözlerini bana dikerken homurdandı. "*Xavier*'in soruma cevap bile verememesi her şeyi özetliyor ve benim için cevaplıyor." Sırıtiyorum, üst dudağımı yalarken dilim dışarı fırlıyor ve durumu kızıştırmaya çalışıyorum. Annem başını iki yana sallıyor ve benimle ilgili hayal kırıklığına uğradığını biliyorum.

"Buraya koruma getirme kararımızdan şüphe ediyordum ama şimdi doğru seçimi yaptığımızı hissediyorum." Su ısıtıcısının yanına gidip onu çalıştırırken sesi keskin ve açıktı.

"Babamın sana yaptığı gibi beni de kilit altında tutmaya mı çalışıyorsun?" Ses tonum sertti, bu şekilde çıkmasını istememiştim ama olan biten her şeye o kadar kızmıştım ki.

"Amora!" Annemin nefesi kesildi; yüzünü kaplayan şok ifadesiyle gözlerini benimkilere dikti.

"Gerçek bu. Babam seni kilitledi ve onu sevmeye zorladı. Eğer beni bir yere kapatıp kendi evimde tutsak etmenin davranışlarımı engelleyeceğini ve beni güvende tutacağını düşünüyorsanız, ikiniz de kandırılıyorsunuz demektir. Ben yirmi beş yaşındayım, bir yetişkinim ama siz bana hâlâ çocukmuşum gibi davranıyorsunuz!" Sandalyeyi öyle bir güçle ittim ki, sandalyenin arkası yere çarpmadan önce ayaklar aşınmış fayanslara sürtündü, ses artık sessiz olan mutfakta yankılandı. "Odamda olacağım," diye hırladım, kapıya doğru yürürken arkamı döndüm, "yeni yaşam alanıma alışsam iyi olur."

"Amora," diye arkamdan seslenen annemin sesi sessiz ve yumuşaktı ama faydası yoktu, söyleyeceği hiçbir şeyi dinlemekle ilgilenmiyordum.

İşim bitmişti.

Babamı da sikeyim, Knight kardeşleri de sikeyim.

İKİNCİ BÖLÜM

TITUS

BİR INILTIYLA UYANDIM, GÖZLERİMİN IŞIĞA ALIŞMASI BİRAZ ZAMAN ALDI.

Odanın parlak ışığı. Başım çatlayacak gibi, dün gece çok fazla içmişim. Telefonuma uzanıyorum ve saate bakarken irkiliyorum, saat daha yeni altıyı geçmiş. Parmaklarımı şakaklarıma götürerek hafifçe masaj yapıyorum. Kollarımın bir gümbürtüyle yere düşmesine izin verene kadar yalnız olmadığımı fark ettim. Yavaşça başımı çevirdiğimde sarı saçlı bir kızın yanımdaki yastıkta usulca horladığını fark ediyorum.

Harika.

İhtiyacım olan şey bu değil.

Bacaklarımı yorganın dışına atıyorum ve aniden ayağa kalkarken çarşafımı vücuduma sarıyorum.

Geri çekilmeden önce eğilerek yatağımdaki yabancıyı dürtüyorum. Yumuşak iniltileri odayı dolduruyor ve anında iğreniyorum. Yüzü bana doğru dönmeden önce ürperiyorum, gözleri yavaşça açılıyor ve koyu kahverengi geyik gözleri ortaya çıkıyor. Yani, çirkin değil. Ama dün gece kesinlikle daha iyi görünüyordu. İrkildim.

"Günaydın," diye gülümsüyor, yumuşak, fildişi teninde bir yastık kırışıklığı belli oluyor.

"Gitmen gerek," çenem gergin, sesim büyük yatak odamda yankılanırken alçak çıkıyor.

Yüzündeki şaşkınlık belli oluyor ve evet, kendimi bir pislik gibi hissediyorum ama Arizona'nın, kızımın, sarhoşken yaptığım hatalardan birini görmesine izin veremem.

"Oh," dudakları küçük bir 'o' şekline dönüşüyor.

"Üzgünüm, bunu gerçekten *yapmıyorum...*" İtiraf ediyorum, ondan uzaklaşıp banyoya doğru yürüyorum ama girmeden önce bir kez daha dönüp bakıyorum

"Duşumu bitirir bitirmez gitmeni bekliyorum."

Söyleyeceklerini duyacak kadar uzun kalmadım, kapıyı çarparak kapattım, çarşafı vücudumdan çıkardım ve duş başlığından sıcak suyun akmasına izin vererek duş düşmesini çevirdim. Arizona henüz eve gelmemiştir, yani güvende *olmalıyım*.

Cildimi köpüklerle köpürtüyorum ve vücuduma çarpan sıcak suyun jilet çizgileri altında gergin kaslarımın gevşediğini hissediyorum.

Arizona üç aylıkken annesi onu terk etti, bir hayalet gibi ortadan kayboldu. Her bir izi silinmişti. Yıllarca onu aradık, Nate beni ama daha çok kızımı hayal kırıklığına uğrattığını düşünerek kendini delirtti. Bunu çözemedik, o soğuk Kasım akşamında neden ayrılmak istediğine karar verdiğine dair hiçbir fikrimiz yok. Hiçbir şey olmamıştı, gerçekten iyi bir yerdeydik ama belki de her şeyi yanlış okudum.

ARIZONA'NIN ŞİŞESİNİ SABUNLU SUYLA YIKARKEN ISLIK ÇALIYORDUM

Beşiğinden kıpırdadığını duyduğumda omzumun üzerinden baktım ve hafifçe sallanırken gülümsedim. Sharon banyoya girmişti, gece Arizona'yla birlikte çok uyumuştı, bu yüzden öğleden sonrayı dinlenerek geçirmesini istedim ve o da tam olarak bunu yapıyordu.

Ellerimdeki köpükleri silkeleyip bulaşık havlusuna silerken Arizona'nın beşiğine doğru koştum, yumuşak hıçkırıklarının yerini artık çığlıklar almıştı.

"Bebeğim, sorun yok, baban burada," diye yatıştırırken parmaklarımı sırtına doluyor ve onu kaldırıyorum, başı dirseğimin kavrımına düşerken onu kollarımın arasına alıyorum, açık yeşil gözleri benimkilere odaklanırken cam gibi.

"Aç mısın, ha? Gidip buzdolabından sana bir şişe alalım," dediğimde küçük hıçkırıkları vücudunu hafifçe titretiyor. Siyah saçlarının tepesine bir öpücük konduruyorum. Annesinin aynadaki görüntüsüydü ama benim ten rengime ve açık yeşil gözlere sahipti. Annem ailesiyle birlikte Amerika'ya taşınan bir İsveçliydi ve orada Jamaika'dan tatile gelen babamla tanıştı, burada kaldığı altı hafta içinde birbirlerine aşık oldular ve babam bir daha ülkesine dönmedi. Ve sonuç? İkisinin mükemmel bir karışımı olan ben, onların mükemmel sevgi yumağıydım. Annem bana hep onların fırtınalı aşk hikayelerini ve ailelerinin onların evlenmesine nasıl karşı çıktıklarını anlatırdı.

ama umurlarında değildi. O kadar umutsuzca aşıktilar ki kimsenin ne düşündüğü umurlarında değildi. Dünyaya karşı onlardı.

Başından beri trajik bir aşk hikâyesiydiler. Babam varlıklı bir aileden geliyordu, annem ise o kadar da varlıklı olmayan bir aileden. Babamla ilişkileri hemen kesildi. Mücadele ettiler ama hayatta kaldılar. Hayatlarına devam ettiler ve en önemlisi de mutluydular. Çok fazla şeye sahip değillerdi ama sahip oldukları şey sevgiydi ve bu hayatlarındaki olumsuzluklardan daha ağır basıyordu.

Tüm dünya materyalisttir, ama sevgi, sevgiden daha güçlü ne olabilir?

Önce annem öldü, ondan bir hafta sonra da babam öldü ve doktor bana onun kırık bir kalpten öldüğünü söyledi. Yapayalnızdım.

"İşte başlıyoruz küçük hanım," diye gülümsüyorum, biberonunu alıp meme ucunu ağzına bastırıyorum, o da sertçe emip sütü yutuyor.

"Yavaş ol," diye gülüyorum, "küçük karnını gazla dolduracaksın."

Küçük, tombul elleri benimkilerin üzerinde kenetlendi ve kalp atışlarımin derimin altında şarkı söylediğini hissettim. Çocuğunuzdan daha büyük bir sevgi yoktu.

Karnını doyurduktan sonra kanepeye oturdum ve yanaklarını usulca kavradım, hafifçe geçirirken küçük yalpalamasını dengeledim. Gazını çıkardığı için memnun bir şekilde onu göğsüme yaslardım ve Sharon'ı aramak için merdivenleri tırmandım. Arizona'nın bezinden gelen bir gümbürtü duydum ve kıkırdardım.

"Tamam, önce senin altını değıştirelim benim küçük kokuşmuşum, sonra da gidip kirli bezinle annenin huzurunu kaçıralım."

Kokusunu içime çekerek ona sokuluyorum. Banyoyu geçip köşeyi dönerek çocuk odasına giriyorum ve onu alt değıştirme minderine yatırıyorum.

"Annenin işi bitince seni yıkayacağım ve yatmak için temizleyeceğim, buna ne dersin?" Ben tulumunun düğmelerini iliklerken ve bebek mendillerine uzanırken onunla konuşuyorum ve o da mırıldanıyor. "Ve belki yarın," diye gülümsüyorum o kıpırdanırken, küçük kollarını sallarken, bacaklarını tekmelerken. "Parka gidip ördekleri görebiliriz? Buna ne dersin?"

Onu silerek temizliyorum, kirli bezini atıyorum ve yumuşak pembe tulumunu tekrar giydiriyorum. Onu nazikçe kucağıma alıp göğsüme bastırıyorum ve banyonun kapısını usulca tıklatıyorum: "Anne, bil bakalım kim uyandı ve seni görmek için heyecanlanıyor?" Kapıyı yavaşça aralayıp banyoyu tamamen boş bulduğumda mırıldanıyorum.

Kanım yüzümden çekiliyor, odayı çılgınca tararken kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Gözlerim ileri geri gidip geliyor.

"Sharon!?" diye sesleniyorum ve Arizona'nın duygularımı anladığı için kollarımda kıvrandığını hissedebiliyorum. Banyodan aceleyle çıkıp yatak odamıza koşuyorum ve boş olduğunu görüyorum. Arizona'yı yatağımızın ortasına yatırıyorum, "Orada kal bebeğim," diye mırıldanıyorum, geri çekilip dolabın kapağını açıyorum ve onun tarafının tamamen boş olduğunu görüyorum. "Bizi terk etti." Nefesim kesilirken kelimeleri güçlkle çıkarabiliyorum, nefesim kesilirken ciğerlerimden hava boşalıyor ve Arizona'nın odayı dolduran çığlıklarını duyuyorum.

Kıpırdayamıyorum, sırtım duvara dayalı, aşağıya doğru kayıyorum ve çığlıkları yükseldikçe başımı ellerimin arasına alıyorum ve tek yapabildiğim ne olmuş olabileceğini ya da olmayabileceğini düşünmek.

KURULANDIKTAN SONRA DÜŞÜNCELERİMDEN SIYRILIYORUM VE KARŞI KIYIYA SÜZÜLÜYORUM.

büyük lavabo ünitesinde, aynada kendime bakarken fırçama diş macunu sıkıyorum, dişlerimi fırçalıyorum. Yedek elim asi saçlarımın üzerinde geziniyor, kesilmeleri gerekiyor. Elimi yüzümün yan tarafına ve kirli sakallarımın üzerine sürüklüyorum. Bok gibi görünüyorum. Gözlerim çukur ve donuk. Lanet olası Xavier Archibald ile çalıştığım için son birkaç haftadır uyku düzenim bozuldu.

Tamamen farklı ülkelerde ve zaman dilimlerindeyiz. O İngiltere'de, ben New York'ta. O benden beş saat ileride ve *her zaman* sabah altıda aramak istiyor, onun saati benim saatime göre gece iki. Birkaç saat ertelemesini ne kadar istesem de bunu asla yapmıyor ve ben bu davadayken *teknik olarak* benim patronum olduğu için adamla tartışmam çok zor. Dürüst olmak gerekirse, onunla tartışmaktan çok korkarım. Kafama bir kurşun sıkardı. Hiç tereddüt etmeden ve bunu riske atamam. Arizona'nın bir ebeveynini daha kaybetme riskini göze alamam. Ama üç amcası ve Connie'si, daha doğrusu dört amcası ve iki teyzesi olacağını bildiğim için biraz huzur buluyorum, şimdi Killian da grubumuza katılmış gibi görünüyor. İyi bir adam, ona ısınmamız biraz zaman aldı, ama sonunda bunu başardık. Aklım Sharon'ın bizi terk ettiği zamana gidiyor ve kalbim sıkışıyor.

TELEFONDA KALEB'E "BIZI TERK ETTİ," DIYE ACI DOLU HIÇKIRIKLARLA SESLENDİM.

"Yavaşla; kim? Seni kim terk etti?" derken sesindeki törpü belli oluyordu.

"Sharon, o gitti," sanki boğuluyormuşum gibi kelimeleri çıkarmakta zorlanıyorum.

"Beş dakikaya oradayız," diyerek telefonu kapatıyor ama ben yine de can simidim gibi sarılıyorum.

Arizona hâlâ çığlık atıyordu, gerçekte on dakika kadar olmuşken sanki saatler geçmiş gibi geliyordu. Çığlık atmasına izin verdiğim için kendimi çok kötü hissediyordum ama kendimi yerden kaldırmak için mücadele ediyordum.

Ön kapının çarpıldığını, ağır ayak seslerinin merdivenleri tırmandığını duyuyorum ve ilk Kaleb'i görüyorum. Gözleri Arizona'ya kaymadan önce benimkilere kilitlenip açılıyor. Koşarak yanıma geliyor, onu kucağına alıp göğsüne yaslıyor, Arizona kaskatı kesilip çığlık atarken küçük yumruklarını sıkıyor.

"Hadi dostum," diye araya giriyor Keaton, kolunu benimkinin altından geçirip beni ayağa kaldırıyor. Ayaklarımı bulduğumda Keaton, "Lanet olsun, bir ton ağırlığındasın," diye inliyor.

"Keaton," diye takılıyor Nate, Kaleb sakinleşmiş ama hâlâ hafif hıçkırıklar çıkaran Arizona'yla birlikte odadan çıkarken.

"Ne?" diye tersledi, beni kırılğan, kırık dökük bir adam gibi yatağın kenarına oturturken. Ama ben tam da öyleyim.

Ben kırılğan, parçalanmış bir adamım.

İçinde yaşadığım aşk hikâyesi tamamen paramparça oldu ve ayaklarımın altından çekildi. Sadece hayalini kurduğum aşk artık yoktu. Titremeye başladım, tüm vücudum titriyor ve sonunda şoka giriyordum.

Nate önüme düşüyor, parmakları birbirine kenetli ama başı öne düşüyor, eğiliyor.

"Beni terk etti," diye hıçkırıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışırken gözlerim parlıyor ama nafile. Onları durdurmaya çalıştığım anda düşüyorlar.

Nate yanıma oturmadan önce yavaşça ayağa kalkıyor. Böyle şeylerde zorlandığını biliyorum, çok beceriksiz ve boktan biri. Dizimi garip bir şekilde birkaç kez okşuyor, tamamen kaskatı.

"Biliyorum dostum," diye burnumu çekiyorum, nefesim içime çekilirken titriyor.

Bir şey söylemesine gerek yok ama ne demek istediğini biliyorum. Bu da geçecek. Bundan geri döneceğim ve her zaman arkamda olacaklar.

Keaton elleri kalçasında önümde süzülüyor.

"Ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" sorusu açık ve net. Nate gözlerini kaldırıyor, gözlüklerini burnuna doğru iterken burnunu kırıştırıyor.

"Hayır dostum, ona bir banyo hazırladım, sevdiği tüm tuzlarla ve boklarla doldurdum."

"Eğer içini bokla doldurduysan, bu senin ilk yanlış hareketin olabilir."

"Keaton," diye bir kez daha çıkışıyor Nate, sesi yüksek çıkıyor ve ona doğru dönüyorum, Nate'in sesini yükselttiğini hiç duymamıştım. Çok sessiz ve çekingendir. Her zaman öyleydi. Her zaman başını öne eğmiştir.

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi deviriyorum.

"Bu sabah iyiydi, gülüyor ve şakalaşıyorduk. Güzel ve tembel bir Pazar sabahı geçirdik, neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum..."

"Yanlış yapanın sen olduğunu kim söyledi?" Keaton önümde diz çökerken soruyor, "Neden sen olduğunu varsayıyorsun?" Gözlerimi kırıştırıyorum, kelimeler kifayetsiz kalıyor. "Ya o yaptıysa? Belki de bilmediğimiz bir şeyler oluyordu? Doğum sonrası depresyon mu? Yani, Arizona sadece üç aylık. Bu düşünülmesi gereken bir şey olabilir mi?"

Yavaş ve sabit bir nefes alıyorum, avuçlarım kot pantolonumu yukarı aşağı ovuştururken ellerimdeki yapışkanlığı çıkarmaya çalışıyorum.

"Yani..."

"Ya da belki sadece biraz nefes almaya ihtiyacı vardı? Belki de yürüyüşe çıkmıştır?" Nate bu konuşmayı farklı bir yöne çekmeye çalışıyor.

"Belki," diye başımı sallıyorum, tırnak yatağımın etrafındaki deriyi toplarken başımın düşmesine izin veriyorum ama boş dolaba baktığımda şüphe kısa sürede tekrar yerleşiyor.

"Onu aramayı denedin mi?" Keaton telefonunu arka cebinden çıkarıp bana uzatarak soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum, "Panik moduna girdim," diye yutkunuyorum.

"Önce bunu deneyelim, olur mu?" Keaton bana gülümseyerek telefonunda geziniyor ve Sharon'ın adına tıklıyor.

Sharon'la okulda tanıştık, bizden bir sınıf gerideydi ve ikinci sınıfta çıkmaya başladık, birbirimizden her zaman hoşlanmıştık ama çıkmayı düşünmeden önce okulun çoğunu bitirmek istiyorduk. Hepimiz arkadaşlık, bu yüzden Keaton'ın onu araması alışılmadık bir şey değildi.

Keaton'ın telefonu kulağına götürüşünü izliyorum, odada bir ileri bir geri adım atarken bir an için benden uzaklaşıyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve bana dönüp telefonu kapatmadan önce yüzünü buruşturduğunu görüyorum.

"Cevap yok," elini ağzına götürmeden önce yanağını ovuşturuyor.

"Ama telefonu açık?" Nate ayağa kalkıp gözlüklerini tekrar burnuna doğru iterek soruyor.

"Evet."

"O zaman izini sürebilirim," diye gülümsüyor ve kapıya doğru ilerlerken saçmalıyor, "Ofise gidip dizüstü bilgisayarımı alacağım," ve ben cevap bile veremedenden gitmişti ve Keaton'la baş başa kalmıştım.

"Hadi, gidip sana bir içki alalım," diyerek telefonunu arka cebine soktu ve ben isteksizce kendimi yataktan kaldırırken geri çekildi.

Onu geçiyorum, tamamen uyumuş bir halde. Merdivenlerden aşağı süzülürken sessizlik beni tedirgin ediyor, bacaklarımın beni nasıl ileriye taşıdığından bile emin değilim.

Keaton sırtımı sıvazladıktan sonra güven verici bir şekilde omzumu okşuyor ve ben merdivenlerin altından dönüp oturma alanına doğru yürüyorum.

Odaya giriyorum ve Kaleb'in kanepede oturup Arizona'ya sokulduğunu görüyorum, gözlerini benimkilere dikeyor ve arkalarındaki acıyı görebiliyorum.

"Sen iyi misin?" Kaleb soruyor ve ben ellerimi kot pantolonumun ön ceplerine sokarken yarı omuz silkip başımı sallıyorum.

"Ne kadar aptalca bir soru," diye homurdanan Keaton mutfığa doğru ilerlerken başını sallıyor, "bira isteyen var mı?"

"Lütfen," diye bağılıyor ve ben duymazdan geliyorum. İlerleyerek salonun diğer tarafındaki kanepeye çöküyorum. Kaleb artık annesiz kalan kızımın başının üstünü öperken yumuşak bir sesle "Pozitif kal dostum," diyor.

Başımı salladım.

"Ancak o zamana kadar her adımda sizin ve Arizona'nın yanında olacağız."

Keaton elinde üç şişe birayla yeniden ortaya çıkıyor, bir tanesini bana uzatıyor, ben yüzümdeki tiksintiyi belli ederek alıyorum, Kaleb de mutlu bir şekilde bir tane alıyor.

Kaleb bana "Pozitif ol," diye hatırlatıyor ve ben sadece başımı sallıyorum. Kelimeleri fiziksel olarak zorlayamıyorum çünkü saniyeler geçtikçe içimdeki pozitiflik kırıntısı da yavaş yavaş dışarı sızıyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

TITUS

ODAYA GERİ DÖNDÜĞÜMDE YATAĞIMIN YERİNDE OLDUĞUNU GÖRÜNCE RAHATLADIM.

Şimdi boş. Tek gecelik ilişki yaşamıyorum. Tek gecelik ilişki yaşamıyorum. Eskiden yapardım, Sharon'ın bir daha geri dönmeyeceğini kabul ettikten iki yıl sonra. Bunu kabullenmem uzun zaman aldı ve şimdi buradayız, yirmi bir yıl sonra ve bana bir ömür gibi gelen ilk tek gecelik ilişkiyi yaşadım.

İki yıl önce bir erkek-fahişe aşamasından geçtim, ancak birkaç ay sonra artık bununla ilgilenmiyordum. Hayatımdaki en önemli şey olan Arizona'ya odaklanmam gerekiyordu. Bu sabahтан sonra kendimi kirli hissettim ve cildimi olması gerekenden biraz daha sert fırçalamış olabilirim çünkü şimdi hassas hissediyorum.

Telefonum ötüyor ve onu bulana kadar yorganımın örtüsünü yokluyorum, Kaleb'in adını gördüğümde kaşlarım çatılıyor.

İç çekiyorum, yeşil düğmeye basıp kulağıma götürüyorum.

"Evet," diye homurdandım, Kaleb'le bir sorunum olduğundan değil, sadece başı ağrıyan bir ayıyım ve bu benim hatam.

"Günaydın günışığım," diye cıvıldıyor Kaleb telefonda, "sesin sert geliyor," diye kıkırdıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Kendimi komaya sokacak kadar içmek zorunda kaldım çünkü hastalıklı bir aşk ilanı ile karşı karşıyaydım."

"Çok mızumsuzsun, bundan sonra sana böyle hitap etmeliyiz, *Oscar the Grouch*."

"Ve biz de sana kedi kırbaçlı demeliyiz ama hey, ben kimim ki sana yeni bir lakap takayım?"

"Ah," kıkırdamasının büyüdüğünü ve Connie'nin arka planda güldüğünü duyuyorum ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Bu zevki neye borçluyum?" Yatağın kenarına oturup iç çamaşırı çekmecemi karıştırırken ofluyorum, külot çekmecemin tehlikeli bir şekilde azaldığını fark ettiğimde daha ağır bir iç çekiyorum.

"Sadece nasıl olduğunu görmek istedim, dün gece oldukça kötü bir durumdaydın." Çarşafın karıştırıldığını duyuyorum ve volta atmak için yataktan kalktığını anlıyorum.

"Ben iyiyim, dürüst olmak gerekirse şu Xavier olayını aştım artık. Adam ne yaptığını bilmiyor gibi görünüyor. Bir dakika önce uçağa binmek üzereydi, sonra birkaç gün ertelendi. Ona bir haftası olduğunu söyledim. Bir hafta içinde uçağa binmezse işim biter." Yatağa uzandım. "Bütün bunlardan yoruldum."

"Anladım dostum, ona sadece bir hafta ver... eğer hala dalga geçiyorsa bırak gitsin. Bu strese değmez."

Sanki beni görebiliyormuş gibi onaylarcasına başımı sallıyorum.

"Ben ve Connie öğle yemeği yiyeceğiz, bizimle buluşmak ister misin?" Kaleb, ayaklarını sürüyerek konuştuğunu duyduğumda soruyor.

"Oh evet, üçüncü tekerlek gibi bir şey mi?"

"Bunun nesi yanlış?"

"Yok bir şey," diye takılıyorum, yavaşça doğruluyorum, "saat kaçta gidiyorsun?" "Bir gibi mi? İşe yarar mı?"

Telefonumu kulağımdan çekiyorum, saat yediyi yeni geçmiş. "Evet, ama lanet olsun, neden bu kadar erken kalkıyorsun?"

"Connie beni uyandırdı..."

Telefonu kapatıyorum ve telefonumu yapılmamış yatağımın içine atıp ürperiyorum. Kaleb ve Connie'yi seviyorum ama Connie'nin onu neyle uyandırmış olabileceğini ya da uyandırmamış olabileceğini bilmek istemiyorum. Telefonum buluşacağımız restoranla ilgili bip sesi çıkarıyor ve boğazımın arkasına yumuşak bir kıkırdama takılırken başımı iki yana sallıyorum.

Sonunda giyinip aşağı indiğimde Arizona kahvaltılık barında bir kase granola ile oturuyordu. Gülümsüyorum, kalbim bir anda ısınıyor.

"Günaydın Günışığı," ona yaklaşıyorum ve başının üstüne bir öpücük konduruyorum.

"Ne? Babandan bir öpücük almak için çok mu yaşlısın?" Elimi kalbimin üzerine koydum ve yaralı gibi davrandım.

"Biraz, evet," diye takılıyor ve telefonunda gezinmeye devam ederken gözlerini deviriyor. Gerçekten de çok güzel. Kıvrıkcık siyah saçları omuz hizasında, delici açık yeşil gözleri kalın, siyah çerçeveli gözlüklerin ardında saklı ve teni benimkiyle annesinininkinin mükemmel bir karışımı. Annesini ve kızını nasıl terk edebildiğini düşündükçe damarlarımda eski bir öfke dalgası dolaşiyor.

"Buna alış Sunshine çünkü seni son nefesime kadar öpeceğim." Göz kırıyorum ve kahve makinesini çalıştırıyorum. "Bir tane ister misin?" diye soruyorum.

Esniyor ve bir kaşık daha granola alıyor.

"Evet, lütfen," telefonunu yüzüstü bırakıyor ve bir esneme daha veriyor. "Yorgun musun?"

"Yorgunum, bugün boş bir günüm var ve yarın sabahtan itibaren on altı saat çalışacağım."

"İntörn doktor olmanın zevkleri," diye sırtıyorum ve ona bir fincan kahve uzatıyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor ve kahve için mi yoksa stajyer olmasıyla ilgili sözlerim için mi teşekkür ettiğinden emin olamıyorum. "Stajım ve derslerim beni öldürüyor, süper bir dahi olduğumu ve bir ya da iki sınıf atlamayı başardığımı biliyorum ama çalışmak ve sınavlarıma çalışmak beni sürekli bitkin düşürüyor."

"Ara vermeye ihtiyacın var," diyorum usulca, o da alay ediyor. "Evet, keşke."

Omuzlarımı silkiyorum, "Kaleb ve Connie ile öğle yemeğine çıkıyorum, gelmek ister misin?" Karşısına oturup fincandaki cennetten bir lokma alırken soruyorum.

"Neden bu sabah gizlice dışarı çıkan koca memeli sarışını almıyorsun?" kendi sırtışı dudaklarını çekerken, doğrudan önüne bakıyor ve kendi lokmasını alıyor.

"Demek onu gördün, ha?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet, saat altıda geldim."

"Harika."

"Bak, onları gizlice dışarı çıkarmana ya da benim için endişelenmene gerek yok. Yirmi bir yaşımdayım, eve kimi getirdiğin umurumda değil," diye omuzlarını silkiyor, "hayatımı rahatsız etmedikleri sürece, gerçekten daha az umursayamazdım, baba." Kahvaltı barından kalkıyor, telefonunu alıp bana doğru yürüyor, kollarını geniş omuzlarıma arkadan doluyor, yanağını yanağıma yaslıyor.

"İyi geceler baba."

"İyi geceler Günışığı," diyorum ve o kıpırdayamadan hızla dönüp yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Baba!" diye bağıyor, beni itiyor ve kahvesini üst kata çıkarıyor.

Sönene kadar gülüyorum ve tek başıma oturuyorum, saatime bakıyorum ve dokuz olmuş. Bu sabah çok uzun sürdü ama kahvemi bitirip ofise gitmeye karar veriyorum ve Kaleb ve kız arkadaşıyla öğle yemeği randevuma hazır olana kadar biraz zaman öldürüyorum.

Hayatımı sikeyim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

AMORA

"AMORA!" DIYE BAĞIRAN BABAMIN SESİ DUVARLARDA YANKILANIYOR, AMA BEN

Onu görmezden gel. Bu konuda oldukça iyi olmaya başladım. "Amora!" diye tekrar bağıyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Yatağıma uzanmış, telefonumda gezinirken kendi sesim "Git başımdan!" diye bağıyordu. "Seni görmezden geliyorum! Adımı bağırma kes!"

Ama dinlemiyor, tabii ki dinlemiyor. Bir yıkım topu gibi yatak odamın kapısından içeri dalıyor.

"*Gitmek* ne demek anlamıyor musun?" Ona odaklanmak için gözlerimi bile kaldırmıyorum, sadece amaçsızca kaydırmaya devam ediyorum.

"Neden bu kadar inatçısın?" diye homurdanıyor.

"Genetik olmalı," diye sırtarak yan gözle bakıyorum ama o karşılık vermiyor.

"Bunun ne kadar ciddi olduğunu anlamıyor musun? Oturup benimle ve annemle bir yetişkin gibi konuşabilirdin, aşağıda bize bir yetişkin olduğunu ve sana bir çocuk gibi davrandığımı söylerken oldukça gururluydun, ama bir velet gibi odasına fırlayan kimdi?" hırçın dili tenimi kamçılıyor ama bu beni etkilemiyor. Babamın gazabıyla başa çıkabilirim; sert sözleri beni zerre kadar rahatsız etmiyor.

"Oturup konuşmak istemiyorum, bu hiçbir şeyi değiştirmez, değil mi? Oturup sana nasıl hissettiğimi söylesem bir şey değişir mi?" Yavaşça doğrulup yüzümü ona dönüyorum, gözlerim onunkileri yakıyor ama o bir korkak gibi başını çeviriyor, iri eliyle kirli sarı saçlarını karıştırıp başını eğiyor. "Kesinlikle," diyorum başımı iki yana sallayarak.

"Amora," gözleri benimkilere kayıyor, aralarında gidip geliyor ve yüzünün nasıl yumuşadığını görüyorum. Dikkatli adımlarla bana doğru geliyor ve yanıma oturuyor.

Elini benimkine uzatıp sıkıca kavlıyor. "Seni çok seviyorum, anneni de öyle," diye mırıldandı, "Bunun haksızlık gibi göründüğünü biliyorum ama yaptığım işte her zaman çok şeffaf oldum. Ve ne yazık ki, yanlış ihbar aldım ve yanlış kişiyi yakaladım ve şimdi, şey, kan için dışarıdalar. Ve bilinmeyen bir nedenden dolayı beni seninle tehdit ediyorlar. Seni kaybetme riskini göze alamam," derken babam boğuluyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Beni kaybetmeyeceksin; ciddi olduklarını düşündüren ne?"

"Çünkü bu insanlar böyle şeylerle uğraşmazlar." Dudaklarını yuvarlıyor. "Sen kolay bir hedefsin, bana zarar vermek istiyorlar ve kafama bir kurşun sıkmaları çok tatmin edici olmaz, bu yüzden senin için gelecekler," diye iç geçiriyor ve vücudunu hafifçe bana doğru kaydırıyor, başı yana eğiliyor. "Seni kaybedemem Amora."

"Beni kaybetmeyeceksin," diye tekrar itiraf ediyorum ama bu sefer fısıltıyla, "seninle tartışmaktan nefret ediyorum baba, ama beni boğuyorsun ve şimdi de bana bakması için bir bebek bakıcısının geleceğini söylüyorsun."

"Şey, Amerika'ya gidiyordun," diye atıldı ve gözlerim büyüdü. "Ne?!"

"Ama benden bu kadar uzakta olmana izin veremezdim. En azından burada olduğun için birilerinin gözünün hep üzerinde olacağını biliyorum."

"Evet," diye gözlerimi deviriyorum, "sen ve annem, neden bir korumaya ihtiyacımız olduğunu bilmiyorum, ayrıca Xander ve Ezeziel var."

"Hayır, onları dahil etmek istemiyorum. Hepinizin sırtında hedefler var, onlar için kolay fide, oysa sizin için bir koruma tutarsam, tüm dikkatini size verecek birini bulabilirim," elimi sıkıca kavradı, "ve ben tüm dikkatimi size veremem. Şövalye Kardeşler'in bu tehditleri neden gönderdiğini bulmam gerekiyor, en iyi ihtimalle bu sadece bir fiyasko olur ve hiçbir şey çıkmaz. Ama en kötü ihtimalle..." duraklıyor, gözleri benimkilere ulaşıyor.

"Biliyorum," diye başımı sallıyorum, dilimi alt dudagımda gezdiriyorum. Aramızdaki toz duman dağılırken bir süre sessizce oturuyoruz.

"Şimdi aşağıya gel. Annen her şeyle uğraşıyor." Eli elimden kayıyor ve babamın son birkaç yılda ne kadar yaşlandığına bakıyorum.

Başımı sallıyorum, yataktan kalkıyorum ve babamı dar koridorda takip ederek geniş merdivenlere ulaşıyoruz. Aşağıya inene kadar parmaklarımın tırabzandan aşağı kaymasına izin veriyorum. Babam içeride kayboluyor

ve ben evin arka tarafındaki mutfağa doğru yürümeye devam ediyorum. Annem arka bahçeye açılan Fransız kapılarının yanında duruyor, kır çiçekleri yumuşak bahar esintisinde dans ediyor.

"Anne," diyorum usulca, arkasını dönüyor, gözleri kızarmış, burnunun altında bir mendil tutarken gözyaşları akmakla tehdit ediyor.

"Ah, tatlım," bana doğru koşup sarılmak için beni kendine çekerken rahatlamıştı. Leylak rengi kazağının yumuşaklığı tenime baskı yapıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

"Ne için?" diye soruyor uzaklaşırken, elleri hâlâ kollarımın üst kısmını tutuyor.

"Verdiğim tepkiler, söylediğim şeyler için..."

"Amora," diyor, tek bir damla gözyaşı yanağından süzülürken gülümseyerek, "böyle davranmasan endişelenirdim," diye hafifçe alay ediyor. "Sonuçta sen benim ve babanın çocuğusun, ikimiz de ateşli ve inatçıyız ve sen," parmağını burnumun ucuna bastırıyor, "ikimizin de karbon kopyasısın, ama sadece tek bir bedende... benim ve babanın duyguları ikimiz arasında bölüştürülürken, sen hepsini içine hapsetmişsin." Güzel gözleri benimkiler arasında gidip gelirken başını yana eğiyor, "Olduğun kişi için asla özür dileme." Kolları ince bedenimi sarıyor ve beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekiyor ama bu kez biraz daha sıkı tutuyor.

"Uslu duracağıma söz veriyorum."

Annem gülüyor, tüm vücudu benimkine karşı titreşiyor.

"Senden uslu durmanı istemiyorum, sadece babanın önerilerine biraz daha sıcak yaklaşmanı istiyorum." İçimden bir kıkırdama yükseldi. "Ve korumanın hayatını cehenneme çevirme."

"Ugh," diye inliyorum ve çaydanlığı koymak için kayarken ellerimi kot pantolonumun cebine sokuyorum. "Ne zaman geliyor?" Üç Çin fincanına uzanırken soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok, görünüşe göre baban bu hafta ince ayrıntıları halledecek," diyerek omuz silkiyor ve bana yaklaşıp buzdolabının kapısına uzanıp sütü alıyor.

"Bana Amerika'ya gitmem gerektiğini söyledi," diye ağzımdan kaçırıyorum üç poşet çayı fincanlara atarken.

"Evet, bu asla olmayacaktı."

"Bilmiyorum, belki de beni götürmek daha kolay olurdu," çaydanlık tıkırdarken omuzlarımı silkiyorum. Kaldırıp çay poşetinin üzerini örtüyorum.

kaynar suyla, üç fincanı ağzına kadar doldururken, annem hepsinin üzerine biraz süt ekliyor.

"Hayır," diye başını sallıyor, "burada, güvende olduğumu bildiğim yerde kalmanı istiyorum."

İçimi çekiyorum, fincanımı kaldırıp babaminkini alıyorum.

"Almamı ister misin?" diye soruyor güneş odasına doğru giderken.

"Hayır, sorun değil." Ona sıkı bir gülümseme veriyorum ve mutfaktan çıkıp babamın ofisine doğru yürüyorum. Kapıyı çalmıyorum, sadece masasında oturduğunu görmek için kapıyı itiyorum.

"Sana çay yaptım," diyorum önündeki masaya koyarken usulca, başını hafifçe sallıyor ama kocaman gülümsüyor.

"Teşekkür ederim aşkım," diyerek bilgisayarını karıştırıyor.

"Merak etme," diyerek odadan çıkmak için döndüğümde telefonu çalmaya başladı.

"Ne?" diye homurdanıyor babam ve ben gülümseyerek kapıyı arkamdan kapatıp yerine oturmasını sağlıyorum.

Mutfağa doğru yürürken hafif esinti tenimde ve açık pembe şifon bluzumda dans ediyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Dışarı çıktığımda, güneş solgun tenime vururken başımı geriye atıyorum. Gerçeğe dönmeden ve annemi pergolanın altında otururken görmeden önce bir süre daha bu anın tadını çıkarıyorum. Gülümseyerek ona doğru süzülüyorum, kır çiçeklerinin kokusu duyularımı dolduruyor.

Çayından bir yudum alırken "Baban iyi mi?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Evet, ben ofisten çıkarken bir telefona cevap verdi."

"Umarım yakında bize katılır, gün ofisinde kilitli kalmakla harcanamayacak kadar güzel" diye mırıldanıyorum. İlkbaharın erken donları kalktıktan sonra hava güzelleşiyor.

Omzumun üzerinden, bir zamanlar evin hizmetçilerinin yaşadığı küçük kulübeye bakıyorum ama Betty taşındıktan sonra babam onları karşıdaki köye, büyükbabamın kardeşinin şatosuna daha yakın bir yere taşıdı. Ailenin o tarafıyla hiçbir ilgimiz yok, damarlarımda kraliyet kanı dolaştığını hatırlamak bazen zor oluyor.

"Betty iyi mi?" Dikkatimi tekrar eve çevirirken, Betty'nin şu anda bize doğru yürüdüğünü çok iyi bildiğim için sırtarak soruyorum.

"Evet, o sadece Betty," annem küçük bir lokma alırken çay fincanını dudaklarına götürdü, "Birlikte büyüdüğüm insanı görmek zor

çok zayıf," diye iç geçiriyor ama sonra başının arkasına küçük bir dokunuş gelince sışırıyor.

"Ah!" diye haykırıyor ve dönüp baktığında Betty'nin sırttığını görüyor.

"Ben çelimsiz *değilim*," diyerek başını iki yana sallıyor ve küçük ellerini kalçalarının üzerine koyuyor.

"Annem devam ediyor, Betty'nin gözleri açılıyor ve ben sandalyemde kayarken kısık bir kahkaha atıyorum.

Betty yanımdaki koltuğa otururken nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

"Ne güzel bir gün," sesi esintiye karışıyor ve ben başımı sallıyorum. "Gerçekten öyle."

"Ne yazık ki baban seni bir yere kapatacak."

"Onu bir yere kilitlemeyecek," diye söze giriyor annem, gözleri kapalı, uzaktan gelen kuş cıvıltılarının tadını çıkarıyor.

"Tamam aşkım, sen öyle diyorsan," diye cıvıldıyor Betty, yan tarafıma bir dirsek atıyor ve ben de gülüyorum.

"O bundan daha iyisini bilir," diye dudaklarımı büküyorum, elinde çay ve Betty için bir fincanla yaklaştığını gördüğümde kaşlarımı hafifçe kısarak bakıyorum.

"Öyle mi?" Betty, babam pergola kaidesine adımını attığı anda laf atıyor.

"Ne yapıyor?" gözleri benimle Betty arasında gidip gelirken, eli kırışmış sakalını okşuyor.

Betty'nin aniden sessizleştiğini görünce, "Beni kilitlemekten daha iyisini bildiğini," diye cevap veriyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece Çin fincanını dudaklarına götürüyor ve serçe parmağını havaya kaldırarak bir yudum alıyor.

"Baba," ona bakmak için döndüğümde içimden bir öfke geçiyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Tabii ki seni kilit altında tutmayacağım," diyerek kahkaha atıyor ve eli sakalına gidiyor.

Betty'ye gülümseyip göz kırpıyorum, "Gördün mü?"

Çayından bir yudum alırken "Mmm, yapacağız," diye geveliyor.

BEŞİNCİ BÖLÜM

TITUS

SARA BETH'IN MASASINDA OTURMUŞ KALEB VE CONNIE 'YI BEKLIYORDUM. İ Kendimi garip hissediyorum; Arizona benimle gelmeyi kabul etmişti ama başı ağrıyordu ve yemekten kaçtı, bu yüzden şimdi tek başına oturan bir yalnız gibi görünüyorum. Bileğimi yüzüme doğru çevirip saatime baktım, çeyrek geçmişti. *Kesinlikle bir demişlerdi.*

Öyle değil mi?

Telefonumu cebimden çıkarıp Kaleb'in adına tıklıyorum ve Connie'yle birlikte kapıdan gülerek girdiklerini görüyorum.

Gözlerimi devirerek koltuktan kalkıyorum ve Connie'yi kucaklayıp yanağından öperek ayağa kalkıyorum. Kaleb elini uzatıyor ve ben onu geri itiyorum.

"Bana katılman ne güzel," diye homurdanarak tekrar kabine kayıyorum. "Garson kız üç kez gelip bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu."

"Üzgünüm Titus, biraz..." Connie kızarır, yanakları kıpkırmızı olur.

Killian ve Reese'i göz ucuyla yakaladığımda, "Sorun yok," diye homurdanıyorum.

"Burada ne işleri var?" Menüü tutarken soruyorum.

"Ah," diyor Connie şaşkınlıkla omzunun üzerinden bakarken, gülümsemesini engellemeye çalışırken küçük gamzeleri beliriyor. "Tasadüf olmalı."

"Hmm, öyle görünüyor," kabine doğru ilerlerken çenem sıkıştı. "Seni burada görmek ne hoş?" Reese kıkırdıyor, İngiliz aksanı çok güçlü. "Merhaba Titus." diye yanıma sokuldu.

Elimi kaldırıp el sallıyorum, Killian da onun yanına geçiyor.

"Kendimi tuzağa düşürülmüş hissediyorum," diye itiraf ediyorum, sesim çakıllı ve alçak. "Düğününden bir gün sonra bizimle öğle yemeğine gelmeye karar veriyorsun."

Kaleb, kolunu Connie'nin arkasına yaslarken gözlerini deviriyor ve "Pusuya düşürüldüm," diyor.

"Gelecek haftaya kadar gitmiyoruz, Hawaii'ye gidiyoruz... Sabırsızlanıyorum." Killian boğazını temizleyerek öksürüyor ve Kaleb kolunu Connie'nin arkasından hızla geri çekiyor.

Menüyü incelerken başımı iki yana sallayarak "Korkak" diye gülüyorum.

Reese kocası Killian'a, "Burada Harlen'le buluştuğum zamanı hatırlıyor musun, sen *de Bay Sahiplenici*'yi ortaya çıkarmıştın," diye takılınca Killian başını sallıyor ve o anıyı sevgiyle hatırlarken gözleri mutlulukla parlıyor.

"Ne yiyoruz? Yemeğe ihtiyacım var." Bu küçük anıyı yarıda kesiyorum.

Reese, "İstakoz dürümü güzeldir," diye söze giriyor ve menümün üzerine uzanıp onu işaret ediyor.

"İstakoz konusunda emin değilim, bebeğim."

"Gerçekten çok iyi," diye başını sallayıp dudaklarını yalıyor ve sanki istakozu seçmemi sağlayacakmış gibi sözlerini tekrarlıyor.

"Yapmak istediğin bu mu, Buttercup?" Killian'ın hışırtilı sesi masanın üzerinden süzülüyor ve babası Reese'i kendine doğru çekerken Connie'nin gözlerini devirmesini izliyorum.

"Connie kollarını göğsünde kavuşturarak, "Yani sen benim en iyi arkadaşımı *okşayabilirsin* ama erkek arkadaşım bana sarılamaz mı? Bu nasıl adil olabilir Killian?" Kalın kaşları başının üzerinde yükseliyor, koyu kahverengi gözleri Killian'ı yakıyor ve Kaleb yüzünde çocuksu bir sırıtişla menüsüne bakarak oturuyor.

"Senin baban."

"Pislik gibi davrandığında Killian oluyor."

"Dangalak mı?" Killian homurdanarak başını kaldırdı. Başımı geriye atıp yüksek sesle inliyorum.

"Ciddiyim!" Elimi masaya vuruyorum, "Lütfen, akşamdan kalmayım, çok acıktım... Sadece biraz yemek istiyorum," cümlemi bitirirken zoraki bir ağlama ifadesi takınırken sesim kekeliyor. "Bir kız ve babanın tartışmasını izlemek isteseydim, evde kalırdım."

"Masanın geri kalanı sessizliğe gömülürken Kaleb başıyla onaylıyor ve gözleriyle menüyü taramaya devam ediyor.

"Merhaba, *Sarabeth's*'e hoş geldiniz, size ne getireyim?" Garson kız gözlerini bana diyor, yanaklarındaki kıpkırmızı dansı izlerken göğsü biraz daha inip kalkıyor.

"Sığır filetosu burger ve bir Bloody Mary alacağım," diye menüyü uzatıyorum ona, "Aslında iki Bloody Mary olsun." Arkama yaslanıp telefonumu çıkardım ve mesajlarımı kontrol ettim. Xavier'den bir şey yok ama sadece bir gün geçmişti.

Herkes ıstakoz ruloları ve kokteyller sipariş ediyor. O kadar açım ki kendi kolumu bile yiyebilirim.

Connie en yakın arkadaşına "Evlendiğine inanamıyorum," diyerek elini uzatır ve alyanslarına bakarak gülümser.

"Biliyorum, sanki bir ömür boyu beklemişiz gibi geliyor," diye mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve Killian'la yüzleşmek için dönerek elini onun yanağına koyuyor.

"İlk seferinde evli kalmalıydım."

"Ne?" Connie'nin gözleri irileşiyor ve içtiği su boğazına kaçarak masanın üzerine saçılıyor. Burnumu kaşıdım, peçeteye uzanıp ona uzatırken burnumu yukarı kaldırdım.

"*Evli* miydin?!" Ağzını silmeye başlarken gözleri daha da büyüyor ve ben sırtıyıyorum, koltuğumda geriye doğru kayıyorum ve bu gelişmeyi izlemek üzere vücudumu döndürüyorum.

"Ona söylemedik mi?" Reese telaşlanıyor, elini ensesinde gezdiriyor, parmağı boynundaki ince altın zincirle oynuyor.

"Belli ki hayır," diye nefes alıyor Killian, bol yakalı kazağını çekiştirerek ve koltukta kendini yeniden ayarlayarak.

"*Evli miydin?*" diye tekrar soruyor, gözlerini babasına dikmiş, alt dudağını dişlerimin arasına çekiyorum, gülümsemem büyüyor.

"Evet," diye başını sallıyor Reese, eli şimdi diğer elinin üzerinde kenetlenmiş, parmakları alyansını ve nişan yüzüğünü parmağının etrafında döndürüyor.

"Ve bana söylemeyi düşünmedin mi?" Connie öfkeden kuduruyor, yanakları kıpkırmızı, gözleri babasına yapışmış ve içinden sızan öfkeyi görebiliyorum.

"Sana söyledik, bundan eminim," Killian öne doğru eğilerek onun eline uzanır ama Connie daha fırsat bulamadan elini masadan çeker.

"Sanırım hatırlardım, bilirsin, Reese'in senin bebeğine hamile olduğunu öğrendiğimde olduğu gibi, ama bebeğin senden olduğunu öğrendim çünkü sen deli bir adam gibi kapıdan içeri daldın ve ona kesilmeyeceğini söyledin.

Bebeğinizin hayatından çıkın," dedi ve eminim Connie'nin telaşlı sesi saniyeler geçtikçe daha da yükseliyordu.

"Kahretsin Connie, sana söylediğimizden emindim..." Reese bu kez onun eline uzanır ama Connie onun da yanına yaklaşmasına izin vermez.

"Ama sen yapmadın," kollarını göğsünde kavuşturarak yerine oturuyor ve benim gözlerim masanın etrafında dönüyor.

Sessizlik aniden çöküyor ve gerginliğin arttığını hissedebiliyorum. Kahretsin. Buna ihtiyacımız yok. Connie onları daha yeni hayatına geri aldı, işler onun için çok iyi gidiyordu.

Kaleb bilgece bir şeyler söylemem için bana bakıyor ama tek yaptığım omuzlarımı hafifçe silkmek oluyor.

Garson kız herkesin içkisini getirirken parmaklarını dudaklarına bastırıyor. Önce bana iki tane uzattı, yani tabii ki uzatır. Ona sırtarak içkileri alıyorum ve o diğer içkileri düşman masaya dağıtırken içmeye başlıyorum.

Arkasını döner ve sıvışır.

"Bak..." Bloody Mary'nden bir yudum alırken gözlerim dördünü tarayarak usulca söylüyorum. "Kahretsin, bu tam isabet," diye takdirle inliyorum, sonra kerevizi çıkarıp bir ısırık alıyorum ve garip sessizliği dolduran gürültülü bir çıtırtıya neden oluyorum. "Daha yeni her şeyi hallettin, bu *küçük* yanlış anlaşılmanın, daha doğrusu iletişimsizliğin seni gerçekten geriye götürmesine izin mi vereceksin? Yani... evli olduklarını bilmiyorsan ne olmuş yani? Bu gerçekten bir şeyi değiştirecek mi? Onlar evli, aranızda daha önce yaşananlar uzak bir anıdan başka bir şey değil. Onları tekrar kendinden uzaklaştırma, hadi Connie... *her şeyden* sonra."

Mimozasını içerken birkaç kez göz kırpmıyor. Nefesimi tutmuş bekliyorum ama henüz konuşmuyor, sanki her şeyi sindirmeye çalışıyor. Elimi uzatıp onunkini kapatıyorum. "Çok şey yaşadın; bu..." İşaret parmağımı onunla Killian'ın arasında gezdiriyorum, "Sindirmesi çok zor ama sadece küçük bir sorun. Küçük bir pürüz olarak kalsın." Ona küçük bir gülümseme veriyorum, o da bana gülümserken gözleri benimkilerle buluşuyor ve ben de arkama yaslanıyorum, küçük anlaşmazlığın çabucak giderilmesinden dolayı bok içindeki bir domuz kadar mutluyum.

Reese ve Killian Connie'den özür diler ama Connie sanki önemli bir şey değilmiş gibi geçiştirir.

"Şimdi daha acil konulara gelem... Güvende tutmam gereken yirmi bir yaşındaki bir kızla ne halt edeceğim?" Garson kız yemeğimizle dönerken gözlerim odada geziniyor.

KALEB VE CONNIE İLE CENTRAL PARK'TA YÜRÜRKEN

Sessizlik. Amora'nın burada benimle olması düşüncesi beni heyecanlandırıyor, bir yanım Xavier'e evet dediğim için pişmanlık duyuyor ama birkaç ay önce söylediğim gibi, Arizona olsaydı ben de aynısını yapardım. Onu kurtarmak için son nefesimi verirdim. Her baba bunu yapardı.

"Kahretsin," diye nefes alan Connie olduğu yerde durur ama parmakları hâlâ Kaleb'in elinin arasındadır.

"Ne?" diye soruyor, kaşları hızla düzelmeden önce çekiliyor. "Bana evlendiklerini söylediler," diye soluk soluğa konuşuyor, eli "Şey, babam yaptı..."

"Oh," Kaleb'in rahatlamasını, omuzlarının anında düşmesini izliyorum.

"Babamın ondan bir bebeği olduğunu öğrendiğimde yanıma geldi. Bilirsin işte, benimle arasını düzeltmeye çalıştı ve işte o zaman bana sarhoş olduğunu ve evlendiklerini söyledi." Dudaklarını kapatan eli şimdi yavaşça alnına doğru ilerliyor ve başının öne düşmesine izin veriyor. "Kahretsin," diye fısıldıyor.

"Sorun değil, eve gittiğimizde onları ararız, açıklayabilirsin..." Kaleb'in onu teselli edişini, koluyla sırtını sararken onu kendine doğru çekişini, elini bisiklet şortunun çoğunu örten büyük boy bir tişörtle kaplı sırtının küçük kısmına bastırışını izliyorum. "Çok fazla şey yaşadın, orada bir şeyler biraz kaybolacak," diye tatlı bir şekilde onu rahatlatıyor ve dudaklarını alnına bastırıyor. "Hadi bebeğim, seni eve götürelim," Kaleb dudaklarını aşağı doğru kaydırıyor ve parmaklarını tekrar onunkilere geçirip yürümeye devam etmeden önce dudaklarını kapatıyor.

Onların sahip olduğu

şeyi istiyorum. Her

şeyi tüketen bir aşk.

Bir gün. Bir gün ailemin sahip olduğu sevgiyi bulacağım. Ama o zamana kadar.

ALTINCI BÖLÜM

TITUS

YIRMI BİR YIL ÖNCE

BİR HAFTA OLMUŞTU.

Sharon'ın tek kelime etmeden çekip gitmesinin üzerinden bir hafta geçti. Önceden düşünülmüştü. Ne yaptığını biliyordu. Her şey planlanmıştı. Kendim umurumda değil, ben büyük bir çocuğum, bir süre yaralarımı saracağım ve toparlanacağım, ama kızım şimdi annesiz büyümek zorunda çünkü o gitmeye karar verdi. Dolabını tamamen boşalttığı gerçeği - ve o gece daha sonra banka hesabımı boşalttığını öğrendim - açıkça ayrılmak istedi.

Anlamadığım şey neden bana söylemediği. Beni önemseydiğini sanıyordum, benim için olmasa bile Arizona için beni oturtup her şeyi açıklayabilirdi.

"Tamam, bakalım telefonu çalıyor mu?" Nate beni düşüncelerimden çekip çıkardı, parmaklarımı sıcak kahve fincanıma sararken sadece başımı salladım.

Kaleb Arizona'yı dizinde hafifçe zıplatıyor, Keaton biberonunu hazırlarken onu oyalamaya çalışıyordu. Henüz tam çığlık atma moduna geçmemişti ama geçecekti. Her dakika geçtikçe yumuşak hıçkırıkları biraz daha yükseliyordu.

En son evimizin dışında yerini tespit ettik, onu bulamayacağımızı kabul etmeye hazırdım ama Nate pes etmedi. Ve dün gece saat üçte kızımın odasında oturup onu besleyene kadar bunu benim için yapmadığını fark ettim. Kızım için yapıyordu. Hiçbir çocuk annesiz büyümemeli, bu yıkımdan beni kurtaran tek şey Arizona'nın onu asla hatırlamayacak olmasıydı. Sharon gittikten sonraki ilk birkaç gece zordu. Arizona annesinin rahatlığını istiyordu, onun kokusunu içine çekmeye ve ona sarılmaya ihtiyacı vardı ama Sharon bunu ona vermek istemiyordu. Kaçmak istiyordu. Bilinmeyen bir nedenden dolayı bu mükemmel hayattan kaçmak istedi. Long Island'da, güzel bir banliyö sokağında yaşıyorduk. Beyaz çitlerimiz, muhteşem bir bahçemiz vardı... Sharon'ın istediği her şeye sahipti.

Ama şimdi yalnızdım.

En iyi üç arkadaşımın birlikte bir bebek büyütüyorum. Eğer bu çocuklar olmasaydı, bu haftayı atlatamazdım.

Ama ben yaptım.

Onlar yüzünden.

MEVCUT GÜN

Arizona'yı görmemiştim; bu sabah onu özlemiştim. Kapıdan içeri girdiğinde ben hâlâ uyuyordum. Mesai saati dolana kadar çalışıyor, sonra eve gelip uyuyor. Onunla vakit geçirmeyi özlüyorum ama hayallerinin peşinden koşmasını izlemeyi seviyorum. Her zaman doktor olmak isterdi, hatırlıyorum da daha küçük bir çocukken ona küçük bir doktor önlüğü yaptırmıştım ve parçalanana kadar giymişti, parçalanınca da ona yeni bir tane almıştım.

O en iyi doktordu. Benim küçük güneş ışığım. En karanlık günlerimde ihtiyacım olan güneş ışığıydı.

Sabahtan beri telefonumu kontrol ediyordum ama Xavier'den hâlâ haber alamamıştım. Bana neler olduğunu anlatmak için üç günü vardı. Bilmemekten nefret ediyordum, bu beni çıldırtıyordu.

Numarasını bulup, ona bir mesaj yazıyorum.

Titus

Tik tak, Xavier. Bir kızım ve planlamam gereken bir hayatım var, sen öyle dedin diye dünya durmuyor.

Gönder tuşuna basıyorum ve okuyup okumadığını görmek için bekliyorum, anında iki tik oluyor.

Xavier

Kiminle konuştuğuna dikkat et Titty. Planlar değişti, sana İngiltere'de ihtiyacım var.

Gözlerim büyüdü, "Ne!?" Kükrüyorum, başparmaklarım ekranda öfkeyle dans ediyor.

Titus

Lanet olsun, çocuğum için ne yapacağım? Amora'yı uçağa bindir, yoksa onu alması için özel bir jet gönderirim. Sadece onu buraya getir.

Yine anında okuyor.

Xavier

Siktir git.

Telefonumu ahşap kahvaltı barına çarpıyorum ve saçımı çekiştiriyorum, bu adam çekilmez.

Derin bir nefes alarak telefonumu tekrar elime alıyorum ve bir yanıt yazıyorum.

Titus

Hayır, git kendini becer.

Telefonumu tekrar çalışma masasına bırakıp buzdolabını açıyorum ve bir bira alıp kapağını çevirerek kocaman bir yudum alıyorum. Telefonum vızıldamaya ve masanın üzerinde dans etmeye başlıyor. Ekranımda onun adının yanıp sönmelerini izlerken derin bir iç çekiyorum.

Görmezden geliyorum.

Ama tekrar
çalışıyor. Ve tekrar.

"Siktir, bu herif!" Boş odaya bağıryorum, bira şişesini kenara çarpıyorum, boynundan taşmakla tehdit eden köpükleri görmezden geliyorum.

Cevap ver tuşuna basıp konuşmasını bekliyorum ama sonunda konuşana kadar tek duyabildiğim ağır nefes alış verişleri oluyor.

"Meme."

"Amcık," diye sırtarak birama uzandım ve dudaklarıma götürdüm.

"Bu işi istiyorsun, değil mi?" Dilinden damlayan küçümseyici tonu duyuyorum.

"Pek sayılmaz, ama bilirsin, kafasını kışına sokmuş kibirli bir pislikle çalışmanın eski özgeçmişimde iyi görünebileceğini düşündüm."

"Güzel," diye homurdanıyor, "Neyse, Pazar. Senin için uygun mu Titty?" "Hayır, benim için uygun değil, bir kızım var, ne yapmam gerekiyor?"
ne yapacaksın?"

"Ona bir bebek
bakıcısı bul." "Sen bir
pisliksin."

"Biliyorum, bunu iki kez söyledin."

Sesindeki sıkıntı içimde derinlerde bir şeyleri harekete geçiriyor. "Beni kızdırıyorsun."

"Teşekkür ederim," sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum, bunu eğlenceli buluyor.

Aramıza sessizlik çöküyor.

"Pazar günü."

"Hayır."

"Titty, Amora için sana burada ihtiyacım var. Bu güvenli değil. Senin bir kızın var, bu yüzden bugünkü iletişimimiz boyunca tekrarladsın, kendini benim yerime koy..."

"Kendimi sizin yerinize koydum, bu yüzden bu lanet işi kabul ettim. Ama şartlar buraya gelmesi yönündeydi." "Evet, işler değişir, şartlar da değişir." "Hayır," sanki beni görebiliyormuş gibi başımı sallıyorum. "Fiyatı iki katına çıkaracağım."

"N..." Kekeliyorum, "Ne!?"

"İşte sana bu kadar *ihtiyacım* var. Baştankara'ya yalvarmıyorum ama yalvardığımı duymaya en fazla bu kadar yaklaşabilirsin."

Yutkunuyorum, tekrar yutmaya çalışırken kalınlık boğazımı kaplıyor.

"İki katına mı çıkaracaksın?"

"Eğer Pazar günü uçağa binip İngiltere'ye gelersen yaparım. Orada seni bekleyen bir araba olacak."

Bir an teklifini düşündüm, çenemi hafifçe ovuşturdum ama kirli sakal tenimde küçük bir sürtünmeye neden oldu.

"Tamam, Pazar. Detayları bana gönder." O cevap veremedi telefonunu kapattım.

"Pislik."

"Kimmiş göt herif?" diye soruyor gün ışığım, yastık kırıksıklıklarıyla dolu güzel yüzü esnerken.

"Xavier, uğruna iş aldığım hıyar," diye aniden ortaya çıkmış gibi görünen boynumdaki düğümü ovuyorum.

"Buraya gelecek olan kız bu mu?" "Buraya geliyordu," diye homurdandım, çenem sıkılmıştı.

Buzdolabına doğru süzülüyor ve bir meşrubat alıp kapağını açıyor. Üzerinde hâlâ pijamaları var, esniyor ve şişeyi dudaklarına götürüyor.

"İngiltere'ye gitmemi istiyorlar."

İçkisini yudumlarken gözleri büyüyor.

"İngiltere mi?"

"Evet," diye iç geçiriyorum, bar taburesini çekip içine çöküyorum ve şakaklarımı ovarak şu anda oraya yayılan ağrıyı dindirmeye çalışıyorum.

"Ve sen gidiyorsun?"

"Evet, maaşları iki katına çıkarıyor, bunu çocuklara yapamam... şirkete biraz nakit enjeksiyonu yapmak iyi olur."

"Mantıklı," diye başını sallıyor ve dudaklarını birbirine sürtüyor. "Sanki bir *ama* geliyor gibi hissediyorum."

"Ama... peki ya ben?" diye soruyor bana.

"Şey, bunu gerçekten düşünmedim... Belki bir dadı olabilir diye düşündüm ama..."

Başını hızla iki yana sallıyor, "Mümkün değil, dadı yok." "Kaleb ve Connie ile kalmaya ne dersin?"

Bana gözlerini devirerek yaklaşıyor ve bir tabure çıkarıp üzerine yarı oturuyor.

"Babası ve en iyi arkadaşıyla Hawaii'ye gidiyorlar, onlar senin arkadaşların ve sen hatırlamıyorsun bile... Onları sadece Pazar günü gördün!"

"Bakın, çok stresliyim," diye ellerimi uzatıyorum, "Kahretsin, doğru." Dirseklerimi çalışma masasına dayayıp başımı ellerimin arasına alıyorum. "Bekle, Connie ve Kaleb de mi gidiyor? Bundan bahsetmemiştin."

"Tüh, belki de bilmen gerekmiyordu," diyerek özür dilercesine omuz silkiyor ve sodasını koymak için buzdolabına geri dönüyor.

"O zaman geriye Nate ya da Keaton kalıyor..." "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Başımı sallıyorum, hangisini tercih edeceğimi biliyorum ama onun doğru seçimi yapacağını umuyorum.

"Onlara sordun mu?"

"Tam da yapmak üzereydim," diye sırtıyorum, telefonumu çalışma masasının üzerine kaydırıp önce Nate'i arıyorum. İlk çalışta cevap veriyor.

"Televizyonun kesildiğini ve kucağındaki kedi Jeff'in mırıldandığını duyduğumda sesi yumuşaktı.

"Nate," diye gülümseyerek parmaklarımı çalışma yüzeyine vuruyorum.

"Her şey yolunda mı?" sorusu kısa ve öz ama içinde küçük bir tereddüt var.

"Evet, sadece bir iyilik istedim, eğer sorun olmazsa..." "Evet, evet, tabii, ne oldu?"

"Yani, sık kafalı Xavier beni İngiltere'ye gönderiyor."

"Seni yapmak mı?" Hafifçe kıkırdadığını duyuyorum, "Sen büyük bir çocuksun Titus, eminim ona hayır diyebilirsin."

"İngiltere'ye gitmem için bize iki kat para ödüyor."

"Git; hemen uçağa bin ve git."

"Kesinlikle," diye sırtıyorum ve gözlerim beni dinleyen Arizona'ya kayıyor, elini önümde döndürerek konuya girmemi istiyor.

"Ben oradayken Arizona'yı alabilir misin? Yoksa burada mı kalırsın? Onu tek başına bırakmak istemiyorum... Daha yirmi bir yaşında." Abartıyordum. Öyle olduğumu biliyorum... ama yine de.

"Seninle geleceğimi varsayıyordum..." sesi kesikti ve telefonda hareket ettiğini duyuyorum, parazit bir kez daha sessizliğe gömülmeden önce artıyor.

"Oh, erm..."

"Bu adamların nereden hareket ettiklerini, nerede çalıştıklarını ve diğer şeyleri bilmemiz gerekiyor... bunu bensiz yapamazsınız ve üzgünüm... Xavier'in bizi aramak zorunda kalması bile bunu yapacak benim zekâ ve becerilerime sahip kimsesi olmadığını gösteriyor."

Ağzımı açıyorum, sonra hızla tekrar kapatıyorum.

"Doğru bir noktaya değindin," derken Arizona'nın gözlerinin açıldığını ve başını geriye attığını görüyorum.

"Sanırım Keaton'ı arasam iyi olacak...." Ari'ye özür dileyen bir bakış atarak iç geçiriyorum ve o da gözlerini deviriyor ama gözleri benimkilere takıldığında dudaklarında sevimli gamzelerini ve çenesindeki çukurluğu gösteren bir gülümseme beliriyor.

"Evet... ayrıca, Jeff'i alıp alamayacağını sor." "O kedilerden korkar..."

"Evet, ama Ari değil, sen Ari misin?" "Seni duyamıyor..."

"O zaman beni hoparlöre al aptal." Telefonumun hoparlörünü açarken yanaklarımı şişirerek ofluyorum. "Ari, tatlım."

"Evet, Nate Amca," diyor tatlı tatlı ve ben de gülümsüyorum.

"Jeff'e Keaton Amca'da benim için göz kulak olur musun?" "Elbette, eğer Keaton beni kabul ederse."

"Eminim yapacaktır."

"O zaman evet, Jeff'i alacağım." "Teşekkür ederim, meleğim."

Hoparlörü kapatıyorum, "Tamam, Keaton'ı arayıp Ari ve Jeff'e göz kulak olup olamayacağını sorayım."

"Jeff'ten bahsettiğinden emin ol Titus, bu *küçük* ayrıntıyı atlama yoksa onunla birlikte ortaya çıktığımda boynumdan vurulacağım."

Başımı iki y a n a sallarken, "Bundan bahsedeceğim," diye onu rahatlatıyorum.

"Hoşça kal dostum," diyerek telefonu kapattım ve Keaton'ın numarasının üzerine geldim.

"Emin misin?" Gözlerim onunkileri buluyor.

"Evet, zaten orada fazla kalmayacağım."

"Tamam," diye derin bir nefes aldım ve düğmeye bastım. Keaton'ı seviyorum ama kızınıza bakmasını isteyeceğiniz biri değil. Ve evet, o daha büyük, bunu anlıyorum ama o hâlâ benim bebeğim. Biraz ağır  korumacıyım.

"Merhaba Titus seni huysuz herif, bu zevki neye borçluyum?" "Keaton, benim favorim," Ari'ye göz kırpıyorum, bu da onu güldürüyor. onu hoparlöre bağla.

"Ne istiyorsun?" ses tonu şimdiden sinirlenmiş.

"Bir iyiliğe ihtiya ım var."

"Eğer bir fahişeyse, artık onlarla yatmıyorum, sana yardım edemem." Gözlerim şok içinde açılıyor ve Ari kahkahayı basıyor. "Seni aptal herif," diye homurdanıyorum, çenem sıkılmış.

"Jokingggggg," kelimeyi uzatarak, "Ne istiyorsun?"

"Arizona'yı birkaç haftalığına almanı istiyorum; burada kalabilirsin ya da o sana gelebilir. Sadece hastanede nöbetçi olduğu ve taksi bulamadığı zamanlarda yanında olman gerekecek."

"Evet, tabii, sorun değil," diye hafifçe inlediğini duyuyorum ve kulaklarım bu sese diken diken oluyor.

"Yine de seni uyarıyorum, o evdeyken evde bayan arkadaş yok, anlıyor musun?"

" zci onuru."

"Ciddiyim Keaton, ciddiylim." "Ben de  yleyim."

"Tamam, Pazar akşamı işi var, bu yüzden Pazartesi saat altıya kadar evde olmayacak, senden onun için bir anahtar alacağım, unutursan yolda kalmasını istemem."

"Unutmayacağım."

"Dostum, bana bakıcılık yaparken onu unutmuşsun. Arabaya binerken onu evde bıraktın."

"Arabayı ben mi sürdüm?" diye karşı çıkıyor.

"Hayır."

"Doğru."

"Ama yine de onu evde bıraktın," diye kaşlarını çatarak telefona bakıyorum.

Ne oluyor lan?

"Arabanın güvende olduğundan emin oluyordum."

Alay ettim ve gürültülü bir kahkaha attım.

"Tamam, teþekkürler dostum, gerçekten minnettarım."

"Pardon, bana nedenini söylemediniz?" Bardakların şıngırdadığını duyduğumda Keaton tersliyor.

"Amora için İngiltere'ye gitmem gerekiyor." "Ne kadar süre için?"

"Birkaç hafta umuyorum."

"Neden şimdi oraya gidiyorsun?"

"Çünkü Xavier bir amcık," diye omuz silkiyorum ve Ari'nin yüzündeki dehşet dolu ifadeyi görüyorum, "Kulaklarını kapat tatlı bezelye, üzgünüm," diyorum yüzümü buruşturarak ve irkilerek.

"Standart. Tamam, ama evet, senin *küçük güneş ışığını* izleyeceğim," diyerek dilindeki lakabıyla dalga geçiyor ve bu anında beni ayağa kaldırıyor.

"Hoşça kal," diyerek telefonu kapattım ve Ari'ye gülümsedim. "Demek Keaton Amca'ya gidiyorsun?"

Başını salladı ve bana doğru adım attı.

"Baba..."

"Evet Günışığı."

"Ona Jeff'ten bahsetmedin."

"Jeff için endişelenme," diye göz kırpyorum ve onu kucaklamak için kendime çekiyorum. "Baban Jeff'i halledecek."

YEDİNCİ BÖLÜM

AMORA

CAM KIŞ BAHÇESİNDE OTURURKEN BOŞ TUVALİME BAKIYORUM.

şövalemin üzerinde oturuyor. Babam gençken sürekli resim yapardı ama kardeşi öldükten sonra... yani sahte ölümünden sonra bıraktı. Keder çok ağır geldi, ama onun sanatsal çizgisi bana verilmiş gibi görünüyor.

Pastel boyalarımı karıştırıp paletimi bir süreliğine pencere kenarına bırakırken saçlarımı bir toka ile tutturuyorum. Arkamda ayak sesleri duyuyorum ve gelenin babam olduğunu hemen anlıyorum.

"Hey bebeğim," elleri omuzlarımı sarıyor, dudakları başımın tepesine yapışıyor. "Ne çizeceksin?" diye soruyor boş tuvale bakarak.

"Henüz emin değilim," diye itiraf ediyorum ve omuzlarımda güven verici bir sıkışma hissediyorum.

"Başımın tepesine bir öpücük daha konduruyor ve odadan çıkmak için dönüyor, ama çıkmadan önce duruyor. "Oh, Titus Pazar günü geliyor."

"Pazar mı?" Tekrar ediyorum, iki gün sonra. "Evet," sesi düz.

"Tamam, o zaman son iki günlük özgürlüğümün tadını çıkarabilirim." "Özgürlük mü?" diye alay ediyor, "Sevgilim, esir tutulmuyorsun." "Öyle hissediyorum."

"O şekilde değil," diye sertçe başını salladıktan sonra odadan çıkıyor. Birdenbire, karnımın derinliklerinde yanan yaratıcı kıvılcımı kaybetmiş gibi hissediyorum ve şimdi sinirler bir zamanlar hissettiğim her şeyin yerini alıyor.

İçimi çekerek şövaletmden kalkıyor ve paletimi alıyorum. Mutfak lavabosuna doğru süzülerek boyaları yıkıyorum ve eriyip gitmelerini izliyorum

Lavaboya.

"Boyayı yıkadın mı?" Annemin sesi beni boş düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve dönüp gülümseyerek ona bakıyorum.

"Fikrimi değiştirdim." Paleti süzme tahtasının üzerine koyup kurumaya bırakırken omuzlarımı silkiyorum.

"Çok yazık, uzun zamandır resim yapmıyorsun, ne yarattığını görmek için sabırsızlanıyordum."

"Belki yarın," diye nazikçe başımı salladım, "ben odama çekileceğim."

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor.

Ama kelimeleri mırıldanmaya bile dilim varmıyor, bu yüzden ona küçük bir "mmhm" çekip odama kaçıyorum.

Çiçekli ayçiçeği elbisemi üzerimden çıkararak banyoya girerken yere bırakıyorum. Musluğu açarak sıcak suyun akmasına izin veriyorum ve küveti dolduruyorum. Küvete biraz tuz atıp, tuzların suda çözünmesini izliyorum ve tek düşünebildiğim vücudumu sıcak suya batırmak ve içimde yavaş yavaş biriktiğini hissettiğim tüm istenmeyen gerginliği yıkamak.

Banyoyu doldurduktan sonra iç çamaşırlarımı üzerimden çıkarıp çamaşır sepetine atıyorum. Saçlarım tokasından kurtulup yüzümün etrafında kıvrılıyor ve onu çerçeveliyor. Ayak parmaklarımı suya daldırıyorum, sıcak su tenimi yakarken tüylerim diken diken oluyor, kanımı ısıtıyor ve vücut ısımin yükselmesine neden oluyor ama bunu hoş karşılıyorum.

Suyun altına girdiğimde sonunda biraz rahatladığımı hissediyorum, tuz beni anında sakinleştiriyor.

Titus geldiğinde hayatımın nasıl olacağı konusunda gerginim ama bunun benim güvenliğim için olduğunu unutmamam gerekiyor. Umarım birkaç hafta sonra hayatım normale döner. Bu durum ortaya çıkınca sanat eğitimimi bırakmak zorunda kaldım. Şehirde amcam Carter için çalışıyorum ve bu işi seviyorum. Ama yapmak istediğim şey bu değil. Bir sanatçı olmayı, kalbimin derinliklerinden şaheserler yaratmayı ve onları satarak insanların evlerine ve hatta belki bir gün bir müzeye asmayı çok isterdim. Ama biliyorum ki bu, hayatımda kısa bir süre sonra sona erecek bir an. Banyo hızla soğuyor ve her ne kadar burada kalıp bir erik gibi büzüşmek istesem de, dışarı çıkmam gerektiğini biliyorum. Sadece var olduğumu hissediyorum, yaşamıyorum. Şu anda değil. Babamla olan tüm bu saçmalıklar bitene kadar olmaz. Güvende olduğumu öğrenene kadar rahat etmeyecek. Güvende olmam için de Titus'un bana göz kulak olması gerek.

Babamın Titus'un parlak zırhlı bir şövalye gibi ortaya çıkmasına gerek olmadığını kabul etmesine ihtiyacım var, beyaz bir ata binip beni kurtarmasına ihtiyacım yok. Kurtarılmaya ihtiyacım yok. Sadece korunmaya ihtiyacım var. Babamın içine düştüğü durum çözülene kadar.

Odaya girdiğimde yatağın üzerinde bir notla birlikte tek bir beyaz gül görünce gülümsüyorum.

*Tüm bunların yakında sona ereceğine söz
veriyorum, sadece her günü
geldiği gibi kabul edin.*

*Seni her zaman
seviyorum. Baba x*

Gülümsüyorum ve gülü alıp yumuşak yapraklarını dudaklarıma götürüyorum. En acımasız adamlardan biri nasıl bu kadar yumuşak olabilir.

Gülü meyve bahçesine bakan pencere pervazındaki küçük vazoya yerleştirerek keyifli bir iç çekiyorum. Çekmecelerden pijamalarımı çıkarıp havluyu bırakıyorum ve bir şort ve bikini giyiyorum. Tuvalet masasındaki tabureyi çekiştiriyorum ve yatak odamın kapısının açıldığını duyduğumda kendimi yere bırakıyorum. Tuvalet masamın üzerinde duran büyük, süslü aynanın yansımada annemin bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Selam tatlı kızım," diye yaklaşırken usulca gülümsüyor, babamın notunu yatağın üzerinden alıp alay ediyor. "Baban her zaman bir notu severdi..." bir an duraksıyor, "yani, çoğu zaman."

Notu yatak örtüsünün üzerine bıraktı ve bana doğru yürümeye devam etti. Etrafıma uzanıyor ve altın saç fırçamı alıyor.

"Alabilir miyim?" diye soruyor ve başımı sallıyorum, kalbim göğsümde güm güm atarken aşk göğsümde kaynıyor.

Kılları saçıma doğru kaldırarak tepemden başlıyor ve uzun, ateşli kıvılcıklarımı yavaşça fırçalıyor.

"Bana senin yaşındaki halimi hatırlatıyorsun," diye mırıldanarak düğümlerimin arasından geçiyor.

"Babamla yaşamaya başladığında benim yaşımdaydın, değil mi?"

"Yaşadığını söyleyemem," diye küçük bir kahkaha atıyor ama sonra tekrar kocaman gülümsemeden önce yüzünde bir anlığına hüznün belirdiğini görüyorum.

"Babamla ilk tanıştığında onu seviyor muydun?" Merakla sordum.

"Onda bir şey vardı, ondan korktuğumu ama aynı zamanda ona çekildiğimi hissettim. Ona ne kadar yakın olmak istemediğim önemli değildi, elimde değildi. O benim *mükemmel, kusurlu* halimdi."

Babamdan bahsederken gözlerinin nasıl parladığını görünce kalbim küt küt atıyor. "Beni yanlış anlama, baban beyaz atlı prens değildi, çok gaddar bir adamdı ama içinde bir şeyler değişti ve çok daha yumuşak biri oldu."

Yarı omuz silkiyor, gülümsemesi biraz hüzünlü. "Ama onu şiddetle sevdim; hala da seviyorum. Babana kadar hayatımda hiçbir amacım yoktu. Ona satıldığımda," gevşek bir saç bandını tutup bileğine sararken bir an duraksıyor. "Beni tehdit eder ve tahttan feragat etmem *gerektiğini* söylerdi ama sonuçta taht benim için önemli değildi. Her zaman yanımda olmasını, bir Prens'ten fazlası olarak bilinmemesini istemedim çünkü baban bundan çok daha fazlasını hak ediyordu ama Kraliçe olursam bunu ona veremezdim. Her zaman ikinci en iyi olacaktı ve o asla ikinci en iyi olmak için yaratılmadı."

"Yani onun için tahttan
feragat ettin." Sevgiyle
gülümseyerek başını
sallıyor.

"Onu sevebileceğim anlamına gelseydi, onun için tüm dünyadan vazgeçebilirdim."

"Gerçekten mi? Onun için tüm hayatından vazgeçmek mi istedin?"

"Sevgilim, ruh eşinle karşılaştığında her şeyden vazgeçersin. Dürüst olmak gerekirse, onu kurtarmak için son nefesini bile verirsin," derken hıçkırıklara boğuldu ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü fark etmemiştim.

"Anne iyi misin?" Endişe içime işliyor ve sessizce hıçkırdığını görmek için ona dönüyorum.

"İyiyim, sadece bir sürü anı geri geliyor, çok bunalmış durumdayım."

"Ah anne," diye ayağa kalkıyorum ve kollarımı ona sımsıkı sarıyorum, kolları beni sarıyor. Benden ayrılıyor ve tekrar oturmam için bana yol gösteriyor. Oturuyorum, annem saçımı taramaya devam ederken fırçayı tekrar eline alıyor.

"Tutsakken baban gitmeme izin verdi," derken bir an duraksıyor, dili üst dudağını yalıyor. Bir an durup onu inceliyorum, gözlerinin kenarında belirmeye başlayan yumuşak kırışıklıklar, yüzündeki

Burnundan dudaklarının köşesine kadar uzanan çizgiler eskisinden biraz daha derin. Onun ve babamın yaşlanmasından nefret ediyorum ama bu hayat denen boktan şeyin bir parçası.

"Tutsak kelimesini kullanmaktan nefret ediyorum ama ilk başta onun tutsağıydım. Ama aramızdaki şeyler değişti, yakınlaştık ve ona derinden ve delicesine aşık oldum. Bana eve gitmemi, oradan ayrılmamı ve ailemi tekrar görmemi söyledi ve gittiğimde babam bana ölmek üzere olduğunu söyledi. Babamdan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Tacımı almaya, kraliyet soyundaki yerimi almaya hazır olmalıyım ama babam benim için bu hayatı istemiyordu. Hayatımı özgürce yaşamam için son arzusuyla bana yalvardı. Vefat ettiğinde, babana geri dönmem gerektiğini biliyordum. O benim özgürlüğümdü, evimdi." Fırçayı kılları yukarı gelecek şekilde yere koyarken duraksıyor ve saçlarını Fransız usulü örmeye başlıyor.

"Eve geldim ama onu hiçbir yerde bulamadım. Kraliyet renklerini giydiğimi hala hatırlıyorum; üzerimde bir balo elbisesi vardı ve eve ona doğru uçtum ama o hiçbir yerde görünmüyordu. Bu evde gizlice dolaşırken, kütüphanesindeki kitaplıkların arkasına gizlenmiş küçük bir oda buldum, kapının hafifçe açık olduğunu gördüm ve babanın orada olacağını biliyordum. Yavaşça ilerledim ve onu dizlerinin üzerine çökmüş, kolları arkadan bağlı ve eski sağ kolu Alan'ın kafasına silah dayamış halde buldum. Gerçekten zamanın donduğunu hissettim, nasıl nefes alacağımı unuttum ama demir atmış bacaklarımı hareket ettirmeyi ve önünde durmayı başardım. Kendimi onun için feda etmeye hazırdım, çünkü onu bu kadar vahşice seviyordum. Ama kaderin bir cilvesi olarak, kurşunu yiyen ben oldum. Bu kadar olduğunu düşünmüştüm, onun da vurulmasından çok korktuğumu hatırlıyorum, ama yere düşerken kendi silahımı ateşledim," diye duraklıyor, gözlerim kocaman, ağzım açık, şok dalgaları içimde dalgalanıyor.

"Alan'ı sen mi vurdun?" Nefes nefese kaldım, ağzımı kapattım.

"Yaptım ama hepsi babanı korumak içindi ve yemin ederim hayatım boyunca başka bir silahla ateş etmedim..."

"Sen bir baş belasıydın!" Gözlerim kocaman ve anneme hayranlık dolu bir şekilde böbürleniyorum.

Saçımın alt kısmını bağlayıp bitirirken yumuşak bir kahkaha attı. Kapalı.

"Biraz konu dışına çıktım ama söylemeye çalıştığım şey şu, Bazen sizin için en kusurlu erkek, tam da sizin tarzınızda biri olabilir.

Mükemmel. Öyle birine aşık olun ki, onu kurtarmak için kendinizi seve seve feda edin."

Başımı sallayarak dudaklarımı yuvarlıyorum.

"Anne," diye yerimde dönüyorum ve onun yatağın kenarındaki kendi koltuğuna oturmasını izliyorum.

"Öyle mi?"

"İyi olacağız, değil mi? Babam kötü bir şey olmasına izin vermez, değil mi?"

Ve bir an için bana bakıyor, dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirliyor.

"Baban kötü bir şey olmasına *asla* izin vermez; unutma... seni kurtarmak için kendini seve seve feda edecek birine aşık ol."

Başımı sallıyorum, yatak odamın kapısının gıcırtyla açıldığını duyduğumda gözyaşlarımı avuçlarımla uzaklaştırıyorum.

"Neden iki kızım da ağlıyor?" Babam araya giriyor, beni ve annemi kucaklıyor, bize sıkıca sarılıyor. "Gözyaşı yok, gözyaşı için bir neden yok," dudakları başımın tepesine bastırıyor, sonra anneminkine geçiyor. "Bunu düzelteceğim, ben her zaman her şeyi düzeltirim." Sesi hafifçe titriyor ve göğsümün ağır bir şekilde ağrımasına neden oluyor.

Umarım hepimiz bu işten sıyrılırız.

"Çocuklar nerede?" diye fısıldadım, Xander ve Ezeziel'i pazartesi gecesinden beri görmemiştim.

Babamın tek söylediği "Hazırlanıyorum," oluyor ve ben dudaklarımı yuvarlayarak boğazıma dolan safrayı yutuyorum.

Kardeşlerim savaş için zırhlanıyormuş gibi hissediyorum.

Be

n. Yaptıkları şey tam olarak bu. Savaşa hazırlanıyorlar.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

TITUS

BAVULUMU TAVAN ARASINDAN ÇIKARIP YATAĞIMIN ÜZERINE ATTIM VE ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. Ne alacağıma dair hiçbir fikrim yok, İngiltere'de havanın nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Burada bahar ılıktır ama buradaki yaz gibi yapış yapış sıcak değildir.

İnternette araştırmayı dnedim ama İngiltere'nin her bölgesinin hava durumu farklı.

Telefonumu takım elbisemin cebinden çıkarıp mesajları açıyorum ve Xavier'in adına tıklıyorum.

Titus

Hey, salak. Bavulumu hazırlıyorum, hava nasıl?

Bir süre okunmuş olarak kalıyor ve bu da beni anında sinirlendiriyor. İçimi çekiyorum, kolumu kaldırıp saate bakıyorum. Burada saat sabah on, yani Xavier kalkmış ve gününe devam ediyor olmalı. Pazar günü yola çıkmadan önce yapmam gereken çok şey vardı, işlerimi halletmek, Jeff'le birlikte Arizona'yı Keaton'a yerleştirmek ve bavullarımı toplamak için iki günüm vardı. Bir de saçımı kestirmem gerekiyordu.

Telefonum bip sesi çıkarıp titriyor ve cevabını görüyorum.

Xavier

Kediler ve köpekler yağıyor : -)

Ve yemin ederim ki daha önce hiç bir erkeğı Xavier kadar boğmak istememiştim. Kanımı kaynatıyor, hayır, kaynama noktasının ötesinde kaynatıyor.

Oflayarak dolabıma uzanıyor ve ceketleri, kotları, gömlekleri ve takım pantolonları alıyorum. Onları açık bavula atıyorum, şifonyerin çekmecesini çekiştirerek açıyorum ve avuç dolusu tişört ve uzun kollu jarse üstler atıyorum. Gömleklerimi İngiltere'de kuru temizleme yaptırmam gerekecek.

Yolculuk yaklaştıkça, ayrılma konusunda daha da endişeleniyordum. Arizona'dan ayrılmak istemiyordum; onu daha önce hiç terk etmemiştim. Bu düşünce göğsümde ağırlaşıyor ve elimi kalbimin üzerinde gezdirerek acıyı biraz olsun hafifletmeye çalışıyorum.

Dolaba geri dönüp çömelıyorum ve ayakkabılarımı alıyorum. Spor ayakkabılar, botlar ve kanat uçları. Bu kadar, yanıma eşya almayacağım.

Çamaşır yıkayıp elimdekileri kullanacağım, en kötü ihtimalle alışverişe gitmek zorunda kalacağım. "İyi misin baba?" Arizona'nın yumuşak sesinin odaya süzüldüğünü duydum ve hissettiğim stres ya da bastırılmış hayal kırıklığı artık yavaş yavaş beni terk ediyordu.

Vücudum. O benim sakinliğimdi.

"Evet, sanırım bavulumu fazla doldurmuşum," ellerimi kalçalarımaya koyup ona dönüyorum, "Sen ne düşünüyorsun?" Sırıtarak etrafıma ve dolup taşan bavulumaya bakmasını izliyorum.

"Belki biraz," diyerek elini kaldırıyor, başparmağı ile işaret parmağını birbirinden ayırarak küçük bir boşluk yaratıyor.

"Ne bekleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum ve bavulumaya bakıp iç çekiyorum.

"Bir bakmamı ister misin? Belki yardımcı olabilirim?"

Ona yumuşak bir baş selamı veriyorum, gerçekten yardımına ihtiyacım olduğundan değil, ama teklif etmesi ve yardım etmek istemesi güzel, bu yüzden yapmasına izin veriyorum. Kendini biraz daha önemli hissetmesini sağlıyor.

O çok büyüdü, hep öyleydi. Yapabildiği andan itibaren bana annelik yaptı, ki gerçekten de örnek alabileceği bir anne figürü olmadığı için bu inanılmazdı, o zamandan beri sadece ben ve o varız. Long Island'dan taşınmak benim için çok zor oldu ama yeni bir başlangıca ihtiyacımız olduğunu biliyordum, ayrıca çocuklara daha yakın olmak istiyordum. Çocuk bakımını işle aramızda paylaştık, kendi işimizin olması biraz daha kolaylaştırdı, böylece gerçekten ihtiyaç duyduğumuzda onu yanımıza alabildik. Zordu ama yürüttük. Bir akışa, bir ritme, bir rutine girdik.

Bir gün bir emlakçıyla konuştum, ona yukarı batı yakasında, Central Park tarafında yaşamak istediğimi söyledim ve o da bana harika bir zemin kat dairesinin piyasaya yeni çıktığını söyledi. Etrafında dolaşırken anında evim gibi hissettim. Yüksek tavanlar, geniş kanatlı pencereler, Arizona için arka bahçe.

İstedığım her şeye sahipti. Bir teklifte bulundum ancak üst kattaki dairenin de satılık olduğu söylendi. Tabii ki gidip bakmak zorunda kaldım ve her iki dairenin de ikimiz için mükemmel bir ev olacağını hissettim. İki dairenin de eskiden bir kasaba evi olduğunu ve çatı katının aslında üçüncü kat olduğunu söyleyen mimarları çağırdım. Tüm bu alana ihtiyacım yoktu, bu yüzden devam ettik ve üçüncü kat hariç orijinal yapısına geri döndürdük.

Koridorda ve mutfakta taş rengi fayanslar, oturma odası ve yemek odasında halı, ofisimde ise koyu renkli meşe ahşap zemin vardı. Üst katta üç yatak odasının her birinde banyo ve büyük bir ebeveyn banyosu vardı. Üst katın tamamını halı kapladım, Arizona büyürken onun için üst katı daha sade hale getirmek istedim. Üst katta halılar griydi ve duvarlar beyazdı, çok minimalistti ama dekor konusunda ben de Arizona gibi çok fikir değiştirdim ve odaların çoğunu benzer tutmaya karar verdik.

Burada mutluyduk, burası bizim evimizdi ve buradan ayrılacağımızı hiç düşünmemiştim. Sharon gittikten sonra uzun zaman önce, hayatının aşkıyla tanışıp beni terk edene kadar sadece ben ve Arizona olacağımızı kabul ettim. Beni terk etmesini asla istemedim ama sırf benden başka birini sevmek istiyor diye de ona asla kırılmam ya da onu kendimden uzaklaştırmam.

Bir keresinde, on altı yaşındayken annesinin nerede olduğunu sordu ve tabii ki yalan söyleyebilirdim ama söylemedim. Onu oturttum ve hikayeyi anlattım, tek bir ayrıntıyı bile atlamadım. Ona yalan söylediğimi düşünmesini asla istemedim. Ve eğer bir mucize olur da Sharon bir gün geri dönmeye karar verirse, Arizona hikayenin benim tarafını zaten biliyor olacak, Sharon'a da kendi hikayesini anlatmak kalacaktı.

Ama dürüst olmak gerekirse, geri geleceğini hiç sanmıyorum. Yirmi bir yıl oldu ve hiç ortaya çıkmadı. Mesaj yok, doğum günü kartı yok, Noel kartı yok. Hiçbir şey yok. O kapıdan çıkıp gitmeye karar verdiği anda Arizona'yı hayatından çıkardı.

Ama devam ettik.

Tabii ki devam ettik.

Ona benden yeterince sevgi verdim, asla sevgisiz kalmayacak. Asla. O benim hayatımın aşkı; her zaman hayatımın aşkı olacak.

Önümde parmaklarını tıkırdatarak dikkatimi çekmeye çalıştığını görüyorum. "Doğru," diye homurdanıyor, ellerini kalçalarına koyuyor, "Sanırım bu biraz

Daha düzenli, ne dersin?" diye soruyor, ben yatağın üzerinde açık duran bavula bakarken. Tüm pantolonlarım ve kotlarım küçük küçük katlanmıştı.

koli ruloları ve yan yana yığılmış. Tişörtlerim ve formalarım küçük kareler halinde düzgünce katlanmış ve iki düzenli yığın halinde yerleştirilmiş. Gömleklerim takım elbise ceketlerimle birlikte asılı.

"Onları sabah en üste koyabiliriz, şimdi sıkıştırmaya çalışmanın bir anlamı yok, ama evet, sanırım pakettendiniz," diyor sesinde güçlü bir başarı ile.

"Peki sen hazırlandın mı?" Kolumu omuzlarına dolayarak ve onu kucağıma çekerek soruyorum.

"Ha!" diye alay ediyor, kıkırdarken vücudu hafifçe titriyor, "Henüz değil, Pazar sabahı yapacağım."

"Ari!" "Nasıl oluyor da diğer her şeyle bu kadar düzenli olabiliyorsun da kendinle olamıyorsun?" diye bağıriyorum. Ben soruyorum, o omuzlarını silkiyor. "Hiçbir fikrim yok, ama işe yarıyor," ayak parmaklarının üzerine basmadan ve yanağına bir öpücük kondurmadan önce beni dürtüyor.

"Şimdi işinin başına dön," diyerek odadan çıkmadan önce başını sertçe salladı.

"Ugh, iş," elimi yüzümde gezdiriyorum ve inliyorum. "Tatile ihtiyacım var," diyorum boş odaya.

Yatak odamdaki koltuğun arkasına katladığım takım elbise ceketimi kaptığım gibi üzerime geçiriyorum. Bugün iki yeni yatırımcıyla bir toplantımız vardı, bunlardan biri Killian'dı. İş ve aileyi bir arada yürütme fikrine katılmıyorum ama ben kim oluyorum da bunu söyleyebiliyorum?

Telefonumu kaptığım gibi aşağıya iniyorum ve Arizona'nın bana seyahat fincanında hazırladığı kahveyi alıyorum.

"Teşekkür ederim Günışığı," diye gülümsüyorum, ona doğru bir adım atıyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum.

"Baba, öpücüklerin durması lazım," diye beni tersliyor.

"Asla, sen benim bebeğimsin. Seni her zaman öpebilirim." Koridora çıkıp yan taraftan arabamın anahtarlarını alırken gamzelerinin belirmediğini görüyorum. "Bu gece görüşürüz, bavulunu hazırla!" Ben sesleniyorum, o da karşılık veriyor.

"Evet, evet, akşam görüşürüz."

Ön kapıyı açıp arkamdan usulca kapatırken içimden bir kahkaha yükseliyor. Rüzgâr, kaldırımları kaplayan ağaçların kiraz çiçeği yapraklarını savururken yumuşak esiyor. Kiraz çiçeği ağaçlarını seviyorum ama konfetiler etrafımıza düşüp dalları çıplak bırakmadan önce çok kısa bir süre çiçek açıyorlar. Evime giden merdivenlerden inerken

siyah demir kapıyı açıp kaldırıma çıkıyorum. *Cipimin* kilidini açıp içine giriyorum. Yürüye bilirdim ama açıkçası zahmet edemem. Bu gece spor salonunda daha sıkı çalışıp fazladan kalori yakacağım. Yol kısa ve trafik olmadığı için minnettarım. Bu, birkaç hafta sonra dönene kadar ofisteki son iş günüm. Birkaç hafta diyorum ama orada ne kadar kalacağım hakkında hiçbir fikrim yok, sadece birkaç hafta olmasını umuyorum. Uzun süre kalmaya niyetim yok. Benim işim onu güvende tutmak, sadece Xavier Şövalye kardeşleri ortadan kaldırıncaya kadar. Sorun şu ki, bunu yapması ne kadar sürecek. Ama Xavier '*iş bitirici*' Archibald hakkında duyduklarıma göre hızlı, kesin ve tertemiz biri. Hiçbir iz bırakmıyor, bu yüzden beni şaşırtan şey, bunu bir şekilde mahvetmeyi başarması ve şimdi tüm bunların yansımalarıyla uğraşırken olması. Dürüst olmak gerekirse, içimde her zaman bir şeylerin ters gittiğine dair bir his vardı ve yüzde doksan dokuz nokta dokuz oranında haklıydım.

Ve şu anda, bu durumla birlikte, içimde bir şeyler ters gidiyor. Ama ne olduğunu bilmiyorum.

Ofisin ana kapısına doğru adım atarak anahtarlığımı pede bastırıyorum ve kapıyı iterek geçiyorum. Asansörü beklerken, nedense içimde sinirler dalgalanıyor ve bu beni tedirgin ediyor. İngiltere'ye gideceğim için gergin olduğumu söyleyemem ama bu konuda endişeliyim ve biraz da tedirginim. Amerika'daki hayatımdan ayrılmak, bebeğimi Keaton'la bırakmak. İyi olacağından hiç şüphem yok; Ari kendi başının çaresine bakabilir. Ama Keaton bazen sınırın nerede olduğunu unutuyor ve sınır kızına geldiğinde, uzak durması gerekiyor.

Kapılar açıldı ve beni Keaton, Kaleb, Nate ve Killian karşıladı. Sanki hemen aramıza katılmış gibiydi ve ilk başta hepimiz bu konuda biraz endişeli olsak da, sanki hiç çevremizin bir parçası olmamış gibiydi.

"Günaydın." Hepsinin bulunduğu yere yaklaştığımda alçak, hırçın sesim odanın üzerinde süzülüyor. Nate üç ekranının arkasına saklanmış, arada bir başını kaldırıp tekrar aşağıya eğiliyor. Keaton sandalyemde arkasına yaslanmış, ayaklarını masama uzatmış, sanki bir şezlongda oturur gibi oturuyor. Killian ve Kaleb onun arkasında durmuş, kendi aralarında hafif bir sohbete dalmışlar. Killian'ın Kaleb'in yanında nasıl bu kadar sakin olabildiği hakkında hiçbir fikrim yok ama sanırım o Kaleb'in hayatını kurtardı ve bunu yaparken Kaleb de Connie'yi kurtardı.

"Günaydın," Nate'in sesi odanın içinde süzülüyor ve Kaleb'in bana yaklaşımadan önce Killian'ın sırtını sıvazladığını görüyorum.

"Bugün neden buradasın? Xavier pençelerini sana geçirmeden önce evde özgür bir adam olmanın tadını çıkarmalısın," diyerek sırtıyor Kaleb ve beni kucaklamak için yanına çekiyor.

"Hepinizi görmeden gidemezdim, değil mi?"

Kaleb ve Keaton gülüyor, Killian yumuşak bir şekilde başını sallıyor. Ya Nate? O hiçbir şey yapmıyor. Alay ediyorum.

"Yola çıkmadan önce halletmem gereken birkaç yarım kalmış işim var, ama hep birlikte öğle yemeğine çıkabiliriz diye düşünüyorum, herkes müsait mi?"

"Evet," hep bir ağızdan koro halinde.

"Güzel," diyerek Keaton'a doğru ilerliyorum ve ayaklarını masamdan itiyorum. "Şimdi siktir git ve kendi ofisine geri dön," diye homurdanıyorum ama dudaklarıma geniş bir gülümseme yerleşiyor. Keaton yavaşça ve ağır ağır koltuğumdan kalkarken gözlerini başının arkasına doğru deviriyor.

"İşte bu yüzden bir ofis istemedim; siz iki piç kurusu büyük bir ofis istediniz, ama yine de ben ve Nate sizi her zaman masalarımızda gezinirken buluyoruz."

"Peki, sonra gittiğinde masan benim olacak." Keaton, takım elbise ceketinin kollarını aşağı doğru çekerken tersler.

"Mmhmm," diye mırıldanıyorum sandalyeme otururken, "Sen nasıl istersen tatlım."

SABAH VIZIR VIZIR GEÇTİ, BEN DE BİR AN ÖNCE İŞE KOYULUP

İstedğim her şeyi. Bir süreliğine son kez ofisten çıkarken göğsümde bir duygu dalgası yayılıyor. Sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum ama ne zaman döneceğimi de bilmiyordum. Hızlı bir iş olmasını umuyordum. Gir, işi hallet, çık.

Küçük kafenin barında gezinirken hafif bir sohbetin içinde kaybolduk; kafenin kalabalık ortamında arkadaşlar, ortaklar, meslektaşlar kendi aralarında konuşurken gürültü seviyesi de artıyordu. Hoparlörlerden gelen ortam müziği, konukların daha düşük bir seviyede konuşmasını sağlıyordu. Aromatik kahve çekirdeklerinin kokusu burun deliklerimi dolduruyor, susuzluğum artıyordu.

Genç garson elindeki tabletle bize doğru yürürken yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi, opal gözleri beşimiz arasında gidip geliyordu.

"Yiyecek ve içecek?" sorusunu sorarken sesi yüksekti, göz temasını kesmeden önce yanaklarındaki kızarıklık biraz daha sürünürken onu bir an izledim ve parmakları tabletine dokunurken parmaklarının düşmesine izin verdim.

"Lütfen," diyorum, bunu yaparken boğazımı temizliyorum.

"Sorun değil, beni takip et." Gözleri bir kez daha benimkilere kayıyor ve ben sırtıyorum. Hızla dönüyor ve gözlerimin vücudunda gezinmesine izin veriyorum. Kıvrımlı bir vücudu var, daracık kot pantolonu kışına ve dolgun kalçalarına yapışıyor ve sikimin pantolonumun içinde kırırdadığını hissediyorum. Gerçekten başka bir tek gecelik ilişki istiyor muydum? Bu sabah kendimi iğrenç hissediyordum.

Sırtımda bir dürtme hissediyorum, omzumun üzerinden baktığımda Keaton'ın başını iki yana salladığını görüyorum. "Gözlerim çoktan onun üzerinde," diyor sessizce, böylece onu sadece ben duyabiliyorum ve bir kahkaha atıyorum.

"Sana bir kere bile bakmadı kardeşim, bu konuda endişelenmemi gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum." Takım elbisemin ceketinin düğmelerini açıyorum ve giderek büyüyen sırtışımla oturuyorum. Bunun peşine düşmeyeceğim; sadece Keaton'ın öyle olduğunu düşünmesini istiyorum. O herife eziyet etmek hoşuma gidiyor.

Bana bir menü uzatıyor, ben de alıyorum ve biraz daha oyalandığını hissediyorum. Keaton'ın yakıcı bakışlarını üzerimde hissediyorum ve bu fırsatı değerlendirip onunla sevişmeye devam ediyorum.

"Merak ediyordum," diye yutkunurken gözlerim menüyü tarıyor ve Killian ile Kaleb'in yumuşak kıkırdamalarını duyabiliyorum. Gözlerimi menüden ayırıp Killian ve Kaleb'e odaklanıyorum ve dudaklarının eğlenerek seğirmesini izliyorum. "Ne zaman çıkıyorsun?" Gözlerim arkadaşlarımdan ayrılıyor ve onun ateşli bakışlarıyla buluşuyorum.

"Dört."

"Kulağa harika geliyor. Seni alayım mı?"

"Sabırsızlanıyorum," gülümsemesi tabletine bakmadan önce genişliyor ve ben asık suratlı Keaton'a bakmak için dönüyorum, siparişimi vermeden önce göz kırpyorum. "Siktirip gitmeni bekleyemem," diye kaşlarını çatıyor
Keaton, kadehini kaldırıp

Suyundan bir yudum alırken dudakları.

Bıçağımı ve çatalımı boş tabağıma koyarken sırtıyorum: "Kimse eziklerden hoşlanmaz Keat," diyorum.

"Dürüst olmak gerekirse," diye söze giriyor Nate, tabağını itip parmaklarını birleştirerek, "Zaten onunla bir şansın olacağını sanmıyorum Keaton," kahvesine uzanırken omuzlarını silkiyor ve Kaleb'in kahkahalarla

kükrediğini duyuyorum.

Keaton gözlerini devirerek başını iki yana salladı, "Teşekkürler," dedi, "Peki ya siz iki sık kafalı? Ne düşündünüz?" Gözleri Kaleb ve Killian arasında gidip gelirken sesindeki kızgınlığı duyabiliyorsunuz.

Killian'ın Kaleb'e bakmasını ve Kaleb öne doğru eğildiğinde omuz silkmesini izliyorum.

"Evet, tabii. Onunla Titus'tan daha fazla şansın vardı," dediğinde Keaton'ın yüzü aydınlanıyor ve yavaşça yüzünü çevirip bana bakarak beni terslemeye çalışıyordu ki gözlerim Keaton'ın gözlerinin yanından geçerek başını sallayan ve bana "Hepsi sendin," diyen Kaleb'e takılıyor ve bu da kıkırdamama neden oluyordu.

"O ZAMAN SANIRIM BU BİR VEDA," DIYORUM DERİN VE AĞIR BİR İÇ ÇEKEREK Gözlerim arkadaş grubum arasında gezinirken.

Kaleb başını iki yana sallıyor. "Hayır dostum, bu bir veda değil, yakında görüşürüz o zaman." Öne doğru bir adım atıp beni kucaklamak için kendine çekmeden önce yumuşak bir şekilde başını sallıyor ve bu Kaleb için yabancı bir his. Normalde ben onu kucaklamak için çekerim, tersi olmaz.

Çocuklar teker teker vedalaşıyor, Killian benimle sıkı bir tokalaşma yapıyor, Keaton öksürmeme neden olan sert bir sırt sıvazlaması yapıyor ve Nate benimle yürümeyi teklif ediyor. Gömleğimin kolunu kaldırıyorum ve saatin öğleden sonra iki olduğunu görüyorum.

"Burada yeni bir şey olursa beni haberdar et; Kaleb, Connie'ye göz kulak ol. Killian'ın zaten sana göz kulak olacağını biliyorum." Sırıttım, "Keaton, Arizona ve Jeff'i bıraktıktan sonra birazdan görüşürüz."

"Jeff," Nate'in elinin bana vurduğunu hissettiğimde Keaton'ın gözleri açılıyor. "Jeff de kim?"

"Kedim," diye mırıldanıyor Nate gözlüklerini burnuna doğru iterken ve yemin ederim biraz daha uzadığını görüyorum. "Ama artık ona sahip olmana ihtiyacım yok," diyor gözlerini gözlerimde hissettiğimde. "Kalmaya karar verdim, burada halletmem gereken bazı şeyler var... tamam mı? Sen iyi olacak mısın?"

Gülüyorum, "Sorun değil, ben büyük bir çocuğum... Eminim büyük, kötü şeylerden sağ çıkabilirim, *yaşlı* kurt."

"Arizona'yı benim evime götürmemi ister misin?"

"Hayır, benimle kalabilir. Her şey ayarlandı bile." Keaton benden uzaklaşmadan önce soğuk bir ses tonuyla tersliyor. "Biraz sonra görüşürüz, iyi eğlenceler..." diye öksürüyor ve gözlerini yere indiriyor, "iyi akşamlar." Ve suratını asarak kalabalık kaldırıma doğru uzaklaştı.

"Sence onu kızdırdım mı?"

"Birazcık," diye gülüyor Kaleb ve sonra bir kez daha sarılmak için içeri dalıyor.

"Sanırım beni özleyeceksin." Ona biraz daha tutunurken gülümsedim ve gerçek şu ki en çok Kaleb'i özleyecektim. Evet, kan bağımız yoktu ama o benim hiç sahip olmadığım kardeşimdi. Onu bulana kadar sadece ben vardım, sonra o beni diğer ikisiyle tanıştırdı. Ama Kaleb benim en iyi arkadaşımdı. Ben onun mantık sesiydim; o da benim bilincimdi. Onu kimsenin yapamayacağı şekilde sakinleştirdim ve ben yokken bana *ihtiyacı* olmayacağını umdum.

İçimde dalgalanan küçük endişe dalgasını görmezden gelerek yanağına yumuşak bir tokat atarak geri çekildim.

"Yakında görüşürüz o zaman."

"Kaleb gülümsüyor ve Killian elini kaldırarak bana küçük bir el sallıyor, sonra ikisi de dönüp somurtan Keaton'ı takip ediyorlar.

Derin bir nefes alıyorum, Nate'le yüzleşirken topuğumun üzerinde dönüyorum. "Saçımı kestirmek istiyorum; benimle yürümek ister misin? Yoksa benimle yürümek istediğin konusunda yalan mı söylüyordun?"

"Hayır, ben de geleceğim. Keaton sinirime dokunmaya başlamıştı ve kendimi kaybetmek istemedim," diye itiraf ediyor ve elini dağınık, kirli sarı saçlarının arkasında gezdiriyor.

"Bir şeyler mi oluyor?" Yan yana yürümeye başladığımızda soruyorum.

"Özellikle değil, sadece geçmişimden biri ortaya çıktı ve neden böyle hissettiğimi anlamaya çalışıyorum."

Bana bakmıyor, sadece gözlerini ileriye dikeyor.

"Eski sevgilin mi?" diye soruyorum ve Nate'in uzun süreli bir kız arkadaşı olduğunu hatırlayıp hatırlamadığımı düşünmeye çalışıyorum. Kaçamaklar ve birkaç tek gecelik ilişki olmuştu ama hiç ciddi biri olmamıştı.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyor ve bunun bana bu konuşmanın bittiğini bildirme şekli olduğunu biliyorum. "Uçağın ne zaman?" Kaldırımları arşınlarken soruyor.

"Yarın sabah erkenden, ama bu gece geç saatlerde otele gidiyorum."

"Anlıyorum," diye mırıldandı. "O kızı almaya mı gidiyorsun?" diye durdu ve yüzünü bana döndü.

"Sanmıyorum, neden? Sence yapmalı mıyım?"

Omuzlarını usulca silkiyor, "Sadece merak ettim, bunu Keaton'ı kızdırmak için mi yaptığından emin olamadım."

Ayaklarımı kaldırıp tekrar yürümeye başlamadan önce kıkırdıyorum, Nate yanımda.

"Keaton'ı kızdırmak için yaptım..." "Ama yine de bilemiyorum... belki de gitmeden önce biraz eğlenmem gerekiyordur."

"Eminim bir çeşit şey bulabileceksiniz..." Durdu, dudaklarını bükerek bir sonraki kelimelerini dikkatlice düşündü, "Sen oradayken serbest bırak."

"Hmm, bundan pek emin değilim. Açıkçası Xavier'in beni gözünün önünden ayıracağını sanmıyorum. Yirmi dört-yedi gibi Amora'yı gözlemek için oradayım... Muhtemelen altıma işlemek zorunda kalacağım çünkü tuvalet molası vermeme izin verilmeyecek." Yüksek sesle gülüyorum ama Xavier hakkında duyduklarına bakılırsa bu onun için hiç de sıra dışı bir şey değil.

Nate *Apple*'ın önünde duruyor ve ben farkına varmadan birkaç adım atıyorum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Nate ayaklarını garip bir şekilde sürüyerek omzunun üzerinden bakarken elini saçlarının arasından geçiriyor.

"Sadece gidip bazı şeyleri halletmem gerekiyor," diyerek başını salladı ve bana küçük bir gülümseme verdi.

"Tamam dostum," diye gülümsüyorum, Nate elini tutmam için bana uzattığında.

Elimi onunkine dolayarak sıkıca sıkıyorum. "Yakında görüşürüz o zaman."

Elimi onun elinden çekerken başımla onaylıyorum. Adımı seslendiğinde dönüp uzaklaşmaya başlıyorum.

"Öyle mi?"

"Senin için Arizona'ya göz kulak olurum," diye başını sallıyor ve ben de gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim," diye bağıryorum, elini kaldırırken kolu havaya kalkıyor. Derin bir nefes alıyorum ve berbere varana kadar yürümeye devam ediyorum. Yeni bir stil zamanı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

AMORA

BAHÇELERDE YÜRÜRKEN TEKNE GÖLÜNE ULAŞTIĞIMDA İÇ GEÇİRİYORUM.

Durgun su beni bir sakinlik battaniyesiyle örtüyor. Bahar havasının hala bir ısırlığı var ama rüzgar saçlarımın arasında dans ederken tenimde ılık bir his uyandırıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bir anlığına kendimi kaybederken başımı arkaya yatırıyorum. Özgürlüğümün son günü çünkü babam yapmaması gereken bir şeye bulaştı.

Bize emekli olduğunu söyledi.

Dünya onu yakalayana kadar o dünyada işinin bittiğini söyledi.

Bir. Son. Zaman.

Yanlışı aileye bulaştı. Nasıl oldu hiçbir fikrim yok ama oldu. Ve şimdi sonuçlarına katlanmak zorundayım.

Kendimi aşağıya bırakarak ahşap iskelenin kenarına oturuyorum ve bacaklarımı kenardan sarkıtarak ayak parmaklarımı serin suya daldırıyorum.

Rüzgârda hışırdayan yaprakları, ılık güneş solgun ve solgun tenime vururken cıvıl cıvıl öten kuşları duyduğumda rahatladığımı hissediyorum. Biraz daha sıcak olsaydı yanardım. Ben ve solgun tenim yaz mevsiminde pek iyi durumda değiliz.

Yumuşak ayak sesleri yaklaşıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Babamın olmadığını biliyorum. Hayatında hiç bu kadar sessiz ve temkinli olmamıştı.

Bu anın mahvolmasını istemediğim için gözlerimi açmıyorum.

"Hey bebeğim," annemin yumuşak sesi tenimi okşuyor ve dudaklarımın köşesi hafifçe gülümsemeye dönüşüyor. Yine de gözlerim kapalı kalıyor.

"Hey," dediğimde içimden gelen ağır nefesi durduramıyorum.

"Bu büyük bir iç çekiş," diyor usulca yanıma otururken, eli kalçamda, kot pantolonumun üzerinden hafifçe sıkıyor.

"Hayatın sadece..." olduğu zamanları özlüyorum.

"Basit mi?" Annemin omzunun omzuma çarptığını hissediyorum ve usulca gülüyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum, başımı öne eğiyorum, gözlerim kucağında duran ellerime kilitleniyor.

"Söz konusu baban olduğunda hayat asla basit değildir," diye sırtarak kendi ayaklarının serin suya girmesine izin veriyor.

"Sanırım bu sıradan hayatı biraz daha heyecanlı kılıyor, değil mi?"

"Kesinlikle," diye iç geçiriyor, ama bu mutsuz bir iç geçirme değil, mutlu bir mutluluk

Bir. "Baban iyi niyetli, burada bir yabancıнын seni izlemesinden rahatsız olduğunu biliyorum ama bunu doğru nedenlerle yapıyoruz."

Mırıldanarak onaylıyorum.

"Böyle yapma," derken annemin ses tonundaki incinmişliği duyabiliyorum.

"Hiçbir şey gibi davranmıyorum," yavaşça ona dönüyorum, gözlerinin etrafındaki ince kırışıklıklar hafifçe kırışıyor, buz mavisi gözleri hala parıltı ve umut dolu, onun ve babamın yaşlanmasından nefret ediyorum. "Ama biraz aşırı gibi... Neden kendi evimde bakılmam gerektiğini anlamıyorum," diye başımı iki yana sallıyorum.

"Şey..." Annemin gözlerinin benimkilerden gölün diğer tarafına kaydığını görüyorum ve ses tonundan bir konuda karanlıkta bırakıldığımı anlıyorum.

"Eee?" Kalbim göğsümde çarparken kelimelerimi kekeleyerek söylüyorum.

"Sadece güvende olmanı istiyoruz..." dudaklarından çıkan her kelimeye kilitlenirken gözleri nihayet benimkilerle buluşuyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum ve nedendir bilmem, öfke karnımın derinliklerinde yanıyor. Buraya sakinleşmek için geldim ama burada oturduğum sürece hissettiğim tek şey öfkenin kabarması. Gözlerim yaşıyor ama ağlamayı reddediyorum.

"Titus yarın sabah burada olacak, yapmak istediğin bir şey var mı..." Gözlerimi onunkilere dikerken annemin sözünü kestim.

"Özgürlüğümü elimden almadan önce mi demek istiyorsun?" diye çıkışırken ses tonum sertti ve bunu isteyip istemediğime bakılmaksızın artık çok geçti. İçimdeki kindarlık çoktan dışarı taşmıştı.

"Amora..." annem elime uzandı ama ben çoktan kalkıp uzaklaşmıştım.

"Kendine sakla," diye bağıriyorum, öfkem kaynama noktasına ulaşıyor.

Gözlerim dışında babamdan çok anneme benziyor olabilirim ama huyum tamamen Xavier'e benziyor.

Arka cebimdeki telefonum titriyor ve Arabella'nın adını görüyorum. Ağzımın kenarı kalkıyor, ona uzanmak için omzumun üzerinden bakıyorum ve annemin gözlerinin bana sabitlendiğini görüyorum ve göğsümün ağrımısını umursamıyorum. Gözlerindeki hüznü görebiliyorum ama öfke çok fazla.

"Hey," en iyi arkadaşım ile konuşurken ses tonum yumuşak. "İyi misin?"

"Bilmiyorum, daha iyiydim," diye gözlerimi devirirken eve doğru geri dönüyorum.

"Her şey yoluna girecek, Xavi Baba her şeyi düzeltecek."

"En başta işi batırmasaydı, bu durumda olmazdım... tabii ki altın çocuklar, Xander ve Ezeziel evde kalacaklar çünkü..."

"Çünkü onlar bir tehdit değil. Sizsiniz."

"Yani kız olduğum için bir tehdit olduğumu mu söylüyorsun?" "Berbat ama..." diye iç geçirdi, "evet."

"Ben top oynamayacağım, bana bir bebek bakıcısı bulmak istiyorlar, o zaman ben de şımarıklık yaparım."

Arabella'nın güldüğünü duyuyorum. "Bu işi hiç kabul etmemiş olmayı dileyecek." "Çok doğru."

"Seni davet edecektim ama açıkçası ruh halim berbat ve sana bunu yaşatmak istemem," diyerek telefona sırtıyorum ve arka kapının basamaklarına geldiğimde adımlarım duraksıyor.

"Sorun değil, tüm bunlar bittiğinde dışarıda bir gece geçireceğiz."

"Kulağa harika geliyor, bana dört gözle bekleyeceğim bir şey ver."

"Bu bir randevu," diyor ve ben de kocaman gülümsüyorum. "Beni yarın falan ara, korumanın ne kadar seksi olduğunu söylersin," diyor ve ben daha cevap veremedi telefon kapanıyor.

Alay ediyorum, başımı usulca sallıyorum, sonra derin bir nefes alıp eve giriyorum, ruh halim yavaş yavaş kasvetli ruh halime dönüyor.

Yatağıma uzandım, kulaklıkları taktım, müzik çalıyor ama ben dinlemiyorum. Önümüzdeki birkaç haftanın nasıl geçeceğine dair kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuş durumdayım. Babamın Titus'la ne planladığına dair hiçbir fikrim yok, tek bildiğim onun benim kişisel korumam olacağı. Dışarı çıkmak yok, eve kimse girmeyecek... Şövalye Kardeşler babamın nerede olduğunu biliyorlar ve anlamadığım şey, eğer isteselerdi savaşı çoktan başlatırlardı, neden şimdi? Bu neden birdenbire büyük bir mesele oldu? Babam olsa

Bana asla gerçeği söylemezdi, gerekirse son dakikaya kadar beni karanlıkta bırakırdı. İyi niyetli olduğunu ve tek istediğinin beni korumak olduğunu biliyorum ama sonsuza kadar burada kalmayacak. Ya büyük kötü adamlar tekrar peşime düşerse ve o burada olmazsa? O zaman ne olacak?

İnleyerek sırt üstü dönüyorum ve gözlerimi tavana dikeyorum.

Annemin gölde kekeleyerek söylediği sözler aklımı başımdan aldı ve sanki başka bir şey olacakmış gibi hissediyorum.

Kapının vurulduğunu duymuyorum, kapının itilerek açıldığını ve benimkiyle aynı gözlere sahip babamın beni aradığını gördüğümde kafamda çok uzaklardayım.

Bir an için başımı kaldırıyorum, kulaklığı kulağımdan çekip dirseklerimin üzerinde dinlenirken tekrar aşağı inmesine izin veriyorum.

"Amora, sevgilim," yatağın kenarına oturan babamın sesi alçak ve hırçın.

"Evet," diye gözlerimi deviriyorum. Bana bakmak için başını çevirmiyor ve omuzlarının çöküşünü izliyorum.

"Bunu yaparak seni incittiysem özür dilerim," derken sesi zorlukla duyuluyor. "Yaptığım ve yapmaya devam edeceğim her şey ailemin çıkarları için. Bu kadar çok şey kaybetmesi gereken kişinin sen olması sana adil gelmeyebilir ama bu gerekli. Çocuklar daha büyük, bu pisliklerin sana ulaşmasını engellemek için benimle birlikte çalışacaklar, ama sen, benim tatlı Amora'm..." etrafında dönüyor, dizi yatağa doğru eğilmiş, gözleri benimkilere sabitlenmiş, "Güvende olmana ihtiyacım var ve bunu kişisel olarak yapamam, bu yüzden Titus'u tuttum."

Hiçbir şey söylemiyorum, boğazımdaki yanmayı görmezden geliyorum, oraya sıkıca yerleşmiş olan yumrudan dolayı.

"Bana bir iyilik borçları vardı ve bu iyilik, tehdit ortadan kalkana kadar seni yirmi dört-yedi korumaktı."

"Peki ya..."

"Gitmiş olacaklar," diye kararlı bir şekilde başını sallıyor babam, gözlerinin içi boş. Çok yorgun görünüyor. Yaşlanmış, kirli sarı saçları artık grilerle dağılmış, bir zamanlar gür olan sakalları, aralarına karışmış kıvılcık ve gri lekelerle daha ince görünüyor. Yaşını gösteren yüz çizgileri biraz daha derinleşiyor, bir zamanlar ateşli olan babam gözümün önünde yavaş yavaş soluyor. "Bundan hoşlanmayacaksın -hatta nefret edeceksin- ama bunu benim için yapmana ihtiyacım var. Hayatım boyunca senden çok şey istemeyeceğim, ama bu senden talep ettiğim tek şey." Sesi alçak ve dudaklarını yuvarlayışını izliyorum, omuzları yükseliyor ve nefesini içine çekerken alçalıyor.

"Tamam," diye fısıldadım, neyi kabul ettiğimden emin değildim ama babamın burada karşımda kırık bir adam gibi oturması, eğer ihtiyacı olan buysa hayatımdan vazgeçmeyi kabul etmem için yeterliydi.

Ayağa kalkıyor, başımın ve yattığım yerin yanında durana kadar yatağın kenarından dolaşıyor, başka bir şey söylemiyor, gözlerim onunkilere kayıyor, çenem kalkıyor ve eğilmesini, dudaklarını alnıma bastırana kadar başını aşağı indirmesini, bir an oyalanmasını izliyorum.

"Seni seviyorum, petal."

"Seni daha çok seviyorum," diye fısıldıyorum odaya, ayağa kalkmadan önce kısık bir mırıltı duyuyorum. "Ve baba," diye sesleniyorum ve bana dönüyor, "annemden benim için özür diler misin lütfen?" Gözlerimin arkasında hissettiğim iğneyi görmezden geliyorum.

"Sevgilim, annen senin bildiğinden çok daha fazlasını anlıyor..." bir an duraksadı, gözleri bendeydi, "Ama elbette anlayacağım." Yumuşak bir şekilde başını sallıyor ve ben de gülümseyerek onun odamdan çıkışını izliyorum. Düzensiz kalbim yavaşlamaya başlıyor ve yavaşça doğrulup bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtmadan önce titreyen nefesimi sabitliyorum. Kendimi uyuşmuş hissediyorum ama yine de ne hissedeceğimi bilmiyorum. Babamın benim için en iyisini düşündüğünü biliyorum ama aynı zamanda bu döngünün dışında tutuluyorum. Az önceki baba-kız konuşması ve annemin kekeleyerek konuşması, arka planda benim dahil olmadığım bir şeyler olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Kendi düşüncelerimden rahatsız olarak, tam yatak odamın kapısı açıldığında ve Xander'ın bana doğru adım attığını, gözlerini benimkilere diktiğini gördüğümde ayağa kalkıyorum.

"Hey," sesi sessiz, omzunun üzerinden mahcup bir şekilde bakmadan önce bana doğru bir adım daha atıyor.

Gözlerim onun üzerinde geziniyor ve aramızdaki yaş farkı olmasaydı ikiz olduğumuzu düşünebilirdiniz. İkimiz de annemizin kızıl saçlarına ve babamızın gözlerine sahibiz. Biri mavi, biri kahverengi. Gözlerimin mavi kalacağını düşünmüşler ama ben dört yaşındayken değişmeye başladılar ve şimdi Xander ve babama benziyorum.

"Hey," diye mırıldanıyorum, eliyle başının arkasını ovuşturarak dik dururken.

"Bak, sadece gelip iyi olup olmadığını görmek istedim..." bir adım daha yaklaşıyor.

"Oh, ben muhteşemim," diye alaycı bir ses tonuyla konuşuyorum ve ona doğru yürüyorum.

"Alaycılık sana yakışmıyor," diye sırtıyor, ona ulaştığımda gözleri beni takip ediyor.

"Bu sadece senin fikrin," diye karşılık veriyorum ve onu iterek geçmeye çalışıyorum ama bana izin vermiyor, uzun kolunu etrafıma doluyor ve beni kardeşçe kucaklamak için kendine çekiyor.

"Seni yakaladık," diye fısıldıyor saçlarıma ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor.

"Biliyorum," ellerimi göğsüne koyup şaşkın bir bakış atarak onu iterken kaşlarım çatıldı. "Neler oluyor?" Ezeziel'in köşeyi dönüp odaya girdiğini gördüğümde soruyorum, gözleri benimle Xander arasında gidip geliyor.

"Hey, bana sarılmayacak mısın?" diye sırtarak yanıma yaklaştı ve beni kollarıyla sardı. Ezeziel babamın tıpatıp aynısıydı, sadece sakalı ve renkli gözleri yoktu. Annemin buz mavisi rengine sahipti.

"Her şey hazır mı?" Ezeziel kaşları çatılmış bir halde odaya bakarken soruyor.

"Dev bebek bakıcısı için mi? Evet, sanırım öyle." Omuzlarımın üzerinden kendi odama bakarken omuzlarımı silkiyorum.

"Yarın sabah iniyor," Xander'ın ses tonu keskindi ve bu fark edilmedi.

"Babam beni karanlıkta bırakıyor," diye yutkunuyorum, avuçlarım aniden terliyor, "Bilmem gereken bir şey var mı?"

Ezeziel ağzını açıyor ama Xander ona hançer bakışları fırlatınca hemen kapatıyor.

"Sadece sizi güvende tutacağız, zarar görmemeniz için dünyanın öbür ucuna kadar gideceğiz."

Başımı salladım.

"Yine de her şey yoluna girecek; Şövalye kardeşleri bu şekilde daha kolay yakalayabiliriz ve hiç beklemedikleri bir anda... şey..."

"Onları öldüreceksin."

"Kesinlikle," diye başını sallar Ezeziel.

İçimi bir endişe kaplıyor ve paniklemeye başlıyorum.

"Hey, hey," Xander beni tutup göğsüne çekiyor ve kalbinin göğsünde attığı sabit ritmi duyabiliyorum. Beni öyle sıkı tutuyor ki, hareket etmek istesem bile edemiyorum. "Sana söz veriyorum, her şey en ince ayrıntısına kadar planlandı," diye fısıldıyor Xander ve tüylerim diken diken oluyor.

"Tamam," diye tehditkâr gözyaşlarımla boğuluyorum.

Bana tekrar sıkıca sarılmadan önce son bir kez "Yanıdayız, söz veriyoruz" diyor ve bu sefer Ezekiel kollarını ikimize de doluyor.

ONUNCU BÖLÜM

TITUS

KALDIRIMA ÇIKIP EVE DOĞRU İLERLEDİM. BEN HALA

Bu gece bardaki kızla buluşmak isteyip istemediğimden emin değildim ama bir yanım onu ekmeyi istemiyordu çünkü tam bir hıyar değildim. Evimin kapısının kilidini açarak içeri girdim ve Arizona'ya seslendim.

"Mutfakta baba," diye sesleniyor ve ben de Keaton'a gitmeden önce onu görebildiğim için mutlu bir şekilde gülümsüyorum. Onu onun ellerine bırakmaktan endişe duymadığımı söylersem yalan söylemiş olurum *ama* iyi olacağını biliyorum.

Köşeyi dönüp mutfığa girdiğimde Arizona'nın kaşığının çini kâsesinin kenarına çarptığını duyuyorum.

"Aman Tanrım," bana bakarken gözleri büyüdü. "Bütün saçların nereye gitti?" Elinin yavaşça ağzını kapatmak için hareket edişini izliyorum.

"Biraz daha az bakım gerektirmesine karar verdim."

"Kesinlikle daha az bakım gerektiriyor," diyor yüzünü buruşturarak. "Hayran değil misin?"

"Eminim zamanla alışırım," diyerek burnunu kıvrıyor ve mısır gevreğini kaşıkla ağzına atıyor. Elinden gelse sabah, öğlen ve akşam mısır gevreği yedi.

Elimi kısa, yumuşak siyah saçlarımın üzerinde gezdiriyorum ve gülümsüyorum, "Hoşuma gitti."

"İyi görünüyor, beni yanlış anlama sadece sistem için küçük bir şok oldu, ama bir şekilde seni daha genç gösteriyor," başını yana eğdi ve bana yarım bir gülümseme verdi.

"Bu da bir şeydir o zaman," diye kıkırdıyorum usulca, buzdolabından bir bira alırken. Yanına bir bar taburesi çekip oturuyorum.

"Otele gitmeden önce bu gece bir randevuya çıkma seçeneğim var," diyorum ve şişeyi dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum.

"Doğru..." Gözlerinin başımın yan tarafını yaktığını hissedebiliyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye omuzlarımı silkiyorum.

"Baba, yakın olmamız hoşuma gidiyor ama senin..." sanki kelimelerini seçiyormuş gibi bir an duraksıyor, "senin ihtiyaçlarını *karşılama* benim istediğim türden bir bağ, anlıyor musun?"

Gülüyorum, şişenin ağzı hâlâ dudaklarımda.

"Tamam, adil oyun," şişemi tezgâhın üzerine koyuyorum ve iç çekiyorum.

"Yani, uçuştan önce birkaç kadehten zarar gelmez, değil mi?" diyor sonunda ve ben de dönüp ona bakıyorum, kaşlarım kalkıyor.

"Sanırım hayır," diye başımı sallıyorum, yüzümü bir kez daha öne çeviriyorum ve şişemi dudaklarıma götürüp başımı sallıyorum.

Arizona mısır gevreğini kaşıkla ağzına götürmeyi bitirip kasesini ve kaşığını yıkarken odayı birkaç dakikalığına sessizlik kaplıyor.

"Seni Keaton'ın evine yerleştirelim mi? Artık sadece sen varsın... Jeff yok," diye yutkunuyorum.

"Oh, tamam, Nate şimdi gitmiyor mu?" diye dönüyor, parmakları tezgahın kenarına dolanmış, sırtı tezgaha dayanmış.

"Hayır, görünüşe bakılırsa önemli bir şey olmuş ve bunu halletmesi gerekiyor."

Birkaç kez yumuşakça başını sallarken dudakları kıvrılıyor. "Sanırım artık gidebiliriz?"

"Hadi prenses, seni Keat'in evine bırakalım ve yerleşelim." İç çekiyorum, onu bırakmak zorunda olduğum için nefret ediyorum ama iyi olacağını biliyorum. Bira şişemin kalanını boşaltıp mutfaktan çıkarken çöp kutusuna atıyorum ve odasına doğru ilerliyorum.

CİPİMİ YÜKLERKEN, NE PAKETLEDİĞİNE DAİR HİÇBİR FIKRIM YOK AMA SANKI eve gelmiyor.

"Eve geliyorsun, değil mi?" Son çantayı bagaja atarken şaka yapıyorum.

"Tabii ki, ama fazla topladım. Keaton'ın çamaşırlarının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Programa göre en azından ihtiyacım olandan daha fazlasına sahibim." Yolcu kapısını açıp içeri girmeden önce omuzlarını silkiyor. İçimi çekiyorum, bagajı kapatıyorum ve sürücü tarafına atlıyorum.

"Seni özleyeceğim, evlat."

"Ben de seni özleyeceğim ama bence bu bizim için iyi olacak. Bırakma konusunda pek iyi değilsin..." diye sırtıyor ve ben yola çıkarken yanağının iç kısmını çiğniyor.

"Sen benim bebeğimsin, seni her zaman korumak benim görevim," diyorum usulca.

"Biliyorum baba ve bunun için seni seviyorum ama senin de bir hayatın var ve onu gerçekten *yaşamıyormuşsun* gibi hissediyorum, anlıyor musun?"

"Sen benim hayatımsın," diye homurdandım.

"Ben her zaman hayatında olacağım, ama biraz daha fazlasını bulmayı hak ediyorsun... sence de öyle değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum, dudaklarımı ince bir çizgi halinde ovuşturarak radyoyu açıyorum ve aşırı düşünen zihnimin dolaşmasına izin veriyorum. Keaton's'ın önüne geldiğimde motoru durdurmadan önce derin bir nefes alıyorum.

"Seni üzdüm mü?" Arizona yüzünü bana dönerek soruyor ve kalbim acıyor. Ona sıkı bir gülümseme veriyorum.

"Hayır bebeğim, ama bazen gerçekler acıtır." Uzanıp elini avucumun içine alıyorum ve başparmağımı elinin arkasına sürüyorum, o da bana gülümsüyor, "Beni asla üzemezsin, Ari."

Bagajı açıp arabayı boşaltırken Keaton kapının önünde duruyor ve kahvesinden bir yudum alırken beni izliyor.

Merdivenlerden ön kapıya kadar taşırken ona kaşlarımı çatıyorum. "Yardımanın için teşekkürler," diye azarlıyorum, Arizona sırt çantasını omzuna atmış kapının hemen önünde dururken yanından geçip gidiyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Keaton küçümseyici bir tonda soruyor ve boğazına yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Hayır, teşekkürler," diye gözlerimi deviriyorum ve Arizona'ya yakın duruyorum.

"Hazır mısın ihtiyar?" Keaton kahvesini yudumlarken gözlerini sürekli benimkilerden ayırmadan soruyor.

"Pek sayılmaz, ama iş iştir."

"Umalım da yaşlı Kaleb gibi müşterine aşık olmayasın."

Ağzım açık kalıyor, ona bakarken gözlerim büyüyor.

"Aklından neler geçiyor senin?" Onun aptallığını anlamaya çalışırken kaşlarım çatılıyor ve soruyorum.

"Çok değil, ama bilirsin... artık duyulmamış bir şey değil, değil mi?" Kaşlarını oynatarak dönüp mutfığa doğru ilerliyor. Arizona'nın derin bir iç çektiğini duyuyorum ve *bebek bakıcısı* seçimimi düşünmeye başlıyorum.

Keaton'ı takip ederken sesim alçak çıkıyor: "İstersen seni Nate'e götürebilirim."

"Her şey yoluna girecek, onun nasıl biri olduğunu biliyorsun," diye sırtıyor. "Her zaman insanları kızdırmaya çalışır." Başımı sallıyorum. "Ve sen, *yaşlı adam*, onun tuzağına düştün."

Keaton kahve için iki fincan çıkarırken başımı iki yana sallayarak alay ediyorum.

KEATON'DAN AYRILIRKEN KALBİM YERİNDEN ÇIKACAKMIŞ GIBI HISSEDİYORDUM. göğsümde. Onu terk ettiğim için nefret ediyordum ve yirmi bir yıl sonra hala bu şekilde hissetmekle ilgili sorunlarım olduğunu biliyorum ama elimde değil. O benim gururum ve neşem. Tüm dünyam onun etrafında dönüyor. Ben ve o, onun bildiği tek şey bu.

Saate bakarken iç geçiriyorum, hala kızı alıp almamak ya da eve gidip arabayı yükleyip otele gitmek konusunda ikilemdeyim, sonra bir bardak viskinin beni rahatlatmasına izin veriyorum.

Evimin önüne geldiğimde ikincisinde karar kıldım, telefonuma uzanarak numarasını buldum ve onu arayarak ertelemek zorunda olduğumu söyledim. Çok iyiydi ve bu onu ektiğim için duyduğum küçük suçluluk duygusunu hafifletti.

Hızlı bir duştan sonra kot pantolon ve tişörtümü giyip kapüşonlu bir tişörtü başıma geçirdim. İhtiyacım olan her şeye sahip olduğumdan emin olmak için çantalarımı beş kez daha gözden geçirdim. Eğer bir şey unutmuş olsaydım, en azından İngiltere'ye gidip bir şeyler alabileceğimi biliyordum. Çantalarımı tekrar sıkıştırdım, ikisini de aldım ve büyük spor çantamı ve sırt çantamı almadan önce onları merdivenlerden aşağı ittim. Ön kapıyı açtığımda, serin akşam esintisi içeri girdiğinde hareketsiz kaldım ve yavaşça nefes verdim. Ne kadar süre yok olacağıma dair hiçbir fikrim yoktu ve şimdiden biraz ev hasreti çektiğimi hissediyordum.

Ama Amora'nın güvende olduğundan emin olmalıydım. Bu işi neden kabul ettiğimi hatırlamalı ve karnımdaki ateşin yanmasına izin vermeliydim. Onu güvende tutacağımdan emin olmalıydım.

Burada önceliğim Arizona olsa da, İngiliz topraklarına ayak basar basmaz önceliğim Amora olacak.

Sahip olduğum her şeyle onu koruyacağım.

İşe alınmamın bir nedeni var; işimde iyi olduğumu biliyorum ama Xavier ve Amora için daha iyi olmam gerektiğini hissediyorum. Olabileceğimin en iyisi olmalıyım.

Otele gidişimiz sorunsuzdu, neredeyse hiç trafiğe takılmadım ve country müziğimin içinde kayboldum. Pek çok insan bunun en sevdiğim müzik olduğunu bilmiyordu. Gençken biraz daha taşraya taşınmak hep hayalimdi ama o zamanlar taşra hayatının bana göre olmadığını düşünüyordum. Montana'da dağlarda ya da muhteşem manzaralı bir yerde, kızım ve belki de eşimle birlikte bir çiftlikte yaşamak için tüm bunlardan seve seve vazgeçerdim. Ama görünen o ki romantik günlerim sona erdi. Bir yuva kurduğumu göremiyorum ve bu benim için sorun değil çünkü tüm bunları Arizona için feda ettim.

Bavulumu açmadım ama yarınki seyahat kıyafetlerimin ve pijamalarımın spor çantasının üstüne yerleştirildiğinden emin oldum. Otel yatağına uzandım, Xavier'in bana gönderdiği dosyayı tekrar gözden geçirirken ayak bileklerimi çaprazladım ve sırtımı yatak başlığına yasladım. Akla yatmayan bir şeyler vardı. Bana Amora'nın kardeşler tarafından kaçırıldığı söylenmişti ama ertesi gün, *'Anlaşmayı unutma Xavier'* yazan bir notla birlikte kapısına geri bırakılmıştı. *"Bir gece sonsuza dek sürecek."*

Ancak Amora, bildiğim kadarıyla hala Xavier ile birlikte ve ben oraya gidene kadar orada kalacağını umuyorum.

O zamandan bu yana hiçbir şeyden haberim olmadı, tek bildiğim orada olmam gerektiği idi. Sorular sormak istiyordum ama bunu orada olduğumda Xavier ile yüz yüze yapmanın daha iyi olacağını düşündüm.

İçimi çekiyorum, dosyayı kapatıyorum ve viskime uzanıyorum, kalın bardağın kenarını dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum, sıcak kehribar likör boğazımı ısıtmadan önce dilimi kaplarken içimden minnettar bir inilti çıkıyor.

Telefonumu kontrol ederek Arizona'ya iyi geceler dileyen kısa bir mesaj yazıyorum, cevap verip vermeyeceğini görmek için bir süre bekliyorum ama mesajım okunmamış olarak kalıyor. Onun vardiyalarının yarın başlayacağını biliyorum, bu yüzden derin uykuda olmasını umuyorum.

Uyku kolay gelmiyor ama birkaç viski daha içtikten sonra kısa sürede rüyasız bir uykuya dalıyorum.

ALARMIM ÇALYOR VE BUNU FARK ETMEM BİR AN KADAR SÜRÜYOR.

Nerede olduğumu. Gözlerimin yavaşça odayı taramasına ve ısıtıcı panjurların arasından sızan loş güneş ışığına alışmasına izin veriyorum. İç çekerek yorganı geriye atıyorum ve duşa doğru yöneliyorum. Kendimi uyandırmam gerekiyor. Hissediyorum

Sersemlemiş bir haldeyim ve bunun gece uyuduğum berbat uykudan ve şu anda kafamı ikiye bölen viskilerden kaynaklandığını biliyorum. Duşun düğmesini çevirerek, istediğim sıcaklığa gelene kadar elimi altında gezdiriyorum. Şortumu aşağı itip tekmeliyorum ve tişörtümü başımın üzerine çekip kaynar suyun altına giriyorum. Tenimi köpürtüyorum ve içimde derin bir endişe oluşmaya başlıyor. Elimde olmadan bir tuzağa doğru yürüyormuşum gibi hissediyorum ama nedenini bilmiyorum. İçimi burkan duyguyu geriye ve derinlere itmeye çalışarak kendimi duruluyorum ve duştan çıkıyorum. Oyalanmıyorum; kıyafetlerimi giyiyorum ve Hublot saatimi takıyorum. Arizona'ya mesaj atmayı düşündüm ama vazgeçtim. Çalışırken onu rahatsız etmek istemedim. Uçağa yerleştikten sonra ona mesaj atacaktım.

Her şeyin toparlandığından emin olduktan sonra, kapıdan çıkıp usulca kapanmasına izin vermeden önce odaya son bir kez daha göz gezdiriyorum. Çıkışta vale hizmetinden anahtarlarımı alıp havaalanına doğru yola koyuluyorum.

Etrafımda uçuşan sayısız duygu vardı ama müziğin sesini o kadar açmıştım ki kulaklarımın kanayacağından emindim. Parka girip kaldıktan sonra giriş yaptım ve anahtarlarımı teslim ettim.

"Bay King," kapıcı bana bir pano uzatıp anahtarlarımı etiketlerken başıyla sıkı bir selam veriyor.

Gözden geçirdim ve en alttakini imzaladım.

"Arkadaşımın arabamı önümüzdeki birkaç gün içinde alması hâlâ uygun mu? Ne kadar süre uzak kalacağım hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sorun değil Bay King, arkadaşınız tahsil etmeye gelene kadar faturanızı ödemeye devam edeceğiz Bay Mills, değil mi?"

"Mükemmel. Evet, işte bu kadar." Panoyu ona geri verirken ve topuklarımın üzerinde dönerken sesim alçak çıkıyor. Sinirlerimi bastırarak terminale doğru ilerliyorum. İlk kez ülke dışına çıkıyordum, ilk kez kızımı geride bırakıp arkadaşıma emanet ediyordum. Bu kadar endişeli olduğum için kendimi gülünç hissediyordum ama bu anlaşılabilir bir şeydi, değil mi? Bu büyük bir olaydı. O benim bebeğimdi. Yirmi bir yaşında bile.

İngiltere'ye çağrılana kadar her şey yolundaydı. Asıl plan bu değildi. Ama Amora aklımı dolduruyor ve kalbim sıkışıyor. Eğer bu durumda Arizona olsaydı, onun için doğru olanı yapardım, başkası için değil. Düşünmeye devam etmem gereken şey de buydu. Ya ben de Xavier gibi bu berbat, boktan durumda olsaydım?

Başımı iki yana salladığımda terminalin parlak ışıkları gözlerimi acıtıyor ve gözlerimin floresana alışması için birkaç kez gözlerimi kırıştırıyorum. Ayağa kalkıp önümde yaşanan mutlak kaosu izliyorum. Çenemi düşürerek check-in masama yöneliyorum ve şu anda boş göğsümde dans eden çarpıntılı kalbimi görmezden geliyorum.

Sıra hızla ilerliyor ve kısa bir süre sonra orada oturan ve yüzünde sürekli bir gülümseme olan genç kadına doğru ilerliyorum.

"Günaydın efendim," diyerek pasaportumu almak için elini uzattı, küçük bir tarayıcıdan geçirmeden önce gözleriyle şöyle bir süzdü. "Biniş kartınız?" Telefonumu kaldırıyorum ve o da tarıyor. "Mükemmel. Hoş geldiniz Bay King, business class alanımızda oturduğunuzu görebiliyorum, 4A koltuğundasınız ve Londra Heathrow'a uçuyorsunuz." Uzun, takma tırnaklarını klavyeye vurup biletlerimi yazdırırken hala gülümsüyor. "Bavullarınızı benim için takın, onları etiketleyeceğim," klavyesinde başka bir düğmeye basıyor ve bavulun etrafına sararak bir etiket yazdırıyor. "Diğer çantanı da tak, sırt çantan seninle uçağa gelebilir," diyerek aynı tuşa basıyor ve bir etiket daha basıyor. "Sizin için her şey tamam, köşeyi döndükten sonra business süite gidin, uçuşunuz için çağrılana kadar orada oturabilirsiniz," diyerek pasaportumu ve biletlerimi uzattı.

"Teşekkür ederim," diyerek başımı sallıyorum ve eşyalarımı alıyorum. Talimatlarını izleyerek, kısa bir yürüyüşle güvenlikten geçiyorum, ilerlemeye devam ediyorum ve business lounge'u görüyorum. Kapıdaki görevliye biletimi uzatıyorum, beni içeri almadan önce biletimi inceliyor. Artık burada olduğumu, işin stresli tarafının bittiğini bilerek hafifçe rahatladığımı hissediyorum.

Oturuyorum, telefonuma uzanırken sırt çantamı yanımdaki boş sandalyeye koyuyorum.

"Size bir şey getirebilir miyim?" diye soruyor genç bir kız; Arizona'nın yaşlarında görünüyor. Gözleri umutla irileşmiş ve içlerinde bir gurur parıltısı dolaşıyor. Neşeli, saçları mükemmel bir şekilde taranmış ve yüksek bir at kuyruğuyla bağlanmış ve kusursuz bir şekilde giyinmiş. Genç nesilde nadir rastlanan bir durum.

Hay sikeyim. Bu beni yaşlı gösteriyor.

"Bir siyah americano lütfen," diyorum usulca, derin sesim geniş odada yankılanıyor gibi görünüyor, yiyecekleri tararken gözlerimi menüden ayırmıyorum. "Ve iki dilim kızarmış ekmek alacağım." Menüü ona uzatıyorum.

"Elbette efendim, bunu sizin için halledeceğim." Cildi yanaklarına doğru kızarıyor ve ben boğazımı temizleyerek hızla başka tarafa bakıyorum.

E-postalarımı açıyorum ve bir zamanlar temiz olan gelen kutumun yeniden dolup taşıdığını görünce iç çekiyorum. Çoğu bana kopyalanmış ve benim ilgimi çekmiyor.

Telefonum elimde titriyor ve Arizona'nın adını bildirim olarak gördüğümde gülümsüyorum. Yaptığım her şeyi görmezden gelerek mesajına tıklıyorum ve kalbim ısınıyor.

Arizona

İyi uçuşlar babacığım, seni şimdiden özledim. Yakında eve gel xo.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, midem bulanıyor ve oluşmaya başlayan yumruyu yutmak zorunda kalıyorum.

Titus

Seni özlediğim kadar değil, işim biter bitmez evde olacağım.
Seni seviyorum X

Mesajları kapatıp dizüstü bilgisayarına uzanıyorum ve kulaklığımı takıyorum. Uçuşumdan önce biraz çalışarak kendimi kaybetmeye karar veriyorum, dakikalar çok yavaş geçiyor.

Genç garson kahve ve tostumu önüme koyarken başımı kaldırmıyorum ama kaba bir pislik olduğumu düşünmemesi için başımla hafifçe selam veriyorum.

Çünkü ben değilim.

Öyle olduğumu sanmıyorum.

Arkama yaslanıp kahve fincanımı dudaklarıma götürüyorum ve küçük bir yudum alıyorum. Ruhum kısa bir süre önce olduğu gibi huysuz bir ayıdan anında mutlu oluyor. Kahve içerek hayatta kalıyorum ve bu sabah kahve içmemiş olmak beni biraz şaşırttı. Evde sadık kaldığım bir rutinim var ama bu sabah onu bozdum.

Tereyağlı tosttan bir dilim alıp ısıırıyorum ve kendimi bir şeyler yemeye zorluyorum. Uçakta çalışmaya başlamak istiyorum, sonra da Xavier'in gönderdiği dosyayı tekrar okuyarak her ayrıntıyı beynime yerleştirmek istiyorum. Xavier'in bana her şeyi anlatmadığını düşünsem de hiçbir şeyi kaçırmama riskini almak istemiyorum.

İşim bittikten sonra bir fincan kahve daha içiyorum ve uçuşum için çağrılana kadar kendimi işime veriyorum.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

AMORA

BUGÜN O GÜN.

Bakıcımın kalmaya geldiği gün.

Her ne kadar buna karşı olsam *da*, en azından babamın hatırı için doğru olanı yapmaya *çalışacağım*. Babamın gözlerimin önünde kayıp gittiğini görmek, susup sadece talimatlara uymak istememe yetiyor.

Birkaç ay sürer.

Eğer babamı mutlu edecekse ve birilerinin beni her zaman izlediğini bilmek onu biraz daha rahatlatacaksa, o zaman mutlu olurum.

Evet. Sayılır.

Ateş kırmızısı saçlarımı yüksek bir at kuyruğu yaparken kendi kendime sırtıtıyorum, saç bağımı sabitlerken gevşek buklelerim sırtımdan aşağı yuvarlanıyor.

Bazıları kolaycılığa kaçtığımı söyleyebilir ama babanız karşınızda oturup gözyaşlarına boğulmak üzereyken bir şeylerin olması gerekiyor.

Ama endişelenmeyin, ateşli Amora hala içeride güvenle saklanıyor ve gerektiğinde çirkin kafasını kaldırmaya hazır.

Kot pantolon ve tişört giydim, bahar havasının hala belli bir serinliği vardı ama haftalar geçtikçe güneşin daha fazla parladığını görmek güzeldi. Büyük, süslü tuvalet masama oturdum ve kirpiklerime rimel sürdükten sonra yanaklarıma açık pembe bir allık ekledim.

Makyaj konusunda en fazla bu kadar ileri gidebilirim.

Kapımı açıp annem ve babamı bulmak için aşağıya iniyorum. Mutfağa girdiğimde ikisini de bahçeye açılan veranda kapısının solundaki küçük masada otururken görüyorum. Babamın eli annemin elinin üstünde kenetlenmiş. Gözleri anneme sabitlenmiş ama

İleriye bakıyor, yumuşak rüzgârda uçuşan çiçek çayırını izliyor.

"Günaydın," diyorum sessizce, çay fincanına uzanıp parmak ucumda oturdukları yere doğru ilerliyorum.

"Günaydın sevgilim," diye dönüyor annem, bana yumuşak bir gülümseme veriyor ama gözlerindeki endişeyi görebiliyorum.

"Prenses," diye mırıldanıyor babam, fincanını dudaklarına götürüp bir yudum alırken.

"Tyrone ne zaman geliyor?" "Titus,"

diye homurdanıyor babam.

"Ah, evet, Titus," diye başımı sallıyorum, sırtışıma gizlemeye çalışırken dudaklarımı birbirine sürtüyorum. Öne doğru eğilip çaydanlığı alıyorum ve kendime bir çay dolduruyorum. Yavaşça yerine koyup sütümü ve bir küp şekeri ekliyorum.

"Bu öğleden sonra," babamın sesi gergin ve bir şeylerin geliştiğinden endişelenmekten kendimi alamıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Kendi lokmamı alırken fincanımı yavaşça dudaklarıma götürerek soruyorum.

"Evet hayatım," diyor annem bana güven veren bir baş hareketiyle. "Sadece sessizliğin tadını çıkarıyorum."

"Tamam." Bunu konuşmayı bırakıp sadece bu anı kucaklamak için bir işaret olarak kabul ediyorum.

Sadece üç dakika sürüyor.

"Pazartesi işe dönüyorum," diyorum nazikçe ve babama işim söz konusu olduğunda kilit altında kalmayacağımı hatırlatıyorum.

"Tamamen farkındayım Amora," babamın ses tonunda bir ısıklık var.

"Ve Tyler evde kalabilir, değil mi? Ben Carter Amca'yla olacağım. Taron Amca ve Conor'ın da orada bir yerlerde olacağını unutmayalım." Onu tatlı dille ikna etmeye çalışıyorum ama kimi kandırıyorum ki?

"Titus," diye tersledi, buz gibi bakışlarını üzerime dikti.

Ona özür dileyen bir omuz silkme hareketi yapıyorum, dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve annemin bana yan gözle baktığını görüyorum, kendi dudakları da seğiriyor.

"Ve hayır, *Titus* evde kalamaz. Amora'yla bunu konuştuk ve dürüst olmak gerekirse sabrım tükeniyor."

Onu kızdırdığım için birden kendimi suçlu hissederek dudaklarımı yuvarlıyorum. Sessizliğimi koruyarak başımı sallıyorum. Dudaklarının arasından yüksek sesli bir iç çekiş titreşiyor.

"Ben bir canavar değilim Amora, bunun boktan bir durum olduğunu biliyorum ve seni bu duruma sokmak zorunda kaldığım için nefret ediyorum, ama bize dağıtılan el bu. I

her şey yoluna girecek ve sen de hayatına geri dönebileceksin, ama lütfen sana söyleneni yap."

Hâlâ sessizim. Söyleyecek sözüm yok. Çayımı bitirirken hafifçe başımı sallıyorum. Babamın bakışları hâlâ içime işliyor ama başımı kaldırmıyorum. Bir saat kadar süren sessizliğin ardından ağır bir iç çekiş daha geliyor ve tahta sandalyenin fayanslara sürtünme sesini duyuyorum. Eğiliyor, parmakları annemin sandalyesinin arkasına dolanıyor, annem de yüzünü ona doğru çeviriyor. Dudaklarını annemin dudaklarının üzerine usulca indiriyor ve aniden kendimi onların özel anına izinsiz girmiş gibi hissediyorum.

"Öğleden sonra havaalanına gitmeden önce yapmam gereken bazı işler var," diye iç geçiriyor, "Yakında görüşürüz Red," sesi alçak çıkıyor ve annemin yanakları hafifçe kızarıyor. Başımı hızla çevirerek pencereden dışarı bakıyorum ve camlara vuran yumuşak yağmura odaklanıyorum, ses aniden rahatlatıyor.

"Hoşça kal Xavi," diyen sessiz sesi beni odaya geri çekiyor.

"Amora," babamın sesi hâlâ sert, onu kızdırdığımı biliyorum.

"Hoşça kal babacığım," demekle yetiniyorum, sesim titrerken gözlerimi onun.

Yanıma geldi, ayak sesleri yumuşaktı ve başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

Başını. "Titty ile geri döneceğim," gülümsemesinin başımın tepesine yayıldığını ve alçak bir kıkırdamayla titreştiğini hissediyorum.

"Aptal," diye alay ediyorum, elleri ceplerinde, dimdik dururken. "Adım Titus," gözlerimi deviriyorum ve bu sefer biraz daha yüksek sesle gülüyor ve her şeyin affedildiğini biliyorum.

Şimdilik.

NE YAPACAĞIMI ŞAŞIRMIŞ DURUMDAYIM. BEN YAPAMADIM

Şövalye Kardeşler fiyaskosundan bu yana çalışıyorum çünkü babam gitmeme pek sıcak bakmıyordu ama şimdi Titus'un da burada olmasıyla iş hayatım az da *olsa* yeniden başlayacak.

Şövalelerimin ve sanat malzemelerimin bulunduğu cam ek binada bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Annem taşınmadan önce buranın nasıl görüldüğünü hâlâ hayal edemiyorum. Bana her zaman bu odanın terk edilmiş olduğunu söylerdi ama bu oda evin batı kanadına açılıyordu ve eskiden ona yasaktı.

Ama şimdi artık ayrılık yok. Annem ve babam hepimiz çok daha küçükken evi tek bir ev haline getirmek için tadilat yaptırdı.

İki merdiven olmasına rağmen, ikisi de geniş ve uzun bir sahanlıkta birleşiyor ve biri annemin eskiden hücresi olan odaya iniyor, her ne kadar annem orayı hiç o şekilde görmemiş olsa da. Belki de benim yaşımdayken görmüştür; babasının aptallığı yüzünden ellerinde kalan azıcık parayı da krallıklarındaki *en zalim adama* kumara yatırdığı için ailesinden koparılmış, ama babam her ne kadar hıyarın teki olsa da, *onun* nasıl en zalim adam olarak bilindiğini anlayamıyorum.

Gözlerim odayı tararken tırnak diplerimin etrafındaki deriyi karıştırıyorum. İçimde zıplayan çok fazla gergin enerji var.

Başparmağım dudaklarıma bastırıyor ve zaten kısa olan tırnaklarımı kemirmeye başlıyorum.

Arkamdan Betty'nin zayıf sesini duyuyorum: "Pis bir alışkanlık," diyor.

Dönüyorum, başparmağımı ağızımdan çekip ona nazlı bir gülümseme veriyorum. Neden hâlâ annem ve babam için çalışmakta ısrar ettiğini bilmiyorum ama sanırım sahip olduğu tek aile biz olduğumuz için. Hiç evlenmedi ve hiç çocuğu olmadı, bu yüzden her şeyini bizim ailemize adadı.

"Neden volta atıyorsun?" diye soruyor, yavaşça bana doğru yürürken.

"Kendimi biraz tedirgin hissediyorum," diye alt dudağımı dişliyorum, "kendimi sakinleştirmek için ne yapacağımı bilmiyorum."

"Normalde zihnin ağır olduğunda resim yaparsın," eli ilerliyor, küçük ve ince parmaklarını kolumun üst kısmına doluyor, ardından diğer elini yüzüme doğru kaldırıyor, anaç bir tavırla kavıyor, sıcak tenime değen soğuk teni hafifçe irkilmeme neden oluyor.

"Kendimi çok çelişkili hissediyorum, sanki sürekli kendimle savaşıyormuşum gibi. Beynim beni bu duruma soktuğu için babama saldırmam için bağılıyor ama kalbim buna izin vermiyor çünkü onun peşinden gitmeyi düşündüğüm anda kalbim suçluluk duygusuyla bedenimi ağırlaştırıyor ve biliyorum ki o da her ne halt ettiyse yanlış yaptığı için kendini tekmeliyor."

Betty yüzümü dokunuşundan kurtarırken, "Küfür," diye azarlıyor. "Özür dilerim," diye irkildim.

"Anne ve babanın karışımı gibisin. Babanın ateşli öfkesine sahiptin, ama aynı zamanda bana annenin senin yaşımdayken babanla sürekli kavga ettiği zamanları hatırlatıyorsun..." Paletimi tutarken sözünü kesiyor. "Ama iyi kalpliliğin tamamen annenden geliyor."

Başımı salladım.

"Babana güven, o normalde asla yanılmaz. İstediyinin bu olmadığını biliyorum, ama vazgeçmek için sonsuzluğunda küçük bir tümsek... Çok çabuk geçecek, sadece bir an gibi. Sen farkına bile varmadan baban yanlış olanı düzeltmiş olacak ve her şey normale dönecek." Paleti bana uzatırken yumuşak bir şekilde gülümsüyor. Paleti alıyorum, yere bakıp hafif bir iç çekiyorum ve başımı kaldırdığımda gitmiş olduğunu görüyorum. Telefonumu arka cebimden çıkarıp müziğimi açıyorum ve en yüksek sese gelene kadar ses düğmesine basıyorum ve kendimi *Fast Car - Noelle Johnson*'da kaybediyorum.

Pastel renkleri sıkıyorum ve tuval üzerinde ileri geri kaydırmaya başlıyorum. Ne çizdiğime dair hiçbir fikrim yok, sadece duygularımın bana yol göstermesine izin veriyorum. Kulaklığım kulağımdan çekildiğinde ve babamın sesini duyduğumda ne kadar zamandır burada oturduğuma dair hiçbir fikrim yok.

"Amora, sevgilim..." ve ben hareketsizim. Boya fırçamı şövalenin alt tarafındaki küçük rafa yerleştiriyorum ve yavaşça dönüp babamın elleri cebinde, gözleri bana sabitlenmiş bir şekilde kapıda durduğunu görüyorum. Sertçe yutkunuyorum, kalbim göğsümde öyle hızlı çarpıyor ki nefesim kesiliyor. Güneş batmış ve akşam çökmeye başlamıştı.

"Gel," diyerek bana yaklaşıyor ve elini uzatıyor. Ayağa kalkıyorum, derin bir nefes alıyorum ve babama doğru yürüyorum. Gözleri yumuşuyor, sol gözünün üzerinden geçen yara izi son birkaç yılda o kadar solmuş ki, gözlerindeki kahverengi koyu bir kahverengi, bazı günler neredeyse siyah görünüyor. Bana küçük bir gülümseme verirken gözlerinin köşesinde yumuşak kırışıklıklar beliriyor.

Ateş gibi saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve dudaklarından yumuşak bir kahkaha döküldüğünü duyuyorum.

"Resmin çok güzel," derken gözleri gözlerimin önünden geçiyor ve ben de omzumun üzerinden öğleden sonramı üzerinde geçirdiğim pastel soyut resme bakıyorum.

"Çok kötü değil... en iyim değil," diyerek omuzlarımı hafifçe silkeliyorum ve bir kahkaha atıyorum.

"Titus seninle görüşmek için kütüphanede bekliyor," babamın duyguları hızla değişiyor ve yüzünde sertliğin parladığını, gözlerinin kapandığını görüyorum.

Başımı salladım.

Beni hızla geçerek ilerliyor ve ben de kaybolmuş küçük bir kız gibi onu takip ediyorum. Attığım her adımda inatçılığımın arttığını, omuzlarımın biraz daha yükseldiğini ve başımın dikleştiğini hissediyorum. Titus itaatkâr bir müşteri elde ettiğini düşünüyorsa, çok yanılıyor. Uzun bir yoldan

geçiyoruz ama

dar koridorda ilerliyoruz. Koridorun sonunda evin her iki bölümünü birleştiren ikinci kat merdiveni geçiyoruz ve saniyeler içinde kütüphanenin önünde duruyoruz. Babamın arkasını dönüp bana güven verici bir bakış atmasını bekliyorum ama atmıyor ve kalbimin göğsümün derinliklerine düştüğünü hissediyorum. Sert ve soğuk tavrı onu koruyor, duvarları dik ve savaşmaya hazır. Gözlerimin ayaklarıma düşmesine izin veriyorum ve orada kalıyorlar.

Kütüphane kapısının kolunu iterken boğazında alçak bir hırıltı titriyor ve yemin ederim gözlerim yerden yukarıya, karşımdaki kusursuz giyimli adamı görmek için hareket ettiğinde bir anda nasıl nefes alacağımı unutuyorum. Yakışıklı, *çok* yakışıklı. Ve uzun boylu, *çok* uzun. Tahmin etmem gerekirse, 1.80 ya da 1.80 civarında. Siyah saçları kısa tıraş edilmiş, kirli sakalları kısa ve düzgün ve tıraş edilmiş favorileriyle birleşiyor. Buz mavisi gözlerinin yoğun bakışları altında tenimin yandığını hissediyorum. Kalbim küt küt atıyor.

"Amora," babam beni hipnotik halimden çıkarıyor ve sonunda gözlerimi Titus'tan ayırmayı başarıyorum. "Bu Titus," diye sert bir ses tonuyla konuşuyor, ben de nazikçe başımı sallıyorum ve omuzlarımı geriye atarak dik durmaya çalışıyorum.

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum," derken ses tonumu keskin tutuyorum ve gözlerimi babamdan Titus'a çevirirken başımı dik tutuyorum.

"O zevk bana ait Amora," diye gürliyor Titus'un alçak sesi, tüylerim diken diken oluyor ve dudaklarım hafifçe aralanıyor, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor ve dudaklarına yerleşen küçük gülümsemeyi kaçırmıyorum.

"Tamam, Amora, izinlisin..." babam bana dönüyor ve gözleri benimkileri buluyor, sıkıca başını sallıyor ve ben başka bir şey söylemiyorum. Dönerek kütüphaneden çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Ahşap kapının serin yüzeyine yaslanan başım hafifçe geriye düşüyor ve onu dinlendiriyorum. Zihnim ve kalbim saatte milyonlarca mil hızla koşarken gözlerim bir o yana bir bu yana gidip geliyor.

Neden bir Adonis tanrısı kiralamak zorundaydı ki?

İçimden homurdanıyorum ve yatak odama yöneliyorum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

TITUS

YORULDUM.

Uçakta uyudum ama yeterli gelmedi. Dünyam kendi eksenini etrafında dönmüş gibi hissediyorum, zaman dilimleri zaten beynime zarar veriyor. Gelen yolcu salonuna girdiğimde ellerinde pankartlar tutan sıkılmış ve mutsuz yabancılardan oluşan bir kalabalık görüyorum. Esniyorum, elimi yüzüme sürerek onları tarıyorum ve siyah kalemle adımın karalandığı bir tabela görüyorum. Çantamı arkamdan sürüklüyorum ve gözlerim Xavier olduğunu tahmin ettiğim kişiye takılıyor.

Kirli sarı saçları şekilli ve düzenli, parlak ışıkların altında gri lekeler parlıyor, kızıl ve gri karışımı dolgun bir sakalı var. Ellili yaşların sonunda, altmışlı yaşların başında görünüyor. Sonunda gözlerim onunkilerle buluşuyor ve aralarındaki farkı fark ediyorum. Biri kristal mavisi, tatil broşürlerinde gördüğünüz tropik okyanusların rengi gibi, diğeri kahverengilerin en koyusu ve kaşının üstünden yanağına doğru uzanan bir yara izi var. Koyu gri bir takım elbise ve hiç kırışksız, bembeyaz bir gömlek giymiş.

"Xavier," elini sıkmak için elimi uzatıyorum ama o elime bakıp alay ediyor ve başını iki yana sallıyor.

"Hoşbeş etmemize gerek yok *Titty*, hadi eve gidelim."

Meme!?

Başımı iki yana sallayarak homurdanıyorum. Büyük ve ağır valizimi sürüklerken sırt çantamı silkip spor çantamı omzuma attığımda o çoktan uzaklaşmıştı.

"Yardımın için teşekkürler, göt herif." İsteksizce onu takip ederek homurdandım.

Kırmızı bir Porsche'nin kilidini açtığını gördüğümde yeraltı otoparkına doğru ilerliyoruz ve ben gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde duruyorum.

"Um," dudaklarımı yuvarlıyorum, "tüm valizimin sığacağını sanmıyorum."

"Benimle geleceğini kim söyledi?" Xavier döner ve kaşlarından birini kaldırır.

"Seninkine nasıl gideceğim o zaman?"

"Varsayımlarınla kıcıma atlamak yerine açıklamama izin verseydin, sana *kendi* arabayı ayarladığımı bilirdin." Elini cebine atıp bana bir Jeep anahtarı uzatıyor ve ben de gülümsüyorum.

"Alışık olduğun bir şeyi kullanırken rahat edersin diye düşündüm..." diye göz kırpmıyor, kapıyı açıyor ve Porsche Carrera 911'e biniyor.

Yanındaki siyah Jeep SUV'un kilidini açıp yüklerken hafif bir kıkırdama beni terk ediyor.

Aracın sağ tarafına tırmanıyorum ve birden içimi bir panik dalgası kaplıyor. Camını açan Xavier'e bakıyorum ve ben de kendi camımı açıyorum.

"Öyle mi?"

"Soldan gittiğimizi unutma," diyor ve ben daha başka bir şey sormadan yerinden çıkıyor. Jeep'i çalıştırıp vitesle takmam biraz zaman alıyor, ardından yola çıkıp onu takip ediyorum.

Biraz bilinçli olmalı çünkü akşamın erken saatlerinde hız yapmıyor ve beni evimin yolunu bulmam için yalnız bırakıyor. Otoyoldan çıktık, M25'i işaretledik ve yüzlerce mil gibi gelen bir mesafeden sonra, küçük ve dar şeritlerden aşağı iniyoruz. Xavier karanlıkta virajları alırken yavaşlıyor ve ben de ona yakın duruyorum. Gözlerim etrafımızı saran boşluğa takılıyor, uzakta birkaç ışık var ama çok değil.

Sinyal lambasının yandığını görüyorum ve o yolun karşısına geçip sağa çekip uzun, siyah, ferforje demir kapıların önüne geldiğinde ben de kendiminkini yakıyorum. Yavaşlayarak duruyorum ve kirpiklerimin arasından bakıyorum, kapılar açılmaya başlıyor ve yolun sonunda gururla duran büyük, gotik görünümlü bir malikane ortaya çıkıyor. Demirin sesi kiremitli yol boyunca sürükleniyor ve Xavier'in lastiklerinin taşların üzerinde çıtırdadığını duyuyorum ve o kapıdan geçtikten sonra ayağımı frenden çekip arabanın ilerlemesine izin veriyorum ve bir araba garajına girdiğinde onu araba yolunda takip ediyorum. Park ettiğim yerde durup bana nereye park edeceğimi söylemesini bekliyorum ve o da arkasına çekmemi işaret ediyor. Otoparkın yan tarafına bakıyorum ve yer altına inen bir rampa görüyorum ve bunun

bir garaja çıkıyor. Motoru durdurup kapıyı açıyorum ve ağır bacaklarım yere çarpıyor. Kendimi bitkin hissediyorum.

Arabanın bagajını açarak valizlerimi çıkardım ve eve doğru ilerledim. Ev, gri tuğlalara iştirilmiş ışıklarla aydınlatılmıştı. Büyük bir kemer vardı ve içeride ağır bir tokmağın takılı olduğu demir bir kapı bulunuyordu. *Korkunç* görünüyordu. Sanki Xavier burada kimseyi istemiyordu, insanları uzak tutmaya çalıştığı demir bir kale gibiydi.

Hâlâ bavullarımı taşımama yardım etmiyor ama ben onun yardım etmeyeceği gerçeğine boyun eğdim.

Anahtarını kilide sokup içeri girmesini bekliyorum, ben zavallı kıcımı sürüklerken ayağıyla kapıyı tutuyor.

"Teşekkürler," diye homurdanıyorum ve gözlerim evin içini tararken çantalarımı ayaklarımın dibine bırakıyorum. Evin içi dışını aratmıyor ve karısının evin her santimini dekore ettiği çok açık. Burayı soğuk bir hapisneden sıcak ve davetkâr bir yuvaya dönüştürmüş.

"Beni takip et," diye homurdanıyor, ayakkabılarını çıkarırken ön kapının kapanmasına izin veriyor ve ben de onu takip ediyorum, sonra çantam ve çantalarımın arkasından yürüyorum. Merdivenlerin tepesine vardığımızda önce sola, sonra sağa bakıp ofluyorum. Her iki yönde de koridorlar var.

"Bu taraftan," diyerek dar ve karanlık bir koridorda sağa döndü, duvarları üniforma giymiş adamların portreleri dolduruyordu ve bunlar onun ataları mıydı diye merak ettim. Ahşap bir kapının önünde durana kadar ikimiz de yürürken sert, koyu meşe döşeme tahtaları gıcırıyor.

"Burası senin odan olacak, temizlenmek istersen vaktin var. Ayrıca seni ailemle tanıştırdığımda giyebileceğin şık bir şeyler olsun diye sana birkaç takım elbise alma cüretini gösterdim." Gözleri çantalarımın kaydı, "çünkü o çantadaki her şeyin berbat olduğuna şüphe yok."

Başımı sallıyorum, cevap verecek enerjim bile yok.

"Yirmi dakika içinde dönerim," derken sesi ilgisizdi, kaybolmadan önce serçe parmağıyla kolunu kaldırıp saate baktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Ne oluyor lan?" İnliyorum, elimi enseme gezdiriyorum ve orada kendini gösteren ağrıyı ovuyorum. Sırt çantamın omzumdan yere düşmesine izin veriyorum, büyük odada yüksek bir gümbürtü yankılanıyor.

Tarihi geçmiş.

Koyu krem rengi bir boya duvarları sarıyor, tam önümde büyük, kanatlı bir pencere var ve dışarıya nasıl baktığını merak ediyorum. Dört kişilik bir kraliçe

Sağında poster yatağı duruyor, çerçevenin üzerinde beyaz dantel asılı ve altın kurdeleyle tamamlanmış. Burası temiz ve küf ya da rutubet kokmuyor. Sadece eski görünüyor. Sol tarafında süslü, eski püslü, şık bir tuvalet masası ve üzerinde duvara asılı büyük, altın bir ayna var. Açık bir kemer görüyorum ve merakıma yenik düşüp yavaşça ilerlediğimde başka bir büyük pencerenin altında duran altın ayaklı ayaklı bir küvet görüyorum. Banyonun diğer tarafına yakın zamanda bir duş monte edilmiş gibi görünüyordu ki buna minnettar oldum. Banyo yapmak benim için sorun değildi ama ben daha çok duş almayı severdim. İçimi çekerek geri döndüm ve yatak odama girdim, dolapları açtığımda altı takım elbisenin düzgünce asılı olduğunu gördüm.

Bedenimi nereden biliyordu?

Parmaklarım siyah bir takım elbisenin kolunu yakaladı ve bunu giymeye karar verdim. Yapış yapış kıyafetlerimi üzerimden çıkararak, günün yorgunluğunu üzerimden atmak ve umarım beni de biraz uyandırmak için banyoya doğru ilerledim.

Telefonumu çıkarıp Arizona'ya sağ salım geldiğimi bildiren bir mesaj bırakıyorum. Kaleb'den her şeyin yolunda olup olmadığını soran bir mesaj aldım, bu yüzden cevap verdim ve Xavier'e takım elbise bedenimi verenin o olup olmadığını sordum; önemli olduğundan değil, sadece biraz garip buluyorum.

Kuruduktan sonra Xavier'in seçtiği takım elbiseyi giyiyorum ve üzerime tam oturuyor. Tuvalet masasının üzerinde asılı duran aynaya doğru yürüyorum ve kendimi bir kez daha gözden geçiriyorum.

Derin bir nefes alıyorum, sinirlerim dalgalanıyor ve tam topuklarımın üzerinde dönerken kapı çalınıyor.

Hublot'umu bileğime geçirip, telefonumu takım elbisemin cebine yerleştiriyorum. Yatak odasının kapısını açtığımda Xavier'in dinlenmiş bir yüzle orada durduğunu görüyorum, kaşları çatılmış ve yumuşak kırışıklıklarını sertleştirmiş.

Acaba gülümsüyor mu?

"İyi görünüyorsun, onaylıyorum," diyerek başını sallıyor ve elini cebine sokarak ayağa kalkıp merdivenlere doğru yürümeye başlıyor. Yatak odamın kapısını kapatıp onu takip ediyorum, ona yetişmek için uzun adımlar atıyorum. Merdivenlere doğru dönmek istiyorum ama o daha geniş bir koridorda yürümeye devam ediyor ve neden bu yoldan gittiğimizi merak ediyorum. Sessiz kalıyorum ve başka bir büyük merdivene gelmeden önce onu takip ediyorum. Aşağı iniyor ve en altta sağa dönüp dar bir koridordan devam ediyor. Bu ev akıyor, çalışmıyor ve evin bu kısmı sanki daha önce yapılmış gibi hissediyorum.

Eklendi. Bir odanın dışında durdu, omzunun üzerinden bana baktı, sonra öne doğru döndü ve kolu aşağı iterek muhteşem bir kütüphaneyi ortaya çıkardı. Yerden tavana kadar kitaplıklar, merdivenler ve bir sürü kitap. Çenemin açılmasını engellemek zorundayım, Arizona buraya bayılırdı.

"Titus, otursana," diyerek bana büyük bir deri koltuğu gösterdi. Oda deri ve meşe kokuyor.

Oturuyorum, hafifçe kıpırdanıyorum, dizlerim birbirinden ayrılıyor, ellerim dizlerimin arasında asılı bekliyor.

Xavier başını sallayarak odadan çıkıyor ve birkaç dakika içinde yanında uzun kollu bir bluz ve siyah pantolon giymiş kızıl saçlı, güzel bir kadınla geri dönüyor. Kristal mavisi gözleri benimkileri arıyor ve Xavier kapıyı arkasından kapatırken gözlerinin hafifçe açıldığını, dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü görüyorum.

"Titus," diyerek ayağa kalktım, ceketimin düğmesini açtım ve elimi ona doğru uzattım.

Gözleri düşüyor, eli benimkiyle birleşirken gülümsemesi büyüyor. "Bu benim karım, Royal."

"Royal," diye gülümsüyorum, elimi sıkıca kavıyorum, "sizinle tanışmak bir zevk," elini bırakırken boğazımı temizliyorum.

"Aynen," diye gülümsüyor ve ben kaşlarımı çatıyorum, gözlerim Xavier ve karısı arasında gidip gelirken kaşlarım çatılıyor. Küçük bir kahkaha atıyor, "Aynı anlama geliyor," Xavier'in yüzüne dönmeden önce omuzlarını silkiyor. Xavier ona bakıyor, gözleri yumuşuyor ve işte o zaman onu görüyorum. Gülümseme.

Kütüphane kapısının açıldığını ve iki büyük çocuğun kapıdan içeri girdiğini duyduğumda hafif bir sohbete dalıyoruz, biri Xavier'e benziyor, diğeri Royal.

"Xander, Ezekiel," Xavier çocuklarına bakıyor ve ondan yayılan gururu görebiliyorum, "bu Titus, Amora'ya o bakacak."

Çocuklar birbirlerine bakıyor ve öne çıkıp elimi sıkmadan önce babalarına başlarıyla selam veriyorlar. Terbiyeli olduklarını görmek güzel.

Babalarının aksine.

"Çocuğunuz var mı?" Royal soruyor, sorusu beni biraz şaşırtıyor ve başımı sallıyorum.

"Evet, bir kızım var, Arizona," diye gülümsüyorum, "yirmi bir yaşında."

"Bu harika, nasıl biri?" diye devam ediyor ve bana tekrar kanepeye oturmamı işaret ediyor, o da karşımdaki uyumlu bir chesterfield'a oturuyor.

"Zeki ve güzel, tıp fakültesinde okuyor..." gurur duyuyorum, yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum. "Doktor olmak istiyor."

"Vay canına, tıp fakültesine kabul edilmek için de çok gençmiş," diyor Royal. "Çok başarılı, sınıfının iki yıl önündeydi."

"Akıllı kız," diye söze giriyor Xavier, "Sanırım bunu annesinden almış." Sırıtarak bana göz kırpmıyor ve gülümsemem bir anlığına, ama Royal'ın fark edeceği kadar uzun bir süre için kayboluyor. Beni incelerken yüzündeki endişeyi görebiliyorum.

"Sadece ben ve Arizona varız, onu ben büyüttüm," derken boğazıma tırmanan ve nefes borumu yakan safrayı yutuyorum ve onun ihanetini hatırlatan şeyden kurtulmaya çalışarak öksürüyorum. Xavier'in Sharon'ı bilmemesine imkân yok. Bu onun için kolay bir vuruştı. Benim hakkımda bilinmesi gereken her şeyi bildiğini biliyorum.

Royal'ın "Ah," dediğini duyuyorum ve Xavier'in gözlerinin içimi yaktığını hissedebiliyorum ama gözlerimi Royal'den ayırmıyorum. Yüzündeki hüznü görebiliyorum.

"Acımanı istemiyorum," ses tonum amaçladığımdan biraz daha sert çıktı, "Vermek kolay biliyorum, ama dürüst olmak gerekirse buna ihtiyacım yok. Yirmi bir yıl oldu, benim ve Arizona'nın hayatının bir parçası olmak istemedi ve ben bundan memnunum."

Royal küçük bir gülümsemeye, "Çok cesursun," dedi.

Bir an için odayı sessizlik kaplıyor, "Kocam sana bir içki ikram etti mi Titus?"

Başımı iki yana sallıyorum.

"Xavi," diye koluna vurur ve Xavi gülerek, "Geç kaldığı için özür dilerim, bir tane ister misin?" diye sorar.

"Hayır, teşekkür ederim," diyerek ona gülümsedim ve koltuğa geri oturdum.

"Yani, bir kızınız var ve yaşadığımız bu sorunun ciddiyetini anladığınızı varsayıyorum?" Diye sordu.

"Gözlerim Royal'den gözlerini benden ayırmayan oğullarına kayıyor ve sonunda Xavier'e takılıyor. "Arizona'nın böyle bir şey yaşayacağı düşüncesi kanımı donduruyor," diye yutkunuyorum, nemli ellerimi birbirine sürterek.

"En azından hepimiz aynı fikirdeyiz..." Tekrar konuşmadan önce bir süre bekliyor. "Xavi," Royal kocasına dönüyor ve neden tüm soruları onun sorduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Red," adamın gözleri kıza doğru kayıyor, parmakları kızın omuzlarının üst kısmında geziniyor ve kız ona doğru eğiliyor.

"Gidip Amora'yı getirebilir misin lütfen? Sanırım ikiniz de tanışırken odadan çıkmamız en iyisi olacak ve bu iş bittikten sonra işe koyulabiliriz."

"Katılıyorum," Xavier'in derin sesi odada yankılanıyor ve ben aniden yeniden gergin hissediyorum.

Royal durup bir kez daha bana dönmeden önce ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladılar, "İş teklifimizi kabul ettiğin için teşekkür ederim Titus," ama ben cevap veremeden gitmişti.

Bir süre yalnız oturdum ve ne yapacağımı bilemez haldeydim. Ayağa kalkıp kütüphanenin arka tarafına doğru ilerliyorum ve köşede küçük bir köşe görüyorum; burada taba rengi deri, yüksek arkalıklı bir sandalye, küçük bir sehpa ve üzerinde *Wuthering Heights* duruyor. Kitabı açmadan önce parmaklarımla kapağını yokluyorum, ilk sayfayı çeviriyorum ve el yazısıyla yazılmış bir not görüyorum.

Reb,

3ocgire ce /oc cvining povc /arovci le booA,

√Lis is a /ics1 ebilion,

I fore pov siLL erecp /ibce o/ cp bobp,

3ocerec anb a£saps,

/ovc Cariec,

Dudaklarım notun köşelerini çekiyor ve gözlerim sandalyenin yanında duran küçük kitaplıkta gezinmeden önce kapağın kapanmasına izin veriyorum. Aynı kitapların pek çok kopyası var; ilk baskılar, ikinci baskılar, sınırlı kapaklar, film kapakları... Royal'de hepsi var. Gözlerim kitapların üzerinde gezinirken yazarlara sabitleniyor.

Jane Austin.

Emily Brontë.

Charlotte Brontë.

Shakespeare.

Margaret Mitchell.

Arizona cennete giderdi. Takım elbisemin iç cebinden telefonumu çıkarıp Arizona'ya daha sonra gösterebilmek için hızlıca bir fotoğraf çekiyorum. Telefonumu yerine koyup ellerimi ceplerime sokuyorum ve kolun sallandığını gördüğümde oturma alanına doğru geri yürüyorum. Derin bir nefes alıyorum, dik duruyorum, omuzlarım geride ve gözlerimin kapıya sabitlenmesine izin veriyorum ve işte o zaman onu görüyorum.

Dudaklarım hafifçe aralanıyor ama hemen kendimi toparlıyorum. Ateş kırmızısı saçları yüksek ve dağınık bir at kuyruğu şeklinde, uzun, dalgalı telleri ise gevşemiş ve yüzüne doğru sarkıyor. Burnunda ve yanaklarında nokta nokta çiller var ve elmacık kemiğine bulaşmış pastel leylak rengindeki boyayı gördüğümde yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. Gözleri babasınınkilere benziyor; sol gözü koyu kahverengi, sağ gözü ise kristal mavisi. Her iki ebeveyninin de mükemmel bir karışımı, tıpkı benimkilerle olduğum gibi. Gözleri üzerimde gezinirken genişliyor.

"Amora," diye sert bir ses tonuyla konuşuyor Xavier ve gözlerini benden alıp babasına çeviriyor. "Bu Titus," diye nazıkçe bana doğru başını sallıyor ve ben de onun biraz daha uzun boylu duruşunu izliyorum. Bu bir uyarı mı? Ama sonra gözleri bir kez daha benimkilerle buluşuyor ve ani bir sakinlik hissediyorum.

"Sizinle tanışmak bir zevk," sesi yumuşak ama içindeki iddiayı duyabiliyorum. Sesinde ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olan bir şey var ve omurgamda bir ürpertinin dans ettiğini hissediyorum ama kendimi toparlamayı başarıyorum.

"O zevk bana ait Amora," gözlerim son bir kez vücudunda aşağı yukarı dolaşırken sesim alçak çıkıyor ve dudaklarımın kenarından küçük bir gülümseme geçiyor. Ağzımı bir kez daha açacak oluyorum ama Xavier araya giriyor.

"Tamam, Amora, izinlisin..." Sessizliğini koruyor, başını sallıyor ve uzaklaşmak için dönüyor ve saniyeler içinde odadan çıkıyor, kapı tekrar kapanıyor.

İtaatkârlığı karşısında şok oldum, babasına karşı itaatkâr ve dürüst olmak gerekirse böyle olacağını düşünmemiştim. Babasına bir tavırla karşılık vereceğinden emindim, ama içinde bu çizginin derinlerde olabileceğini bile göstermedi.

Belki de onu yanlış değerlendirmişimdir.

"Umarım her şey yolundadır?" Xavier beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor. "Her şey yolunda," diye başımı sallıyorum.

"Güzel, o zaman dosyaları inceleyelim mi?" Bir kez daha başımı salladım.

"Konyak içer misin? Yoksa viski mi?"

"İkisini de severim," diyerek kıpırdamadan duruyorum, ellerim hâlâ takım elbisemin ceplerinde.

"Tam benim tarzımda bir adam," sert yüzü sonunda hafifçe kırılarak gülümsüyor ve nedense bu küçük etkileşim beni de gülümsetiyor.

Kanepeye oturduk, ikimiz de kehribar rengi ılık sıvıdan yudumlarken sessizlik içindeydik.

"Yorgun görünüyorsun," diyor Xavier'in sesindeki sertlik gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırmama neden oluyor.

"Çok yorgunum," diye itiraf ediyorum, bir lokma daha alırken iç çekiyorum.

Amora ayrıldıktan sonra Royal kütüphaneye geri döndü ama bu sefer oğulları yoktu. Xavier bana kısaca Ryder Knight'ı yakalaması için ihbar edildiğini söyledi, Londra'daki en büyük uyuşturucu kaçakçılarından biriydi ve birileri onun yolundan çekilmesini istiyor gibiydi ve iş geldiğinde isimsiz bir kaynaktan geliyordu. Xavier geldi, talimatlara uydu ve işi yaptı. Ancak eve dönerken yanlış kardeşi öldürdüğünü fark etti. Yeraltı suç dünyasının patronu Bartholomew Knight'ı öldürmüştü. Yanlış aileye bulaşmıştı. Pisliği ne kadar temizlemeye çalıştığının ve davasıyla ne kadar mücadele ettiğinin bir önemi yoktu, onların gözünde olan olmuştu. Yanlış kan dökülmüştü ve şimdi Bartholomew'un oğulları kendi kanlarını istiyorlardı. Ve Amora'yı seçtiler.

Xavier'in ellerinde kan vardı ve onları ne kadar yıkarsa yıkasın lekeleri çıkaramıyordu. Xavier'in bana daha fazlasını anlatmak istediğini söyleyebilirdim ama Royal oradayken sessiz kalmış gibiydi ve Royal gittiğinde Xavier de sessizleşti.

Zorlamak istemedim; tüm bunlar olurken onun neler yaşadığını hayal bile edemiyorum.

"Yatağına git, yarın bir plan yaparız, sonra iş başlar," diyerek bardağının içindekileri yutar ve kanepenin sağındaki masanın üzerine bırakır.

Kendi içkimi bitirip ayağa kalkıyorum ve onunkinin yanına koyuyorum.

"Sabah görüşürüz, odana nasıl döneceğini hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"İyi geceler," diyor Xavier kapıya doğru yürürken ve beni orada tek başıma bırakırken.

"İyi geceler," diyorum boş odaya. Bir süre hareketsiz kalarak son birkaç saatin aklımda yer etmesine izin veriyorum.

Neden burada olduğumu hatırlamalıyım. Bu işi neden kabul ettiğimi hatırlamalıyım.

İç çekerek kapıya yöneliyorum ve sonra yatak odama doğru ilerliyorum. Birkaç kez kaybolmuş olsam da.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

AMORA

ANIDEN UYANIYORUM, TELEFONUMUN CIVILTISINI DUYUNCA IRKILIYORUM.

İNLEYEREK,

Dönüyorum ve susturmak için elimi yere vuruyorum. Sırt üstü yuvarlanarak gözlerimin tekrar kapanmasına izin veriyorum ve kendime uyanmak için bir an veriyorum.

Telefonum yine çalışıyor.

Yumruklarımı yorganıma vurarak doğruluyorum ve Arabella'nın adını görmek için telefonumu elime alıyorum. Yüksek sesle ve dramatik bir iç çekerek cevap veriyorum.

"Ne istiyorsun?"

"Tanrım, gerçekten sabah insanı değilsin, değil mi?"

"Yorgunum; dün gece yatışmam çok uzun sürdü." İtiraf ediyorum, dönüp kapalı perdelerin arasından süzölmeye çalışan güneşe bakıyorum.

"Nedenmiş o?"

"Bebek bakıcısı dün gece geç geldi."

"Oooo," diyor telefonda, "Nasıl biri?"

"Beklediğim bu değildi." Yutkunuyorum, gözlerimi sabahtan ayırıyorum ve yorganımın içine bırakıyorum.

"İyi mi kötü mü?"

Bir süre sessiz kaldım.

"Güzel."

"Seksi mi?"

"Yaşlı."

"Bekle... kaç yaşında?" Başımı iki yana sallayarak bir kahkaha attım.

"Bak, şu sıralar yaş farkı moda... aşk kitaplarımda çok moda."

"Flaş haber, bu bir aşk kitabı değil," alt dudağımı dişliyorum, "ve kaç yaşındayım bilmiyorum, belki kırklı yaşların ortası? Bilmiyorum."

"Bu eski değil."

"Yirmi beş yaşıma geldiğimde... biraz..." "Kulağa çok ateşli geliyor, o nasıl yapılacağını bilir..."

"Kapa çeneni," yanaklarım alev alev yanıyor ve utanıyorum. Arabella telefonda kıkırdıyor.

"Bunu komik bulmana çok sevindim."

"Biliyorum, harika."

Yatak odamın kapısına bakarken ona bir süre daha izin veriyorum, sanırım aşığı inmeliyim. Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça verene kadar bir an tutuyorum.

"Hâlâ şehirde buluşmak istiyor musun? Haftalar önce bir elbise görmüştüm ve alamadığım için çok sinirliyim."

"Lütfen bundan ders al, bunu hep yapıyorsun," diye inliyorum. "Beni çok iyi tanıyorsun... Yani, oyun mu oynuyorsun?"

"Evet, on iki buluşması? Hâlâ araba kullanmayı öğrenmediğine göre seni ben alırım."

"Sen varken neden araba kullanmayı öğreneyim ki?" dediğinde gülümsedim. "Aynen öyle."

"12'de görüşürüz."

"Görüşürüz o zaman." Telefonu kapattım ve yatağıma uzandım. Annemin dün odama koyduğu taze nergislere bakıyorum, çok sıkıcı olan odama biraz renk getirmişler. Ben sıkıcı olduğunu düşünmüyorum ama dışarıdan bakan biri için muhtemelen öyledir.

Duvarlarım kirli beyaz, bazı ışıklarda neredeyse krem rengini andırıyor. Yatağımın iskeleti siyah metalden, dört posterli, kraliçe boy. Yatağımın karşısındaki duvarda bazı soyut resimlerimin bulunduğu siyah çerçeveler var. Resimlerimin çoğı tozlanmaya yüz tutmuş durumda, sadece birkaç tanesi evin çeşitli yerlerine asıldı. Ama bu benden çok ailemin suçu, onların camlı müstemilatta toz örtüleri altında durmasından oldukça memnunum.

Babam tüm lamba düğmelerimi kromdan siyaha çevirdi ve krem ve siyah kırlentli kırık beyaz yatak takımım vardı.

Sıkıcı.

Ama hoşuma gitti ve önemli olan da buydu.

Kapımın hafifçe çalınmasıyla doğruldum ve yorganı göğsüme doğru çektim.

"Amora, sevgilim." Annemin yumuşak sesi odanın içinde esiyor, rüzgâr dışarıdaki ağaçlarda dans ediyor.

"Günaydın." Yatak odama girip ağır, siyah perdelerimi geri çekerek güneşin pencerelerden içeri girmesine ve odayı aydınlatmasına izin verirken küçük bir gülümseme veriyorum.

"Kahvaltı hazırlanıyor; bize katılacak mısın?" diye soruyor, ben hâlâ yatağımdayken yatağımı toplamaya çalışırken.

"Evet." Yorganı arkaya atıyorum ve ayaklarımı terliklerimin içine sokuyorum. Banyoya doğru ilerliyorum ve waffle sabahlığını alıp vücuduma sarıyorum.

Odama girdiğimde yatağımın toplandığını, minderlerin karate ile ortadan ikiye bölündüğünü görüyorum ve usulca gülümsüyorum.

"Kendi yatağımı kendim yapabilirim, biliyorsun." Göz kırpıyorum.

"Biliyorum... Ben sadece..." annem dönüp bana bakıyor.

"Biliyorum." Yavaşça başımı sallıyorum ve gözlerinin vücudumda aşağı yukarı dolaştığını, kaşlarının çatıldığını fark ediyorum, "Giyinmem gerekiyor mu?"

"Şey," annem ellerini birbirine kenetliyor, dudaklarını büzerek gülümsemesini engellemeye çalışıyor. "Yani, zararı olmaz... aşağıda son derece yakışıklı bir genç adam var ve..."

"Peki," diye gözlerimi deviriyorum ve kıyafetlerimi gözden geçirirken gömme dolabıma doğru ilerliyorum. Dün gece kendimi odama kapattığımda, yanağıma leylak rengi boya bulaşmış, saçlarım vahşi ve dağınıkken yansımamı yakaladığımda ne kadar utandığımı hissedince yanaklarım kızarıyor.

Ben bir manzaraydım.

Ve iyi bir tane değil.

"Dışarısı sıcak mı?" Sesleniyorum.

"Pek sayılmaz, bahar havasında hala İngiliz soğuğu var."

"Sıcak bir yere taşınmalıyız." İnledim.

"Katılıyorum," diye yaklaşıyor annemin sesi ve ben dönüp onu gardırobumun kemerinde dururken görüyorum.

"Neden etrafta

dolanıyorsun?" "Çünkü."

"Sırf bu yüzden hmm?" Adaçayı yeşili gofre tişörtümü ve siyah dar kot pantolonumu çıkarırken sırtıyıyorum. Giysilerimi ve iç çamaşırlarımı banyoya götürüp yıkandım ve giyindim. Dişlerimi fırçalıyorum, aynada kendime bakıyorum ve biraz gülümsemekten kendimi alamıyorum, bugün güzel bir gün olacakmış gibi hissediyorum. Arkadaşımla geçireceğim, güneş parlıyor, ruh halimi ne bozabilir ki?

"TANRI AŞKINA," DIYE INLEDİM, BAŞIMI ELLERİMİN ARASINA ALDIM.
Dirseklerimi yemek masasına dayayarak "Bunu haftalardır planlıyordum,"
diye sızlanıyorum, başımı kaldırıp gözlerimi babamınkilere dikiyorum.
"Neden tek başıma gidemiyorum?"

"Çünkü sırtında bir hedef var, bu durumun nesini anlamıyorsun?"
diyerek başını iki yana sallıyor ve annem bana özür dileyen bir bakış atıyor.

"Bundan nefret ediyorum!" Tabağımdaki yemeği elimden iterek
bağırıyorum ve başımı arkaya atıyorum. Tüm gözlerin üzerimde olduğunu
hissedebiliyorum; Xander'ın, Ezeziel'in, ailemin ve en kötüsü Titus'un.

"Abla, hadi ama..."

"Siktir git." Ezeziel'e tükürdüğümde gözleri açılıyor ve babamdan
alaycı bir kahkaha geliyor.

"Amora!" Annemin gözleri fincan tabağı gibi ve yüzündeki şoku
görebiliyorum. "Dil!"

"Kes şunu, hepimiz küfür ediyoruz, misafirimiz var diye şov yapmayı
bırak," ve bu sefer Titus'un peçetesine kıkırdadığını duyuyorum.

"Ya Titus'u alırsın..."

"Yoksa?" Kollarımı göğsümün önünde kavuşturarak babama meydan
okuyorum ve Xander gözlerini öyle bir deviriyor ki onu tersliyorum.

"Ya da gitmezsin." Babam bakışlarını benimkilerden ayırıyor ve
yemeğe devam etmek için bıçağını ve çatalını eline alıyor.

"Peki, gitmeyeceğim. Burada sizinle daha fazla oturmaktansa gidip bir
torba sakin içinde boğulmayı tercih ederim."

Ağızındaki lokmayı yutarken babamın gözleri açılıyor, annemin
yanaklarındaki renk akıyor ve ağzı şokla açılıyor ve kardeşlerimin yanından
gelen kısık kahkaha sesini duyuyorum.

Masayı itiyorum, sandalyenin düşüp yere çarpmasına izin verdikten
sonra dönüp hışımla kapıya yöneliyorum.

"Amora Mya Archibald, hemen buraya geri dön!" diye homurdanıyor
babam ve onunla yüzleşmek için dönmek yerine onu ters çevirip kapıyı
arkamdan çarpıyorum.

Hepsinin canı cehenneme.

RESİM ODAMDA OTURMUŞ, BAŞLADIĞIM TUVALE BAKIYORUM.

Dün, ve artık sevip sevmediğimi bile bilmiyorum. Pembe, sarı ve mor pastel renkler birbirine karışmaya başladı. Bana güzel bir gün batımı havası veriyordu... ama şimdi, şimdi birbirine bulaşmış renklerden başka bir şey gibi görünmüyor.

Saçlarımı yüzümden sıyrarak döndürüyorum ve bir boya fırçası alıp bükülmüş topuzumun içinden geçirerek yerinde tutuyorum. Birkaç tutam kıvılcık saç düşüyor ve yüzümü çerçeveleyiyor. Bir an arkama yaslanıp başımı yana eğerek resmime bir kez daha bakıyorum.

Bir şeyler eksik.

"Vay canına." Arkamdan derin bir homurtu duyuyorum ve hızla omzumun üzerinden bakıyorum, gözlerim Titus'a takılıyor.

Bir kahkaha atıyorum ve resmime bakmak için arkamı dönüyorum. Odanın fayansları üzerinde hareket eden ayakkabılarının sesini duyana kadar sessizlik odayı dolduruyor.

"Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim..." Nefesini enseme hissediyorum ve dönüp ona bakma isteğimi görmezden geliyorum.

"Ben iyiyim." Kalın kalın yutkunarak başımı sallıyorum. "Eğer değilsen sorun değil..."

"Sorun olmadığını biliyorum ama ben iyiyim," ses tonum biraz sert ama sinirlendiğimi bilmesini istiyorum ki koşarak sevgili babacığına gidip bunu ona söyleyebilsin.

"Tamam." Sesi kesiliyor ve yerde sürünen bir taburenin sesi odayı dolduruyor, onun bu kadar yakınında olması nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor ama küçük bir öksürükle geçiştiriyorum. Kokusu burnuma doluyor, vanilya ve odun dumanı kokusu etrafımı sarıyor ve biraz daha derin nefes almaktan kendimi alamıyorum.

"Eğer hala arkadaşınla buluşmak istiyorsan, bunu yapabiliriz... Ben sadece arkada duracağım, orada olduğumu bile bilmeyeceksin."

Gözlerim tuvalime yapışık kalırken dudaklarımı bir gülümseme fısıltısı süslüyor.

"Orada olduğunu bileceğim."

"Bilinçaltında evet, ama babanın seçimlerinin öngörülebilir bir süre için hayatını mahvetmesine izin mi vereceksin?"

Göz kırpiyorum, ona bakmak için dönüyorum ve başımı iki yana sallıyorum.

"O zaman arkadaşına öğlen orada olacağımızı söyle." Başını sıkıca sallayıp ayağa kalkıyor, gözlerim uzun boylu bedeninde gezinirken sonunda açık, kristal mavisi gözlerine takılıyor ve sonra cam ek binadan çıkıp gözümün önünden kayboluşunu izliyorum.

Arkamı döndüğümde dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor.

TITUS'UN CIPININ ARKASINDA OTURURKEN MİLYONLARCA KILOMETRE UZAKTAYDIM.

Gözlerimin önünden geçen manzaraya bakıyorum.

Arabaya ilk bindiğimde Titus'un ilk kez dün gece geç saatlerde yolun solundan gittiğini bildiğim için biraz tedirgin oldum. Gözlerini dikiz aynasında gezinirken yakalıyorum ve ara sıra bakışlarımız çarpışıyor ama kalbimin göğsümde teklemesini görmezden geliyorum.

Titus'ta beni kendine çeken bir şey var ve bunun gözleri olduğundan eminim. O güzel mavi gözlerinin ardında çok şey sakladığını hissediyorum.

Arabella'nın evine yaklaşıırken yavaşlıyoruz, meşe kapılar yavaşça açılıyor ve tekerlekler çakıllı yolda çıtırdıyor.

Yolcu kapısını açıp evlerine giden merdivenlerden yukarı çıkıp kapıyı çalarken sessizce, "Bir dakika sürmez," diyorum.

Arkamı dönüp omzumun üzerinden bakıyorum ve Titus'un bakışları üzerimde sabitleniyor.

Kapının açıldığını duyduğumda başım hızla geri dönüyor.

"Amora!" Conor kollarını ardına kadar açarak ışıltıyor ve ben de onun kucağına düşüyorum.

"Conor Amca."

"Oh, Amora." Darcey'nin yumuşak sesi başımı kaldırmama neden oluyor ve ona bakıyorum, gülümsemesi büyürken yeşil gözleri daralıyor.

"Seni görmek çok güzel," diyerek beni kocasının elinden tuttu ve sarılmak için kendine çekti.

Arabella'nın ağır siyah doc martens, şort ve önü kıvrılmış büyük boy bir tişörtle merdivenlerden indiğini gördüğümde ayrılıyoruz.

"Ateşli bir koruman olduğunu duydum... Bu doğru mu?" Darcey mükemmel biçimli kaşlarını oynatarak bana soruyor.

Gözlerimi deviriyorum ve yanımda duran Arabella'nın koluna vuruyorum. "Ow!"

Conor öne doğru adım atıp ön kapının basamağına çıkarken kaşları kalkıyor, gözleri Titus'a takılıyor ve selam vermek için kolunu kaldırıyor.

Titus'un şoför koltuğundan elini kaldırıp selam vermesini izliyorum.

"O bir bulaşıkçı, değil mi?"

"Anne!" Arabella gözlerini devirerek azarlıyor, "Bu iğrenç."

Conor onu kendine doğru çekip dudaklarından öperken Darcey kıkırdıyor.

"Ew, ben çıkıyorum. Görüşürüz," Arabella başını iki yana sallıyor, halkın sevgisinden iğreniyor ve annesiyle babasının yanından hışımlla geçerek ikisinin de yüksek sesle gülmesine neden oluyor.

"İyi eğlenceler kızlar, dikkatli olun!" Ben dönüp kapıdan çıkıp bekleyen arabaya doğru yürürken Conor arkamızdan sesleniyor.

Arabella kapıyı açıyor, arka koltuğa doğru kayıyor ve ben de arkasından biniyorum.

Onu.

"Ben Arabella," diye elini uzatır ve Titus koltuğunda döner, elini kavradı ve yumuşak bir şekilde salladı.

"Memnun oldum."

"Ah, onun aksanı," diye iç geçiriyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve emniyet kemerini göğsüne doğru çekiyor.

Yanaklarım kıpkırmızı, başımı eğiyorum ve ona ters ters bakarken saçlarım yüzüme dökülüyor.

Titus geri geri gidiyor ve gözleri tekrar benimkileri bulduğunda araba yolundan aşağı iniyor.

"Peki ya sen Twilight, aksanımı beğendin mi?"

"Twilight?" Burnumu kaldırıyorum ve gamzelerini görüyorum, sonra gözleri durması gereken kavşağa odaklanıyor, navigasyon onunla konuşuyor. "Sevdiğimi söyleyemem... ama *sevmediğimi* de söyleyemem." Omuzlarımı silkiyorum ve vücudumu Arabella'ya dönüyorum.

"Gruptaki tüm mesajları okudun mu?" diye soruyor ve Dior kanvas çantasından telefonunu çıkarıp kaydırmaya başlıyor.

"Hayır, sabahtan beri telefonuma bakmadım..." Duraksıyorum, kendi telefonumu çıkarıp kilidini açıyorum, "Neden, ne kaçırdım?"

"Anais ve Xander..."

"Tabii ki. Peki ya şimdi?"

"Sürekli didişiyorlar ve Parker'ın o sohbette olması ve ailenizde olup biten her şey... bunun biraz duyarsızca olduğunu düşünüyorum," diyerek omuzlarını silkiyor ve kaydırmaya devam ediyor.

"Sanırım bu bizim için dikkat dağıtıcı bir unsur."

"Kardeşlerin haftaya geliyor mu? Benim doğum günüm?"

"Bundan şüpheliyim tatlım, evde olup biten çok şey var... ve iyi." İçimi çektim. "Çok yazık, Parker hala olup olmadığını söylemedi, ama ben kışına tekmeyi basacağım."

"Bunların hepsi arkadaşların mı? Yoksa ailen mi?" Titus kavşakta durduktan sonra arabayı sürmeye başlarken sorar.

"Annemle babamın arkadaşları, daha çok annemin. Babam sadece kolay bir hayat için buna uyuyor." Kıkırdıyorum, "Ama hepimiz asıl çetenin çocuklarıyla arkadaşız..." Başımı salladım.

"Doğru, tamam," diye sustu.

"Parker ve Anais, Carter ve Freya'nın çocukları; ben ve Amora CPH için çalışıyoruz." Arabella başlıyor ve eminim Titus'un tüm bunlar umurunda bile değil.

"CPH?"

"Cole Yayınevi."

"Titus sanki ayak uydurmaya çalışıyormuş gibi başını sallar.

"Ben ve küçük kız kardeşim Lola, Conor ve Darcey'nin çocuklarıyız... tabii ki," diye ısıldıyor. "Sonra Faith, Hope ve Ryder var... Onlar Taron ve Luna'nın çocukları... Taron babamla birlikte Carter'ın güvenliğinde çalışıyor," diye devam ediyor ve ben sadece oturup dinliyorum. "Rafael amcamın çocuğu ama Aspen'de yaşıyorlar."

"Oh, Aspen, hiç gitmedim ama çok isterim." Titus araya giriyor ve babamın varlığının dışında çok rahat görünüyor.

"Nerelisin?" "New

York."

"Bu kesinlikle yapılacaklar listemde."

"Ben de," diye iç geçiriyorum, "belki bir gün, eğer ölmezsem... ya da kaçırılmazsam... tekrar," pencereden dışarı bakmak için dönüyorum ve az önce ağzımdan çıkan kelimelerle boğazımda oluşan yanmayı görmezden geliyorum ve yükselen safrayı yutmak zorunda kalıyorum.

"Ölmeyeceksin ya da kaçırılmayacaksın," diye homurdandı Arabella, "ve yine ne demek istiyorsun?"

"Bunu bilmiyorsun," diyerek yüzümü ona dönüyorum, "ve boş ver... önemli değil." Ona güven verici bir gülümseme veriyorum ama bu yüzüne yapışmış endişeli ifadeyi hafifletmişe benzemiyor, yüzümü hızla akıp giden yeşil tarlalara çeviriyorum.

"Ama ben biliyorum." Titus'un törpüsü gözlerimi pencereden ayırıyor ve onun sabit bakışları üzerimdeyken boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Araba çalmaya başladığında o an mahvolur.

"Siktir," diye inliyor Titus, arabanın düğmesine basıp babamın çağrısına cevap veriyor. "Evet."

"Bana cevap verme, neredesin? Amora gitmek istemediğini söyledi."

"Amora ile dışarı."

"Pardon?" diye kükrüyor babam.

"Amora ile çıkıyorum; fikrini değiştirdi ve ben de onunla gittiğim sürece sorun olmayacağını düşündüm," diye sırtıyor Titus.

"Fikrimi değiştirdim! Hâlâ iş istiyorsan, arabayı geri çevir ve onu eve getir... ŞİMDİ."

"Üzgünüm, bunu yapamam."

"Ne dersem onu yapacaksın."

Sandalyemde büzüldüğümü hissediyorum.

"Beni bir iş yapmam için tuttunuz, o yüzden siktirin gidin ve bırakın işimi yapayım." Titus parmağıyla ekrandaki kırmızı düğmeye basıyor ve telefon yeniden çalmaya başlamadan önce babamın sözünü kesiyor.

İçimden gergin bir kahkaha yükseliyor ve elimi ağzıma götürüyorum.

Titus arabayı yeraltı otoparkına çekerken, "Görünüşe göre bir müttefikim var," diye rahat bir nefes alıyorum.

TITUS SÖZÜNÜ TUTTU; YAKIN DURDU AMA ONU ÇEKECEK KADAR DEĞİL.

Dikkat. Yolda durana ve suçluluk duygusu midemde düğümlenene kadar telefonu çalmaya devam etti.

Titus arabayı garaja çekiyor ve kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Motoru durdurup kapısını açıyor ve benimle kapıda buluşuyor.

"Özür dilerim," demeyi başarıyorum, gözlerinin içine bakamıyorum.

"Neden üzgünsün?" Sesi sakindi ve benim çıkmamı bekliyordu.

Araba.

"Çünkü babamla başını belaya sokacaksın çünkü ben velet olmak," Gözlerimi yavaşça onunkilerle aynı seviyeye kaldırıyorum.

"Boka bulaşmayacağım, ben büyük bir çocuğum... Sanırım babanla başa çıkabilirim... ayrıca, şu anda benim ona ihtiyacım olduğundan daha çok onun bana ihtiyacı var, bu yüzden o güzel küçük kafanı bu konuda endişelendirme." Bana göz kırpıyor ve ben de gülümsüyorum. "Ayrıca, sen yetişkin bir kadınsın... Onun için endişelenme, kimsenin sana yaklaşmasına izin vermem."

Başımı sallayıp arabadan çıkıyorum ve kolunun altına giriyorum. Yürümeye devam ediyorum ve arkasına bakmıyorum. Kapıyı açıyorum, üst kata ve yatak odama doğru ilerlerken başımı eğiyorum. Titus'un da beni takip etmesini bekliyorum ama etmiyor.

Çantalarımı yatağımın üzerine bırakıp yanına uzanıyorum ve babamın bir yıkım topu gibi kapımdan içeri girmesini bekliyorum.

Dakikalar geçiyor ve hiçbir şey yok.

Dirseklerimin üzerinde yavaşça doğrulup gözlerimi kapıya dikiyorum ama o gelmiyor ve nedense bu bende onun odama girmesinden daha fazla korku uyandırıyor.

Sürünerek ilerliyorum, yataktan kalkıyorum ve dikkatle kapıma doğru yürüyorum, kapıyı açıp koridora bakıyorum.

Sessizlik.

Midem düğümleniyor ve sertçe yutkunuyorum. Odama geri dönüyorum, yatak odamın kapısını kapatıyorum ve bekliyorum.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

XAVIER

ÇOK SINIRLIYIM.

O şerefsiz yüzüncü kez Titty dedikten sonra ofisimde bir aşağı bir yukarı volta atıyorum ve o amcık yine aramalarımı duymazdan geliyor.

Nefesimi kontrol etmeye çalışırken saçlarımı bir avuç tutup köklerinden çekiştiriyorum ama ne yaparsam yapayım olmuyor.

Kim olduğunu sanıyor bu? Ona bu kadar ihtiyacım olmasaydı gözlerinin arasına bir kurşun sıkardım.

Homurdanıyorum ve düşüncelerime gülüyorum.

Gerçekten yapmazdım, düşüncelerim yankılanıyor.

"Belki de yapardım," diye homurdanıyorum ve ofisimin kapısının açıldığını duyduğumda dönüyorum, kaşlarım çatılıyor, kapıdan içeri girdiğinde çenem sıkılıyor.

Yüzünde ukala bir sırıtış, elleri ceplerinde ve o sırıtışı yumruğumla yüzünden silmemek için kendimi zor tutuyorum.

Nefes al.

"Geri dönmeye karar verdik, değil mi?" Parmağımı alt dudağımda gezdiriyorum. "Öyle görünüyor," diye göz kırptıyor ve bana yaklaşıyor. Ve yemin ederim, kanımı kaynatıyor. Otuzbirci.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

TITUS

MERDIVENLERİN DIBİNDE DURUYORUM VE AMORA'NIN YUKARI ÇIKIŞINI IZLIYORUM. Onu takip etme ve koruma dürtüsü çok güçlü ama telefonumun cebimde titrediğini hissettiğimde düşüncelerim dağılıyor. Çıkardığımda Arizona'nın adını gördüm.

Gülümseyerek cevap veriyorum.

"Hey." Evin arka tarafına doğru yürümeye başladım.

"Hey baba, iyi misin? Aramadığım için üzgünüm, işim başımdan aşkındı." "Sorun değil tatlım, açıklamaya gerek yok. Sen iyi misin? Nasılsın?"

Keaton?"

Alay ediyor.

"Keaton Keaton'dır, ama baba, ben iyiyim. Neden buraya gelmek zorunda kaldığımı bile anlamıyorum..."

"Bu da nereden çıktı şimdi? Daha önce söylediğimde sorun etmemiştin."

"Çünkü seni üzme istemedim." Hat sessizleşiyor ve elimi kısa sakalıma sürüyorum, göğsüm sıkışıyor.

"Beni üzmezdin," diye boğazımı temizliyorum, uzun koridorda geri geri yürüyorum ve merdivenlerin dibinde durup Amora'nın kaybolduğu yere bakıyorum.

"Özür dilerim," sesi kısık.

"Üzülme, özür dilerim... Sadece düşündüm ki-" diye sözümü kesti.

"Biliyorum baba ve anlıyorum... ama ben yirmi bir yaşımdayım, bana bir şey olmazdı."

Derin derin nefes alıyorum, onun iyi olacağını biliyordum, iyi olmayan bendim. Gitmesine izin veremezdim. Onu hala küçük bir çocuk olarak görüyordum ama o

Tıpkı Amora gibi güzel bir genç kadın olarak büyüyor ve yine de ebeveynlik becerilerimiz söz konusu olduğunda Xavier ile benim biraz daha fazla ortak noktamız var gibi görünüyor.

İkimiz de berbatız.

"Gitmem gerek, yatağa girmek üzereydim."

"Merak etme tatlım, yakında konuşuruz, tamam mı?" "Evet," diye esniyor.

"İyi geceler tatlım."

"İyi geceler baba, seni seviyorum." "Seni daha çok seviyorum."

Telefonu kulağımdan çekerek derin bir nefes alıyorum ve telefonumu takım elbisemin cebine geri itiyorum.

Koridora geri dönüp Xavier'in ofisine giriyorum. Kapıyı çalmadım, sadece ittim.

Yüzünü bana dönüyor, ifadesi taş gibi soğuk, kaşları çatık ve çenesinin sıkıldığını görüyorum ve elimde olmadan sırtıtıyorum.

"Geri dönmeye karar verdik, değil mi?"

"Öyle görünüyor." Ona alaycı bir göz kırptıyorum ve ona yaklaşıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Bir sorunumuz mu olacak? Sen ve ben?" Kristal sürahisine doğru yürüyüp kendine bir viski doldurarak soruyor. Gözlerini bana diktiğinde kaşlarımı kaldırıyorum ve başımı iki yana sallıyorum. "Güzel."

Kaşlarımı çatıyorum ve sonra çenemi hafifçe kaldırarak onları kaldırıyorum.

"Ah, pardon, bana teklif ettiğiniz içkiye hayır diyordum, önceki sorunuza değil."

"Bana ukalalık yapma." Xavier dimdik duruyor, kadehini dudaklarına götürürken sabit gözlerini benimkilerden ayırmıyor.

"Onu tutsak edemezsin. Onu biraz serbest bırakın; ben yanımdayken hiçbir şey olmayacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü yapabilirim." Dişlerimi sıkıyorum, kendi çenem sıkılıyor.

"Bu kardeşlerin ne planladığı hakkında hiçbir fikrim yok, tek gereken içimizden birinin topu düşürmesi..."

"Top düşürülmeyecek Xavier, sana bunun sözünü verebilirim. Evdeki ekibim telefonlarını hacklemeye, her hareketimizi izlemeye hazır... ama o zamana kadar onu rahat bırak." Ben hâlâ onun karşısındaki sandalyeyi çekip

masaya çöküyorum. Kendimi bitkin hissediyorum, jet lag canıma okuyor ama kazanmasına izin vermeyeceğim.

Gözleri benimkilerden ayrılıyor ve masasının üzerindeki dosyaya takılıyor. Tedirgin görünüyor, sanki omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi, zihni saatte milyonlarca mil hızla koşuyor.

Bu beni korkutuyor.

"Bir planınız var mı? Ben buraya geldiğimden beri bir şey değişti mi?" Haddimi aşp aşmadığımdan emin değilim ama önceliğim Amora ve eğer bir şey değiştiyse bunu bilmeye hakkım var.

"Bir plan mı?" Kaşlarından biri kalkıyor ve dudaklarını birbirine sürtüp başını sertçe sallamadan önce dudaklarının bükülüşünü kaçırmıyorum.

"Paylaşmak ister misin?"

"Sen bir şairsin ve bunu bilmiyordun..." diye sırtıyor, içkisinden bir yudum daha alıyor ve yanık yüzünden yüzünü buruşturuyor. "Şövalye kardeşlerle bir anlaşma yaptım..." duraksıyor, kendi koltuğunu çekip içine çöküyor. Bu benim ilgimi çekti, daha uzun oturdum, koltuğumun kenarına doğru süründüm, bacaklarımı açtım ve ellerimi aralarında sallandırdım.

"Ne tür bir anlaşma?"

"Bilmesi gerekenler bazında..."

"Ve tahmin edeyim, bilmeme gerek yok mu?" "Bingo."

"Bu bilgiye ne zaman sahip olacağım o zaman?" Ses tonum sert ve beni sinirlendirmesine engel olamıyorum.

"Ben hazır olduğumda. Bu benimle onlar arasında. Royal bile bilmiyor."

"Kötü olmalı o zaman..." Mırıldanıyorum, sandalyemde sönük bir şekilde oturuyorum. "Olmalı..." diye tekrarlıyor, sözünü kesiyor ve alttan alta bir şeyler mırıldanıyor

Nefes al.

"Xavier?"

"Ne?"

"Bana hiçbir şey söylemeyeceksen burada olmamın ne anlamı var?"

Soruyorum, kızgınlık beni ısırtıyor.

"Sana söyleyeceğim... ama henüz değil." Omuzlarını silkiyor. "Amora güvende mi?"

Gözleri benimkilere kayıyor ve karanlığın içlerinde dans ettiğini görüyorum, "Şimdilik." Kristal yuvarlağı alt dudağının üzerinde duruyor.

Yutkunuyorum, kendi sinirlerim içimi parçalıyor.

"Ne kadar zamanım
var?" "Dört hafta."

"Ayrılmama dört hafta kala mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Neye kadar
dört hafta?"

"Anlaşmaya kadar."

Neden bilmiyorum ama kanım donuyor ve Amora'yı tüm bunlardan uzak tutma isteğim her zamankinden daha güçlü. Xavier ve Royal arasında ne olduğunu biliyorum. Babasının bir kumar borcu yüzünden onu nasıl sattığını biliyorum; o bir korkaktı. Kızını *canavar* dedikleri adama teslim etmişti... Yine de buradaydım ve onun da kendi kızına aynı şeyi yapabileceğini düşününce tüylerim diken diken oldu.

Yapmazdı.

Ve yapsa bile, ona izin vermeyeceğimden eminim.

"Sorun nedir Xavier?" Sesim şimdi biraz daha sert çıkıyor ve damarlarımdaki kanın pompalandığını, kalbimin biraz daha sert attığını hissediyorum.

"Daha önce de söylediğim gibi, bilmen gerekiyor... ve senin bilmene gerek yok..." uzun parmağını kristal bardağının kenarına yavaşça vuruyor ama gözlerini benimkilerden ayırmıyor ve yemin ederim dudaklarında lanet olası bir gülümsemenin belirdiğini görüyorum.

"Sen bir pisliksin." Başımı iki yana sallıyorum, ses tonumda gerçek bir iğrenme var, yüzüm berbat.

"Hiçbir zaman öyle olmadığımı iddia etmedim," diyerek bir yudum daha alıyor ve ben burada oturdukça daha da sinirleniyorum.

"Seni anlamıyorum." Kaşlarımdan biri kalkıyor ve bakışlarımı ona sabitliyorum, gözlerim sadece onu görebileceğim şekilde daralıyor.

"Alınmayacak ne var? Benim önceliğim ailem, *her zaman da* ailem olacak. Yaptığım her şey onlar için. Biliyorum sana öyle gelmeyebilir, *Titty*. Ama gerçek bu." Xavier sandalyesine geri oturur ve parmağını göğsünde çaprazlar.

"Sana inanmıyorum." Omuzlarımı usulca silkiyorum, sandalyemde arkama yaslanıp bir bacağımı diğerinin üzerinden geçiriyorum ve parmaklarımı kucağında birleştiriyorum.

"Bana ne?" Arkasına yaslanıyor, lanet parmağı yine bardağına vuruyor ve çıkardığı sesi zar zor duyabiliyorum ama bu beni ayağa kaldırmaya yetiyor.

"Kızın kaderini öğrenmeyi hak ediyor, Xavier." Başımı tekrar sallıyorum ve şimdi başım öne düşmüş durumda; ona bakamıyorum bile.

"Ve doğru zaman geldiğinde öğrenecek, ama şimdilik *Titus*..." diye devam ediyor ve adımı gerçekten doğru söylemesi beni, bana taktığı aptal *Titty* lakabından daha çok kızdırıyor. "Lanet olası işini yap," diye bağırıyor, ayağa kalkıyor ve içkisini masaya çarpıyor ve sanırım benim irkilmemi bekliyor.

"İşimi yapacağım Xavier; bu konuda endişelenmene gerek yok... sadece bunu yapma şeklimden hoşlanmayabilirsin." Hırladım, topuklarımın üzerinde döndüm ve ofisinden hışımla çıktım, sadece etki için kapıyı çarptım.

"Ne sik kafalı ama." İç çekiyorum, elimle yüzümü ovalıyorum ve birden kendimi bitkin hissediyorum. Kimseyi görmeyi beklemeden mutfağa doğru yürüyorum ama Royal orada duruyor, çalışma yüzeyine yaslanmış bahçeye bakıyor.

Milyonlarca mil uzakta görünüyor.

Yavaşça dönüyorum ama artık çok geç. Beni fark etti. "Hey, üzgünüm içeri girebilirsin... Sadece düşünüyordum."

"Rahatsız etmek istemem," diye ellerimi kaldırıp kapıya doğru geri çekiliyorum.

"Titus, sorun değil... içeri gel, çaydanlığı kaynatmalı çok olmadı." Bana gülümsüyor, bakışlarını benimkilerden kaçırırken gözleri yumuşuyor, dönüp iki fincana uzanıyor. "Çay?"

"Lütfen," diye başımı sallıyorum, sessizce odaya geri dönüyorum ve ortadaki adaya oturmak için bir tabure çekiyorum. Mutfak büyük ve evin arka tarafı boyunca uzanıyor. Zeminler krem mermer ama biraz yıpranmış görünüyor, üniteler kirli beyaz ve tezgahlar siyah mermerle kaplanmış.

Yakın zamanda dekore edilmiş gibi görünüyordu, duvarlar sıcak bir fildişi rengindeydi. "Şeker alır mısınız?" "Şeker alır mısın?" diye soruyor Royal.

çay poşetleri ve başımı yana eğiyorum.

"Hiçbir fikrim yok; hiç İngiliz kahvaltısı çayı içmedim." İtiraf ediyorum ve o da gülümsüyor.

"Bir şeker ve biraz süt koyalım, bakalım nasıl seveceksin." Bir tutam süt ekledikten sonra bir çay kaşığı şekeri karıştırmasını izliyorum. Tezgâhın üzerinden bana doğru uzatıyor ve ben de ona teşekkür ediyorum.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor, ortadaki adanın karşı tarafındaki taburelerden birini çekip oturuyor ve ellerini kupasına sarıyor.

"Çok kötü değil." Çayından bir yudum alırken başımı sallıyorum, dilim dışarı fırlıyor ve dudaklarımı yalıyorum.

"Peki ya Amora, o iyi vakit geçirdi mi?"

"Sanırım öyle, hanımefendi."

"Lütfen, hayır hanımefendi," diye başını usulca sallıyor Royal, kızıl saçlarının gevşek telleri yüzüne düşüyor, sonra onları yakalayıp kulağının arkasına sıkıştırıyor, "sadece Royal."

"Tamam, *sadece* Royal." Ses tonum biraz mizah içeriyor.

"Kızınızdaki haber aldınız mı?" diye soruyor kupayı dudaklarına götürürken.

"Çok komik, yarım saat önce beni aradı." "Onu özlüyor musun?" Royal koltuğunda kıpırdanıyor.

"Her günün her dakikasının her saniyesi." İçimi çekiyorum, parmaklarım bir fincanın etrafını sararak uzun uzun oturuyorum. "Bu gerçekten iyi bir fincan çay." Kupamı bir kez daha dudaklarıma götürüp içkimin tadını çıkarırken bir kahkaha atıyorum.

"Onayladığınıza sevindim, her şeyi daha iyi hale getirmek için güzel bir fincan çay gibisi yoktur."

Gözlerim ona takılıyor ve gergin enerjisini hissedebiliyorum.

"Her şey yolunda mı?" Soruyorum ve haddimi aştığımı hissediyorum.

"Çok fazla değil, ama bunu biliyorsun çünkü bu yüzden buradasın." Gülümsüyor ama bu sefer gülümsemesi normalde olduğu gibi gözlerine ulaşmıyor.

"Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Tutup tutamayacağımı bile bilmediğim bir söz vermekten nefret ediyorum çünkü Xavier'in ne haltlar karıştırdığına dair hiçbir fikrim yok. Beni de Amora kadar karanlıkta tutuyor ve Royal'in bir şey bilip bilmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Derin nefes aldığını duyuyorum.

"Xavier seni işe almakla iyi yaptı..." bir an için susuyor, gözlerini çayına dikmiş ama ben ondan başka bir yere bakmıyorum. "Zor biri olabileceğini biliyorum, güven bana, bunu kanıtlayacak tişörtüm var... ama iyi niyetli biri." Bir an duraksıyor, devam etmeden önce fincanını hafifçe çeviriyor, "Onun önceliği Amora ve herhangi bir şeyin ya da herhangi birinin ona ya da ailesine ulaşmasına izin vermeden önce kendini ateş hattına atacaktır. Planının bazı parçalarını biliyorum ama her şeyi bilmiyorum ve bu beni her ne kadar çileden çıkarsa da..." açık mavi gözleri nihayet benimkilere dikildi ve sabitlendi, "Ona tüm kalbimle güveniyorum."

Boğazımdaki kalınlığı yutuyorum ve ona sıkı bir baş selamı veriyorum.

"Umarım ben de yapabilirim." Dudaklarımı yuvarlıyorum ve çayımın son lokmasını bitiriyorum. "İzin verirsiniz..." Royal bana başıyla selam veriyor ve ben daha fincanı mutfak lavabosuna koymaya fırsat bulamadan fincanıma uzanıyor. "Çay için teşekkür ederim," diyorum ve ayağa kalkıp bahçeye doğru yürümeye başlıyorum.

"Rica ederim." Dönüyor ve koridordan gelen ayak seslerini duyuyorum. Başımı kaldırıp mutfığa doğru ilerleyen çelimsiz, yaşlı bir kadın gördüğümde merakıma yenik düşüyorum. "Betty," Royal ona doğru yürüyor ve onu etkileyici bahçelere bakan büyük mutfak masasına doğru götürüyor. "Sana bir fincan çay yapayım."

"Teşekkür ederim sevgilim, ama ben kendime bir tane yapmaktan daha fazlasını yapabilirim, teşekkür ederim." Betty'nin gözlerini devirmesini ve Royal'in gülmesini izliyorum.

"Öyle olduğunu biliyorum ama değişiklik olsun diye sana hizmet etmek benim için güzel." Royal'in eli Betty'nin omzundan kalktı ve çaydanlığı tekrar açtı. "Bilmiyorsan söyleyeyim, Betty eskiden benim hizmetçimdi..." Royal omzunun üzerinden bakıyor ve Betty'nin iç çektiğini görüyorum.

"Bekleyen kadın mı?" Ellerimi pantolonumun ceplerine sokarak soruyorum. "Xavier'le evlenmeden önce bir Prensestim; Xavier'in tahtının varisiydim.

Auradell."

Gözlerim hafifçe açıldı.

"Kraliyet kanı mı taşıyorsun?"

"Evet," diyor Royal, "ama babam ölünce tahttan feragat ettim, bu onun son arzusuydu..." Betty'nin çayına süt ekliyor ve ben dinlemeye devam ediyorum. "Tahttan çekilmem her zaman Xavier'in planıydı..." sanki masallarının bu yönünü duyup duymadığımı hatırlamaya çalışıyormuş gibi bir an duraksıyor.

Ona başımı sallayarak aslında hikâyelerini bildiğimi, sadece kraliyet mensubu olduğu ya da tahttan çekilmek zorunda bırakıldığı kısmını bilmediğimi belirtiyorum.

Bencil herifin tekiydi.

Dinlerken arka dişlerim gıcırıyor.

"Ama zaman geçtikçe, Xavier tahttan çekilmemi istemedi... ama ben seçimimi çoktan yapmıştım. Ona aşık olmuştum ve o benim hayatımdı, yeni planımdı... o benim kaderimdi. Babam aniden hastalandığında, asıl planımıza devam etmenin ve Kraliçe olmanın benim görevim olduğunu hissettim. Ama babam ölüm döşegindeyken, bu yükü bana yüklemek istemedi. Hayatımı sevdiğim adamla yaşamamı istedi... yirmi bir yıldan

sonra biraz olsun normale dönmemi istedi... ve işte..." Betty'ye baktı, sonra tekrar bana döndü, "gerisi tarih oldu."

"Vay canına," çenemi ovuşturuyorum ve hayranlık içindeyim, "önünde eğilmem gerektiğini hissediyorum." Kısık bir kıkırdama beni terk ediyor ve Royal'in yanaklarının alev almasını izliyorum.

"Saçmalama," diyerek beni başından savıyor ve Betty ışınlıyor. "Peki senin yerini kim aldı? Hiç kardeşin var mı?"

Başını iki yana sallıyor.

"Tahttan çekildiğimde, tek varis amcamdı, ben de ona verdim ve sonsuza dek mutlu yaşadım, babam da böyle isterdi." Gözlerinde bir parıltı görüyorum ama gülmeden önce gözyaşını siliyor ve Betty'ye çayını veriyor.

"Kesinlikle öyle," diyerek ona sıkı bir gülümseme verdim, "ve Betty, seninle tanışmak çok güzeldi."

Buralarda takılmıyorum. Royal'in yeterince zamanını aldığını hissediyorum. Sadece bir süreliğine kafamdan uzaklaşmak istedim, Xavier oraya nasıl gireceğini ve beni nasıl kızdıracığını çok iyi biliyor. O bir deha, mükemmel bir kuklacı.

Beni yanlış anlamayın, karısına ve ailesine olan sevgisine inanmıyorum, onlardan herhangi biri için ölebileceği çok açık, ama bir adamın nasıl bu kadar soğuk kalpli olabileceğini anlamıyorum. Korkunç biri. Bence onun kurtarıcı bir özelliği bile yok.

Çiçek bahçesine doğru devam ediyorum, polenlerin tatlı kokusu duyularımı dolduruyor. Bahar esintisinde usulca dans eden parlak renkli çiçeklere bakıyorum. Kendimi milyonlarca kilometre uzakta hissediyorum. İlerlemeye devam ediyorum, ayakkabılarım yumuşak çimlerin üzerinde kayarken uzakta küçük, pitoresk bir kulübe görüyorum. İzlerimde duruyorum. Ne mükemmel bir ortam. Böyle bir şey bana çok yakıştırdı. Hayatta büyük şeylere ihtiyacım olmazdı, Arizona ve arkadaşlarım yanımda olduğu sürece... Mutlu olurdum. Her sabah uyanmak, verandada oturup bir fincan kahve içerken spor köşesini okumak, kuş cıvıltıları, rüzgarda hışırdayan yaprakların sesi. Cennetten küçük bir parça gibi. Arkama bakıyorum, devasa malikane gururla oturuyor ve bu yerin içini sevgi doldurmadan önce, bir kadının ve küçük bir ailenin dokunuşuyla yuva haline gelmeden önce nasıl bir yer olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Düşüncelerimden sıyrılarak kulübeye doğru ilerliyorum ve tam o sırada su sesi duyuyorum. Ayaklarım beni büyük bir kayık gölüne götürüyor, koyu mavi suya sarkan uzun güverteli bir iskele. Güverteli alana doğru yürürken, bir an için sakinliğin tadını çıkarıyorum. Gözlerim pırıl pırıl suda gezinirken canlı bir balık görüyorum.

Yusufçuk. Suyun yüzeyinde dans edip kaymasını izliyorum ve gülümsüyorum.

"Huzurlu, değil mi?" Amora'nın sesini duyuyorum ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasını ve sesinin tenimi karıncalandırmasını görmezden geliyorum.

"Çok." Yüzümü ona dönmüyorum; önümdeki şeye çok odaklanmış durumdayım.

Ben.

"En sevdiğim yeri buldun, şimdi yeni bir yer bulmam gerekecek. bir..." yanımda ve gözlerini yüzümün yan tarafında hissediyorum. Ona bakıyorum ve göz kırpyorum.

"Hâlâ senin olabilir, ben sadece ziyarete geldim." Keyifli bir iç geçirdim.

"Başın belaya mı girdi?" diye soruyor ilerlerken, iskelenin kenarına tünüyor ve ayakkabılarını çıkarmak için öne doğru eğiliyor. Ayakkabılarını düzgünce yanına yerleştirip ayak parmakları suya değecek şekilde ayaklarını sarkıtmasını izliyorum.

"Bu soğuk değil mi?"

Başını iki yana sallamadan önce omzunun üzerinden bakarken gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ve sorumdan kaçma."

Onun yanına oturmadan önce kendi ayakkabılarımı ve çoraplarımı tekmeleyerek sırtıyorum, "Umarım yanına oturmamın bir sakıncası yoktur."

"Hiç de değil," diye nefes nefese iç geçiriyor. Dudaklarımı yuvarlayarak ayaklarımın serin suya girmesine izin veriyorum ve içimde titreşmek isteyen ürpertiye görmezden geliyorum.

"Ve sorunuza cevap olarak..." Ellerimi güverteli alana bırakırken bir an duraksıyorum, "Başım belaya girmedi."

"Sana inanmıyorum," diye gözlerini kısarak bana dönüyor, öğleden sonra güneşi göz hizasında.

"Bu senin seçimin, Twilight." Ona yavaşça göz kırpyorum ve burnunun tiksintiyle kırıştığını gördüğümde kısık bir kıkırdama çıkarıyorum.

"Neden Twilight?"

"Neden olmasın?"

Omuz silkiyorum.

Ona bunun sebebinin, karanlığın hepimizi örtmesinden önceki son küçük ışık parçası olduğu için olduğunu söylemek istemiyorum. O bu ışık. Alacakaranlık. Günün geceyle buluştuğu an. Güneşin ayı öptüğü an. Günün en güzel zamanı.

"Prenses olmayı mı tercih edersin?" Onu usulca dürtüyorum ve dudaklarını bükmeden önce küçük bir nefes kaçıyor ve rahat bir sessizlik

onu tüketiyor

Biz.

ON ALTINCI BÖLÜM

TITUS

"ADAM AKLINI KAÇIRMIŞ." KOLUMU BAŞIMIN ARKASINA SIKIŞTIRDIM VE YATAĞIMA YASLANDIM.

Yatağımda, boştaki elimle telefonumu tutuyordum.

"Eminim sadece korumacı davranıyordur." Kaleb öyle diyor ve Keaton da aynı fikirde. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum... başka bir şeyler dönüyor ve ben ne olduğunu öğren."

Keaton, "Dedektif King," diye alay ediyor ve ben kolumu başımın arkasından çekip onu tersliyorum.

Kaleb gözlerini devirir ve Nate ekrana bakar.

"Amora nasıl?" Kaleb, Connie ekranda görüldüğünde koltuğunu karıştırarak soruyor.

"Hey Titus!" Telefonu kapatır ve el sallar. "Hey Sunshine, iyi misin?"

Başını sallıyor, "Öyle

misin?" "Çok kötü

değilim," diye esniyorum.

"Jetlag nasıl? Reese'in gerçekten zorlandığını hatırlıyorum."

"Kıçımı tekmeliyor," diye itiraf ediyorum, elimle yüzümü ovduktan sonra aşağı doğru sürüklüyorum, ellerimin kirli sakallarımın üzerinde gezinmesine izin veriyorum.

"Yakında tekrar ayaklarının üzerinde duracaksın," diye göz kırptırıyor, "ve çok özür dilerim, erkek erkeğe sohbetinizi böldüm."

"Sorun yok bebeğim," diye mırıldanıyor Kaleb, uzanıp elleriyle kızın yanaklarını kavırıyor ve dudaklarını kendi dudaklarıyla kapatıyor.

"Kusmuk," diye tükürdüğünü duyuyorum Keaton'ın, sonra öğürüyormuş gibi yaparak parmağını boğazının arkasına doğru itiyor.

"Sırf yalnızsın diye acımasız olma Keaton."

"Sanırım senin dışında hepimiz aslında yalnızız, Kaleb."

"Kendi adına konuş," diye homurdanıyor Keaton.

Gözlerim Nate'in yüzünün olduğu küçük kareye kayıyor.

"Hey, çocuklar, Nate gerçekten burada mı yoksa..."

Gözlerinin ekranda gezinmesini izliyorum.

"Nate?" Diye soruyorum ama yüzü donup kalıyor.

Kaleb yüksek sesle gülerek, "Bahse girerim o küçük pislik oraya bir ekran görüntüsü koymuştur," diyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hepinizi özledim," diye inliyorum.

"Ahhh tatlım, biz de seni özledik," diye göz kırpmıyor Keaton.

"Arizona'yı daha çok özlüyorum."

"O benimle iyi, dürüst olmak gerekirse seni özlediğini bile sanmıyorum dostum," diye devam ediyor Keaton, ağzına bir cips atıyor ve yüzüne yayılan geniş bok yeme sırtışını izliyorum.

"Neden buradasın ki?" Gözlerimi ona dikerek hırıliyorum. "Ah," ellerini kalbinin üzerine koyuyor.

"Neyse," Kaleb'e odaklanıyorum, "Amora," başımı hafifçe sallıyorum. "O nasıl?" diye soruyor.

"İyi, beklediğim gibi değil, bu da hoş bir sürpriz oldu." "Ne bekliyordun ki?"

"Onun şımarık bir velet olması, dürüst olmaya hakkı var." Yavaşça doğrulup bacak bacak üstüne atıyorum.

"Ooooo," diyor Keaton tiz bir sesle, "Titus'un küçük bir aşkı mı var?"
Ve gözlerim açılıyor.

"Hayır, Tanrım hayır!" Başımı şiddetle iki yana sallıyorum, "O yirmi bir yaşında, Arizona gibi, hayır... hayır... zor pas."

"Yirmi bir yaşında birine aşık olmakla ilgili bir sorunun varmış gibi görünmüyordu, değil mi Kaleb?"

"Git ve kendi sikinde boğul, seni lanet olası pislik."

İçimden bir kahkaha sesi yükselirken başım geriye düşüyor, yanlarım acıyor.

"Siktir git," diye tersliyor Keaton ve telefonu kapatıyor, böylece sadece ben, Kaleb ve Nate'in ekran görüntüsü kalıyoruz.

"Şey, bu harikaydı ama biraz uyumaya çalışacağım," diye tekrar esnedim ve bileğimi döndürerek saate baktım.

"Saat öğleden sonra üç."

"Burada saat akşam sekiz ve ben çok yorgunum, bu yüzden rahat ol. Hafta içinde sana yetişirim."

"Tamam, güvende kalın. Keaton'ın biraz hıyar olabileceğini biliyorum ama Arizona iyi. Eğer iyi olmasaydı sana haber verirdi, biliyorsun değil mi?"

Başımı salladım, "Evet kardeşim, biliyorum." "İyi geceler Titus."

"İyi geceler Kaleb, iyi geceler Connie..."

"İyi geceler Titus!" Connie'nin seslendiğini duydum ve gülümsedim.

"İyi geceler Nate," diye tembel bir sesle telefonu kapattım ve birkaç dakika içinde ortadan kayboldum.

İÇİNDE BİR JARTİYER VE ŞÖYLE BİR NOT BULUNAN BİR PAKET GELDİĞİNDEN BERİ "*Zaman tükeniyor, Mostriciattola*" işler kızıştı. Xavier Amora'yı tecrit etmeyi planlıyor. Artık çalışmak yok, sosyalleşmek yok. Anlıyorum ama sanki altından halı çekilecekmiş gibi hissediyorum ve buna sadece kötü tepki verecek. İç çekiyorum ama ne bilebilirim ki? Ben sadece onun korumasıyım. Odasına yaklaşırken bir an duraksıyorum, kalbimin göğsümdeki sert atışını duymazdan geliyorum. Elimi kaldırıp kapıyı çalıyorum.

"Amora," yatak odasının kapısını tekrar çalıyorum ve saatime bakıyorum, "Amora!" sesim şimdi biraz daha yüksek çıkıyor ve sabırsızlandığımı hissediyorum. "Amora!" Tekrar bağıriyorum ve daha sert vuruyorum, yatak odasının kapısı açılıyor, kaşları birbirine kenetlenmiş.

"Bana bir dakika ver, Tanrım," diye homurdanıyor, çantasını alıp yatak odasının kapısını kapatıyor ve önümde dururken yanımdan geçen kokuyu içime çekme şansını kaçırmıyorum, kayısı ve kakao yağı ve sonsuza dek sahip olmak için şişelemek istiyorum.

"Geç kalırsan beni rahatsız etme Twilight," diye sırtıyıyorum, kenara çekilip beni geçmesine izin veriyorum ve onu arabaya kadar takip ediyorum.

"Geç kalmayacağız," diye tersliyor ve ruh halinin günün geri kalanında böyle olacağını söyleyebilirim. Anlıyorum, yirmi bir yaşında bir çocuk bakıcısı. Ben de olsam sinirlenirdim.

"Kıçını kapıdan çıkarmazsan çıkaracağız," diye kıkırdıyorum, merdivenlerin dibine geldiğimizde kapıya doğru koşuyor, hızla açıyor ve kapanmaya başlamasına izin veriyor, böylece omzuma çarpıyor.

Gözlerim ona, o küçük tükürük ateşine kayarken boğazım bir hırıltıyla titriyor. Ne yaptığını biliyor, omzunun üzerinden bana bakıp göz kırparken gözleri benimkileri buluyor.

"Senin hakkında ne kadar yanılmışım... *velet*," diye sırtıtıyorum, arabanın kilidini açıp doğruca sürücü tarafına tırmanıyorum ve sinirlenen Amora kendi kapısını açmak zorunda olduğu için ellerini havaya kaldırıyor.

"Pardon, kendini kraliyet ailesinden falan mı sanıyorsun?" Arabanın kapısını sertçe çarparken ben de ona takılıyorum. "Arabanın kapısını çarpma Prenses, çarparsan babanın mutlu olacağını sanmıyorum."

"Sadece sür," diye gözlerini deviriyor ve telefonunu çıkarıp ekrana dokunmaya başlıyor. Yol sessiz, telefonumdaki müziğin hoparlörlerden çalmasına izin veriyorum ve *Luke Combes* arabayı dolduruyor.

CPH'nin yeraltı garajına girdim ve motoru durdurdum. Ben daha arabadan inmeden atlıyor ve bacakları onu asansöre doğru götürebildiği kadar hızlı yürüyor.

"Bugün böyle mi olacak?" Garajın öbür ucundan bağıriyorum ama tek duyduğum duvarlarda yankılanan sesim çünkü Amora çoktan gitmiş.

Arabayı kilitleyerek asansöre doğru ilerlerken, kapılar kapanmaya başladığında onun orta parmağını kaldırmış bir şekilde orada durduğunu görüyorum. Ayağımı kapılara doğru iterek onları durduruyorum ve yüzündeki gülümsemenin yavaşça kayboluşunu izliyorum.

"Çok kötü, *Twilight*," diye alay ediyorum, ellerimi önümde birleştirip onun katına çıkarken gülümserken kendimden memnunum.

"Sinir bozucusun."

Dudaklarımı yuvarlıyorum ve giderek büyüyen gülümsememi gizlemeye çalışırken başımı öne eğiyorum.

Amora'nın ruh halindeki ani değişimin nedenini bilmiyorum ama Xavier'in bununla bir ilgisi olduğuna dair içimde bir his var. Gerçekten iyi bir hafta geçirdik ve hala onun için bir yabancı sayılsam da, garip bariyeri aştığımızı hissediyorum.

Onu masasına kadar takip ediyorum ama beş adım gerisinde duruyorum ve oturduktan sonra bej rengi trençkotunu alıp girişe doğru yürüyorum ve onun için asıyorum. Burada geniş bir ailesi varken neden burada olmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok ama ne yazık ki buradayım.

Ögle yemeğine gittiği zaman dışında en uzun sekiz saat olduğunu düşünüyorum. Günün en sevdiğim zamanı o çünkü sadece ben ve o varız. Çoğu zaman sessizce oturuyoruz ama bugün ondan biraz bilgi alabileceğimi umuyorum.

"Günaydın Amora," diye sesleniyor genç bir adam elinde yığılı dosyalarla geçerken.

"Günaydın Parker," diye cıvıldıyor el sallayarak, "Bir dakika içinde kalkacağım, eşyalarımı alayım."

"Sorun değil!" Parker cevap veriyor ve ben kaşlarımı çatıyorum, bu da onun bana buz gibi bakmasına neden oluyor.

"Ne?" diye tersliyor.

"Hiçbir şey," diye omuz silkiyorum, geri çekilip ofisin açık plan kısmındaki boş masalardan birine oturuyorum ve çağrılana kadar burada kalıyorum.

"Titus," Amora ofisten bana doğru geçiyor, sonra parmağını kıvrarak beni takip etmemi işaret ediyor. İçimi çekerek ayağa kalkıyorum ve takım elbise ceketimin düğmelerini ilikleyerek onu koridorda takip ediyorum.

Bir ofisin önünde durur, hafifçe kapıyı çalar ve ardından kapıyı açar.

"Parker," diye seslenir, Parker ayağa kalkar ve masasına doğru yürür. Amora kollarını onun bedenine doluyor, gülümsemesi genişliyor ve içimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor.

Boğazımı temizleyerek öksürüyorum ve Amora'nın yüzündeki tedirgin ifadeyi görüyorum. Parker burnunu kıvrıyor; karışık kumral saçları ve parlak adaçayı gözleri var.

"Gidebilirsin," elini ofis kapısına doğru kaldırıyor ve ben de gözlerimle onu takip ediyorum, omzumun üzerinden bakıyorum ve gözlerim ona dikilmeden önce yavaş bir kıkırdama çıkarıyorum.

"Hiç sanmıyorum," diye başımı iki yana sallıyorum, "Amora neredeyse ben de orada kalırım, kurallar böyle ufaklık."

"Burada güvende, değil mi?" diye gri takım elbise ceketinin altında duran beyaz gömleğinin manşetini çekeştiriyor.

"O hiçbir yerde güvende değil," derken Amora'nın gözlerinin başımın yan tarafını yaktığını hissediyorum ama umurumda değil.

"Gidebilirsin dedim, kovuldun." Parker'ın boyu biraz daha uzun ama bana karşı hiçbir üstünlüğü yok. Yaklaşık 1.80, belki de 1.90 boylarında olmalı. Öne doğru bir adım atıyorum ve ayak parmağımızın ucuna geliyoruz.

Boynumu eğip ona bakıyorum, dudaklarım bir tarafa çekiliyor ve bir sırtıma yayılmaya başlıyor.

"Sen sadece büyük, yaşlı bir şehirde bir sonraki baş okşamanı ve olmak istediğin alfadan *iyi bir çocuk* olmayı bekleyen yavru bir köpeksin." Yavaş ve alçak sesle, "*Çok* çaresizce." diyorum.

Burun deliklerinin alevlenmesini izliyorum ve şimdiden onun derisinin altına girmiş olmama *bayılıyorum*.

"Dikkatli ol ufaklık, bana bakarken boynunu çekmeni istemiyorum."

Amora'dan geldiğini tahmin ettiğim yüksek sesli bir tut sesi duyuyorum. Ofis kapısının normalden biraz daha sert kapandığını duyduğumda gözlerim Parker'ınkilerden ayrılmıyor.

"Vay canına, buradaki testosteron kokusunu alabiliyorum," derken Arabella'nın sesi olduğunu fark ediyorum.

"Bu ikisi sık ölçme yarışması yapıyor," diye alay ediyor Amora ve ben transımdan çıkıp ona bakıyorum.

"Bu ne lan?" Seçtiği kelimeler karşısında içimden gelen kahkahaya engel olamıyorum.

"Amora kollarını göğsünde kavuşturuyor, beyaz ipek bluzu hafifçe göğsüne doğru çekiliyor ve ne yaptığımı fark etmeden önce bir anlığına gözlerim onunkilerden kayıyor. "İkiniz de sık kafalısınız," diye gözlerini deviriyor ve Parker'ın ofisindeki büyük bir toplantı odasına açılan kapıdan geçerken kollarını yana bırakıyor. Ortada meşe ağacından yapılmış parlak bir masa gururla duruyor ve etrafı Londra şehrine bakan tavandan tabana pencerelerle çevrili.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum ve Amora'yı kayıp bir koyun gibi takip ederek ayağa kalkıyorum, ellerimi takım elbisemin ceplerine sokup ufuk çizgisine bakıyorum.

"Bu da bir şeydir, değil mi?" diye nefes alıyor, ben onu görmeden kokusu duyularımı istila ediyor.

"Londra'ya çok sık gider misin?" Gözlerimi altımdaki güzel şehirden ayırıp ona bakarak soruyorum, gözlerim aşağıya bakıyor.

"Eskiden öyleydi," mutlu gülümsemesi kaybolurken onu izliyorum, "ama sonra..."

"Ama sonra." Dudaklarımı yuvarlıyorum ve dikkatimi tekrar manzaraya veriyorum.

"Belki tüm bunlar bittiğinde seni Londra'ya götürebilirim... sana en iyinin en iyisini gösteririm."

"Bu epik olurdu," diye topuklarımın üzerinde hafifçe sallanıyorum ve derin bir ses duyduğumda dönüyorum.

Parker, toplantı odasına giren yaşlı adama doğru başını sallayarak

"Baba," der.
Parker babasının daha genç bir versiyonu.

"Parker," diye gülümsüyor, sonra Arabella ve Amora'ya dönüyor. "Hanımlar."

"Merhaba Carter Amca," Amora ona doğru yaklaşıyor ve sarılıyor. "Seni görmek çok güzel."

"Sen de harika görünüyorsun... Sanırım kendini iyi tutuyorsun," diyerek ona hayranlık ve sevgiyle bakıyor.

Başını sallıyor, adam Arabella'yı kucaklarken ondan ayrılıyor.

"Peki ya sen?" Gözleri odanın diğer ucundan bana doğru kayıyor.

"Ben Titus, yılın babası size bilgi vermiştir herhalde?"

Carter'ın kaşlarının kalkışını izliyorum, sonra farkına varmış gibi görünüyor. "Oh, *Titty*."

Gözlerimi deviriyorum ve Amora kıs kıs gülüyor.

Carter bana doğru bir adım atıyor ve elini uzatıyor, ben de öne uzanıp elini kendi elimle kavıyorum ve sıkıca tokalaşıyoruz.

"Memnun oldum, harika dostum Xavier size nasıl davranıyor, umarım iyisinizdir?"

"Bence bir köpeğe daha iyi davranır," diye bağıriyorum ve bu Carter'ın hafifçe gülmesine neden oluyor ve ben de ona katılıyorum. "Amora," yüzümü ona dönüyorum ve güzel gözlerinin benimkilere doğru gidip geldiğini görüyorum, "nerede beklememi istersin?"

"Burada kalabilir misin? Yoksa yapman gereken bir şey mi var?" sesi yumuşak.

"Birkaç telefon görüşmem var ama bekleyebilirler... Sanırım sadece oturmayı tercih ederim, sorun olur mu? Herhangi bir şekilde tecavüz etmiyorum, değil mi?"

Başını iki yana sallıyor.

"Mükemmel," diyorum fısıltıyla.

"Bir şeye ihtiyacın var mı Titus?" Carter bana doğru bakarak soruyor.

"Üzerinde çalışmam gereken bazı e-postalar var, etrafta yedek bir dizüstü bilgisayarınız olduğunu sanmıyorum?" "Çok zahmet olmayacaksa tabii."

"Parker," diye çıkışıyor Carter oğluna ve Parker babasının yanına koşuyor. "Git Titus'a bir dizüstü bilgisayar getir lütfen."

Parker'ın cevap vermesini bekliyordum ama o babasına saygılı bir şekilde başını sallıyor, "Aferin oğlum," diyor Carter ve odadan çıkıp uslu bir köpek gibi babasının emirlerini yerine getirmeden önce oğlunun sırtını sıvazlıyor.

"Teşekkür ederim, minnettarım."

"Seni pislik," Amora başını eğip sırtmadan önce gözlerini kırpıştırarak kapatıyor.

"Ne?" Kaşlarım birbirine çarpıyor, kafam karışıyor.

"Biliyor musun..." diye iç geçiriyor, dönüp masanın başına doğru yürüyor, sandalyesini çekip oturuyor.

Şaşkın bir şekilde öylece durdum. Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok.

Dönüyorum ve sonra gülümsememin dudaklarıma yayılmasına izin veriyorum, *tam olarak* ne yaptığımı biliyorum. Masanın diğer ucundaki yerime oturuyorum ve nihayet başımı kaldırdığımda gözlerini üzerimde yakalıyorum. Kalbim biraz daha sert atıyor ve ona nazikçe göz kırpıyorum ve gözlerini kaçırırken yanaklarına süzülen kızarıklığı kaçırmıyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

AMORA

İKİ HAFTA SONRA

"NE?!" ELLERİMİ BABAMIN MASASINA VURARAK ÇIĞLIK ATIYORUM.

"Beni duydun, artık çalışmak yok." Babamın bakışlarının benden ayrılıp arkamdaki bir şeye odaklandığını görüyorum ve Titus'a baktığını biliyorum.

"Neden? Son iki haftada ne değişti de şimdi işe gidemiyorum?"

"Bırak onu Amora, hemen." Babamın sesi sert ve devam etmemem gerektiğini biliyorum ama dilimi ısıramıyorum. Bir şeyler oluyor ve Titus ya bilmiyor ve karanlıkta tutuluyor ya da cahilce davranıyor.

"Söyle bana, hadi... Ben büyük bir kızım, eminim üstesinden gelebilirim," burun deliklerim alevlendi, ellerim masasına sıkıca bastırdı.

"Bu güvenli değil Amora, birkaç hafta önce aldığımız paketten sonra, artık işe gitmenin akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Söz veriyorum senden hiçbir şey saklamıyorum. Bana hayatının bir saniyesi için güvenebilir misin?" Babamın ses tonu değişiyor ve derimin karıncalandığını hissediyorum.

"Sana güvenmiştim baba. Bazen olmasını istediğimden daha fazla... ama şu anda... hayır, sana güvenemem," Başımı iki yana sallıyorum, midem sıkışıyor ve içimi bir bulantı kaplıyor. Tenis topu büyüklüğündeki yumruyu tüm gücümle yutuyorum ve odanın girişine doğru geri dönüyorum, babamın gözlerime dolmaya başlayan yaşları görmemesi için dönüyorum. O benim gözyaşlarımı hak etmiyor.

Deniyorum ama yanından geçerken Titus'a bakmadan edemiyorum ve yanağımdan süzülen tek damla yaşı gördüğünde yüzündeki sertliğin kaybolduğunu görüyorum. Parmaklarının hırkamın ince kumaşını kavradığını hissediyorum ama kolumu çekip mutfığa doğru fırlıyorum, yemeği hazırlayan personelin bakışlarını ve endişeli soluklarını görmezden geliyorum. Boğazımda bir yanma hissediyorum, sanki demir bir direk yanıyor ve nefes borumu yakıyor, çift Fransız kapıdan çıkıp sağanak yağmurun içine girerken nefes nefese kalıyorum. Arkamdan seslendiğini duyabiliyorum ama onu görmezden geliyorum. İlerliyorum, yağmur tenime çarpıyor ama iyi hissettiriyor. Yüksek sesle çığlık atıyorum, artık çığlık atamayana kadar hava ciğerlerimden kaçıyor.

"Amora!" diye tekrar bağılıyor, başımı iki yana sallıyorum ve göle doğru koşmaya başlıyorum.

"Beni rahat bırak," diye bağıryorum ama arkamda olduğunu duyabiliyorum. Kolu belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor, sırtım göğsüne sertçe çarpıyor.

"Bırak beni," diye homurdanıyorum, ellerim onunkilerin üzerinde gezinirken tüm gücümle onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Hayır," sesi alçak çıkıyor ve eli sıkılaşıyor.

"Lütfen Titus." Yalvarıyorum, sesim kırılıyor, "lütfen bırak gideyim, yalnız kalmaya ihtiyacım var..."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyerek diğer kolunu bana doluyor.

"Seni burada istemiyorum, sana burada *ihtiyacım* yok." Ona saldırdım.

"İstemediğini biliyorum ama ben buradayım, o yüzden izin ver," sesi yumuşak, tonunda zerre kadar öfke yok.

Gözyaşlarım boğulurken tüm vücudum titriyor. Öfke beni tüketiyor ve sonunda bacaklarım pes ediyor, yere düşerken altımda bükülüyor ve Titus düşüşümü durdurmuyor. Yağmurun etrafıma yağmasına izin veriyorum, gözyaşlarım hala kaçıp yüzümün kenarından aşağı yuvarlanırken başım geriye eğiliyor, ama şimdi yağmur onları yıkıyor.

"Amora," Titus'un sesini duyuyorum.

O her zaman orada. Beş adım, dört adım, üç adım... fark etmez.

Ben istesem de istemesem de o hep orada.

Kızgınım. Çok kızgınım. Onu görmezden geliyorum.

"Twilight..." Nefesini yüzümde hissediyorum ve gözlerimi açtığımda burnu benimkinden birkaç santim ötede, güzel mavi gözleri beni tarıyor, elleri beni sabit tutarken yüzümü kavırıyor, böylece ona bakmaktan başka seçeneğim kalmıyor. Dizlerinin üzerinde sıırılsıklam, yağmur damlaları burnundan akıp aramıza düşüyor ve çenemin sallanmaya başladığını hissediyorum.

Kendimi aşağılanmış hissediyorum.

Özgürlüğüm yavaş yavaş elimden alınıyor ve bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Onun umurunda değil.

Güven mi? Alay ediyorum, sonra kendi nefesimde boğuluyorum. Ona nasıl güvenebilirim? Tek yaptığı bana yalan söylemek.

Ve farkına vardım.

En büyük korkum gözümün önünde gerçekleşiyor. Ben bir mahkumum.

Beni kendi evimde tutsak ediyor.

Kendimi en güvende hissetmem gereken yeri gerçek hayatta cehenneme çeviriyor.

Titus ellerini yüzümden çekiyor ve ben anında onun dokunuşunu özlüyorum. Uzun kolları beni sarmadan önce elleri vücudumun yanlarından aşağı kayıyor ve beni kucağına çekip ben hazır olana kadar orada tutuyor.

İkimiz de sessiziz. İkimiz de sırlısklamız.

Ve kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim, tam burada, şu anda onun kucağındayken.

"Seni tuttum, Twilight..." diyor usulca, dudakları başımın tepesine bastırıyor ve ıslak, beyaz tişörtünün altında atan kalbini dinliyorum. "Sana sahibim. Sen benim önceliğimsin Amora. Sadece ve sadece senin için buradayım..." diye nefes alıyor ve ıslak, kızıl saçlarımın tepesinde yumuşak bir öpücük daha hissediyorum. Başımı yavaşça göğsünden kaldırıyorum, geniş, kızarmış ve camlaşmış gözlerim onu buluyor ve kalbim göğsümde tekliyor.

"Söz veriyor musun?" Yavaş yavaş göğsümün içine girip kamp kuran bu duygulardan korkarak fısıldıyorum.

"Söz veriyorum Twilight. Her şey seninle ilgili. Kimsenin sana ulaşmasına izin vermeyeceğim, kimsenin seni bir daha üzmesine izin vermeyeceğim..."

"Teşekkür ederim," diye hıçkırıyorum, başım düşerken tişörtüne yapışıyorum, gözyaşlarım tekrar düşmeye başlarken alnım göğsüne bastırıyor ve Titus ben hareket etmeye hazır olana kadar beni tutuyor.

Sadece ben ve o varız.

Ona tahmin ettiğimden daha fazla ihtiyacım vardı ve umarım sözüne sadık kalır, umarım ona her şeyimle güvenebilirim ve en önemlisi umarım sözünü tutar. Çünkü bu söze söylediği her şeyden daha çok sarılıyorum.

Yakınlaştık; yani, tabii ki yakınlaştık. Ailem dışında görüşmeme izin verilen tek kişi o ve Titus'ta beni bir pervane gibi kendine çeken bir şey var, ama beni endişelendiren şey, oraya vardığımda alevin her zaman sönmesi. Ona başkasıyla asla konuşmayacağım şeyleri söylüyorum ama ona güveniyorum.

Nedenini

bilmiyorum. Ama

ben biliyorum.

Tüm kalbimle.

SICAK BİR DUŞ VE TEMİZ KIYAFETLERDEN SONRA SESSİZCE OTURUYORUM.

Resim odamda, şiddetli yağmur cam tavana vuruyor ve ben bu seste huzur buluyorum. Bunun dışında etrafımı saran başka bir ses yok. Alçak pencere kenarlarında parlayan mumlar odaya sakinleştirici bir hava veriyor. Bunun yardımcı olabileceğini düşünmüştüm ama olmadı. Hâlâ üzgün, sinirli ve öfkeliyim. Şövaleme ve yarattığım şeye bakarken derin bir nefes veriyorum. Berbat bir şey. Öyle olduğunu biliyorum. Ama bu kadar kötü olması beni rahatsız ediyor.

Boya fırçamı siyah boyaya batırarak büyük bir siyah çizgi çiziyorum.

"Şimdi mahvoldu," sesini duyuyorum ve gülümsememi somurtmaya çevirmeye çalışıyorum.

"Zaten mahvolmuştu," ses tonum düz ve ağır bir şekilde iç çekiyorum.

"Görme ayrıcalığına sahip olduğum tüm resimlerin kötü olduğuna inanmıyorum."

Hızla dönüyorum ve ne kadar lezzetli göründüğünü görünce irkiliyorum. Bu çok yanlış. Korumama bu şekilde bakmamalıydım.

"Asla kötü olduklarını söylemedim..." kaşlarım alnımda yukarı kalkıyor ve gözlerinin açıldığını, paniğe kapıldığını görüyorum ve dudaklarımı yuvarlıyorum. "Resimlerimin kötü olduğunu mu düşünüyorsun?" ve onunla alay etmenin zalimce olduğunu biliyorum ama bu çok kolay.

"Hayır!" sanki dili yanmış gibi kelimeyi aceleyle söylüyor. "Amora," diye nefes alıyor, açık kristal mavisi gözleri beni büyülüyor ve içine çekiyor, "resimlerin kötü olmaktan çok uzak, ne kadar muhteşem olduklarına hayranım," biraz daha yaklaşıyor ve gözlerimin vücudunda yukarı aşağı gezinmesine izin veriyorum, önümde bahsedilen bu tanrısal manzarayı yavaşça alıyorum.

Arduvaz grisi kargo pantolonu ve geniş omuzlarına yapışan ve kaslı pazularını saran dar beyaz bir tişört giymişti. Lezzetli görünüyordu ve cennet gibi kokuyordu, vanilya ve odun dumanı.

"Yani resimlerimin kötü olduğunu düşünmüyorsun," diyorum önümde durup elini cebine sokarken ve başını sallarken.

"Arkamdaki bu bile mi?"

"Arkanızdaki bile değil; dürüst olmak gerekirse, sanırım içlerinde en sevdiğim o olabilir." Sesi alçak ve zar zor duyuluyor, bir fısıltının sessizliği içimde süzülüyor ve kalbimin göğsümde fırlamasına neden oluyor.

Yanaklarım kıpkırmızı kesiliyor ve düşük ışık için minnettar oluyorum.

"İstiyorsan bu senin," diyerek omuzlarımı silktim ve taburemin üzerinde dönerek tuvalime baktım.

Griler, maviler ve ince bir pastel pembe ve mor ipucu, gün batımını öpmek üzere olan bir ufuk gibi renklerin arasından süzülüyordu.

"Bana *alacakaranlığı* hatırlatıyor," diyor Titus'un sesi ve tenim karıncalanıyor.

Sessizlik havada çatırdıyor, oda bir kez daha yağmurun sesiyle doluyor.

Dakikalar geçiyor ve Titus nihayet yanıma oturduğunda, odanın diğer tarafındaki tabureyi kapıp yanıma tünediğinde gözlerim hala tuvalime sabitlenmiş durumda.

"O güzel küçük kafanda neler oluyor?" diye soruyor ve ben ona bakma isteğimi görmezden gelip gözlerimi oldukları yerde sabit tutuyorum.

"Ne yazık ki sadece babam."

Titus'un nefes aldığını duyuyorum, dudaklarından hafif bir ıslık geçiyor. "Bu kötü."

"Kötü değil, o senin baban... Yani koruyuculuğunu anlıyorum ama senden bir şeyler saklamasını anlamıyorum."

Omuz silkiyorum.

"Sadece sinirliyim," diye itiraf ediyorum, başımı yana eğip hâlâ resmime bakıyorum.

"Ve haklı olarak, özgürlüğünüzün bir parçası daha elinizden alındı, bir zamanlar sahip olduğunuz hayat yavaş yavaş elinizden kayıp gidiyor... inanın bana, anlıyorum."

Yavaşça dönüp ona bakıyorum, başı hafifçe eğiliyor ve şimdi kirpiklerinin arasından bana bakıyor.

"Ama onun bakış açısından bakıyorum, doğru şeyi yaptığını düşünüyor... babanız hakkında bildiklerime göre ve inanın bana, çok fazla değil... çok güçlü ve inatçı bir adam. Eğer bir şey istiyorsa, onu elde etmek için ne yapacağını umursamaz ve bu sizi üzme anlamına geliyorsa..."

Başımı sallıyorum, boğazımdaki yanmayı yutkunarak uzaklaştırıyorum.

"Günlerimi bu şekilde geçirmeyi beklemiyordum..."

"Biliyorum, ama sadece kısa bir süre için," elini omzumda hissediyorum, bana güven verici bir şekilde sıkıyor, "ve sen farkına varmadan ben de New York uçağına binmiş ve hayatıma devam ediyor olacağım..."

"Evi özleyiyor musun?" Tekrar ağlamak istemediğim için konuyu değiştirmeye çalışarak soruyorum.

"Titus başını sallıyor, ayakları karo döşeli zeminde sürünüyor, gözleri yere sabitlenmiş.

"Umarım bir an önce evine dönersin."

"Çok erken olduğunu ummayalım... Bana Londra'da bir randevu borçlusun," diyerek başını kaldırıyor ve bana yumuşak bir göz kırpıp sırtıtıyor.

"Ee," kaşlarımı çatıyorum, elimi çıplak kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum, "buna randevu dediğimi sanmıyorum."

"Oh," şaşırmış görünüyor, sesi her zamankinden biraz daha yüksek, "o zaman nedir?" uzun oturuyor, bacağına diğerinin üzerinden geçiriyor ve sonra elini bacağının ön tarafına bağlıyor.

"Sadece bir gün..."

"Kahretsin, yanlış mı anladım?" diye kendini toparlıyor ve birden kendimi berbat hissediyorum, midem bulanıyor ve yanaklarım utançtan yanıyor.

"Yani..."

Parmaklarımı birleştiriyorum ve kucağıma bakıyorum.

"Amora, aşkım, oyun oynuyorum," iri eli kalçama kayıyor, nazik ama şakacı bir şekilde sıkıyor ve elini biraz daha yukarı kaldırması için yanıp tutuşan isteğimi görmezden geliyorum.

Aman Tanrım, neyim var benim?

Abartılı bir kıkırdama çıkarıyorum. "Yakaladım seni," diye iki büklüm oluyorum ve karnımı tutarak bu berbat gülme denemesine devam ediyorum. "Messer messee oldu."

"Hey," diye arkasına yaslandı, içinden hafif bir kahkaha yükseldi, "işte bu hiç adil değil."

"Yüzünü görmeliydin." Kalbim göğsümde küt küt atarken nefes alışımı sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Seni geri getireceğim," diyor ve ses tonundaki alaycılığı duymadan edemiyorum. Görmezden geliyorum.

Bunu görmezden *gelmeliyim*.

Daha önce hiç böyle olmamıştım.

Uyumam lazım.

Ve bir ya da iki şarap.

Mumlardan biri sönüyor ve ben içten içe inliyorum.

"Kahretsin," diye hayıflanıyorum, Titus yanımda durduğunda ayağa kalkıyorum.

"Ben hallederim," diyerek tekrar oturmamı işaret ediyor. Hala yanmakta olan mumlardan birini alıp sönmüş olanı yakmasını izliyorum ve göğsümde bir şey ısınyor, belki de kendi ısıltım?

Titus ruhumu yeniden aydınlatacak mum muydu? Beni bu karanlıktan çıkaracak olan?

İçimde küçük bir umut ışığı dalgalanıyor, ama kısa süre sonra bilinçaltım tarafından söndürülüyor.

Tabii ki değil, seni aptal, saf, küçük kız.

Tekrar yanıma geliyor ve rahatsız edici düşüncelerimi bir anda kapatıyorum. Bir an duruyorum, tuvali şövaleden kaldırıp oturduğum yerin kenarına usulca yerleştiriyorum ve gerçekten kuruması için bir şans veriyorum. Uzanıp yeni bir tuval alıyorum ve onu tekrar şövalenin üzerine yerleştiriyorum, sonra bir an için oturuyorum ve boş beyaz yüzeye bakarken kendimi kaybediyorum. "İlham geldi mi?" Titus soruyor ve dürüst olmak gerekirse sesini sonuna kadar dinleyebiliyorum.

Gün.

"Sanırım öyle..." Paletime uzanırken omuzlarımdan birini yukarı kaldırıyorum. "Bu sana ilham verdiğim anlamına mı geliyor?"

Birçok boya rengimi karıştırırken bir kahkaha attım.

"Neden bana ilham verenin sen olduğunu düşünüyorsun?" Ona soruyorum ama altın sarısı, kahverengi ve nude renkleri toplarken dönüp ona bakmıyorum. Cevap vermeyince omzumun üzerinden ona bakıyorum ve renk seçimlerim karşısında kaşlarını kaldırıyor. "Bana ilham vermedin," diye biraz fazla sert bir şekilde çıktım ve ses tonumun bu kadar sert çıkmasını istememiştim.

"Özür dilerim." Dudaklarımı birbirine sürterek paletimi temizledikten sonra taze boyayı ekliyorum.

"Özür dilemene gerek yok, sana ilham verenin ben olduğumu kabul etmek istemiyorsan sorun değil," diye göz kırptı, "ama ciddiyetle..." bir an duraksadı ve taburede ayaklarını sürüyerek yürüdü, "kalıp izlememin bir sakıncası var mı?"

"Hiç de değil, pek bir şey yapamayabilirim ama göreceğiz."

"Çalışmaya başlamadan önce ne resmetmek istediğinize dair bir fikriniz var mı? Yoksa resim yaparken mi aklınıza gelir?"

Mırıldanıyorum, yeni fırçalara uzanıyorum. "Aslında ikisinden de biraz, eğer ilham gelirse," ve gözlerimi açıyorum, "ki gelmedi, sadece varsayımsal olarak konuşuyorum."

"Evet, tabii ki." Titus gözlerini kapatıyor, dudaklarını büzerek bana katılıyor ama alaycı davrandığını biliyorum.

"Yani, evet varsayımsal olarak konuşursak, orada ilham alırsam ve sonra sadece boyayabilirim ve odaklandığım şey budur. Resmi kafamda görüyorum ve gördüğüme mümkün olduğunca yakın çalışmaya çalışıyorum ama bazen de sadece resim yapıyorum." Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor, "Bu benim en sevdiğim tür, sadece resim yapmak."

"İlginç..." diye bir an duraksadı, "ama bu gece ilham aldın... peki beni

nasıl resmedeceksin?"

"Hadi oradan," diye bir kahkaha attım, elimle ona vurdum ve başımı iki yana salladım, "inanılmazsın."

"Teşekkür ederim," diyerek biraz daha uzun oturdu, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. "Bu bir iltifat değildi."

"Tabii, kulağa öyle geliyor bebeğim."

Bana bebeğim dedi.

Kalbim küt küt atıyor ve göğsümdeki ani çarpıntıyı görmezden gelerek sertçe yutkunuyorum.

"Sessiz ol, çalışıyorum," diye bağıriyorum ve ona bakmayı reddediyorum. Çok dikkat dağıtıcı. Kendi iyiliği için fazla güzel ve yakışıklı. İstesem bile, onun gibi yıkıcı derecede mükemmel bir şeyin resmini yapamazdım.

"Tamam," diye fısıldıyor, parmağını dudaklarına bastırıyor ve ben kıkırdıyorum. "Aptal."

Telefonunun çaldığını duyduğumda geniş alanı sessizlik dolduruyor. Arayanın kimliğine bakıyor ve yavaşça ayağa kalkıyor.

"İçecek bir şey ister misin?" diye soruyor, telefonunu elinin altında tutarken.

Kul

ak. "Sadece bir su lütfen."

"Harika, yakında döneceğim," dediğini duyduğumda dönüp uzaklaşıyor, "Hey, bana bir saniye ver." Sesi neredeyse kaybolana kadar omzumun üzerinden bakıp Tanrı'nın en iyi yarattığına hayranlıkla bakmak için bekliyorum, ta ki bakışlarıyla karşılaşana kadar, göz hizamdan kaybolmadan önce dudaklarında bir gülümseme belirene kadar.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, sandalyemde dönerek resim yapmaya başlıyorum, yaratıcı kıvılcımımın içimden geçtiğini hissediyorum ve aniden bir saat öncesine göre biraz daha rahatlamış hissediyorum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

TITUS

AMORA İLE İLGİLİ BİR ŞEY BENİ İÇİNE ÇEKİYOR. BİR PERVANE GİBİ.

Aptalca.

Pervasız.

Ama cazip.

Görünüşe göre onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, ona o kadar çok çekiliyorum. Ben, güve. Amora, alev. Biz harabeyiz. Ama ne kadar uzaklaşmaya çalışsam da yapamıyorum. Onun yüzünden ve onunla ilgili her şey yüzünden. Son birkaç haftadır, onu çevreleyen sakinliği sevmeye başladığımı fark ettim ve bunun sadece onunla ilgili olmadığını anladım. Ama resimleri de öyle. Onlardaki sakinliği buluyorum. Oturup saatlerce onun resim yapmasını izleyebilirim, çünkü onun hayal gücünde ve kendi sakinliğinde kayboluyorum ve bu beni tamamen tüketiyor.

Dışarıdaki cam binaya geri adım atarak bir süre kapı aralığında duruyorum, sonra yavaşça kapı çerçevesine yaslanıp bu anın tadını çıkarıyorum. Sırtından aşağıya dökülen kızıl saçları gevşek lüleler halinde ve bir boya fırçasıyla tutup toplarken gülümsüyorum. Yağmur cam tavana yağarken, o orada, kendi halinde oturuyor, etrafı yaptığı işlerle ve mumların hafif ışıltısıyla çevrili. Bu mükemmel bir an.

Mükemmel bir resim.

Telefonumu dolu olan elimden kaydırarak yavaşça kaldırdım ve onun fotoğrafını çektim. Kaçırılmayacak kadar güzeldi. Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor ve mutfığa doğru gitmeden önce bir süre daha ayakta duruyorum.

Ev sessiz ve buna minnettarım çünkü dürüst olmak gerekirse, Xavier'in ruh halimi bozmasını istemezdim. Buzdolabını açıp kendim ve Amora için iki şişe su alıyorum. Telefon görüşmem kısa ve tatlıydı. Kısa ve tatlıydı.

Sadece Arizona bana iyi geceler diliyor ve günü hakkında bilgi veriyordu ki bunun için minnettarım. Buzdolabını kapatıp Amora'nın stüdyosuna geri dönmek için dönüyorum ama koridorun sonundan Xavier'in homurtularını duyuyorum. Bir an durup ne konuştuğunu anlayabilmek için biraz daha dikkatle dinliyorum ama anlayamıyorum. Sessiz olmasının bir sebebi var. Amora'ya geri dönmeliyim ama ilgimi çekti.

Dikkatli bir şekilde koridorda yürürken, ofis kapısının aralık olduğunu ve bir lambanın yumuşak ışığının yere sızdığını görüyorum. Işığa doğru adım atmak ve gölgemi görme riskini göze almak istemediğim için kıpırdamadan sırtımı duvara yaslıyorum.

"Öyleyim," diye törpülediğini duyuyorum Xavier'in, "zaman çizelgesini biraz kaydırmaktan memnunum, zaten şu anda her şey yerli yerine oturuyor, o yüzden sorunsuz ilerlemeli..." diye kestirip atıyor ve ben daha da yaklaşıyorum. "Anlaşmaya sadık kalacağım; lanet olası anlaşma bu. Beni test etme, benden ne istediğini ve bana ne yaptırdığını biliyor musun?" Kaşlarım çatıldı. "O benim kızım, öylece alıp kendine saklayabileceğin bir şey değil. Başlarken planın bu değildi, değil mi?"

Kalbim küt küt atıyor, kulaklarıma kan hücum ediyor.

"Biliyorum," derken sesindeki bıkkınlığı duyabiliyorum.

Kahretsin.

"Peki," diye homurdanıyor ve çenesinin gergin olduğunu hayal edebiliyorum. "Bir hafta," diyor sonunda ve sesindeki acıyı duyabiliyorum, "Ve kızımın işyerine teslim edilen paket... bu konuşulmadı." Sessizliğin ardından büyük bir patlama duyuyorum, odayı dolduran acı verici bir kükreme ve tek hayal edebildiğim Xavier'in masasını ters çevirdiği ve odayı dağıttığı.

Boğazımdan yavaşça sızan safrayı yutuyorum, sonunda ayaklarımı kaldırıp küçük Kırmızı'ma doğru ilerlerken kalbim hâlâ göğsümde küt küt atıyor.

Benim.

Benim küçük Kırmızı'm.

Odaya adım attığımda gözlerim tabloya ve kahverengi ve nude tonların etrafını saran, onları birbirine dolayarak güzel bir soyut parça yaratan çarpıcı altınlara odaklanıyor.

"Küçük Kırmızı" lakabı istemsizce dilimden dökülüyor ama buna kızmıyorum.

Yüzünü bana dönüyor, yüzüne serpiştirilmiş altın yaldızlı boyalar odanın loş ışığında solgun tenini parlatıyor.

"Ty," sesi alçak ve dudaklarından dökülürken kulağa cennet gibi geliyor. İlerlemeye devam ediyorum, ona su şişesini uzatıyorum ve kendiminkini açıyorum. Yanına oturup küçük bir yudum alıyorum. "Ne düşünüyorsun?" Gözlerini benden ayırıp resmine bakıyor ama ben ona takılıp kalmakla meşgulüm. Ondan yayılan gurur, parlayan aurası. Yumuşak ışıpta yüzündeki altın beneklerin parıltısı, resmin her bir parçasını içine çekerken parlayan gözleri, kucağında kenetlediği elleri ve yanıtımı beklerken dudaklarını ayırması.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum ama aslında onun tablosundan bahsetmiyordum. Kendimi silkeleyerek nihayet gözlerimi ondan ayırmayı başarıyorum ve üzerinde çalıştığı resme bakıyorum. "Bu gerçekten bir şey Amora," diye gülümsüyorum, midemin çukurundan geri yükselmekle tehdit eden hastalıklı hissi yutuyorum.

"Öyle mi?" sesi yumuşak ve çekingen, sanki sürekli iltifat etmemi, onu övmemi bekliyor.

"Evet." Yarım gülümsemem biraz daha yükseliyor, sonra ağzımdaki kuruluşu gidermesini umarak suyumdan bir yudum daha alıyorum.

"Bunu mahvettiğime tercih eder miydin?" Şimdi tamamen yüzüme bakacak şekilde dönüyor ve onu görünce alay ediyorum, o gerçekten bir şey.

"Hayır," diye başımı iki yana sallıyorum, "bana akşamı öpen güneşi hatırlatanı istiyorum. Aydınlığın karanlıkla buluştuğu yeri. Bana alacakaranlığı göstereni."

Tenine sinen kızıllığı, uzun koyu kirpikleri açıldıkça gözlerinin aşağıya doğru inip kapanışını özlemiyorum. Ya da boyadığı simlerle karıştıkça daha çok göze çarpan tenindeki çilleri. Ve bir de kokusu var. Sarhoş edici kokusu, boya ile karışmış kayısı ve kakao.

Hiçbirini özlemiyorum.

Uzanıyor, yukarı uzanırken bir esneme kaçıyor ve yumuşak adaçayı tişörtü hafifçe yukarı kalkarken açgözlü gözlerim vücudunun yan tarafına kayıyor ve aniden ellerimi üzerine koyma, parmaklarımı soluk teninin üzerinde gezdirme ve orada olduğunu sadece benim bildiğim bir izi takip etme dürtüsü duyuyorum.

"Yatmaya hazır mısın?" diye başını çeviriyor, boynu hafifçe kıpırdıyor.

"Öyleyim."

Yavaşça ayağa kalkıyor, resmine son bir kez bakıyor, sonra kenara çekilip mumların yavaşça sönmeye başladığı yere doğru ilerliyor.

İstesem bile gözlerimi ondan ayıramıyorum. Bir şeyler değişti ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yakınlaştığımızı inkar etmek mümkün değil. Sabah ilk aklıma gelen ve gece son aklıma gelen o oluyor. Düşüncelerimi kapatmak istesem bile kapatamıyorum. Ama sadece bu kadar.

Düşünceler.

Bunlar sadece benim düşüncelerim.

O benim gibi hissetmiyor ve ben de içten içe onun için böyle hissetmediğimi biliyorum. Hissetsem bile, asla harekete geçemem. Bu çok yanlış.

Arizona ile aynı yaşta. O çok

genç.

Bu yanlış olurdu.

Hem de çok yanlış.

Hafifçe üflüyor, mumlar dans ederken son bir kez titreme denemesi yapıyor ama onlar da boyun eğiyor.

Sonunda ayağa kalkarak onu dışarıya, evin karanlığına kadar takip ediyorum ve odasına gidene kadar arkasında kalıyorum.

Yatak odasının kapısını açıp içeri giriyor ve yüzünü bana dönüyor. "İyi geceler, Titus."

"İyi geceler Amora," diyorum o geri dönüp kapıyı üzerime kapatmadan önce.

Lanetlenmiş.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

AMORA

ÖFKE.

Öfkeden nefret ederim.

Ancak son birkaç gündür beni tüketen tek şey öfke gibi görünüyor ve resim yapmak bile yardımcı olmadı. Kendimi oturup tuvalime bakacak kadar öfkeli buldum. Ne kadar denediğimin bir önemi yoktu, hiçbir şey yardımcı olmadı.

Ona kadar.

Üzerinde çalıştığım resim mahvoldu ve bu yine de kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Titus yanıma oturdu ve pek bir şey söylemedi ama sadece orada olması bile yardımcı oldu.

Hepsinin kafamda olduğunu biliyorum ama bir an yaşadığımızdan emindim. Dürüst olmak gerekirse, *bir* andan daha fazlasıydı. Bana bakış şekliydi, her bakış daha uzun, daha samimi hissettiriyordu. Çalınmış anlar gibi. Her zaman odada ya da yanımızda başka kimse yokken olurdu.

Çalıntı bakışlar. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Adımı her söylediğinde tüylerimin diken diken olmasına bayılıyordum, sanki cennet dilinden dökülüyormuş gibi geliyordu.

Beni odama götürdüğünde parmak uçlarıma basarak onu öpmemek için kendimi zor tuttum, dudaklarının dudaklarımda nasıl bir his uyandıracağını bilmek istiyordum, öpüşmemiz heyecan verici mi olacaktı? Yoksa arzu çok fazla olduğunda dişlerin çarpıştığı sıcak ve dağınık mı olacaktı, böylece ateş ruhumu parçalayıp beni külden başka bir şey olarak bırakmayacaktı.

Düşündükçe kalçalarımın arasındaki sıcaklığın arttığını hissediyorum. Keşke daha deneyimli olsaydım; keşke bir atış yapacak güvene sahip olsaydım ve eğer o

o zaman en azından denedim. Ama şimdi yapsaydım ve o beni itseydi küçük düşerdim.

Yavaşça yatağıma doğru ilerliyorum, parmak uçlarım yumuşak yatağın üzerinde kayarken aklım bir kez daha Titus'a gidiyor. Bu adamın beni birdenbire nasıl etkisi altına aldığı hakkında hiçbir fikrim yok ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan da emin değilim.

Sanki içinde olmak istemediğim bir kısırcın içindeyim. Ama kötü anlamda değil.

Yatağa tırmanırken tomurcuğumun nabzının attığını hissediyorum ve bu duygudan kurtulmam gerektiğini biliyorum. Gördüğüm tek şey Titus, parmaklarım çıplak uyluğumu yumuşakça sıyrıyor, limonlu yazlık elbisem belime hafifçe çarpıyor, parmaklarım uyluklarımda yavaş ve işkenceli bir şekilde dokunmaya çok ihtiyacım olan noktaya doğru ilerliyor. Sonunda kalçalarımın zirvesine ulaşan parmaklarım iç çamaşırımın ince malzemesine nazikçe sürtünüyor ve nefesim kesiliyor, tekrar yaptığımda titrek bir nefes beni terk ediyor, yatak odamın kapısının yüksek sesle çalındığını duyduğumda gözlerim kapanıyor.

"Amora," Titus'un sesinin odanın içinde süzüldüğünü duyuyorum ve gözlerim açılıyor. "Geliyorum!" Yataktan fırladığım gibi dışarı fırlıyorum.

Evet, bilinçaltım bana tıslıyor ve ben o küçük sürtüğü görmezden gelip yatak odamın kapısını çekiyorum, Titus'un gözleri benimkilere kayıyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor gibi hissediyorum ve Titus kapıyı çalmadan önce yapmak üzere olduğum şeyi düşününce yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu biliyorum. Üstteki iki düğmesi açık, yakası geniş, gök mavisi bir gömlek giymişti ve ben onun muhteşem tenini görebiliyordum. Gömleği kömür rengi takım elbise pantolonunun içine sokulmuştu ve harika görünüyordu, bu da seksimin nabzını biraz daha hızlandırdı.

"İyi misin?" diye soruyor, odama giriyor ve elini alnıma koyuyor. "Biraz sıcak görünüyorsun," diye nefes alıyor, gözleri yüzümü arıyor ama ne aradığını bilmiyordum.

"İyiyim," diye yutkunuyorum, ağzımdaki kuruluğun geçmesini diliyor ve dokunuşunun kanımda yarattığı sıcaklığı görmezden geliyorum. Yanından geçmek için hamle yapıyorum ama o önümde geri adım atıyor.

"Emin misin?" Kaşları çatıldı, yavaşça benden uzaklaştı ve kapı çerçevesine yaslandı.

"Evet," ses tonumda bir ısırık var çünkü o burada durup bana baktıkça dudaklarını dudaklarımda, ellerini saçlarımda gezdirip bana öpülmenin nasıl bir şey olduğunu göstermesini daha çok istiyorum.

"Tedirginsin, bir şey mi oldu?" diye tekrar soruyor, parmakları kalçama dolanırken eli yaklaşıyor ve parmaklarının tenimde bıraktığı yanığı görmezden geliyorum.

"Hayır Titus, lütfen, gidebilir miyiz? Belli ki buraya bir sebepten dolayı geldin..." öfke beni tüketiyor ve aniden ona yakın olmaya dayanamıyorum. Hâlâ sersemlemiş durumdayım ve duyularım kesintiye uğradığı için gergin, kalçalarımı birbirine sıkıştırırken tomurcuğum hâlâ nabız gibi atıyor. Yanaklarım kızarıyor ve utancın beni boğmasına izin vermek için hiçbir nedenim yok. Ne yapmak üzere olduğumu bilmiyor. Sadece birkaç dakika önce onu düşünerek uzanmış, bacak bacak üstüne atmış ve kendimi tatmin etmeye hazır olduğumu bilmiyorum.

"Akşam yemeği," nefesi yüzümde gezinirken sesi alçak çıkıyor ve burbon kokusunu özlemiyorum.

Başımı sallıyorum, nutkum tutulduğu için ancak bu kadarını yapabiliyorum. Titus kenara çekilerek onu geçmeme izin veriyor ve sessizce büyük yemek salonuna doğru yürürken başımı öne eğiyorum.

"Sadece iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim..." yanımda yürürken sesi alçaktı.

"Ve sana öyle olduğumu söyledim, o yüzden bana sormayı kes." Başımı kaldırıp ona bakıyorum, bana sormayı bırakmasını istiyorum.

Cevap vermiyor, sadece derin derin nefes alıyor. Yemek odasının dışında bir an duruyoruz, parmaklarının bana değdiğini hissediyorum ve irkiliyorum, beynim elimi çekmem için bağılıyor ama çekmiyorum. Elimi olduğu yerde tutuyorum ve parmaklarının sürtünmesiyle içimde oluşan elektriklenmenin tadını çıkarıyorum.

"Ben her zaman buradayım Amora; sadakatim seninle. Sana bir söz verdim ve gönderilinceye kadar bu sözümü tutacağım."

Nefesim boğazımda düğümleniyor, kalbim göğsümde dörtlüla koşuyor, hızlı ama sabit bir atış oluşturuyor ve derimin altında ne kadar hızlı attığını görebileceğinden endişeleniyorum.

"Biliyorum," demeye kalmadan yemek odasının kapısı açılıyor ve Titus'un parmakları benimkilerden ayrılıp takım elbisesinin ceplerine giriyor. Gözlerim odayı tarıyor ve ailemin orada oturduğunu, tüm gözlerinin üzerimde olduğunu görüyorum.

Baba. Anne. Xander. Ezekiel.

Yutkunarak odaya giriyorum ve Christopher'a başımla selam veriyorum. Christopher ben doğmadan çok öncesinden beri bizim için çalışıyor. Duyduğuma göre, o ve annem ben doğana kadar gizlice çıkıyorlarmış.

Babam gelip buna bir son verdi ve ikisine de ceza olarak Christopher babamın yanında çalışacaktı, yani her gün annemi görmek zorundaydı.

Zalim, *zalim* piç.

Ama Christopher sonsuza dek mutlu bir hayat yaşadı ve mutfak çalışanlarından biri olan Mabel ile evlendi. Ailesi arazideki kulübede yaşıyordu ancak Christopher ile evlendikten sonra bir aile kurmak için arazinin hemen dışına taşındılar.

Sandalyem benim için çekildi ve zarif bir şekilde oturdum, Titus'a karşıma oturması için işaret edildi, ama o reddederek sandalyeyi yanıma çekti ve oturdu.

"İyi akşamlar," babamın sert, derin sesi odayı dolduruyor ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Nasılsın meleğim?"

"Gerçekten mi?" Yüzümü ona dönüyorum ve o da bana sessizce başını sallıyor, odadaki gariplik aniden yoğunlaşıyor. "Daha iyidim," dudaklarımı birbirine sürtüyorum, avuçlarım çıplak bacaklarımda geziniyor.

"Tüm bunların yakında çözüleceğini umuyorum," diyerek bana doğru gülümsüyor ama gülümsemesi gözleriyle buluşmakta zorlanıyor ve bu beni korkuyla dolduruyor, midem düğümleniyor.

Başımı salladım. "Bu noktaya hiç gelmeyebilirdi, biliyorsun..." Bir an duraksıyorum ve Xander'ı bana bakarken yakalıyorum.

Ezekiel bana "Olan oldu," diye çıkışıyor ve kaşlarım çatılıyor.

"Pardon?" Sırtım dik, içimde öfke dolaşıyor. "Senin için sorun değil *altın çocuk*. Senin için hiçbir şey değişmiyor; hayatın aynı kalıyor. Ama *benim* hayatım altüst oluyor ve bana *olan oldu* deniyor." Fokur fokur kaynıyorum, kendimi ne kadar sakinleştirmeye çalışsam da o noktayı çoktan geçtim.

"Evet," Titus'un neşeli sesi odada yankılanıyor, eli masanın altından kayarak kalçama gidiyor ve güven verici bir sıkışma hissediyorum. Annemin dudaklarının bükülüşünü, gözlerinin yer sofrasına dikilişini izliyorum. "Herkesin günü nasıldı? Royal, sen neler yaptın?" Yemek önümüze konurken Titus soruyor. Tavuk göğsü dolması, yeşil sebzeler ve dauphinoise patates. "Çok lezzetli görünüyor," diye mırıldanıyor Titus, bıçağını ve çatalını alıp bir havuç sapladığından sonra dudaklarına götürüp bir ısırık alıyor. "Çıtır çıtır."

Dudağımın içini kemiriyorum.

"Sorduğun için teşekkür ederim Titus, gerçekten çok nazıksın." Annemin gözleri sonunda kalkıyor ve masanın diğer ucundan Titus'a bakıyor. "Bazı ayak işlerini halletmem gerekiyordu," diye başını usulca sallıyor, "sonra da biraz bahçe işleriyle uğraştım."

"Çok güzel bir bahçeniz var, kendiniz mi bakıyorsunuz?" Titus tavuğunu keserek devam ediyor.

"Evet, buraya ilk taşındığımda, yirmi bir yaşındayken başladım," derken yanakları hafifçe kızarıyor ve babamın hırıltısını duyuyorum.

"Evet, babam seni kaçırdığında," diye alay ederek yemeğimi tabağında gezdirmeye devam ederken annemin dudak büktüğünü duyuyorum.

"Amora," babamın sesi keskin.

"Ne?" Tersledim.

"Yeter," diye gözlerini benimkilere dikeyor, ama ben bakışlarını ayırmadan, önce onun gözlerini kaçırmasını isteyerek bakışlarını tutuyorum.

"Hayır, fısıltılardan bıktım, bir odaya girer girmez sessizlikten bıktım." Başımı sürekli iki yana sallıyorum.

"Amora, öyle değil..."

"Peki nasıl bir şey?" Kaşlarım havaya kalkıyor ve gözlerim yuvalarından fırlıyor.

"Endişelenmene gerek yok, sadece bana güven," diyor babam çatalını, üzerinde bir çalı fasulyesi sallanan tabağının üzerinde gezdirirken.

Kıkırdıyorum, inançsızlığım bir anda beni tüketiyor.

"Peki ya sen Ezekiel, Xander... iyi günler?" Titus devam ediyor ve ben babamın gözlerini devirmesini izliyorum, çenesi gergin ve sıkılmış.

"Fena değildi," diye omuz silkiyor Xander ve bir lokma patates alıyor.

"Aynı," Ezekiel'in sıkılmış sesi beni rahatsız ediyor.

"Anlıyorum," diye başını sallıyor Titus, suyuna uzanıp bir yudum aldıktan sonra yavaşça masaya geri bırakıyor.

Xavier masanın öbür ucundan, "Beni rahatsız ediyorsun," diye homurdanıyor.

"Neden?" Titus bana bakıyor, babamla tekrar yüzleşmeden önce dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Çok fazla soru soruyorsun," diyerek çatalını ağzına attı ve gözlerini *korumamdan* ayırmadan yavaşça çiğnemeye başladı.

"En azından *bazı insanların* aksine çaba gösteriyor," diye mırıldanıyorum içimden ve Titus öksürüyor.

"Nasılsın Titus? İyi bir gün geçirdin mi?" diye soruyor annem ve sesindeki espriyi duyabiliyorum. Babamın gözleri anneme kayıyor ve sanki az önce onu terk edeceğini söylemiş gibi ters ters bakıyor.

"Harikayım, teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, tavuğunu tekrar keserek, "dürüst olmak gerekirse, Royal, sorduğun için çok teşekkür ederim," babamı kronik bir şekilde kızdırdığını çok iyi bilerek tehdit eden gülümsemeyi gizlemeye çalışıyorum. "Ve benim günüm, şey, güzel yetenekli kızınızla geçirdim, yani evet, *gerçekten* çok iyi bir gün geçirdim."

Derin, gürleyen bir hırıltı odada yankılanıyor ve tüm gözler hızla babamın üzerine çevriliyor.

"Biraz suya ihtiyacın var mı Xavier? Sesin boğuluyormuşsun gibi geliyor." Titus su sürahisine uzanıyor, ayağa kalkıyor ve babama bir bardak dolduruyor. "Belki de ağız dolusu yemek yemeyi yavaşlatmalısın, sindirim sistemi için iyi değil." Titus babama kocaman bir gülümseme verdikten sonra yerine oturup yemeğini yemeye devam etti.

"Gelecek hafta seni lanet uçağına bindirip Amerika'ya geri göndermek için sabırsızlanıyorum *Titty*."

Titus çiğnemeyi bırakıyor, gözlerini yavaşça kaldırıp babama diyor. Kalbim mideme iniyor ve nefesimi içime çekerken boğuluyorum.

"Xavier," annemin sesi keskin.

"Baba..." Xander'ın sesi kısık, babamın dikkatini çekmeye çalışırken başı öne eğik ama faydası yok, babamın gözleri Titus'a kilitlenmiş durumda.

"Benim işim henüz bitmedi," diye cevap veriyor Titus, peçetesiyle ağzını silip tabağına bırakarak.

"Ben sana bitti dediğimde işin bitmiştir."

Titus'un elleri kucağına düşüyor ve şimdi onu teselli etme sırası bende, elimi yavaşça onunkine doğru kaydırıp kendi elimle kapatıyorum.

"Yani Amora güvende mi?" Titus'un boğazındaki alçak gümbürtüyü duyuyorum. "Tüm tehditler ortadan kalktı mı? O zamana kadar *biraz* daha zamanımız var sanıyordum..." duraklıyor ve babamın gözleri ince yarıklar halinde daralmadan önce hafifçe açılıyor.

"Yok. Sen Pazartesi git."

"Yani, üç gün mü?" Titus başını sallayarak alay eder.

"Üç gün," diyor babam bardağına uzanıp suyundan bir yudum aldıktan sonra, "Pazartesi gün sonuna kadar paranız bankanıza yatırılmış olacak," diyerek son bir kez başını sallıyor.

Titus'un elini masanın altından sıkıyorum, benden alınıyor olmasından duyduğum korku beni felç ediyor.

"Herkes dışarı çıksın," annemin sesi sakın ve otoriter ama tonu yüksek, kardeşlerim hemen ayağa kalkıyor. Annem çok nadiren sinirlenir, ama sinirlendiğinde dinlemeniz gerektiğini bilirsiniz.

"Otur," diye homurdanıyor babam, yumrukları sıkılı.

"Dedim ki," annemin mavi gözleri babamınkilere kayıyor, buz gibi bakışları babama sabitleniyor, "herkes gitsin."

"Kraliyet," diye uyarıyor babam.

"Dışarı!" diye bağırıyor ve hepimiz ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyoruz, Titus kapıyı arkamızdan kapatıyor.

"Bütün bunlar da neyin nesi?" Önümdeki üç adama soruyorum ama sorum Xander'a yönelik. Babam Xander'a *her şeyi* anlatıyor.

Ezekiel omuzlarını silkiyor, gözleri üçü arasında dolaşıyor
Biz.

"Dürüst olmak gerekirse Amora, hiçbir şey bilmiyorum. Babam bana böyle şeyler anlatmaz."

Ona dönüp bakmayan Xander'la yüzleşmek için döner.

"Xander..." Fısıldıyorum, korku beni bir anda felç ediyor.

"Pek bir şey bilmiyorum..." sesi kısık, gözleri benimkilerle buluşmadan önce arkamda kapalı kapıya doğru ilerliyor.

"Ama bir şey biliyorsun..." Safrayı geri yutuyorum.

Başını sallıyor, sonra başını eğiyor ve onu terk eden titrek nefesini duyabiliyorum. Titus öne uzanıyor, omzunu kavırıyor ve güven verici bir şekilde sıkıyor.

"Güvende değilsin Amora, kıyı kesinlikle temiz değil..." gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, "Babamın Şövalye Kardeşler'le nasıl bir anlaşma yaptığını bilmiyorum ama iyi bir anlaşma değil. Dün gece onu ofisinde ağlarken yakaladım... Bu büyük bir şey Amora ve ben endişeliyim."

"Her şey yoluna girecek," sesim çatlıyor ve çenemin sallanmaya başladığını hissediyorum, alt dudağım titriyor ve onları ne kadar durdurmaya çalışsam da gözlerim yaşlarla doluyor.

"Sana yaklaşımlarına izin vermeyeceğim," Titus bana doğru uzanıyor, saçımın gevşek bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve ben hissettiğim çekimi, bizi çevreleyen güç alanının ham manyetizmasını görmezden geliyorum.

"Onları durduramayacaksın Titus, binlerce mil öteden değil... onu duydun," diye yükseliyor sesim, "seni *üç* gün içinde bir uçakla geri gönderiyor." Bir şey söylemesini beklerken cam gibi gözlerim onunkilerde sabitleniyor.

"Burada değilsen seni alamazlar..."

Benim ve kardeşlerimin kafaları Titus'a bakmak için döndü.

"Ne?" Hezekiel tüm vücuduyla ona doğru dönerek sorar.

"Bana güvenli bir yer bulun, bu gece Amora'yı ben alacağım, onu güvende tutacağım."

Ezekiel'in elini ensesinde gezdirmesini izliyorum, bu onun rahatsız ve endişeli olduğunu gösteren bir işaret. Her zaman Xander'ın onayını ve iznini arıyor. Ama elimde olmadan göğsümde bir umut yeşermesine izin veriyorum.

"Onu bir yerlerde bulabiliriz, değil mi Xander?" ve Ezekiel'in dilinden çaresizlik damlıyor, göğsüm sıkışıyor, kalbim acıyor.

Xander'ın gözleri benimle Titus arasında gidip geliyor ve bir ömür gibi gelen bir süreden sonra başıyla onaylıyor.

"Evet, bana bırak. Bu gece bavullarını topla, bir saat içinde bir yer bulacağım. Bana iyilik borcu olan yeterince insan var."

"Carter ve arkadaşlarını bu işe karıştıрма," diye uyarıyorum, hata yapabilirler diye panikleyerek.

"Yapmamaya çalışacağım, ama bana bir şeyler ayarlamak için fazla zaman bırakmadın, onlar son çare olacak," Xander bana doğru adım atıyor ve beni kucaklıyor, kolları etrafımda sıkılıyor. "Söz veriyorum, hiçbirisi bu konuda tek kelime etmeyecek." "Bu şerefsizlerin seni almasına izin vermeyeceğim," diyerek beni tekrar sıkarak rahatlatıyor ve uzaklaşıyor, sonra Ezekiel kendini bana doğru fırlatıyor ve Zeke neredeyse ayaklarımı yerden keserken Titus beni sabitliyor.

"İkinizi de çok seviyorum," diye fısıldıyorum gözyaşlarımın kaçmasına izin vermemeye çalışarak.

Xander kollarını bana ve Ezekiel'e sararken ikisi birden "Biz de seni seviyoruz ufaklık," diyorlar.

YİRMİNCİ BÖLÜM

TITUS

DÜN GECE NE OLDUĞU HAKKINDA HIÇBİR FIKRIM YOK AMA XANDER başaramadı. Xavier'in ne planladığımızı öğrenip öğrenmediğinden emin değilim ama çok huzursuz davranıyor. İçindeki öfkenin fokurdadığını görebiliyorum, bir derece daha yükselirse kulaklarından buhar çıkacağına yemin edebilirim.

Amora'nın kapısının önünde bir aşağı bir yukarı yürüyüp onun çıkmasını bekliyorum. Bu sabah erken saatlerde ikimiz de odasında kamp kurup beklemeye başladığımızdan beri keyfi yerinde değil.

Telefonum çalıyor ve dudaklarımdan kaçan sinirli iç çekişe engel olamıyorum.

Telefonumu pantolonumun cebinden çıkarırken Arizona'dan bir mesaj görüyorum.

Arizona

Hey baba, sadece kontrol ediyorum. Biraz sessizsin, bu yüzden iyi olduğundan emin olmak istedim. Seni özledim xxx

Yüzümü fırçalıyorum, *kahretsin*. Hızlı bir cevap yazıyorum.

Titus

Hey Sunshine, çok üzgünüm. Ben iyiyim, söz veriyorum. Burada işler biraz karıştı ama umarım yakında her şey yoluna girer. Seni çok özledim. Umarım işler yolundadır ve Keaton seni rahatsız etmiyordur. Ne kadar sinir bozucu olabileceğini biliyorum. Umarım birkaç saat içinde seni görüntülü arayacağım. Seni seviyorum xxx

Okuyor ve bir *ily ile* cevap veriyor.

Keaton'la, aslında hepsiyle konuşmam gerekiyor. Buraya geldiğimden beri tamamen gözden düştüm. Kırmızı başlı bir güzel tarafından tüketildim. Benim *küçük Kırmızım*. Nasıl oldu da beni bu kadar büyüleyebildi?

Bu kadar kısa bir süre mi? Çünkü birlikte çok fazla zaman geçiriyoruz. O benim işim. Benim işim onu korumak ve bunu yapacağım. Tehlikeden uzak ve güvende olduğunu bilene kadar. Onunla asla oraya gidemem. Kızımın aynı yaşta. O yasak, hayır, o kabul edilemez.

O saf.

Masum.

Güzelce yasaklanmış.

Kesinlikle kabul
edilemez. Tabu.

Onu düşündüğümde sikimin kotumun içinde kıpırdanması, solgun teninin dokunuşumla nasıl hissedeceği, dudaklarının benimkinde nasıl hissedeceği ve inlemelerinin nasıl duyulacağı.

Başımı iki yana sallıyorum, kendimden öğreniyorum.

"HAYIR!" Ellerimi sıkı yumruklar haline getirerek
bağırıyorum.

Bunların hepsi yorgun ve gergin olduğum
için. Bu kadar.

Belki de halüsinasyon görüyorum. Uyku nedir? İngiltere'de yaşamaya başladığımdan beri uyku kolay gelmiyor. Yorgunluk beni sürekli vuruyor ve uyuduğumda bile huzursuz oluyorum.

Kapı açılıyor ve çılgın Amora'yı görüyorum, gözleri yüzümde bir şey aramadan önce vücudumu bir aşağı bir yukarı tarıyor.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim," diyerek ellerimi ceplerime soktum ve biraz daha dik durdum.

"Beni korkutmadın," dilini alt dudağının üzerinde yavaşça gezdiriyor ve gözlerim izlemek için aşağı kayıyor, dudaklarım aralanıyor.

"Ne yapacağız?" diye soruyor, odasından çıkıp dar koridora adımını atıyor, kayısı ve kakao kokusu içimi sarıyor ve kendimi sırf bu kokuyu alabilmek için derin derin içime çekerken buluyorum.

"Xander'dan haber alana kadar günümüze devam edeceğiz..."
Yutkunuyorum, geri çekiliyorum çünkü aniden çok yakın hissettiriyor.

Başını sallıyor, omzunun üzerinden bakıyor ve iç geçiriyor.

"Yapmak istediğin bir şey var mı?" Yatak odasının kapısını kapatıp yürümeye başladığında soruyorum. Ben de onu takip ettim.

"Gidip göl kenarında oturabilir miyiz?" Yüzüme doğru dönüyor, gözleri parlıyor, gülümsemesi genişliyor ve ortaya çıkan gamzeler karşısında eriyorum.

Yirmi bir.

Yirmi bir.

"Twilight'ı yapmak istediğın buysa, yapacağımız şey de bu," diye gülümsüyorum ona, kalbim bir iki kez çarparak.

"O zaman belki teknelerden birine binebiliriz. Parmaklarım karıncalanıyor ve normalde o zaman resim yapmak istediğimi anlarım."

"Parmakların karıncalanıyor, ha?" Kaşlarımdan biri havaya kalkıyor.

"Mmhmm," diye mırıldanıyor, merdivenlerin tepesine ulaştığımızda dönüyor.

"Başka bir şeyle parmakların karıncalanıyor mu?" sorusu, beynim az önce ne dediğimi bile anlayamadan dilimden döküldü.

Nefes nefese, omzunun üzerinden bana bakıyor ve yanaklarının altındaki hafif kızarıklığı görebiliyorum.

"Bunu ben bilirim, siz de *belki* öğrenirsiniz Bay King," diyerek göz temasını kesiyor ve başını hafifçe iki yana sallayışını izliyorum.

Bir kahkaha atıyorum ve onu takip ediyorum. Ev sessiz ve nedense bu beni tedirgin ediyor.

İlerlemeye devam ediyoruz ve Xavier ile Royal'in küçük masada oturduğu mutfağa giriyoruz.

Amora'nın onlara doğru yürürken derin bir iç çektiğini duyuyorum. "Günaydın sevgilim," Royal'in yumuşak sesi odayı dolduruyor.

"Günaydın," Amora göz teması kurmadan başını sallıyor ve Royal'in gülümsemesinin dudaklarından ne kadar çabuk kayıp gittiğini ve endişenin onu nasıl ele geçirdiğini görebiliyorum.

Xavier hiçbir şey söylemiyor. Omuzları hafifçe öne doğru yuvarlanmış, başına geleceklere hazırmış gibi oturuyor. Rahatsız görünüyor. Yavaşça yanından geçiyorum ve ne kadar istemesem de ona bakıyorum. Gözleri karanlık, kapüşonlu, perili. Royal'e bakmıyor, sanki orada değilmiş gibi ona doğru bakıyor.

"Günaydın Titus."

"Günaydın Bayan Archibald," diyerek ona yavaşça gülümsüyorum ama Amora çoktan bahçeye çıkmıştı.

"Lütfen, burası Royal, her zaman olduğu gibi." Bana küçük bir gülümseme veriyor ve Xavier'in alay ettiğini duyuyorum.

"Nasıl istersen," diye duraksıyorum, "günaydın Royal," Amora'yı avluya kadar takip etmeden önce başımı hafifçe eğiyorum. Çok uzakta değil ve birkaç uzun adımdan sonra kısa sürede ona yetiştim. Elleri yanından aşağı sarkıyor ve parmaklarımın hafifçe aralanmasına izin veriyorum, parmaklarımızın birbirlerine sürtünmesini istiyorum.

Dün de öyle oldu ve içimden geçen kıvılcımı hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

Durur, başı geriye eğilir ve bahar havasını içine çekerken gözleri kapanır.

"Özgür hissediyorum," diye mırıldanıyor sessizce, ben izlerken bedenim ona doğru dönüyor. "Öyle mi?"

"Evet." İç geçiriyor, "Kulağa saçma geldiğini biliyorum..." Sonunda başını öne eğiyor, sonra dönüp bana bakıyor.

Başımı iki yana sallıyorum, "Kulağa saçma gelmiyor." "Hmm, bence sadece nazik davranıyorsun."

"Belki," diye omuz silkiyorum o yürümeye devam etmeden önce, ben onun yanında kalıyorum.

Sessizlik aramızdaki boşluğu dolduruyor, kuşlar uzaktan usulca ötüyor ve gölün sesini duymaya başlıyorum, sadece birazcık, ama duyabiliyorum ve aniden bir kez daha milyonlarca mil uzakta hissediyorum.

Dönüp güverteden aşağı iniyoruz ve omuzlarının anında düşüp sarktığını görüyorum.

"Daha iyi misin?"

Ayakkabılarını çıkarıp güvertede yalınayak yürürken "Evet," demeyi başarıyor. Bir an durup izliyorum, güneşin suya vuruşunu, suyun parlayıp ışıldamasını, uzun, dalgalı kızıl saçlarının esintiyle usulca dalgalanışını. Teni bir şekilde daha solgun görünüyor ama yine de aynı güzellikte. Güneş elbisesi süt gibi kalçalarının ortasına oturmuş, parmakları elbisesinin etekleriyle oynuyor. Esinti aniden artıyor ve kokusu beni bir kez daha sarıyor ve kendimi ona biraz daha yaklaşmış hissediyorum, istemesem bile bacaklarım hareket ediyor ve ona doğru çekiliyorum.

Omzunun üzerinden bana bakmak için dönüyor, yüzünde orantısız bir gülümseme var ama çok hızlı bir şekilde öne doğru bakıyor ve ben anında onu özlüyorum. O gerçekten mükemmel. Mükemmelin ona yakıştırılacak kadar güçlü bir kelime olduğunu bile düşünmüyorum.

O kusursuz. Kusursuz.

Hatasız.

Telefonumu çıkarıp hafifçe kaldırıyorum ve onun fotoğrafını çekiyorum. Bu kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat.

Güneşin vuruş şekli, suyun y a n s ı m a s ı teninde ışıldıyor.

Resmen mükemmel.

Telefonu yere bırakıp resimlerimin içine kaydırıyorum ve onu görüyorum. Lanet olası kalbim göğsümde güm güm atıyor ve bu beni ölümüne korkutuyor. Başparmağımı ekranın üzerinde gezdirirken, göğsümden karnıma doğru bir sızı hissediyorum ve bu sızı göğsümün bükülmesine ve düğümlenmesine neden oluyor. İç çekerek telefonumu geri itiyorum.

Ona doğru temkinli bir şekilde yürüyorum, ona yaklaştığım her adımda kalbim biraz daha hızlı atıyor. Gözlerimi durgun suya diktüğimde keyifli bir iç çekiş beni terk ediyor.

"Daha önce orada yüzdün mü?" Ellerimden birini cebime sokup diğerini yanımda sallandırarak soruyorum.

"Bir ya da iki kez," dönüp bana bakıyor ve ben onun ne kadar kısa olduğunu yeni fark ediyorum.

"Küçüldün mü?" Onu şakacı bir şekilde dürtüyorum ve burnu kırışıyor, kaşları çatılıyor. İçimden derin bir kıkırdama çıkıyor ve onun da kıkırdadığını duyuyorum. "Ciddiyim, ne kadar kısasın?" Bir kez daha alay ediyorum.

"1.80, yani hiç de kısa değilsin... Sadece anormal derecede uzunsun." Bana dirsek attı. Homurdanıyorum, beni dürttüğü yeri ovarken başımı arkaya eğiyorum. "Orada yüzer misin?" Diye soruyor, esinti hafifçe yükseliyor ve tenimin üzerinde tozlanıyor.

"Belki biraz daha sıcak olduğunda, henüz alışmış hissetmiyorum."

"Pısıırık."

Başımı çevirip ona baktım. "Pısıırık!?"

"Evet, koca adam, *pısıırık*."

Benimle alay etmeye devam ediyor.

Ona uzanıyorum, kollarımı beline dolayarak onu yukarı kaldırıyorum ve suyun üzerinde tutuyorum.

"Titus!" diye bağıyor, parmaklarıyla gömleğimi kavıyor, "Beni yere bırak." Gülüyorum, onu sıkıca kavıyorum ve ona dokunmaktan parmak uçlarımı yakan yanmayı görmezden geliyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor ama gülüyor.

"Tamam Twilight, madem bu kadar nazıkçe sordun," diyerek geri çekiliyorum, vücudu bana doğru dönüyor ve kollarım onu sıkıca sarıyor.

Bir an durup onu yavaşça yere yatırıyorum ve sabitliyorum.

"Beni gerçekten düşürür müydün?" diye nazlı nazlı soruyor.

Başımı iki yana salladım, "Hayır, sevgilim, yapmazdım."

Başını sallıyor, tırnağını kemirirken başparmağını ağzına götürüyor. "Ne düşünüyorsun?"

Derin bir nefes alıyor ve başparmağını dudaklarından indiriyor.

"Babamın ne planladığına dair hiçbir fikrim yok, endişeliyim ve Xander'ın bir şeyler bildiği gerçeği..."

"Kimse sana ulaşamayacak," diyerek onu kendime çekiyorum, başı göğsüme yaslanırken ona sıkıca sarılıyorum ve kalbimin ne kadar hızlı attığını duymaması için dua ediyorum. Boynumu aşağı doğru eğerek başının tepesine bir öpücük konduruyorum ve onun cennet gibi kokusunu içime çekiyorum. "Seni buradan götüreceğim, baban beni seni korumam için tuttu ve ben de bunu yapacağım." İki gün sonra bir uçağa bindirileceğim düşüncesi beni felç ediyor, onu bırakamam. Ona söz verdikten sonra olmaz.

Gitmeyeceğim. Beni zorlayamaz.

Onu daha sıkı tutarken, kollarımda titremeye başladığını hissediyorum ve onu tüketen yumuşak hıçkırıkları duyabiliyorum.

"Hey, hey," diye fısıldıyorum, elimi yanağından yukarı kaydırıp yanağını kavıyorum ve yüzünü kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum. "Gözyaşı yok, ağlamak için bir neden yok," ona çarpık bir gülümseme veriyorum, yuvarlanan bir gözyaşı yakaladığımda başparmağım yanağına sürtünüyor. Seni yumuşacık ve o anda tek yapmak istediğim parmaklarımın onun her yerinde gezinmesine izin vermek.

"Yirmi bir yaşındaki biri için çok fazla şey var..." Yumuşakça söyledim. Kollarımın arasında kaskatı kesildiğini hissediyorum, gözleri gözlerimin içine bakıyor.

"Kızım yirmi bir yaşında ve ben hayal bile edemezdim..." Beni susturmak için parmağını dudaklarıma bastırdı.

"Sana yirmi bir yaşında olduğumu mu söyledi?" Kaşları çatılıyor ve gözlerim açılıyor; parmaklarımı bileğine doluyorum ve parmağını ağzımdan çekiyorum.

"Sen değil misin?"

"O göt herif," başı öne düşüyor, böylece göğsüme yaslanıp baskı yapıyor.

Gözlerimi ondan ayırmıyorum ve içimde öfkenin kabardığını hissediyorum. Ellerimi vücudunda gezdirerek yüzünü kavıyorum ve başını geriye doğru eğiyorum, böylece bana bakmaktan başka çaresi kalmıyor.

"Yirmi bir yaşında değil misin?" Tekrar soruyorum çünkü nedense bir türlü yetişemiyorum. Başını sallıyor, gözleri taze, dökülmemiş yaşlarla doluyor ve çenesinin sallanışını izliyorum.

"Neden üzgünsün, Twilight?"

"Hayal kırıklığı," diye mırıldanıyor, sesindeki çatlak belli oluyor.

"Hayal kırıklığına uğrama, bunu halledeceğim," dedim ve ne yaptığımın farkına varmadan dudaklarımı alnına bastırdım, gözlerimin bir anlığına

kapanmasına izin verdim.

Kendimi sakinleştirmeye çalıştığım bir an. "Kaç yaşındasın sen?"
Tenine karşı mırıldanıyorum.

"Yirmi beş."

İçimi çektim ve onun Arizona'dan daha yaşlı olduğunu bildiğim için kendimi biraz daha hafiflemiş hissettim. Ona karşı hissetmeye başladığım duygular olması gerektiği kadar yanlış değil. Xavier'e kızgınlım ve bana sadece kızım ile aynı yaşta olduğunu söylediği için hayır diyemediğimi hissediyorum. Olayı kişiselleştirdi. Konuyu ikimizin de ortak noktası haline getirerek duruma karşı daha sempatik hissetmemi sağladı.

Kızları da aynı yaşta.

"Baban tam bir hıyar, değil mi?" diye iç geçiriyorum ve başparmaklarım yüzünü avuçlarımdan bırakmadan önce bir kez daha yanağını okşarken içimden küçük ama yumuşak bir kıkırdama çıkıyor ve parmak uçlarımda altındaki teninin hissini anında özlüyorum.

"Demek kızınız 21 yaşında?" Amora sorusunu sorarken küçük bir gülümseme yayıyor, gözleri parlıyor ve bunun gözyaşlarından mı yoksa sudan yansıyan güneşten mi kaynaklandığından emin olamıyorum. "Nasıl biri?"

"Güzel, iradeli, dahi bir çocuk." Bir kahkaha atıyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum, böylece çok istediğim gibi ona ulaşamıyorum. "Tıp fakültesinde okuyor, olması gerekenden biraz daha erken ama yine de her zaman yaşıtlarından birkaç yıl öndeydi ve çok erken mezun oldu."

"Kulağa mükemmel geliyor," diye başını salladı Amora ve iç geçirdi, "benden önceki hayatınız hakkında pek konuşmadık..." diye devam etti ve sert yutkunuşunu kaçırmadım, damarları derisinin altında atıyordu. "Eminim sen ve karın gurur duyuyorsunuzdur." Tam olarak ne düşündüğünü ve bunu neden bilerek sorduğunu biliyorum ve işte o zaman güzel mavi ve kahverengi gözleri benimkilerden ayrılıyor ve bakışlarını anında özlüyorum.

"Olamaz," diye başımı hızla iki yana sallıyorum ve fiziksel olarak elimden geldiğince aşağı itmekte çok başarılı olduğum travmamın üzerindeki yara bandını bir kez daha yırtıyorum.

"Ne?" kaşları kıvrılıyor, dudakları aralanıyor ve gözleri yine benimkilerin üzerinde, kalbimin derimin altında biraz daha hızlı çarpmasına neden oluyor.

"Bir eş yok."

Kaşlarını biraz daha çatarken burnunun üstü biraz kırışıyor ve alnında ince kırışıklıklar oluşuyor.

"Bir anne yok."

Yutkunuyorum, kalbim hızla çarpıyor ve yemin ederim kaşlarımın üzerinde boncuk boncuk terler hissediyorum. Sharon'la olan geçmişimi hiç ama *hiç* açmamıştım. Hiç kimseye açılacak kadar değer vermedim. Ama Amora söz konusu olduğunda, kendimi ona her şeyi anlatmak isterken buluyorum. Tüm sırlarımı, tüm geçmişimi ve travmalarımı... Ona her şeyi vermek istiyorum, böylece bunları kalbine yazıp kilit altına alabilsin.

"Yani..." birkaç kez göz kırpmıyor, dişleri alt dudaklarını ağzına doğru çekiyor.

"Sadece ben ve kızım." Kalın bir şekilde yutkunuyorum, istenmeyen bir yumru boğazımı tırmalıyor.

"Ah," sesi sakinleşiyor ve tırnaklarını karıştırırken gözleri benimkilerden ayrılıyor. "Arkadaşlarım da bana yardım ediyordu, inanılmazlardı ve dürüst olmak gerekirse onlar olmadan ilk birkaç ayı atlatabileceğimi sanmıyorum."

Sakin suya bakıp kalbimin biraz yavaşlamaya başladığını hissettiğimde biraz daha uzun durarak küçük bir baş selamı veriyorum.

Amora bakışlarını benimkilerden ayırarak arkasını dönüyor ve ahşap rıhtımın kenarına doğru yürüyor.

Bir an duruyorum, onu takip etmek için hissettiğim çekimi görmezden geliyorum. Derin nefes alıyorum, onu terk etme düşüncesi beni sakat bırakıyor. Xavier'e güveniyorum, kızını tehlikeye atmayacağına inanıyorum ama aynı zamanda ona güvenmiyorum da. Kızı her zaman onun önceliği olacak, ailesiyle birlikte ve bunu anlıyorum. Çünkü bu Arizona'da olsaydı, onun güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa gözümü kırpmadan yapardım. Ama bu kurnazlık. Sır saklamak. Aynı takımdayız ama ben bu döngünün dışında tutuluyorum ve sadece bu da değil, burada bulunduğum kısa süre içinde beni hayata döndürmüş gibi görünen tek kadından uzakta bir uçağa geri gönderiliyorum.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve ekranda Kaleb'in adının yanıp söndüğünü görüyorum. Cevapla tuşuna basıp telefonu kulağıma götürüyorum ve topuklarımın üzerinde dönerek yeşil çimenliğe doğru yürüyorum.

"Hey," diye nefes alıyorum telefonda, uzaklaştıkça çekimin şiddeti artıyor, sanki bedenim bunun doğru olmadığını ve onun yanında olmam gerektiğini biliyor.

"Hey, sadece kontrol etmek istedim. Bizden haber alamadın," diye mırıldandığını duyuyorum ve onun Nate ve Keaton'la birlikte olduğunu anlıyorum. Kaşlarım çatılıyor ve bileğime bakıyorum, yüzüme çevirip saati kontrol ediyorum.

"Saat sabahın altı buçuğu, neden bu kadar erken kalktınız?"

"Bu sabah erkenden Killian'la spor salonuna gittik, bir daha asla," diye gülüyorum, Kaleb'in Killian tarafından yönetildiğini hayal edebiliyorum.

"Bunu kaçırdığıma sevindim," diye sırtarak spor ayakkabımın burnunu çimlere vuruyorum.

"Orada işler nasıl gidiyor?"

"Kahretsin," diye iç geçiriyorum ve başımı kaldırıp omzumun üzerinden hâlâ uzaklara bakan Amora'yı kontrol ediyorum.

"Detaylandırmak ister misin?"

"Xavier beni iki gün içinde eve gönderiyor, görünüşe göre hizmetlerime gerek yok," Kaleb beni görebiliyormuş gibi omuzlarımı usulca silkiyorum.

"Ne?" sesi alçak ve arka planda bir kapının usulca kapandığını duyuyorum.

"Evet."

"Amora güvende mi?"

"Sanmıyorum." "Ve gidiyorsun?"

"Lanet olsun, kardeşinin bana onu götürebileceğim bir güvenli ev bulmasını bekliyorum."

"Hey, dikkatli ol... bak güvenli eve gittiğimde başıma neler geldi," sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Ben sen değilim," diye başımı sallıyorum, "ama Xander acele etmiyor. Xavier'le çok yakın çalıştığı için dikkatli olması gerektiğini anlıyorum ama onun buradan gitmesine ihtiyacım var. Onu bırakamam."

"Onu New York'a geri getirin." Alay ettim.

"Keşke."

"Ne? Bu gece pistte özel bir jet bulabilirim... sadece onu havaalanına götürmeniz gerekiyor."

"Bilmiyorum... Bence bu çok riskli. Ben Xavier'in tarafındayım, onu yaptığımdan daha fazla kızdırmak istemiyorum."

"Bu Amora'yla ilgili, seninle ya da Xavier'le değil."

"Bunu biliyorum, aptal." Biraz daha ağır bir iç çekiyorum, "Ama onu New York'a getirmenin en iyi seçenek olduğunu sanmıyorum. Xavier'in bir planı var ve bunun Knight kardeşlerle ilgili olduğunu biliyorum. Onlara borçlu; Amora'yı istiyorlar ve dürüst olmak gerekirse..." Duraksıyorum, ona bir kez daha bakıyorum ve bir adım daha atıyorum, "Sanırım onu onlara ilk düşündüğümünden çok daha kolay veriyor," sesimi sadece onun duyabileceği şekilde alçak tutuyorum.

"Emin misin?"

"Yüzde doksan," dudaklarımı birbirine sürtüyorum ve elimin ensemdeki gerginliği yoğurmasına izin veriyorum.

"Bir şey mi duydun?"

"Sadece bir zaman çizelgesinin yükselmesi hakkında... yarım yamalak davranıyor. Onun için çalışıyorum. Onu korumak için. Ama yine de bana hiçbir şey söylemiyor. Beni uçakla geri göndereceğini söylediğinde yüzündeki o lanet ifade. Bu kişisel bir şey. Beni burada istemiyor ve nedenini bilmiyorum... Aslında biliyorum ama konumuz bu değil..."

"Ne yaptın sen?" Kaleb'in telefonda homurdandığını duyuyorum.

"Yok bir şey, onu gaza getiriyorum. Xavier söz konusu olduğunda ağzımdan çıkan iğnelemelere engel olamıyorum. Yani, bunu ona söylemezdim ama aslında ondan hoşlanıyorum. Pisliğin teki ama ondan hoşlanıyorum."

"Sadece senden hoşlanmıyor."

"Kesinlikle," diye yavaşça dönüyorum ve Amora da aynı anda dönüyor, bana doğru yürümeye başlarken küçük bir gülümseme veriyor. "Ama bu Xavier'le ilgili değil, Amora'yla ilgili," diye acele ediyorum, "ama sen ya da Nate isteğim konusunda bana yardımcı olabilirsiniz minnettar olurum. Yeterince uzak, ama çok da uzak değil."

"Tamam."

"Seni sonra ararım."

"Evet, güzel."

Amora tam önümde durduğu sırada telefonu kapattım.

"İyi misin?" diye soruyor, saçlarında dans eden yumuşak esinti ve kokusu duyularımı dolduruyor, bana yüksek bir telaş veriyor.

"Evet, sadece evdeki arkadaşım," diyorum, onu takip ederek bahçeye doğru yürüyorum, ama evin ters yönüne dönüyoruz.

"Hâlâ evi özleyiyor musun?"

"Biraz, en çok kızımı özleyorum."

"Eminim," elleri yanına düşüyor, kendi elim sarkarken parmakları açılıyor.

"Hep New York'ta mı yaşadın?"

"Bir süreliğine Long Island'a taşındım ama sapına kadar New York'luyum." Ona gülümsüyorum, "Dünyayı daha fazla görmek isterdim, İngiltere yapılacaklar listemdeydi..." Sözümü kesiyorum.

"Ama yirmi beş yaşında bir çocuğa bakıcılık yapmak değildi," diye usulca gülüyor ve kahretsin, bu çok güzel bir ses. Ben de gülerek karşılık veriyorum ve başımı sallıyorum.

"Hayır, değildi ama bunu dünyaya değışmezdim."

"Gerçekten mi?" Elma ağaçlarıyla dolu büyük bir meyve bahçesinin hemen önünde durdu ve dönüp bana baktı.

"Gerçekten mi?" Başımı salladım.

Fildişi teninin yanaklarının üzerinde kızardığını ve benimle göz temasını kesmek için başını aşağı eğdiğini izliyorum ve anında ruhunun pencerelerine bakmayı özlüyorum.

Şaşkın ve sersemlemiş bir halde duruyorum. Neden böyle hissettiğime dair hiçbir fikrim yok, her şey yeni ve yabancı. Sharon'ı sevdim... *sevdim*. Ama beni hiç böyle tüketmemişti? Günün ilk ve son düşüncesi o değildi. Bunun küçük bir aşktan öte bir şey olmadığına eminim, yani buna aşk denebilir mi ondan bile emin değilim çünkü onu çok az tanıyorum.

"Orada öylece duracak mısınız?" sesi üzerimden süzülerek beni düşüncelerimden koparıyor. Parmak uçlarına uzanıyor, gök mavisi çiçeklerle bezeli krem rengi yazlık elbisesi kalçasını biraz daha yukarı kaldırıyor ve birden tek yapmak istediğim parmaklarımı krem rengi fildişi tenine sokmak, onu parmak uçlarımda altında hissetmek oluyor. Hafif bir hışırtı duyuyorum ve dalından parlak, kırmızı bir elma koparıyor, elmanın kırmızı kabuğunu elbisesinin pamuğuna sürterken ayakları tekrar yere basıyor ve anında kıskanıyorum.

Lanet bir elmanın.

Yumuşak ama kısık bir inilti çıkararak elimle yüzümü ovuyorum.

Elmayı pembe dudaklarına bastırıyor, yüzüne geniş bir gülümseme yayılıyor.

"Sen bir belasın," diyerek ellerimi bıraktım ve parmaklarımı bükmeden önce elimi yumruk haline getirdim.

"Ne demek istediğin hakkında hiçbir fikrim yok," diyerek yavaşça ağzını açıyor ve elmasından bir ısırık alıyor.

"Sanırım biliyorsun." Gözlerim kapanıyor, dilim alt dudağımda geziniyor, dişlerim dudağıma kavıyor ve yavaşça ağzımın içine çekiyor.

"Dürüst olmak gerekirse," diye mırıldanıyor, göğsü biraz daha hızlı inip kalkıyor, parmakları elbisesinin yakasındaki narin firfir detaylarıyla oynuyor.

Bir elma bahçesinde olduğumuzu, etrafımızın yeşil ağaçlar ve kırmızı elmalardan başka bir şeyle çevrili olmadığını fark etmedim bile.

"Dürüst olmak gerekirse," diye sırtıyorum, ona doğru adım atıyorum, uzanıp kendi elmamı alıyorum.

"Çok lezzetliler," diye nefes alıyor, bir zamanlar firfırlarla oynayan parmakları şimdi karnında, parmakları ince firfırları buruşturuyor

malzeme.

"Eminim öyledir," diye başımı sallıyorum, kendi elmamı gömleğimin kumaşına sürttükten sonra kendi ısırığımı alıyorum. Gözleri kocaman, ağzı açık beni izliyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum, yarı yarıya geri adım atmasını bekliyorum ama atmıyor. Altındaki çimenlere basmaya devam ediyor.

"Ne düşünüyorsun?" diye zar zor fısıldayarak soruyor.

"Lezzetli." Başımı sallıyorum, bir ısırık daha alıyorum ve onun nefesini duyuyorum.

Ayak parmağımızın ucunda duruyoruz, gözlerimi onunkilere diktiğimde gözlerim kararıyor. Gözlerimin benimkiler arasında gidip gelişini izliyorum. Yavaşça öne doğru uzanıyorum, kolumu sırtına doluyorum ve onu kendime biraz daha yaklaştırıyorum, sonra parmaklarım yanağının yumuşak tenine değene kadar elimin vücudunun yan tarafına doğru kaymasına izin veriyorum, içimde heyecan verici bir sarsıntı oluyor, midem düğümleniyor. Gözleri dudaklarıma düşüyor, sessizce onu öpmem için yalvarıyor, sonra tekrar benimkilere kayıyor ve ben kendimi çok etkilenmiş hissediyorum, midem beklentiyle dolarken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Parmaklarımın açılıp yanağını tutmak için hareket etmesine izin veriyorum, başparmağım dolgun, kırmızı, pembe dudaklarının üzerinde geziniyor, kendi nefesim boğazımın arkasında takılıyor, dudaklarım onunkine yaklaşıyor, gözlerim kapanmadan önce ağzına düşüyor. Dudaklarımız tam buluşmak üzereyken telefonum çalıyor ve Amora'nın sıçramasına neden oluyor, elması gevşemiş parmak uçlarından düşüyor ve yere çarparak hafif bir gümbürtü çıkarıyor.

Xavier'in adını görmek için cebimdeki telefonu elime alarak geri dönüyorum. Gözlerimi deviriyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum.

"Evet."

"Onu eve getirin."

"Tamam," diye kestim sözünü, telefonu arka cebime soktum.

Kocaman gözleri benimkilere yapışmıştı.

"Eve geri dönmemiz gerekiyor," diye kelimeleri yuvarlamayı başardım.

Sadece başını sallıyor, başını eğip yanımdan geçerken bakışlarını benden ayırıyor ve ben geriye düşüyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, kendi elmamı yere bırakıp onu beş adım geriden takip ederek eve giriyorum.

İlerlemeye devam ediyorum, Amora bana dönüp bakmıyor. Berbat ettim. Ben mi batırdım? Her şeyi yanlış mı okudum? Köşeyi dönüp merdivenleri tırmanışını izliyorum ve onu takip etmek için çaresizim ama içimde yanan bir öfke var. Duruyorum, izlerimde duruyorum ve onun

gözden kayboluşunu izliyorum.

Gözümün önüne geliyor ve anında onu özleyorum. Dönüp Xavier'in kapalı ofis kapısına bakıyorum, kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum ama sonra vazgeçiyorum. Kolu kuvvetle aşağı itiyorum ve kapının açılmasına izin veriyorum, kapının duvara çarpma sesi beni hiç ürkütmüyor. Xavier masasında oturuyor, gözleri benimkilere kaymadan önce kapıyı takip ediyor.

"Bu zevki neye borçluyum?"

Öfke damarlarımda yanıyor.

"Yirmi bir." Dişlerimi sıkarak söylüyorum ve dudağının bir köşesinin hafifçe kalkmasını izliyorum. "Bana yirmi bir yaşında olduğunu söylemiştin."

"Öyle mi?" diyerek kırmızı şarap bardağına uzanıyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bir yudum almadan önce bardağı dudaklarına götürüyor. Takdirle mırıldanıyor, dudaklarını yalıyor ve kadehini yavaşça bir bardak altlığına koyuyor.

"Sen yaptın."

"Sorun nedir Titty?" Kaşlarını kaldırdı, "Hâlâ zamanının karşılığını alıyorsun, buna neden kızdığını anlamıyorum."

"Çünkü yalan söyledin. Ahlaki bir pusulan var mı? Çünkü olduğunu sanmıyorum." Dudaklarımı birbirine sürtüyorum ve bir adım daha atıyorum. "Yaşı ne olursa olsun gelirdim, çünkü sen istedin ve baba olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum, arkadaşşıma kız arkadaşşı Connie konusunda ne kadar yardımcı olduğundan bahsetmiyorum bile."

"Yani kendini bana borçlu mu hissettin?" parmaklarını birleştirip bir bacağına diğerinin üzerine atıyor

"Borçlu mu? Hayır."

"Pek çok insana yardım ettim Titus, bu benim işim. Ama yanlış hatırlamıyorsam sen yardım etmek istedin çünkü evet, bir kızın var ve benimle aynı konumda olan birini kullanmamın mantıklı olacağını düşündüm. Genç kız, savunmasız..."

"Arizona savunmasız değil."

"Arizona'dan bahsetmiyordum," buz gibi bakışları beni kesip geçiyor ve yutkunuyorum. "Her şey tamam, uçağın yarın kalkacak."

"Üç gün demiştin."

"Yarın gidiyorsun."

"Amora nereye gidiyor?" Yutkunuyorum, boğazıma düğümlenen yumru sıcak kömür gibi yanıyor.

"Amora artık seni ilgilendirmiyor."

"Amora benim önceliğim."

"Artık değil."

"Xavier," sesim çatlıyor, "onlara teslim olma, lütfen."

"Onlara teslim olduğumu kim söyledi?"

"Kalmama izin verin, ne gerekiyorsa yaparım... beni eve göndermeyin." "Eve gidiyorsun Titty."

"Bana karşı olan duygularını bir kenara it ve kızını düşün..."

"Amora'yı düşünüyorum!" diye tersleyerek sözümü kesti, masasından kalktı ve ellerini masaya vurdu.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," başımı iki yana sallayarak idare ettim, "ama bu senin suçun. Ne yaptığını bildiğine inanıyorum ama *sana* güvenmiyorum. Bundan sonra Amora da güvenmeyecek."

"Hiçbir fikrin yok," gözleri öfkeyle parlıyor, nefesi ağırlaşıyor ve düzensizleşiyor.

"Otur ihtiyar, kalp krizi geçireceksin."

Ona yaklaşıyorum ve elini bana doğru kaldırarak beni durduruyor.

"Bu doğru değil Xavier... sana her ne yaptırdılarsa..." yavaşça oturuyor, gözleri benimkileri buluyor ve içinde savaştığı acıyı, her geçen gün yavaş yavaş kaybettiği savaşı görebiliyorum.

"Seni Amora'yı koruman için tuttum, bunu başardın. Hizmetlerine artık ihtiyacımız yok Titus." Bana yavaşça başını sallıyor ve onunla tartışmaya çalışmanın bile bir anlamı olmadığını biliyorum.

Planımla ilerlemek zorundayım. Planladığı şeyi yapmasına izin vermeyeceğim. İçimden bir ses bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyor ve içimdeki ses asla yanılmaz.

"Nasıl isterseniz," diye yenik bir iç geçirdim ve arkamı dönüp kapıya doğru yürümeye başladım.

"Oh, ve Titty," diye sırtıyorum yüzümü ona dönmeden önce. "Evet," kaşlarım kalkıyor, ellerim ceplerimde. "Bana bir daha sakın ihtiyar deme."

Elimi cebimden çıkarıp iki parmağımı kaş çizgime bastırıyorum ve onu selamlıyorum. "Sen nasıl istersen," diyorum yüzümü buruşturarak, dudaklarım ince bir çizgi haline geliyor ve arkamı dönüp odadan çıkıp odama doğru yürüyorum.

Nate ile konuşmam gerek.

Ve sonra Amora ile konuşmam gerek.

ŞEFTEN BİRİ

AMORA

VOLTA ATIYORUM.

Yukarı ve
aşağı.

Aşağı ve
yukarı.

Sadece birkaç dakika önce olanları tekrar tekrar yaşadım.

Gözlerinin beni yiyip bitirmesi. Vücudumda bir aşağı bir yukarı
dolaşması. Biraz kızdırdım mı? Evet.

Onu istedim mi? Ayrıca evet.

Dudaklarının dudaklarımda olmasına çok ama *çok* yakındık. Beni
tamamen tüketmesine.

Ama bir kez daha, babam her şeyi mahvediyor.

Bir anda. Her şeyi mahvediyor. Her şeyi.
mahvediyor. Her seferinde. Bekaretimi hiç
kaybetmedim.

O lanet adam yüzünden hiç öpüşmedim.

Volta atmaya devam ediyorum. Ellerim saçlarımda, köklerimi
çekiştiriyorum. Elinin yanağını kavrayışını, tenimin onun dokunuşuyla
alevlenişini düşündüğümde kalbim çırpınıyor ve ara sıra göğsümde atıyor.
Bunu hissedebiliyor muydu? Bana dokunduğu anda içimde patlayan
kıvılcımı o da hissetmiş miydi?

Yoksa yatak direğindeki başka bir
çentik miydim? Ben hala.

Dönüp pencereye bakıyorum ve daha birkaç dakika önce içinde
bulduğum meyve bahçesini görüyorum.

"Yatak direğinde çentik" gibi bir adama benzemiyor, ama o zaman kimi
kandırıyordum? Onu Adam'dan tanımıyordum.

O benim korumamdı.

Babam onu eve gönderdiğine göre artık ne önemi vardı ki? Aramızdaki her neyse artık yok.

Babam bundan emin oldu. Kötü adam.

Çok zalimce.

Kalbim güm güm atıyor, midem çalkalanıyor. O gidiyor.

Onu bir daha asla göremeyeceğim.

Bana bir şeyler, herhangi bir şey hissettiren tek adam gidiyor.

Peki ben ne yaptım?

Koştum.

Çünkü ben bir korkağım.

Yatak odamın kapısından bir tıkırtı duyuyorum ve o olması için dua ederek başımı hızla çeviriyorum, ama sadece annemin orada durduğunu görüyorum.

"Amora, iyi misin?" Bana doğru süzülürken soruyor, başı dik, sırtı dik... mükemmel bir duruş. Sanırım onun gibi bir kraliyet mensubu olduğu için nasıl davranması gerektiği ona öğretilmişti.

O mükemmeldi.

"İyiyim," diye başımı salladım ve ona gülümsedim.

"Baban Titus'u uğurlamak için bu akşam erken bir yemek istiyor."

"Ama iki gün daha gitmeyecek..." Kekeliyorum.

gülümsemem kayboluyor ve gözlerim açılıyor.

"Yarın eve gönderiliyor," diyor annemin sesi kısık ve gözlerimin içine bile bakamıyor.

"Yarın mı?" Fısıldıyorum, karnım dönüyor, parmaklarım bir kez daha elbisemin kumaşını kavırıyor.

"Bilmiyor m u y d u n ?" Annem bana doğru adım atıyor, başını yana eğiyor.

Beni kendine doğru çekip bir anne şefkatiyle kucaklarken başımı iki yana sallıyorum.

"Ah, Amora..." diye fısıldıyor, kolları bana daha sıkı sarılıyor.

"I..." Kekeliyorum, aniden oluşan büyük yumruyu yutuyorum.

"Biliyorum tatlım... Biliyorum," d i y e beni rahatlatıyor ve ne söylemek istediğimi anladığını biliyorum.

"Gel, gidip bir fincan çay yapalım." Beni bırakıyor, kapıya doğru adım atarken Titus'un bana yaşımı sorduğunu hatırlıyorum.

"Anne..." gözlerim başının arkasına takılıyor ve döndüğünde o güzel gülümsemesini gururla sergiliyor, mavi gözleri parlıyor.

"Evet sevgilim?"

"Babam neden Titus'a yirmi bir yaşında olduğumu söyledi?" Gülümsemesi düşüyor, neredeyse anında kayboluyor.

"Ne?" diye fısıldıyor.

"Titus'a yirmi bir yaşında olduğumu söylemiş... neden biliyor musun?"

"O piç kurusu," diye homurdanıyor, "dürüst olmak gerekirse, babanı gerçekten seviyorum, ama aynı zamanda parmaklarımı boynuna dolamak ve onu ölene kadar çalmak istiyorum."

Bir kahkaha attım.

"Sen de ben de. O neden böyle?" Yatağımın kenarına çöküp derin bir iç çekerek soruyorum.

"Baban..."

"Sık kafalı mı?" İçimden bir kahkaha fokurdamadan hemen önce başarmak üzereydim.

"Evet, o..." annem bana doğru geri dönüyor ve yanıma oturuyor.

"Baban karmaşık biri. Çok fazla travma yaşadı ve ister inanın ister inanmayın, pek güvenen biri değil."

"Gerçekten mi?" Dilimden alaycılık damlıyor ve sırtıyorum.

"Baban iyi niyetli, Amora. Öyle görünmediğini biliyorum ama öyle. Yaptığı her şey..."

"Benim için, ailem için... falan filan," diye çocukça bir ses tonu çıkarıp gözlerimi deviriyorum.

"Amora."

"Sadece onun için bahaneler üretmenden bıktım."

Annemin yüzündeki ifadeden onu üzdüğümü anladım. "Özür dilerim... Ben sadece..."

"Biliyorum," diye burnunu çekiyor, ayağa kalkıyor ve pamuklu tişörtünün tüylerini topluyormuş gibi yapıyor.

"Anne..." sesim kesiliyor ve o bana sadece gülümsüyor.

"Aşağıda görüşürüz," diye dönüyor ve arkasından kapatmadan kapıdan çıkarken onu izliyorum.

Yatağıma uzanırken yanaklarımı şişirerek iç çekiyorum.

"Kahretsin," diye iç geçiriyorum, kafamda ona kadar sayarken gözlerim tavana sabitlenmiş, kalbim hızla çarpıyor, zihnim dönüyor.

"İyi misin Twilight?" sesi içime işliyor, kalın aksanı, huysuzluğu... Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissediyorum, midem düğümleniyor ve bir ihtiyaçla yanıyor.

"Peki," oturmayı reddediyorum, ona bakmayı reddediyorum.

Utaniyorum ve sinir bozucu bir şekilde kıpkırmızı yanaklarım beni ele veriyor.

"İyi olduğunu söylemek aslında iyi olmadığını söylemektir..." Ben huff.

"Sadece gelip seni kontrol etmek istedim," sesinin bana yaklaştığını duyuyorum, kalbim biraz daha hızlı atıyor, cildim tüylerim diken diken oluyor ve bu yeni hislere bayılıyorum.

"Sana iyi olduğumu söyledim."

"İyi değilsin." Gözlerimi deviriyorum.

"Neden umursuyorsun ki?" Dirseklerimin üzerine kalkıyorum, kaşlarım çatılıyor. Ona bakmak istemiyorum, beynimin ona bakmama izin vermemesini istiyorum, ama gözlerim onu bütünüyle yutarak bana ihanet ediyor. Ne kadar yakışıklı olduğunu asla unutamayacağım. Kalbime şarkı söylüyor. Tenimi daha önce hiç olmadığı şekilde karıncalandırması. "Yarın gidiyorsun," gözlerimi ondan ayırıyorum ve kulaklarımdaki gürültüye aldırmadan tekrar yatağa uzanıyorum.

"Bunun benim seçimim olduğunu mu düşünüyorsun Amora?" ve dilinden dökülen ismimin sesi vücudumun daha önce hiç olmadığı şekilde tepki vermesine neden oluyor. Bir anda içimi bir sıcaklık kaplıyor.

"İstediğimin bu olduğunu mu sanıyorsun? Seni terk etmek mi? Daha seni tanımaya fırsat bulamadan seni terk etmek mi? Seni öpmek için bir şans... sana dokunmak için... daha bir şansım bile olmadan...."

Duraklıyor ve gözlerimin dolmaya başladığını hissediyorum, gözyaşlarım tehdit ediyor ve kırmaya korkuyorum çünkü kırptığımda gözyaşlarım kaçacak ve karşılıklı bir arkadaşlıktan daha fazlasını hissettiğim için beni suçlu kılacak.

"Amora, gitmek istemiyorum... Sana yemin ederim. Ama başka seçeneğim yok, baban bundan emin oldu." Sesi çatlıyor ve kalbimin göğsümden düştüğünü hissediyorum.

"O zaman yapma." Ayağa kalktım, kırmızı çerçeveli gözlerim ona doğru kaydı ve sert ifadesinin endişeye dönüştüğünü gördüm.

"Bebeğim," diye fısıldıyor yanımda volta atarken, başparmağı yanağımdan süzülen bir damla gözyaşını siliyor, hiçliğe düşüp erimeye fırsat bulamadan yakalıyor.

"Lütfen beni bırakma," diye fısıldıyorum çünkü bu sözleri yüksek sesle söylemek beni kırar.

"Küçük kırmızı..."

"Lütfen Titus..." sesim çatlıyor ve ayağa kalkıyorum, parmaklarım gömleğine dolanıyor, sanki beni kurtarabilecek tek şey oymuş gibi ona yapışıyorum, tıpkı acilen ihtiyacım olan oksijen gibi. Ona soluduğum hava gibi ihtiyacım vardı.

Titus gözlerini kapatıyor, alını benimkine bastırıyor ve onları ne kadar durdurmaya çalışsam da gözyaşları dökülüyor.

"Lütfen ağlama Twilight," diye fısıldıyor, sesindeki kalınlık bana bunu en az benim kadar zor bulduğunu gösteriyor.

"O zaman beni bırakma."

Gözlerini açıyor, gözlerimin içine bakıyor ve ben fark etmemiştim bile, ama eli yüzümü kavıyor, parmaklarım bilinçsizce bileğine dolanıyor, onu orada tutuyor çünkü dokunuşu bana gerçek gelen tek şey, bu güzel adamın bana hissettirdiği bu duyguları hatırlatan tek şey ve ellerinin bir daha tenimde olmayacağı düşüncesi beni tamamen yıkılmış hissettiriyor, Onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu asla bilememek, beni beyaz atıyla gelip onu babasının ellerinde yanan krallıktan kurtaracak bir şövalyeye ihtiyaç duyan genç bir kızıdan başka bir şey olarak görmesi.

Ama acı gerçek şu ki, bunun nasıl bir his olduğunu asla bilemeyecektim. Çünkü beni kurtaracak kişi Titus olmayacaktı.

"Akşam yemeğine gitmeliyiz," diye fısıldıyor, elini yüzümden kaldırıyor ve dokunuşunu kaybettiğim için nefesim kesiliyor.

Başımı salladım, iki kelimeyi bir araya getiremedim. Korumaya aşık olmakla ne kadar aptallık etmişim.

Bunun benim için işe yarayacağını düşünmekle ne kadar aptallık etmişim.

Babamın her an bunu sabote etmeyeceğini düşünmekle ne kadar aptallık etmişim...

Ne kadar aptalca.

Titus'un yanında yürüyorum, parmaklarımız umutsuzca arzuladığım akımı alabilmem için yeterince sürtünüyor, içime doğru yayılan karıncalanma ve uyarılma uyluklarımın arasında sıcaklığın çiçek açmasına neden oluyor. Karşılıklı konuşmuyoruz ve yemek odasına yaklaştığımız her adımda kalbim göğsümde daha fazla çarpıyor.

Bu son kez yemek masasında onun yanında oturacağım ve buna zor dayanıyorum, hiç tanımadığım bir adama nasıl bu kadar aptalca aşık olabildim.

İlk görüşte aşka hiç inanmazdım, ama işte buradayım, bunun gerçekleştiğinin canlı kanıtıyım.

Sadece yanlış zamandaydık.

Biz birlikte olmak için yaratılmamışız.

Evrenlerimiz aynı hizaya gelmedi, takımyıldızlarımız uyuşmadı. Olmamız gerekmiyordu.

Babamın ofisinin önünde neden durakladığımı bilmiyorum ama duruyorum ve onun sesini duyuyorum.

İleriye doğru adım attığımda kapı hafif aralık, içeriye bakıyorum ve babamın ofisinde bir aşağı bir yukarı volta attığını, bir yumruğunu sıktığını, diğerinin ise telefonunu kavradığını görüyorum.

"Anlaştık Wolfe, yarın gelip onu alabilirsin." Az önce tanık olduğum şey karşısında kanım donarak geri çekildim.

"Baba..." Ezeki'el'in sesini duyuyorum ve Titus'a bakmak için döndüğümde yumruklarını sıkmış, çenesini sıkmış ve gerilmiş halde buluyorum kendimi.

İnanamıyormuş gibi başımı iki yana sallıyorum ve işte o zaman öfke görüşümü bulanıklaştırıyor, kulaklarımda yüksek perdeden bir çınlama yankılanıyor ve yönümü şaşırmış hissediyorum ama bunun öfkeden kaynaklandığını biliyorum. Bu şekilde ortaya çıkıyor ve o kırmızı sis bir kez vurduğunda, diğer her şey kayboluyor. Ne de olsa ben bir Archibald'ım.

"Amora," Titus'un sesini duyuyorum ama sanki binlerce mil uzakta, sadece uzak bir yankı gibi geliyor. Kendimi durdurmak istesem bile durduramıyorum.

Gözlerim kocaman ve kan çanağı. Sıcak, ağır nefesler içime doluyor ve burun deliklerimi genişletiyor. Öfkeliyim.

"Beni onlara mı veriyorsun?" Çılgılık atarak babamın ofisinin kapısını bir yıkım topu gibi kırıyorum, Titus da peşimde.

"Amora," babamın gözleri benimkilerden Xander'inkilere kaydı.

"*Biliyor muydun?*" sesim yüksek perdeden çıkıyor ve Xander'a doğru yöneliyor. Gözlerim açılıyor. "*Bana yardım etmen gerekiyordu.*" Sesim bir yakarışa dönüşüyor, Xander'ın gözleri yere düşerken kalbim milyonlarca parçaya ayrılıyor.

"Özür dilerim," Xander dudaklarını birbirine sürtüyor ve gözleri tekrar babama dönmeden önce bana pişmanlığını bir anlığına gösteriyor. Ezeki'el köşede duruyor ve ne kadar acı çektiğini görebiliyorum, belli ki bu döngünün dışında tutulmuş.

Ezekiel'den yardım istemeliydim. Xander'a hiç gitmemeliydim. Ne düşünüyordum ki? Acı içimi ezip geçerken, göğsüm aniden boş hissederken ve yanan ciğerlerimi doldurmaya çalışırken nefeslerim keskinleşirken inanamayarak başımı sallıyorum.

"Xavi," Annem odaya girerken gözleri açılıyor ve dudaklarımdan dökülen kelimeleri duyuyor ve sonunda farkına vardığımda, kırmızı sis yavaşça dağıldığında içimdeki havanın dışarı çıktığını hissediyorum. Göğsüm her hızlı ve ağır nefes alışımında yükselip alçalıyor. Titus'un elinin belime dolandığını, beni kendine doğru çekerken karnıma doğru yayıldığını hissediyorum ve bana kumlu kıyı şeridine usulca çarpan ve vuran dalgalar gibi sakin bir his veriyor.

"Plan bu değildi," diye bağılıyor annem ve sesindeki panik belli oluyor, babam masasından kalkıyor ama annem öne doğru atılıyor ve babamın yanağına sert bir tokat atıyor.

"Red," diye homurdanıyor, eli açıkça hissettiği acıyı ovuşturuyor.

"Hayır, beni Reddetme," diye hışımla bana doğru dönüyor, "bu bizim yaptığımız şey değildi

Anlaştık." Gözleri onunkiler arasında gidip geliyor ve bekledikçe gözleri akmayan yaşlarla doluyor.

"Ben doğru olanı yapıyorum..."

"Babamın bana yaptığını yapıyorsun, çocuklarımıza asla ve *asla* yapmayacağına söz verdiğin bir şeyi... ve şu yaptığına bak," yüzü allak bullak oluyor ve ses tonundaki hırıltıyı kaçırmıyorum, ses tonu acımasız.

"Anlaşma yapıldı, Royal." Babam bana ya da anneme bakamıyor bile, gözleri masasında.

"Sen lanet olası bir korkaksın Xavier," demeyi başarıyor ama sonra dönüp hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak ofisten çıkıyor ve kapıyı öyle sert çarpıyor ki çerçevesi sallanıyor.

"Benden bu kadar." İhaneti karşısında başımı iki yana sallıyorum. "Senden nefret ediyorum Xavier," diye idare ediyorum, ona baba bile diyemiyorum. Midem bulanıyor. Boğazımdaki yanan yumruyu görmezden gelirken sesim kalınlaşıyor, sessiz gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı düşmekle tehdit ediyor. "En çılgın kâbuslarımda bile *senin, senin*, babamın böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim. Tıpkı büyükbabam gibisin. Hatan yüzünden beni ele *veriyorsun*." Tüm vücudum titremeye başlıyor, gözyaşlarımın akmasını engellemek için dişlerimi alt dudağıma geçirirken çenem sallanıyor. "Sen benim için öldün," diye boğuluyorum kontrol edilemeyen hıçkırıklar beni terk etmeden önce, dönüp ofisten çıkıyorum ve durmuyorum, dışarıda yağmurda olana kadar ilerlemeye devam ediyorum, yağmurun tenime inmesine izin veriyorum ve umurumda değil. Birkaç hafta önce aynı bu şekilde kaçtığımı düşününce *deja vu* içime çöküyor. Acı, yağmur... Sadece ihaneti bu kadar *derinlemesine* yaşamamıştım. Kalbim

yarılma, mide sıkışması ve sıkı bir acı. Mide bulantısı içimde yüzüyor ve her şeyi döndürüyor.

"Amora," Titus'un sesini duyuyorum ve yağmur yağmaya devam ederken olduğum yerde duruyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülen yağmur damlalarına karışıyor ve onları avuçlarımla uzaklaştırmıyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyorum hıçkırıklar arasında, "hayır..." İlerlemeye devam ediyorum, koşmaya başlamadan önce ayaklarım altımda daha hızlı hareket ediyor, ayaklarım yere vuruyor.

Titus'un parmaklarının kolumun üst kısmına dolandığını hissettiğimde uzun süre koşmadım, beni oyaladı ama bir şey söyleyemeden beni kendine doğru çekti, böylece ona baktım. Cam gibi gözlerim onunkilere takılıyor, benimkiler arasında gidip geliyorlar ve yemin ederim havanın değiştiğini hissediyorum. Her iki eli de yüzümü kavıyor, su burnundan damlayıp aramıza düşerken başparmakları yanaklarıma sürtünüyor.

"Titus..." Mırıldanıyorum, alçak bir gök gürültüsü bulutları sarsıyor, şimşekler gökyüzünü çatlatıyor.

"Ben buradayım, hiçbir yere gitmiyorum." Başını eğip kirpiklerinin arasından yukarı bakıyor.

Kelimeleri bir araya getirmeye çalışıyorum, bir cümle kurmaya çalışıyorum ama buna fırsat bulamadan Titus yüzümü kaldırıp ona bakıyor, ellerini yanaklarımdan indiriyor ama işaret parmağı ve başparmağı çenemi kavıyor. Gök gürültüsü tekrar kükrüyor, tüm gökyüzü aydınlanıyor ve akşamın erken saatlerinde içeri çekilen gökyüzüne karşı gözlerinin ne kadar mavi olduğunu görüyorum.

"Twilight..." sesi alçak ve içimde bir korun yanmasına neden oluyor, başı hafifçe eğiliyor ve işte beklediğim an bu.

Mükemmel öpücük.

Ama bu mükemmel bir zaman

değil. Hayal ettiğim gibi değildi.

Ama yine de her şey gibi hissettirdi. Kusursuz bir an.

Gözlerim irkilerek kapanıyor, dudaklarım aralanıyor ve saniyeler içinde Titus'un dudakları dudaklarımda üzerinde, üzerlerinde geziniyor ve usulca okşuyor. Dil yok, sadece yumuşak, anlamlı öpücükler var ve eridiğimi hissediyorum, Titus'un kolu beni tutarken belime sarılıyor. Titreyen ellerim ıslak gömleğinin üzerinde kayarak ona yapışıyor ve dili benimkinin üzerinde kayarken yumuşak bir inilti ağzına kayıyor ve kalbimin o kadar hızlı attığını hissediyorum ki sanki göğsümde yanacakmış gibi geliyor. Etrafımdaki diğer her şey bulanıklaşıyor, bir zamanlar belirgin olan gök gürültüsü şimdi sadece hafif bir gümbürtü ve şimşek çakıyor

Donuk gökyüzünü neredeyse mora çeviren o ışık sanki yok oluyor ve ben sadece bu ana odaklanabiliyorum.

Tüm incinmişlik, *kızgınlık*, *nefret* ve *ihanet* içimde derinlerde kaynıyor çünkü sadece ben ve o varız.

Ve bu anı asla unutmak istemiyorum.

Titus uzaklaşıyor, dudakları tembel bir sırtışa bürünürken gözleri dudaklarımda ve tam ben de onun gülümsemesine karşılık vermek üzereyken dudakları yumuşak kelebek öpücükleriyle tekrar benimkilere konuyor.

"Bu mükemmel bir vedaydı," diye fısıldıyorum öpücükleri arasında.

"Bu bir veda değil Twilight," diye mırıldanıyor, yüzümü bir kez daha kavrayarak beni yerimde tutuyor. "Söz veriyorum, bu bir veda değil."

"Söz veriyor musun?" sesim titriyor, gök gürültüsü ılık akşamı dolduruyor, yapışkan bir sıcaklık beni kaplıyor.

"Sana söz veriyorum."

ŞAFTÖR on iki

TITUS

PARMAKLARIM ONUN PARMAKLARINA DOLANIYOR, KARINCALANMALAR

Parmaklarım ellerime, kollarıma, göğsüme ve son olarak... kalbime. Kalbim derimin altında hızla çarpıyor, göğüs kafesime çarparken göğsümde çok sert atıyor.

Sessizce yürüyoruz ama vücudumun her zerresi ahenkli bir melodiyle şarkı söylüyor. Köşeyi döndüğümüzde alacakaranlık çöküyor ve bu benim günün en sevdiğim zamanı. Alacakaranlık.

Parmaklarımız sıkı bağlarından yavaş yavaş gevşiyor, ta ki birbirimizden çok uzaklaşana ve dokunuşunu anında özleyene kadar. Bir bağımızın başka bir vuruşu arzulaması gibi. Onu arzuluyorum.

Sürekli. Cildim

kaşınıyor.

Kanım yanıyor.

Ağzım kurudu.

Ayrı kaldığımız anda ona ihtiyaç duyuyorum. Arzu çok fazla ve onunla tekrar birlikte olana kadar saniyeleri sayıyorum, ihtiyacımı gideriyorum.

Evin arka tarafına ve sessiz mutfağa doğru yürürken cebimde telefonumun çaldığını hissediyorum. Üst kata çıkıp herkesin gözünden saklanana kadar görmezden geliyorum.

Elimi yavaşça dudaklarıma götürüyorum ve elinin arkasına yumuşak bir öpücük konduruyorum, yanakları kızarıyor ve onun kızarmasını ne kadar çok sevdiğimi fark etmeye başladım. Çilleri burnunun köprüsünde, yanaklarında ve bazıları şakaklarına kadar dağılmış durumda ve tek yapmak istediğim dudaklarım güzel cildindeki her izi belirleyene kadar her birini öpmek.

"Titus korkuyorum," diye itiraf ediyor ve sesindeki acıyı duyabiliyorum ve lanet olsun, bu durumda olduğu için bile kalbim kırılıyor.

"Bebeğim," sesim yumuşak, elini dudaklarımdan çekip yüzünü kavriyorum, onu öyle bir tutuyorum ki güzel ama eşsiz gözlerinin gözlerime bakmasından başka seçeneği kalmıyor. Dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyorlar ve artık ağlamasını istemiyorum, babasının ona zaten neden olduğundan daha fazla acı vermesini istemiyorum.

"Nate'in beni geri aramasını bekliyorum ve size söz veriyorum..." Sözcüklerimde tökezliyorum, gözlerim onunkiler arasında gidip gelirken kalbim göğsümde çarpıyor. "Seni burada bırakmayacağım."

Yaklaşıyorum, dudaklarım onunkilerin üzerine eğiliyor, tam dudaklarım onunkileri kaplarken keskin bir nefes alışını duyuyorum.

"Söz veriyorum Twilight," diye fısıldıyorum ayrılırken, "güven bana..."

Gözleri titreyerek kapanıyor, o sırada yanaklarından tek bir damla yaş süzülüyor ve başparmağım orada, onu siliyor ve başını sallıyor, ellerim hala yüzünü tutuyor.

"Odana git, küçük bir kıyafet çantası hazırla, ben de kapının önüne bir bavul bırakayım..."

Bana göz kırpmıyor, kaşları çatılıyor. "Bavul mu?" diye tekrarlıyor, sesi sakın.

"Evet bebeğim, seni dışarı çıkarmalıyım ve herhangi bir paniğe neden olmamalıyım. Sadece bu gecem var, daha fazla bırakma riskini göze alamam."

Sessiz kalarak başını sallıyor.

"İhtiyacın olanı topla ve çantayı bir kenara bırak, sonra baban bavulum ve çantalarımla gittiğimi düşünecek..."

"İşe yaramayacak," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Güven bana Amora..."

Sesi titreyerek "Tamam," demeyi başarıyor.

Dudaklarımı alnında gezdiriyorum, usulca bastırıyorum, kokusunu içime çekerken kendi gözlerim kapanıyor.

Yatak odasının kapısını açarak elimden kurtuluyor ve onu şimdiden terk etmek zorunda kaldığım için nefret ediyorum. Arkasından adım atıyorum, ayağım kapının eşiğinin hemen üzerinde.

"Gece yarısı döneceğim; hazır ol, tamam mı?" Talepkâr görünmek istemiyorum ama ne kadar erken çıkarsak o kadar iyi. "Baban kameralara baktığında, ki ikimiz de biliyoruz ki bakacak, beni sadece bavulumu sürükleyerek kiralık arabama götürürken göreceksin. Bildiği tek şey

Havaalanı yolunda. Gitmemi istiyor, beni sorgulamayacak ve senin için geldiğinde..."

"Gitmiş olacağım," diye fısıldıyor.

"Gitmiş olacaksın," diye başımı sallıyorum, eline uzanıp sıkıca tutuyorum, başparmağım parmak eklemlerine değiyor.

"Tamam," diye fısıldıyor yumuşak bir sesle, eli elimi tamamen bırakmadan parmakları avuçlarımdan çekiliyor ve hissettiğim boşluktan nefret ediyorum.

"Yakında görüşürüz, Amora."

"İyi geceler Titus," diyerek başını hafifçe sallıyor, benden uzaklaşıyor ve dönüp gitmek için içimdeki tüm gücü harcıyorum. Umarım benimle gelecek kadar bana güveniyordur. Onu burada bırakamam. Bırakmayacağım.

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

AMORA

KALBİM KÜT KÜT ATARKEN YATAK ODAMDA BİR AŞAĞI BİR YUKARI DOLAŞIYORUM. göğsümde, bulantı her saniye içimi parçalıyor, kulaklarımda pompalanan kan aniden hastalıklı bir baş ağrısı yapıyordu.

Titus'a güvendiğim için aptal mıydım? Burada kalıp babam ne yapmayı planlıyorsa ona katlanmalı mıyım? Mükemmel bir evlat gibi kalıp onun dediklerini mi yapmalıyım?

Hayır, hayır yapamam.

Yerimde durmak zorundayım. Şövalye Kardeşler'le gidemem, gitmeyeceğim.

Babamın, babalarını öldürdükleri için onlara borcunu ödemenin başka bir yolunu bulması gerekecek.

Bu bir hataydı.

Hem de dikkatsiz bir şekilde, ama bunun için para ödemiyorum.

Aceleyle gardırobuma bakıyorum, nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok ama her ihtimale karşı mantıklı ve uygun bir şekilde hazırlanmam gerekiyor. Tişörtlerimi, yazlık elbiselerimi, kotlarımı, yoga taytlarımı, yeleklerimi ve pijamalarımı çekiştiriyorum. Resmi kıyafetlerime bakıyorum, yarı tereddütlüyüm ama vazgeçiyorum. Gözlerden uzak bir yere gideceğimizi hissediyorum.

Banyoya girip, ihtiyacım olabilecek tüm banyo malzemelerimi raflardan temizliyorum. Titus'un beni nerede saklamayı planladığına dair hiçbir fikrim yok ama her şeye sahip olduğumdan emin olmak istiyorum.

Sinirlerim tepeme çıkıyor, her şeyi ikinci kez düşünmeme neden oluyor. Belki de yanılıyorum.

Belki de bunu babam için yapmalıyım, yaptığı hatanın intikamını almalıyım. Adil olan bu.

Göze göz.

Ya bunu gerçekten yaparlarsa ve babalarının intikamını almak için benim canımı alırlarsa? Xavier tek kızını öldürdüklerini bilse nasıl davranırdı?

Duvarlarını tam bir zayıflık noktasına kadar yıkmak ve onu kalbinden vurarak benimle birlikte aşağı çekmek mi? Ya barışçıl bir takas için anlaşmamışlarsa? Ya kan istiyorlarsa? Tehdit ettikleri şey buydu. Babamın ellerinde kan var ve onları temizlemesi gerekiyor, ama onları temizlemek için ne yapacağına söz vermesinin bir önemi yok, ilgilenmediler.

Hayatında en çok değer verdiği şeyi istiyorlardı.

Kimsenin sahip olmadığı tek şeye sahipti. En saf

şey.

Ben.

Beni kıracaklardı. Mümkün olan her şekilde ve babamın sırf bu yüzden onları bana vermeye razı olduğu gerçeği midemi bulandırıyor. Midem bulanıyor, ağzım aniden ıslanıyor ve hasta olmamak için safrayı yutmak zorunda kalıyorum. Yavaşça odama doğru yürüyorum, sanki beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissederken neredeyse havada süzülüyorum.

Bazen keşke annem unvanını korusaydı, babam asla tacın altında çalışamazdı, o bir prens olurdu, ben bir prenses ve kraliyet kanından olduğum için güvende ve emniyette olurum.

Ama hayır.

Onun için her şeyden vazgeçti.

Üzücü olan şey, babam ona tahttan çekilmemesi için yalvardığında bile, babasının bunu yapmasıydı. Kendisine yaptığı onca şeyden sonra bile babasını, kralını, kahramanını dinledi.

Babamı çok seviyorum ama aynı zamanda açıklayamadığım bir şekilde ondan nefret ediyorum. Kelimeler ondan ne kadar nefret ettiğimi anlatmaya yetmez.

Onu

seviyorum.

Ona tapın.

Ama ondan tamamen nefret ediyorum.

Düşüncelerimden sıyrılıp kalan eşyalarımı bir spor çantasına tıktırırken boğazımdaki yanmayı, gözlerimdeki acıyı hissediyorum.

Hayatımın küçük bir kısmı paketlenmiş ve bu eşyaları ne kadar süre yanımda taşıyacağımı bilmiyorum.

Evden ne kadar uzak kalacağımı bilmiyorum.

Xander'ın yüzünü düşündüğümde öfkem kabarıyor. Bana yardım edeceğine söz vermişti ama o babamın tarafını tutmuştu. Yine.

Neden şaşırdım ki? Neden öfkemi ona harcıyorum? Ezekiell'in olduğu yerde, Ezekiell ile gitmeliydim. O sessiz ve hesaplı biri ve Xander'ın yaptığını asla yapmazdı. Ama Xander babamın kışına o kadar girmiş ki, neredeyse onu temizliyor. Başımı iki yana sallayarak alay ediyorum.

Çantamın fermuarını çekip ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. Gözlerim telefonuma kayıyor ve iç geçiriyorum. O kadar kötü bir arkadaş oldum ki... Parker ya da Arabella'yla, hatta Hope ve Faith'le bile konuşmadım. Grup sohbetimizde mesajlaşıyorlardı ama ben sadece okuyup görmezden geldim. Kafam yerinde değildi. Resim bile yapmadım.

Boyama.

Kalbim ağrıyor ve aniden parmaklarımda karıncalanma hissediyorum. Bileğimi kendime doğru çevirip saate bakıyorum. Saat daha yeni dokuzu gösteriyordu. Birkaç saatim var, belki resim yapabilirim.

Son bir kez daha.

Kapıya bakıyorum, aklım beni bundan vazgeçirmeye çalıştığında iç çekiyorum.

Babamla, annemle, Xander'la ya da Ezekiell'le karşılaşma riskini göze alamam. Onlara yalan söyleyemem.

Ben berbat bir yalancıyım.

Ve sonra babam, Şövalye Kardeşler'in kolunda olmadığım sürece buradan asla çıkamayacağımdan emin olacaktı. Hayatımın nasıl olacağını düşündükçe ürperiyorum, derim soğuk terler dökerek diken diken oluyor.

Ya Titus başarısız olursa? Ya babam onu çoktan alt ettiyse ve neyin peşinde olduğunu tam olarak biliyorsa? Ya da daha da kötüsü, ya Titus babamla ortaklık kurduysa ve tüm bunlar sadece bir oyunsa.

Titus tarafından ihanete uğrama düşüncesine katlanamazdım. Hayır, yapmaz.

Yapar mıydı?

İçimde bir kez daha öfke kaynıyor, o çok alıştığım öfke, ama Titus'la birlikte bunların hiçbirini hissetmiyorum. Sanki onunla birlikteyken tamamen farklı bir insan oluyorum.

Babamın sivri diline, alaycılığına ve zaman zaman kara kalbine sahibim, ama aynı zamanda annemin şefkatli tarafına, empatisine ve ihtiyacım olduğunda duyarlılığına da sahibim, ama her zaman babamın tarafının anneminkinden daha ağır basacağından endişeleniyorum.

Bir omuzda şeytan.

Diğerinde melek.

Her zaman şeytanın kazanmasına izin verirdim.

Çünkü ben böyle yetiştirildim.

Her zaman aydınlık yerine karanlığa teslim olacağım.

Babam acımasız ve gaddardı. İyi kalpli bir insan olmayı başaramadı. Doğru insanları şiddetle severdi. Ama yanlış kişiler için, ona yanlış bir şekilde baktığınız için bile sizi öldürebilirdi.

Babam çok şey yaşadı ve bunu biliyorum. İçten içe yaşadığı travmanın onu bugünkü haline getirdiğini biliyorum, ancak bu, onun yaptığı hatalar yüzünden kızınızı bir kenara atmanız için bir bahane değil. Beni kızdıran da bu.

Bu *onun* hatası. Yine

de bunun bedelini ben

ödüyorum.

Her şeyi feda edeceğim.

Beni en çok üzen şey bu, bunun beni nasıl etkileyeceğini görmüyor mu?

Tekrar volta atmaya

başladım. Yukarı ve

aşağı.

Tırnaklarımın etrafındaki derimi karıştırıyorum, ara sıra kemiriyorum. Sinir ve tedirginlik beni sarıyor. Beklemekten başka yapabileceğim bir şey yok. Yine de beklemek imkânsız görünüyor.

Çünkü tam olarak neyi beklediğime dair hiçbir fikrim yok ve endişe beni sarıyor.

Ama bekleyeceğim.

Çünkü yapabileceğim tek şey bu.

TITUS

"Nate?" Odama girip kapıyı usulca kapatırken sesim kısık çıkıyor. Odamın bulunduğu evin bu tarafına kimse gelmiyor. Amora bana Xavier'in Royal'i buraya kilitlediğini söylemişti ve bunu hayal etmek zor çünkü onun karısını ne kadar çok sevdiğini kendi berbat yöntemiyle görebiliyorum.

"Hey, iyi misin?" Nate'in sesi neşeli ve bir yer bulduğuna dair içimi güvenle dolduruyor.

"Evet, ben iyiyim sen iyi misin?" Şu anda 'nasılsın'lara ayıracak vaktim olmadığı için pek de umursamadan soruyorum ama ben bundan daha iyi yetiştirildim.

"Ben harikayım."

"Harika," diye cevap veriyorum, yerde volta atıyorum ve aynı yolu yürüdüğüm halıda iz bırakacağımdan endişeleniyorum.

"Seni bir yerde buldum, oraya ne zaman gitmek istersin?" "Bu gece, nerede?"

"Bir yerde..." bir an duraklıyor ve parmaklarının klavyesine vurduğunu duyabiliyorum, "yeni orman."

"Kulağa büyüleyici geliyor..." Alay ettim, tek kaşımı kaldırdım.

"Öyle görünüyor, vahşi atlar, gözlerden uzak, şirin barlar ve yemyeşil tarlalardan başka bir şey yok."

"Tuhaf," diye volta atmayı bırakıyorum, dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Burada ne yazdığını okuyorum sadece. Tuhaf." "Bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştım."

"Ben de, tamam, sana iki haftalık yer ayırttım, bu yeterli mi?" "Hiçbir fikrim yok, ama uzatma seçeneğim var, değil mi?"

"Öyle görünüyor," diye mırıldanıyor Nate telefonda.

"Tamam, mükemmel, yapabilir misin..." telefonum hala benim Kulak.

"Çoktan yaptım bile." Şakacı tonu gözden kaçmadı ve ben de Gülümsemeye yardım et.

"Tabii ki var."

"Dikkatli ol Titus."

"Her zaman." Telefonu kapatıp mesajını açıyorum, adresi görüp haritama kopyalıyorum, bulunduğumuz yerden üç saatten biraz fazla uzaklıkta. Saatile bakıyorum, dokuz olmuş. Toparlanmam ve

Bavulu Amora'ya görünmeden bırakmalıyım. Annesi her zaman yatmadan önce onu kontrol eder, bu yüzden çantayı ona bir an önce ulaştırmalıyım.

Eğilip yatağın altından büyük valizimi çıkarıyorum ve fermuarını açıp içinden spor ayakkabılarımı ve ayakkabılarımı boşaltıyorum. Tekrar fermuarını çekip ayağa kalkıyorum ve kapıma yöneliyorum. Kapıyı açtıktan sonra dar koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum ve dışarı çıkıp Amora'nın odasına doğru yürürken kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Xavier'le karşılaşmaktan endişe etmiyorum. Beni yakalarsa Amora'ya ne yapacağından endişeleniyorum. Ne diyecektim ki? Bunu nasıl açıklayabilirdim ki?

Kahretsin.

Belki de bu çılgınca bir fikirdi.

Belki de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmek için bu kadar acele etmek yerine biraz daha düşünmem gerekiyordu.

Hiçbir şey planlamadım.

Bunu hiç düşünmemiştim. Bavulu karo döşeli koridorda yavaşça ilerletirken, gürültü çıkarabilecek ve çok kötü düşünülmüş planıma dikkat çekebilecek her oluktan kaçınmaya çalışıyorum. Hala Amora'nın resim odasına bakıyorum ve onu huzur bulduğu tek şeyden uzaklaştırdığım için kalbim acıyor. Belki zamanım olursa geri gelip bazı malzemelerini toplayabilirim... belki.

İkinci merdiven setine yaklaşırken avuçlarım terliyor. Bunun daha iyi bir seçenek olacağını düşünerek evin bir tarafından diğer tarafına uzanan uzun koridordan kaçındım ama kütüphanede bir kargaşa duyunca donup kaldım. Ayaklarım yere basıyor ve hareket etmek istesem bile edemiyorum.

"Royal, lütfen."

"Royal beni memnun etme," diye bağırdığını duyuyorum. "Senden iğreniyorum ve hayal kırıklığına uğradım. Nasıl yapabildin?" sesi keskin ve Xavier olmaktan nefret ediyorum.

"Göründüğü gibi değil, Red... Söz veriyorum," ve işte o zaman tenin tene çarpma sesini duyuyorum.

Xavier alçak sesle gürliyor ve dilini ısırıp kendini sakinleştirmek zorunda kaldığını hayal edebiliyorum.

"Hayır mı? Çünkü anladığım kadarıyla kızımız, gururumuz ve neşemiz, genç, *masum* kızımız, dürüst olalım, mafya olan iki kardeşe veriliyor. Sizce bu doğru bir şey miydi? Doğru mu?

Adını temize çıkarmaya çalışmanın doğru bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Babalarının kanını döktüğün için seni *affetmelerini* sağlamaya çalışmak."

Sessizlik odada yankılanıyor.

"Cevabım hayır, Xavier."

"Artık çok geç Royal."

Tene bir tokat daha ve bu sefer irkildim. Çünkü bunu hissettim.

"Seninle işim bitti Xavier."

"Kırmızı, lütfen," diye yalvardığını duyuyorum Xavier'in ve bunu gitmek için bir işaret olarak kabul ediyorum. Başımı eğerek ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak kütüphanenin önünden hızla geçiyorum.

Koridordan odasına doğru hızla ilerlerken kalp atışlarım hızlanıyor ama artık panikle atmıyor. Atıyor çünkü onun için atıyor.

Onun ritmine göre çalışıyor, sadece onun ritmine göre.

Odasına yaklaşırken yavaşlıyorum, derin nefes alıyorum ama yavaşça nefes veriyorum.

Yatak odasının kapısını üç kez çalışıyor, sonra kolu çeviriyor ve gözlerim onunkileri bulmadan önce başımı kapı çerçevesinden içeri sokuyorum.

"Hey," diye nefes alıyor ve yüzündeki rahatlamayı görebiliyorum. Beni içeri davet etmesini bekliyorum, temkinliyim, tereddütlüyüm. Açgözlü gözlerim vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor, kalbim içimin derinliklerinde patlıyor ve sikim sertleşirken bacaklarımın arasında hissettiğim sızıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

"İçeri gelmek ister misin?" diye soruyor ve sesindeki törpüyü, yanaklarının nasıl güzel bir pembeye dönüştüğünü ve cildinin geri kalanının da bu mükemmellikte parlayıp parlamayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Çok isterdim... ama..."

"Ah, tabii ki... evet, hayır, sorun değil," başını iki yana sallıyor, dalgalı kızıl saçları yüzünden çekilmiş ve elimde olmadan yüzünün her bir parçasına takılıyorum, sanki her bir detayı ezberlemiş gibi.

Kendime geliyorum ve suçluluk duygusu beni tüketiyor. Bavulu öne doğru kaydırırken gözleri benden bavula kayıyor.

"Açık konuşayım..." duraksıyor, dudaklarını yalıyor, güzel gözleri hâlâ davaya odaklanmış durumda. "Oraya girmemi istiyorsun..." ve nihayet, bir ömür gibi gelen bir süreden sonra, gözleri tekrar benimkilere döndü ve kendimi yeniden bütün hissettim.

"Evet."

İşte o zaman içinden bir kahkaha yükseliyor, küçük eliyle ağzını kapatıyor ve ben de küçük bir kahkaha atıyorum.

"Beni bir bavulun içinde dışarı sürüklemekle ilgili şaka yaptığını sanmıştım," diyor kahkahaları arasında, gözleri yaşlarla doluyor.

"Amora, babanın güvenlik kameraları varken seni nasıl dışarı çıkarabilirim?"

Ve aniden kahkahası kesiliyor, gözleri açılıyor ve birkaç dakika önceki sürekli kahkahasından dolayı nefesi kesiliyor.

"Oh," diye fısıldıyor, biraz daha geri çekilip yatağının ucuna oturuyor.

Derin bir nefes alarak odasının eşiğinden geçip aramızdaki boşluğu kapatıyorum ve çok belirgin olan havanın çıtırtısının tadını çıkarıyorum.

Önünde diz çöküp ellerini ellerimle kapatıyorum.

"Buradan gitmene ihtiyacım var, güvende olduğunu bilmem için yanımda olmana ihtiyacım var. Ben senden binlerce mil uzakta, Amerika'dayken, sen babanın seni gönderdiği yerdeyken bunu yapamam. Eğer seni bir bavulla götürmem gerekiyorsa, o zaman bir bavulla götürürüm." Sesim yüksek ve sert, ama öyle demek istemiyorum.

Hiçbir şey söylemiyor, dudaklarını birbirine sürtüyor ve gözlerinin benimkilerden ayrılmasına izin veriyor. Aldığı derin nefesi kaçırmıyorum, alt dudağı hafifçe titriyor.

"Seni başka bir şekilde çıkarabilseydim çıkarırdım... bu benim ilk tercihim değildi."

"İlk tercihiniz neydi?" diye soruyor.

"Seni doğruca ön kapıdan çıkarıyorum," diye sırtıyorum ve başparmaklarımı ellerinin arkasına sürtüyorum.

"Sanırım bu seçeneği tercih ederim."

"Ben de öyle, ama şüphe çekmeden dışarı çıkmanızı sağlamalıyım."

Başını sallıyor.

"Gittiğimi anladıklarında ne olacak?"

"Aramaya gelecekler, ama inan bana, işlerini kolaylaştırmayacağım."

"Tamam," diye fısıldıyor.

"Tamam," diyerek ona çarpık bir gülümseme veriyorum ve bakışlarımı hep onun üzerinde sabit tutuyorum. Yavaşça ayağa kalkıyor, elleri hâlâ benim ellerimde. Eğilip alına bir öpücük konduruyorum ve bir süre daha oyalanıyorum.

"Gece yarısı görüşürüz."

"Gece yarısı görüşürüz," diye tekrarlıyor ve sonunda topuklarının üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce gitmeme izin veriyorum.

ONİKİ DÖRTLÜ ŞAFT

AMORA

BUNU KABUL EDERKEN NE DÜŞÜNÜYORDUM KI? NASIL OLDU DA lanet bir bavulun içinde cenin pozisyonunda olmak. Yine de buradayım.

Korumam beni garaj yolunda sürüklerken bir bavulun içinde kıvrılmıştım.

"Çok yakın..." diyor usulca, nefesinin altında mırıldanarak. Boğazımı tırmalayan paniği görmezden gelmeye çalışıyorum, nefes alışım o kadar hızlandı ki, bu küçük ve dar alanda oksijen eksikliğinden ölecekmişim gibi hissediyorum. Bu iyi bir şey. Tamamen ve tamamen iyi.

Sikeyim.

Bu iyi değildi.

Boğulacaktım.

Bu şekilde ölecektim.

Ölüm sebebi: Koruması tarafından bir bavul içinde aile evinden kaçırılırken boğularak öldü.

BİR SUITCASE.

Bunu yapamam.

Fermuarı arıyorum ama faydası yok. İçeriden bir şey yapamıyorum.

Birdenbire kaldırılıyorum ve sert bir yüzeye nazıkçe yerleştiriliyorum.

Ben bagajdayım.

Tamam, sorun yok. Birkaç dakika içinde dışarıda olacağım, ciğerlerim umutsuzca arzuladıkları taze oksijenle dolacak. Bagaj kapısı kapanıyor ve ben bekliyorum.

Hiçbir şey.

Benimle oynadı mı?

Aman Tanrım.

Benimle oynadı.

"Titus," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım yanıyor, boğazıma kocaman bir yumru oturuyor. Hiçbir şey.

Bir kapı çarpması daha duyuyorum ve birkaç saniye içinde motor çalışıyor. Alçak, uğultulu bir gümbürtü içimi titretiyor ve lastiklerin garaj yolunda çıtırdadığını duyuyorum.

Tabii ki Titus bana tuzak kurmazdı. Beni çok önemsiyor.

Öyle değil mi?

İlerlemeye devam ediyoruz ve sinirlerim daha da yoğunlaşıyor, midem düğümleniyor ve tekrar tekrar geriliyor.

"Uzun sürmez Alacakaranlık, arka yola çıkmama izin ver, seni çıkaracağım," sesini duyuyorum ve kuma çarpan dalgalar gibi sinirlerim kayboluyor. Bir zamanların serseri dalgası şimdi altın sarısı kumlara çarpan, sakın ve sakın bir dalgaydı.

Sanki beni görebiliyormuş gibi başımı sallıyorum ve çok uzun sürmemesi için dua ediyorum. Bu durumdan kurtulabilmem için tek istediğim biraz pervasız olmasıyken o yavaş ve temkinli sürüyor.

Kafamın içinde yavaşça sayıyorum, ona geldiğimde nefes alabileceğimi umuyorum.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Beş.

Araba aniden durunca öne doğru düştüm, çanta koltukların arkasına çarptı.

"Kahretsin, bebeğim iyi misin?" Bagajı açıp bavulun fermuarını hızla açarken sesi arabayı dolduruyor.

Derin bir nefes alıp Titus'un elini tutmadan önce bir an gözlerimi kısıyorum, beni saran şok nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor.

"Ben iyiyim," derken göğsüm kabarıyor ve etrafımı saran havayı soluyorum. "Tamam, tamam, çabuk bebeğim, arabaya bin." Bana yardım ediyor, beni dışarı çıkarıyor.

arabaya bindim ve yolcu kapısını kapattım. Yavaşça nefes alıyorum, gözlerimi

bir anlığına kapandım ve içimi bir rahatlama kapladı.

Sözünü tuttu.

O beni güvende tutacak.

Kralım.

Karanlık şeritlerde ilerliyoruz, ışık yok, bu yüzden Titus bilmediği yollarda yavaş sürüyor. Gözlerim ağırlaşıyor, bedenim gevşedikçe nefeslerim kısılıyor ve arabayı dolduran country müziğin yumuşak uğultusuna odaklanıyorum. Titus'un iri elinin bacaklarımın arasından kaydığını ve kalçamı hafifçe sıkıldığını hissediyorum. Başımın koltuk başlığına düşmesine izin veriyorum, sonra dönüp ona bakıyorum, dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor ve tüm gücümle uyanık kalmaya çalışsam da yapamıyorum. Sonunda uykuya teslim oluyorum, bedenim ağırlaşıyor ve saniyeler içinde yok oluyorum.

Uyanıyorum, doğrulmaya çalışırken

gözlerim bulanıklaşıyor. "Twilight,"

Titus'un sessiz sesini duyuyorum.

"Evet" diye başımı sallıyorum, dik oturuyorum ve

gözlerimin alışmasına izin veriyorum. "Buradayız."

Gözlerimdeki uykuyu silerken Titus'un cipinin farları ormanın sınırındaki küçük bir bankta yer alan pastoral ve pitoresk kulübeyi aydınlatıyor.

"Çok güzel," diye esniyorum ve telefonumu okşarken gözlerimi kırıştırıyorum.

"Kapattım, evde yeni telefonlarımız var ve her şey ayarlandı ama babanın bizi bulma riskini göze alamayız, aksi takdirde tüm bunlar zaman kaybı olurdu," arabanın ortasına doğru eğiliyor, eli yanağımı kavırıyor ve bana tembel bir gülümseme veriyor. Bitkin görünüyor. Gözleri karanlık ve çukur.

"Yorgun görünüyorsun."

"Ben iyiyim," gülümsemesi büyüyor, "gel, içeri girelim." Başımı sallıyorum, dudaklarımı kıvrıyorum ve kayışlarımı çözüyorum.

"Bu sadece geçici bir durum... En fazla birkaç hafta." "Sonra ne olacak?"

"Sen o küçük güzel kafanı bu konuda yorma." Ama ben daha fazlasını soramadan arabadan inip yanıma geldi.

Dışarı çıkarken ona bakıyorum. "Beni bir daha asla bavula bindirme" dediğimde güldüğünü duyuyorum.

"Söz veriyorum," diyerek elimi tutuyor ve arkasından öpüyor. "Verdiğin sözleri tutmakta çok iyisin."

"Twilight, sana verdiğim sözden asla dönmeyeceğim."

Bu sözü veremeyeceğini bildiğim için yutkunuyorum. İsteseler de istemeseler de sözler her zaman bozulur.

Hayat böyle işte.

Gözlerimdeki acıyı görmezden geliyorum ve karanlık patikada onu takip ediyorum, parmakları benimkilere dolanmış, istesem de bırakamıyorum.

Çömeliyor, küçük bir saksıyı kaldırıyor ve bir anahtar çıkarıyor.

"Burası senin evin mi?" Biraz kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Hayır, Nate halletti..." omzunun üzerinden bana bakıyor ve göz kırpmıyor, "burada güvende olacaksın."

"Umarım."

Titus başını iki yana sallar, "Söz verdim."

Anahtarı kilide sokup kapıyı iterken sessiz kalıyorum. İçeri adım atınca ışığı yakıyor ve içerisinin ne kadar güzel olduğuna şaşıyorum.

"Burası güzelmış," diyerek kulübeye doğru yürüdü ve ışıkları yaktı.

"Öyle," sesim cılız çıkıyor, çok karışık duygular hissediyorum. Titus'tan önce asla kaçmazdım. Asla sırtımı dönüp babama yaptığım gibi ihanet etmezdim... ama başka ne seçeneğim vardı ki?

İzlerimde duruyorum ve şirin odayı tarıyorum. Ön kapıdan doğrudan çıkılan salonda duruyorum. Sol tarafta salondan tek bir kemerle ayrılan ve açık plan hissi veren küçük bir mutfak var. Salon krem rengine boyanmış, mobilyalar doğal bir tüvit ve buna uygun yarasa kanatlı bir okuma koltuğu. Evimdeki küçük kütüphanemle, mükemmel küçük köşemle hiçbir alakası yok ve aniden evimi özlediğimi hissediyorum. Elim karnımın üzerine koyarak bir an için gözlerimi kapatıyorum ve bunu neden yaptığımı hatırlıyorum.

"İyi misin?" Titus'un sesi alt katta yankılanıyor ve ben başımı sallıyorum. "Aşağıda bir misafir odası var, ana yatak odası üst katta... Üst katta uyumayı tercih ederim."

"Tamam," diye usulca iç geçiriyorum ve merdivenlerin kıvrıldığı dar koridorda ilerleyip birinci kata çıkmadan önce odaya son bir kez bakıyorum. Arkamda Titus'un ayak seslerini duyuyorum, bana hiçbir zaman benden uzakta olmayacağını hatırlatıyor, sanki her zaman beş adım gerimdeymiş gibi.

Sağımdaki kapıyı ittiğimde lila ve beyaz bir yatak odasına açılıyor. Yatak yorgani gofre kumaştan ve kocaman, beyaz, kabarık yastıklar var.

Odaya adım attığımda ayaklarım kalın, lüks beyaz halıya batıyor ve kendimi bulutların üzerinde yürüyormuş gibi hissediyorum.

"Buranın ev olmadığını biliyorum..." Titus'un derin sesi içimde titreşiyor, "ama umarım sorun yoktur," ve kalbim göğsünden fırlıyor.

"Kral..." Duraksıyorum ve dönüp ona bakıyorum, "Titus," diye boğazımı temizliyorum.

"Bana böyle hitap edebilirsin, ne de olsa soyadım bu," diye sırtarak kolunu bana doladı ve beni kendine çekerek yakınımdaya tuttu.

"Bu mükemmel, çok minnettarım" diyerek boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum.

"Güvenliğinizi sağlamak için her şeyi yaparım." Sesindeki alçak hırıltı kalbimi hızlandırıyor ve aniden bu çok samimi geliyor.

Ellerimi göğsüne koyarak hafifçe geriye itiyorum ve gözlerimi onunkilere dikiyorum. "Yorgunum," diye fısıldıyorum.

"Tamam," diyerek başını eğdi, gitmeme izin verdi ve geri çekildi, "Gidip arabadan eşyalarını alacağım, uzun sürmez."

"Yapabilirim..." Kapıya doğru koşuyorum ama ellerini kapının iki yanına koyuyor ve başını sallıyor.

"Ben giderim, sen yatağa gir."

Zayıf bir gülümseme veriyorum ve yatağa doğru yöneliyorum, yastıkları fırlatıp başlığa yaslanıyorum. İyi ki pijamalarımı giymişim, böylece üstümü değiştirmek için endişelenmememe gerek kalmıyor. Titus gider gitmez nefes alamadığımı hissediyorum. Ama beni boğuyormuş gibi değil, o yakınımdaya olmadığında fiziksel olarak nefes alamıyormuşum gibi. Ona soluduğum hava gibi ihtiyacım var.

Parmaklarımla oynayarak başucumdaki küçük dijital saate bakıyorum, saat neredeyse sabahın dördü ve gittiğimi fark etmelerine ne kadar kaldığını merak ediyorum.

Ne kadar panikleyeceklerini düşündükçe sinirlerim bozuluyor. Anneme iyi olduğumu bildirmek için bir mektup yazmayı düşündüm ama onu babama yalan söylemek zorunda kalacağı bir duruma sokmak istemedim. Ona kızgın olduğunu biliyorum ama yalan söylemez, özellikle de babama. Babam herhangi bir şekilde kontrolcü olduğundan değil; onlar en iyi arkadaşlar ve birbirlerine her şeyi anlatıyorlar ama annem babamdan biraz daha paylaşımcı gibi görünüyor.

Hayatım nasıl bu kadar karmaşık hale geldi?

Bir aydan biraz fazla bir süre önce en iyi hayatımı yaşıyordum, sevdiğim bir işte çalışıyordum, sevdiğim arkadaşlarımla, güvende olduğum bir evde ve

Benim için her şeyi yapabilecek bir aile.

Ve şimdi korumamla birlikte saklanıyorum çünkü babam dökülen kan için beni bir düşmana vaat etti.

Ben kardeşlerle birlikteyken niyetinin ne olduğunu bana hiç söylemedi ama iyi bir niyet olamazdı.

Üzerimi bir serinlik kapladı ve aniden üşüdüğümü hissettim. Yorganı geri çekerek altına sokuldum ve Titus'un geri gelmesini bekledim, ama vücudum yorgunluğuma yenik düşmeden önce asla gelmedi.

ŞAFTÖR TWENTY-EIVE

XAVIER

"TİK TAK, SIKIK... GITME VAKTİN GELDİ," DIYE HOMURDANIYORUM.

Titus'un odasına doğru uzun bir koridor. Çok uzun zamandır hiçbir şey bana bu kadar keyif vermemişti. Yürürken ısıklık çalıyorum, odasının önüne gelene kadar uzun adımlar atıyorum.

Şimdi, ona nezaket gösterip kapıyı mı çalayım yoksa içeri girip kıcını dışarı mı sürükleyeyim?

Ondan hoşlanıyorum. Ben seviyorum.

Ama aynı zamanda, bilmiyorum.

Beni kızdırıyor çünkü sürekli benimle tartışıyor ve sinir bozucu bir şekilde sadece benim yapacağım şeyi yapıyor.

Belki de itiraf etmek istediğimden daha çok birbirimize benziyoruz.

Hayır, kapıyı menteşelerinden çekeceğim ve gülümseyip kolumu küçük kızıma sararken el sallayarak veda edeceğim.

Kapıyı tekmeleyerek boş odaya, "Evimden siktir git," diye bağıriyorum ama sözlerim kısa sürede kayboluyor ve sağır kulaklara çarpıyor.

"Titty?" Hışımla odaya girdim ve banyo kapısını kırdım.
Hiçbir şey.

"Titty!" Çığlık atarak gardırobun kapağını açtım ve her şeyin gittiğini gördüm. "Şey..." Elimi başımın yanından geçirip sarı saçlarımın gevşemiş birkaç telini düzeltiyor ve tekrar yerlerine itiyorum, ardından takım elbise ceketimin alt kısmını çekiştiriyorum. "Beni bir işten kurtardı," diye mırıldanıyorum, gözlerim kapıya doğru kayıyor.

Odanı çıkarken cebimden telefonumu çıkarıp Wolfe'tan gelen mesajı kontrol ediyorum.

Siktiğimin Wolfe'u.

"*Wolfie*," diye taklit ediyorum çocuksu bir sesle.

Wolfe

Karar verdik, Amora'yı yarın istiyoruz. Onu hazırlayın. Amora Knight... kulağa hoş geliyor, değil mi?

"Amcık," diye öfkelen dim, durdum ve koridorda yankılanacak kadar yüksek bir çığlık atmadan önce yumruğumu duvara vurdum. Parmak eklemlerimde zonklayan acıyı görmezden geliyorum çünkü içimdeki acı diğer her şeyi bastırıyor. Bunu yapmak zorunda olduğum gerçeği ve daha da kötüsü Amora'nın bunu istediğim için yaptığımı düşünmesi.

Ona gerçeği söylemek istedim ama yapamadım.

Dizlerimin üzerine çöküp her şeyi itiraf etmeye hazır olduğum için planımın mahvolması riskini göze alamam ve almayacağım.

Gözlerimin arkasındaki binlerce yaşın neden olduğu sızıyı görmezden geliyorum ama düşmelerine izin vermeyeceğim. Merdivenleri geçerek Amora'nın odasına doğru ilerliyorum. Ona ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok ama duygularımı bir kenara itm em ve gerçekten olduğumu düşündüğü acımasız, gaddar ve kalpsiz adam olmam gerektiğini biliyorum.

Çünkü ben içten içe buyum. Bir canavarım.

Bir canavar.

Bu insan olarak kalabilirim, karım benden nefret ediyor, kızım da benden nefret etmek üzere... Yakında yapayalnız kalacağım. Tıpkı Red'imle ilk tanıştığım da olduğum gibi.

Amora'nın kapısının önünde dururken, elimi kaldırıp kapıyı usulca çalarken keskin bir nefes alıyorum.

"Prenses?" Boş bir odayı ortaya çıkaran kolu aşağı iterken sesleniyorum.

Yüzüm soluklaşıyor, odasını adımlarken kanım donuyor, parça parça ayırıyorum ve aniden her şeyi kavıyorum.

Onu aldı.

Dizlerimin üzerindeyim, ellerim ve başım yere bastırılmış durumda. Nefes alamıyorum. Göğsüm ağrıyor ve tek yapabildiğim arada bir boğuk bir çığlık atmak.

"Xavi," Red'in yumuşak sesini duyuyorum ve ona bakmaya bile dayanamıyorum. "Xavier, ne oldu?" Ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum ve kalbim küt küt atıyor.

Hareket edemiyorum.

"Otur!" diyor ve ben de dediğini yapıp dizlerimin üzerine kalkıyorum. İçimde derin bir öfke kaynıyor. Amora'nın yatağının kenarına oturuyor ve bana bakıyor ve lanet olsun, çok güzel.

"Amora gitti..." Sonunda başardım ve kelimeleri yüksek sesle söylemek beni felç etti. "Titus onu götürdü... Şövalye Kardeşler onun için geliyor..." Bir şey söylemesini bekleyerek fısıldıyorum.

"Güzel," diye tersledi ve ayağa kalktı.

"İyi mi?" Öfkeyle ayağa kalktım ve onu kendime doğru çektim.

"Evet, güzel. Titus'un onu almasına sevindim, artık bu konuda kendini hırpalayabilir ve sonuçlarına katlanabilirsin." Saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve kapıya doğru yürümeye başladı.

"Bunun olmaması gerekiyordu. Bütün planımı mahvetti. Şövalye Kardeşler yarın geldiklerinde ve o burada olmadığında ne yapacaklar hiçbir fikrim yok."

"Yarın mı?" Royal dönüyor, kaşları çatılmış, gözleri benimkilere dikilmiş.

"Yarın," diye nefes alıyorum, sesim kalın çıkıyor ve kalbim göğsümde güm güm atıyor, sanki kalbim ikiye bölünüyormuş gibi bir acı içimi parçalıyor.

"Xavier," diye fısıldıyor ve bana öyle bir bakış atıyor ki, saf bir kalp kırıklığı ve tam bir tiksinti. Hayal kırıklığı içini kaplıyor ve ben bunu ruhumda hissediyorum. Başı öne düşüyor ve bir o yana bir bu yana sallıyor. Söyleyecek sözüm yok. Beni tamamen hayal kırıklığına uğratanlar.

"Royal," Betty'nin sesini duyuyorum, yerde bana saf bir nefretle bakıyor ve yemin ederim ki bu fahişe benden uzun yaşayacak.

ALTILI ŞEF

TITUS

YATAĞIMDA UZANMIŞ, TELEFONUM ÇALDIĞINDA GÖZLERİMİ TAVANA DIKMIŞTIM.

Nate

Her şey yolunda mı? N x

Gülümsüyorum.

Titus

Hepsi tamam ve yerleşti. Bu işi benim için hallettiğin için tekrar teşekkür ederim. Arizona nasıl? Birkaç gündür onunla konuşmadığım için kendimi çok kötü hissediyorum.

Noktaların ortaya çıkışını izliyorum.

Nate

O iyi. İşlerin kızıştığını açıkladık ve o da anlamış görünüyordu. Keaton onu neredeyse hiç görmedi; çok meşguldü ama yemeği yeniyor, bu yüzden eve geleceğini biliyor lol.

Gülümsüyorum.

Titus

Hepinizi özledim. Hepinizle birlikte eve dönmek için sabırsızlanıyorum.

Nate

Ne zaman olacak bu?

Titus

Yakında. Umarım. Yakında. Amora'nın güvende olduğunu öğrendiğimde, onu Xavier'e geri götürüp eve dönebilirim.

Nate

Tamam, bizi haberdar edin. Ve telefonunuzu kapalı tutun, ikiniz de. Güvende kalın x

Kullan-at telefonumu kilitleyip iç geçirdim ve yatağımın yanındaki masaya yüzüstü bıraktım. Uyku kolay gelmiyordu ve kafamda çok fazla şey olduğu için mi yoksa sürekli Amora'nın yanında olmayı arzuladığım için mi emin değildim. Yuvarlanırken güneş panjurların arasından görünüyor ve beni kalkmaya zorluyor. Kulübe sessiz ve Amora henüz yatağından inmemiş. Gidip iyi olup olmadığına bakmalı mıyım yoksa onu öylece bırakmalı mıyım diye kendimle savaşıyorum. Son kırk sekiz saat içinde çok şey oldu ve eminim çok yorulmuştur. Yorganı geriye atıp yatağın kenarına oturuyorum ve yüzümü ovalıyorum. Yorgun hissediyorum. Zihinsel olarak yorgun.

Ayağa kalkıyorum, komodinden saatimi ve telefonumu alıyorum ve Arizona'ya bir mesaj yazıyorum, böylece yeni numaramı öğreniyor ve onu daha sonra görüntülü arayacağımı bildiriyorum.

Onu görmem gerek. Sanki çok uzun zaman olmuş gibi hissediyorum. Bavulumdan eşofman altımı çıkarıp üzerime geçiriyorum ve kahve yapmak için mutfığa yöneliyorum. Tezgâha ulaştığımda duvardaki düğmeye takılı bir su ısıtıcısı görünce duraksıyorum.

"Bu da ne böyle?" diye kaşlarımı çatarak plastik çaydanlığı tabanından kaldırıp kapağını açarak bakıyorum.

"Bu bir kettle, Amerika'da bunlardan yok mu?"

Hızla dönüyorum ve aç gözlerim Amora'nın vücudunda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Üzerinde büyük boy bir tişört var ve başka hiçbir şey giymiyor. Uzun bacakları çıplak ve belime dolandığında ne kadar iyi hissedeceklerini düşünmeden edemiyorum. Kızıl saçları dağınık ve bir omzunun üzerinden dökülüyor. Pembe yanaklarındaki yumuşak yastık kırışıklıklarını fark ettiğimde dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. Yalnız kaldığımızdan beri hislerimin nasıl yoğunlaştığını fark etmekten kendimi alamıyorum, çünkü onu biraz daha tanıyormuşum gibi hissediyorum. Belki de yirmi beş yaşında olduğunu ve kızımın yaşına yakın olmadığını bildiğim içindir. Ama nedeni ne olursa olsun, ona karşı hislerimin arttığının tamamen farkındayım. Bir müşteriye aşık olmayacağıma yemin etmişim. Bu benim kurallarımdan biriydi ama ona kadar böyleydi.

Amora'ya kadar.

"Bununla ne yapacağım? Kahve istiyorum." Çaydanlığı alması için ona uzatırken düşüncelerimden sıyrılıyorum ve gözlerinin çıplak gövdemde gezinmesini kaçırmıyorum. Üzerime bir tişört giymeliydim ama henüz uyanık olacağımı düşünmemiştim.

"Suyla doldurup kaynamaya bırakacaksın," diyerek başını iki yana sallıyor ve bir adım öne çıkıp çaydanlığı elimden alırken attığı küçük kahkahayı kaçırmıyorum.

"Sadece bir kahve istiyorum."

"Ben de sana bir tane yaparım; tabii kahve varsa," derken burnunu kıvrıyor ve musluktan soğuk suyu akıttıktan sonra çaydanlığı doldurmaya başlıyor. Çaydanlığı tekrar tabanına yerleştirip küçük plastik düğmeyi aşağı doğru itmesini dikkatle izliyorum.

"Çaydanlık böyle mi kaynatılır?" Parmaklarımı tezgahın kenarına dolayarak, yüzeyin ağırlığımı almasına izin vererek soruyorum. Dönmeden önce başını sallıyor ve ben de yukarı uzanıp kupa aramak için dolap kapaklarını açmasını izliyorum ve aç gözlerimin onun üzerinde gezinmesine izin verme şansımı kullanıyorum, tişört hafifçe kalkıyor ve kış yanağının kıvrımını ortaya çıkarıyor. Şeftali gibi ve yuvarlak ve içimden ona doğru yaklaşmak, dizlerimin üzerine çökmek ve dişlerimi tenine geçirmeden önce yanaklarının altındaki küçük kıvrımı öpmek geliyor.

"Şeker alıyor musun?"

Tek düşünebildiğim bu.

Yanlış mıydı?

"Titus?"

"Hm?" yanaklarım sıkışıyor, dilimi dudaklarımda gezdirirken kaşlarım yukarı kalkıyor.

Sırıttıyor, alt dudağını dişliyor ve içimin ısındığını, sikimin zonkladığını hissediyorum.

"Şeker alıyor
musun?" Başımı
sallıyorum.

"Süt mü?"

"Sadece siyah olsun."

"Tamam," sesi yumuşak ve arkasını dönüyor, ben de dikkatle onu izliyorum. Ona bu kadar takıntılı olmam hiç sağlıklı değil.

Milyon yıl geçse de o adam olacağımı hiç düşünmemiştim... ama işte buradayım
am.

Parmak uçlarımda tenini hissetmek için çaresizim, onları biraz kazmak için

kalçalarının derinliklerine iner ve ona ait olduğunu gösteren küçük izler bırakır.

Ben. Onun Şövalye Kardeşler'e gitmesi ve *onların* Mülkiyet tüylerini diken diken ediyor. Buna izin vermeyeceğim.

O gitmiyor.

"İşte," diyerek bardağı elime tutuşturuyor ve ben de düşüncelerimden sıyrılıp boğazımı temizleyerek onu oturma alanına kadar takip ediyorum.

"Nasıl uyudun?" Zihnimin önceki düşüncelerime geri dönmesini engellemeye çalışarak soruyorum.

"Harika değil," diyerek omuzlarını hafifçe silkiyor.

"Hayır mı?"

Başını iki yana sallıyor, iki bacağını da dizleri göğsüne yakın olacak şekilde yukarı kaldırıyor ve gözlerimin vücudundan aşağı kaymaması için elimden geleni yapıyorum.

"Suçluluk duygusu beni tüketti."

"Amora," sesim sakın, babasının suçlu hissetmesi gerekirken onun suçlu hissetmesinden nefret ediyorum. Tam tersi değil. "Suçlu hissetmeni gerektirecek bir şey yok..." Gözlerinin gözlerime kilitlendiğini hissettiğimde, havanın değiştiğine yemin edebilirim. Gerilim artıyor.

"Çok kızacak," diye içini çekiyor, alt dudağını dişliyor.

"Öyle, ama bunu doğru nedenlerle yaptığımı anlayacaktır."

"Öyle mi? Yani... Şövalye Kardeşler beni almazsa... o zaman ne olacak? Annem için mi gelecekler?" diye iç geçiriyor, "Kaçınılmaz olanı erteliyormuşum gibi hissediyorum. Bu oluyor..."

İnkâr ederek başımı sallıyorum.

"Baban ne yaptığını çok iyi biliyor..."

"Ne yaptığı konusunda endişeli değilim, kan istiyorlar Titus... eğer beni yakalayamazlarsa..." Yutkunuyor ve gözlerindeki paniği görebiliyorum ve kalbim sıkışıyor.

"Söz veriyorum..." Duraklıyorum ve o sadece hafifçe başını sallıyor.

"Biliyorum," dudaklarını birbirine sürtüyor ve sonunda gözlerini benimkilerden çekiyor ve aniden yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum.

YATAĞIN KENARINDA OTURURKEN, SABAH BİR ANDA KAYBOLDU. I
telefonumu tutup bağlanmasını bekliyorum. Bakarken kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

yüzümde bir gülümsemeyle telefonuma bakıp Arizona'nın çıkmasını bekliyorum. Telefon bağlandığını gösteren bir ses çıkarıyor ama onu göremiyorum.

"Tatlım?" Gözlerim siyah ekranı ararken soruyorum.

"Baba, neredesin?"

Tekrar telefona kilitlenmeden önce kaşlarım çatık bir şekilde odaya bakıyorum.

"Buradayım, kulübede oturuyorum."

"Seni göremiyorum..." diye duraksıyor, "kameran açık mı?" Ekrana tekrar bakıyorum.

"Sanırım öyle, bu yeni bir telefon, bu yüzden ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok." Gülüşünü duyuyorum ve Tanrım onu özlüyorum.

"Telefonu kapatıp seni sonra arayayım, tamam mı?"

"Tamam," diyorum sanki beni görebiliyormuş gibi başımı sallıyorum ve saniyeler içinde kayboluyor.

Derin bir nefes alıp bekliyorum, aklım kısa süre sonra Amora'ya gidiyor. Telefonum elimde titriyor ve cevaplamak için tıklıyorum.

İşte orada.

Benim güzel güneş ışığım. "Hey, bebeğim."

"Baba!" diye somurtuyor ve kaşlarını çatıyor.

"Sana söyledim, sen her zaman benim bebeğim olacaksın." "Olamaz mısın?" diye gözlerini deviriyor.

"Mutlu Arizona'm nerede?"

"Ben buradayım, dürüst olmak gerekirse işle boğuşuyorum, kendimi hiç dinlenmiş hissetmiyorum."

İç çekiyorum.

"Biraz izin alamaz mısın?" Bana sadece gülüyor.

"İyiymiş baba."

"Ne? Ücretli izin alabiliyor olmalısın? "Ben stajyer bir babayım, tatil yapamıyorum."

"Buna inanmıyorum."

"Her neyse," diye homurdanıyor, "senin neyin var, neden Kaleb Amca gibi davranıp bir kızı saklıyorsun?" kaşları kalkıyor ve bakışlarındaki yoğunluğu hissediyorum.

"Kaleb gibi yapmıyorum," dedim, "işler biraz kötüye gitti, bu sadece geçici bir durum."

"Kaleb de öyle dedi," diye bağırdığını duyuyorum Keaton'ın Arizona'nın arkasından ve gözleri açılıyor.

"Ne yapıyorsun orada? İşte olman gerekmiyor mu?" Ari'nin Kaleb'e yan gözle baktığını gördüm.

"Evet, bir iş için eve uğramam gerekti."

"Her neyse, Amora nasıl bir yer?" Arizona konuyu hızla değiştirerek sordu.

"Çok hoş biri," derken gülümsemem genişliyor ve Arizona beni fark edene kadar bunu fark etmemiştim bile.

"Baba... o bir müşteri."

"Bunu biliyorum! Öyle değil, o sadece iyi bir arkadaş. Son birkaç haftadır yakınlaştık."

Sadece bir

arkadaş.

Evet tamam,

salak.

Dünyayı sarsan, hayatınızı değiştiren bir öpücük yaşadığınız bir

arkadaş. Düşünmeden bir dakika bile geçiremediğiniz bir

arkadaş. "Baba, beni duydun mu?"

"Pardon?" Birkaç kez göz

kırpıyorum. "Ne zaman evde

olacaksın?"

"Henüz emin değilim hayatım, sanırım birkaç hafta daha sürecek."

"Tamam," diyorum ve Arizona'dan çıkan küçük, bıkkın iç çekişi kaçırmıyorum.

"Her şey yolunda mı?" ses tonuma endişe

karışıyor. "Evet, sadece seni özledim, hepsi bu."

Kalbim göğsümde çarpıyor.

"Ben de seni çok özledim." Gözlüklerini burnuna doğru iterek küçük bir gülümseme veriyor.

"Olabildiğince çabuk eve geleceğim."

"Biliyorum," diye başını sallıyor, "Seninle sonra

konusuruz, tamam mı?" "Tamam." Yüzüme zorla

bir gülümseme yerleştirdim.

"Güle güle baba."

"Hoşça kal tatlım," diye yutkunuyorum ve sözümü kesene kadar bekliyorum çünkü gözlerimin arkasına milyonlarca iğne gibi batan yaşları görmesini istemiyordum.

Aniden evimi özlediğimi hissettim ve Kaleb'in Amora'yı Amerika'ya getirme teklifini kabul etmediğim için biraz sinirlendim, bunun yerine

gerçekte nerede olduğumu bilmeden bir ormanın ortasındayım.

Bir an sessizce oturdum ve son birkaç haftayı düşündüm, tam bir rollercoaster oldu.

Nate'e bir mesaj açıp hızlıca bir not yazıyorum.

Titus

Gözün Xavier ve kameralarında olsun... ya da lanet olası Knight kardeşler mi demeliyim. Onlara güvenmiyorum ve şimdi istedikleri tek şeyi aldım, sanırım bir savaş başlatmış olabiliriz.

Telefonumu yatağın üzerine fırlatıp gönderiyorum. Ayağa kalkıp tişörtümün yakasını arkadan tutuyorum ve tek kolumla hızlı bir hareketle başımın üzerine çekiyorum. Ari'yle konuşmak için odama girdiğimde eski tişörtümü üzerime geçirdim. Dün geceyi üzerimden atmak için duş almaya can atıyordum. Sıcak suyun altına girdiğimde, odama bitişik bir banyo olduğu için minnettardım. Amora'nın giyinmekte olduğuna şüphe olmayan üst kata çıkmak istemiyordum.

Duştaki Amora'yı, sabun köpükleriyle kaplı güzel tenini, buharlı odayı dolduran bağımlılık yapan kayısı ve kakao kokusunu düşündüğümde sikim zonklıyor, kan hücum ediyor. Acı beni uygunsuz düşüncelerimden uzaklaştıran kadar tenimi keseliyorum. Mastürbasyon yapmalıydım, kendimi rahatlatmalıydım. Ona bu kadar yakinken daha fazla devam edemez ve yapmak istediğim her şeyin artan cazibesini görmezden gelemezdim.

Onu tekrar öpme ihtiyacı güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor, tenine dokunma ve parmaklarımın her santimini keşfetmesine izin verme isteği onu öpme ihtiyacımdan bile daha belirgin.

Başka bir erkeğin ona dokunduğunu düşünmek bile kör bir öfke duymama yetiyor. *Nefret* ediyorum.

Cildimdeki köpükleri yıkadıktan sonra duşu kapatıyorum ve bir havlu alıp belime sarıyorum. Bir el havlusuna uzanarak saçlarımın üzerinde gezdirip kuruttuktan sonra dişlerimi fırçalamaya başlarken omzuma atıyorum. İşim bittiğinde ağzımı kuruluyorum ve odama girmeden önce el havlumu asıyorum. Havluyu belimden çıkarıp yarı sertleşmiş sikimin üzerinde tutuyorum ve vücudumun üst kısmını kuruluyorum. Bir çift gri *Boss* savaş pantolonu ve siyah bir *Essentials* tişörtü alıp bir çift boxer'a uzanıyorum. Havluyu bıraktığımda aniden yüksek sesli bir nefes sesi duyuyorum.

"Aman Tanrım, çok üzgünüm. Lütfen, aman Tanrım," diye bağıyor Amora ve iki eliyle gözlerini kapatmış bir şekilde orada durduğunu görmek için döndüğümde gözlerim açılıyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, yerdeki havluyu kapıp üzerimi bir kez daha örtüyorum.

"Ben bir şey görmedim Titus, ben çok..." Sözünü kesiyorum, tenimin yavaş yavaş ısınmaya başladığını hissediyorum ve bunun utandığım için olmadığını biliyorum.

"Sorun değil," diye yumuşak bir kahkaha attım, "dediğin gibi, hiçbir şey görmedin..." Sesimin kesilmesine izin verdim.

"Aynen öyle," derken teninin ne kadar kızardığını görebiliyorum. "Ben gidiyorum..." diye mırıldanıyor, arkasını dönüp hızla odadan çıkmadan önce yatak odasının kapısını arkasından çarpıyor.

Giyindikten sonra havlumu asıyorum ve yavaşça yatak odasının kapısını açıyorum, gözlerim oturma alanında Amora'yı arıyor ama o hiçbir yerde görünmüyor.

"Amora?" Mutfığa doğru ilerleyerek seslendim. Hiçbir şey yok.

Omzumun üzerinden merdivenlere bakmak için dönüyorum. İkişer ikişer çıkarken kalbim hızla çarpmaya başlıyor ama onu tuvalet masasında oturmuş, uzun kızıl saçlarını tararken görünce yavaşlıyor.

Kapının çerçevesine yaslanıyorum, kollarımı geniş göğsümde kavuşturuyorum ve sırtıyorum.

"Küçük Kırmızı."

"Titus..." yanakları bir kez daha kızarıyor ve ben başımı eğiyorum.

"Sorun değil, sen bir şey görmedin..." Bakışlarımı onunkilere sabitliyorum ve itirafını görmek istiyorum. Beni gördüğünü biliyorum, sadece itiraf edemeyecek kadar utanıyordu.

"Ben yapmadım," diye dudaklarını yuvarlıyor.

"O zaman neden hala bu konu hakkında konuşuyoruz?"

Nefesi boğazında düğümleniyor ve yüzünü benden çevirip kendi yansımasına odaklanması bir an alıyor.

"Bu akşam yemek yapacağım, birkaç şişe de şarap alacağım... Tabii sevdiğin başka bir şey yoksa?"

"Margarita severim."

Sanki tekila bazlı kokteylin tadını dilinde hayal ediyormuş gibi dudaklarını yalıyor.

"Tamam," dudaklarım bir tarafa doğru biraz daha kalkıyor.

"İçine acı biber atılmış, ağzı tuzlu..." "Kulağa baharatlı geliyor," diye kaşlarımı kaldırıyorum.

"Baharatlı ve lezzetli," gözleri aynadaki yansımasında benimkilere kayıyor.

"Tatmak için sabırsızlanıyorum..." Şimdi kendi dudaklarımı yalıyorum ama margaritayı hayal ettiğim için değil... hayır, onun dilimde nasıl bir tat bırakacağını hayal ettiğim için.

Sikim sertleşiyor ve zonkluyor.

"Aşağıda görüşürüz." Dönüp aşağıya inmeden hemen önce bunu başardım ama doğruca yatak odama gittim, kapıyı kapattım ve fiziksel olarak verecek başka bir şeyim kalmayana kadar kendimi boşalttım.

Takıntımı kafamdan atacağım.

Yapmak zorundayım.

ON YEDİ ŞAFTÖR

AMORA

OH.

BENİ

M.

TAN

RİM.

Titus'un yatak odasından çıkıp odama doğru koşarken yanaklarım alev alev yanıyordu. Orada durduğu, havlusunu yere attığı ve *her şeyini* sergilediği fotoğrafı tekrar tekrar oynuyordu. Kahretsin.

İçime bir yanık yayılıyor, bacaklarımın arasında lezzetli bir ağrı zonkluyor.

Şimdi onunla nasıl yaşayacağım? Artık onu tüm ihtişamıyla gördüm.

Kirpiklerime rimel sürüyorum ve görüntüleri kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum ama faydası yok. Kornealarım kazındılar. Ve dürüst olmak gerekirse, buna kızgın değilim.

Böyle bir durumda daha deneyimli ve cesur olmadığım için kızgınım.

Arabella ilişkilerinde kendine güveniyor; bana her şeyi anlatıyor ve ben de onun yaşadıklarını biraz kıskanıyorum.

Bakire olmaktan bıktım. Bekaretimi kaybetme konusunda duygusal değilim, dürüst olmak gerekirse bunu yapıp bitirmeyi tercih ederim. Arkadaşlarım arasında bekaretini en son kaybeden benim.

Parker'la -Carter ve Freya'nın oğlu- bir anlaşma yapmıştık; on sekiz yaşına geldiğimizde ikimiz de hâlâ bakireyse, bekâretimizi birlikte kaybedecektik... ama o, balo gecesi bekâretini kaybedince bu anlaşmayı bozdu.

Bir kahkaha attım. Sevgilimin evine dönme şansım bile olmadı, evde olduğumdan emin olmak için sevgili babam tarafından eve kadar eşlik edildim

ve demir kalesinde güvenle saklandı.

Rimelimi tuvalet masasının üzerine bıraktığımda içimi bir hüznün kaplıyor ve birdenbire babamın ne kadar boğucu olduğunu şimdiye kadar hiç fark etmemiştim.

Eminim bir gün birini bulacağım ve belki de sonunda bekaretimi kaybedeceğim ve her seferinde sikim engellenmeyecek ve bir gün, umarım, kendi çocuklarımla kutsanacağım ve babamın neden böyle olduğunu anlayacağım.

Olabilir.

Ya da o sadece lanet bir psikopat.

Yansımama bakarak iç geçiriyorum ve içimi kaplayan üzüntüyü gizleyemiyorum bile. Eğer işler Titus'un planladığı gibi gitmezse, beni Şövalye kardeşlere teslim edecekler ve onlar da namusumu almakta tereddüt bile etmeyecekler. Ama ben almalarını istemiyorum, kardeşlere bakire olarak gitmek istemiyorum.

Başım öne düşüyor ve başımı hafifçe iki yana sallıyorum. Hayatım ne zaman bu hale geldi.

Kendimi geriye iterek ayağa kalkıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Beyaz, önlüklü bir elbise giyiyor ve ayaklarımı sandaletlerimin içine sokuyorum. Hava açmış ve bir zamanlar serin olan bahar havası şimdi yerini rahat bir sıcaklığa bırakmış.

Omzumun üzerinden yatağımın başucunda duran ve Titus'un aldığı telefonun birebir kopyası olan kullan-at telefona bakıyorum ama kontrol etme isteği duymuyorum. Bu, hayatımda onların olmamı istedikleri kişi değil de sadece kendim olabildiğim ve mutlu olduğum tek an. Burada ne kadar kalacağımı bilmiyorum ama o ana kadar beni mutlu eden şeyi yapıyorum.

TITUS'U KANPEDE OTURURKEN GÖRDÜĞÜMDE GÜLÜMSÜYORUM.

Lezzetli. Bu öpücüğün onun için hiçbir şey ifade etmediğini biliyorum, ama benim için? Beni sarhoş etti. Her düşündüğümde sinir uçlarımla karıncalanmasına neden olacak şekilde içimdeki her lifi tüketti.

Ama yine de bu benim ilk öpücüğümdü, ne bilebilirim ki? "Hey."

"Hey," alt dudağımı ısırıyorum, biraz garip bir şekilde dururken parmaklarımı birbirine kenetliyorum.

"Aç mısın?"

Başımı iki yana sallıyorum, "Daha önce kendime bir şeyler ayarlamıştım..." Gözlerimi kaçırarak duraklıyorum.

"Anlıyorum, birazdan markete gidecektim... akşam yemeği için bir şeyler alabileceğimizi düşündüm? Belki şu bahsettiğin margaritaları da alırsız çünkü aklımda sadece onlar var." Gözlerini indiriyor ama benimkileri bırakmıyor ve karnımın döndüğünü hissediyorum.

"Kulağa hoş geliyor," diye başımı sallıyorum, başımı kaldırıyorum ve yavaşça onun oturduğu yere doğru yürüyorum. Bir süre bekliyorum. Eli kucağından kayıyor, parmak uçları kanepenin yumuşak minderine vuruyor, sonra tekrar vurmadan önce yavaşça şekiller çiziyor.

Titus'un yanına otururken minderin üzerine diz çöküp bacağını altıma alıyorum ve aniden nefeslerim kısıyor.

"Bu sabah kızıyla konuştum," diyor Titus ve aramızda yavaş yavaş oluşmaya başlayan gerilimi hissedip hissetmediğinden emin değilim.

"O nasıl?" Gerçekten ilgilenerek soruyorum.

"O iyi, işle meşgul," diye başını sallıyor ve öne uzanıp suyundan bir yudum alıyor.

"Günlerin biraz daha hızlı geçmesine yardımcı oluyor sanırım."

Omuzlarımı silkiyorum. "Öyle olmalı, sanırım şimdi beni özlüyor."

Gözlerini

bacaklarının arasına düşmüş, bir eliyle bardağını tutarken diğer elini kalçasına dayamıştı.

"Uzun birkaç hafta oldu..." Yutkunuyorum, inanılmaz derecede suçlu hissediyorum, "Seni ondan uzak tuttuğum için üzgünüm, gerçekten, sadece beni eve götür..." ama Titus'un eli çıplak kalçamdayken durduruluyorum, cildim ayak parmaklarıma kadar fırlayan karıncalanmalarla patlıyor.

"Hayır," sesi alçak, "sana bir söz verdim Amora ve bunu bozmayacağım."

"Ben sadece..."

"Sen sadece bir hiçsin," bana küçük bir gülümseme veriyor, "İşim bittiğinde gideceğim, burada olduğum sürece önceliğim sensin. Sen. Başka kimse değil."

Başımı sallayarak dudaklarımı yalıyorum.

Üzerimize sessizlik çöküyor ve sonunda iri elini yanan tenimden çekiyor ve ben anında bağlantıyı özlüyorum.

"Affedersiniz," diyerek yavaşça ayağa kalkıyorum, ayağa kalkarken saygınlığımı korumaya dikkat ediyorum.

"Her şey yolunda mı?"

"Evet, hazırlan ve ben aşağıya döndüğümde gidebiliriz." Yüzümü ondan çevirip merdivenlerde kayboluyorum. Buraya gelmek için bizi çevreleyen yoğun gerilimi kırmaktan başka bir nedenim yoktu. Sırtımı duvara yaslayarak duruyorum, derin nefes alıyorum, nefesimi beş dakika tuttuktan sonra tekrar veriyorum.

Bu kız olmaktan nefret ediyorum.

Karnımdaki ateşi hissetmek istiyorum, dilimin keskin olmasını istiyorum ama işte buradayım, korumam bacağıma dokunduğu için nefes alıp veriyorum.

"Acınası," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve bu kişiyi geride bırakmaya yemin ediyorum.

Başı dertte bir genç kız değildim. Ben bir Archibald'dım. Babam biraz sık kafalı olsa bile.

DÜKKANIN KORIDORLARINDA YÜRÜRKEN, TITUS HER TÜRLÜ ŞEYİ arabası. Burada ne kadar kalacağımızı düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama içindekilere bakılırsa aylar gibi görünüyordu.

"Kış uykusu için stok falan mı yapıyorsun?" Dirseğimle onu dürterek şaka yapıyorum.

"Ne sevdiğini bilmiyorum... bu yüzden her zaman alabileceğimiz bir şeyler olması için yeterince alabileceğimi düşündüm."

"Düşünceni beğendim," diye gülümsüyorum bisküvilerin yanından geçerken. Uzanıp birkaç paket bisküvi alıyorum ve onları arabaya bırakıyorum.

Titus'un şaşkın bakışlarına "Çay ve bisküvi yemeyi severim," diye cevap veriyorum, "ohhh, tabii ki. Çünkü sizde bisküvi var, ama burada daha çok çörek gibi... bunlar daha çok kurabiye gibi sanırım, ama tabii ki kurabiye değil," dediğimde içimden bir kahkaha yükseliyor.

"Denemek zorundayım," diye göz kırptıyor ve ilerleyip kasalara yöneliyor.

"Margarita almayacak mıyız?" Duruyorum, büyük markete bakmadan önce omzunun üzerinden bana bakarken gözleri benimkileri buluyor.

"Evet, ama içki dükkanından, değil mi?"

Başımı iki yana sallıyorum, "Ah Titty," diyorum babamın ona taktığı lakapla alay ederek, "dur sana göstereyim."

Onu yönlendiriyorum ve alkol reyonunda duruyorum.

"İçki dükkânına falan gitmeniz gerektiğini sanıyordum, böyle bir marketten alabileceğinizi bilmiyordum."

"Amerika'da işler böyle mi yürüyor?"

Başını sallıyor ve ben gülmemi engelleyemiyorum.

"O zaman neden burada, İngiltere'de böyle olduğunu düşündün?" Onu alkole doğru götürürken soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok, sadece bir tahmindir."

"Zehrini seç," diye kollarımı uzatıyorum ve alkol dolu rafları gösteriyorum.

"Margaritalarla aram iyidir Twilight, ya sen?"

"Evet," diyerek iki şişe hazır kokteyle uzandım.

"Onları kendimiz yapacağız..." diye uzanarak parmaklarını bileğime doladı.

"Ben bunlarla mutluyum," diye omuz silktim, "o zaman daha kolay? Sadece doldurup içebiliriz."

"Tamam," parmakları benimkilerden ayrılıyor.

"Bize biraz acı biber lazım," diyerek şişeleri arabaya yerleştirdim ve salata reyonuna doğru ilerledim.

Ödemeyi yaptıktan ve arabayı yüklemeyi bitirdikten sonra Titus arabanın kapısını açıyor ve ben içeri süzülüyorum, "teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum o kapıyı kapatmadan önce.

Titus adresi Sat Nav'a tekrar giriyor ve arka planda yumuşak country müziği çalıyor ve ben bunu ne kadar sevdiğimi hiç fark etmemiştim.

"Country müzik ha?" Parmaklarımı gitarın tıngırtılarına vururken sesim hafif.

"Evet, onda bir şey var, bilmiyorum... Onunla bir tür bağlantı kuruyorum, bu mantıklı mı?" diye soruyor, kendi uzun parmağı direksiyona hafif bir ritimle vuruyor.

"Evet, öyle," diye başımı sallıyorum, "ben de resim yaparken böyle hissediyorum," diye iç geçiriyorum.

"Her şeyi geride bırakmak zorunda kaldığın için üzgünüm," derken sesindeki samimiyeti duyabiliyorum ama onu el sallayarak geçiştiriyorum.

"Sorun değil, bir gün geri döneceğim," diye omuz silkiyorum.

"Yapacaksın," diye gülümsüyor, "belki tüm bunlar bittiğinde beni ve çiftliğimi ziyarete gelirsin, sana bir resim odası hazırlarım."

"Bir çiftlikte mi yaşıyorsun?" Gözlerim açılıyor ve karnıma heyecan doluyor. "Hayır," diye başını sallıyor ve kısık bir kıkırdama onu terk ediyor, "bu

Kızım uzmanlık alanını seçtiğinde, ben de ona bakabilirim diye umuyorum.

o zaman yapardım. Ama bundan birkaç yıl uzaktayız" dediğinde içinden geçen küçük iç çekişi kaçırmıyorum.

"Bir gün," diye uzanıyorum ve elimi hafifçe kalçasına yaslayan elinin üzerine koyuyorum.

"Bir gün." Yüzünü bana dönüyor, gözlerinde daha önce hiç fark etmediğim bir ışıltı var. Elimi çekip kucağıma bırakıyorum, yüzümü pencereye dönüyorum, Titus'un elini sıkıca kavradığımı hissettiğimde küçük bir nefes alıyorum.

Gülümsememi saklamaya çalışıyorum
ama nafile. Lanet bir Cheshire kedisi
gibi gülümsüyorum.

AKŞAM YAKLAŞIYORDU, GÜNEŞ KAYBOLMAYA HAZIRDI VE

Ay, dolgunluğuyla gökyüzünü aydınlatmakla tehdit ediyordu. Berrak gökyüzünde, ayın ışığının yanında parıldayan yıldızlarda gerçekten güzel bir şey vardı.

Oturma odamızın küçük alanı Titus'un en sevdiği country şarkılarıyla doluydu ve hoparlörlerden gelen *Tennessee Orange* şarkısına kalbim mırıldanarak eşlik ediyordu. Şu anda Titus'la içinde bulunduğum durum göz önüne alındığında bu şarkıyı çok sevmiştim.

Farklı çeşniler ve turşularla peynir ve ekmek atıştırdık ve şimdi margaritalarla bitiriyoruz.

Titus bana bir tane daha uzatıyor, kenarına tuz serpilmiş, çeyrek biber soluk sarı sıvının içinde sallanıyor ve dilimin dışarı fırlayıp dudaklarımı yalamasına engel olamıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, damarlarımda dolaşan alkol yüzünden yanaklarım sürekli kızarıyor.

"Rica ederim, orada otururken çok güzel görünüyorsun." Kendi margaritasından bir yudum alıyor, fazla alkolü yalamadan önce dudaklarını ayırıyor ve gözlerinin vücudumda aşağı yukarı gezinmesini kaçırmıyorum.

"Sen de çok güzel görünüyorsun," diye iltifat ediyorum ve gülümsemesinin genişleyerek dişlerinin ne kadar mükemmel olduğunu bana göstermesini izliyorum, gerçekten çok güzel.

Müzik hafifçe çalarken sessizliğe gömülüyoruz ve ben bu anın bitmesini hiç istemiyorum. Sıradan bir kız için fazla bir şey gibi görünmeyebilir, ama benim için

her zaman çok sıkı tutulmuştu - bu her şey ve daha fazlasıydı. "Hayallerin neler?" Titus sessizliği böldü, derin sesi

Tüm vücudumu tüylerim diken diken oldu. "Sana benimkini söyledim ama seninkini sormadım."

Gözlerim bardağıma kayıyor, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Koşulsuz sevilmek, birinin beni her şeyiyle sevmesi. Tıpkı babamın annemi sevdiği gibi, ama başlangıçtaki gibi değil." İçimden hafif bir kahkaha yükseliyor ve kalbimin göğsümde hızla çarpmaya başladığını hissediyorum. "Kırsal kesimde, çocuklarımla gönüllerince dolaşabilecekleri, kirlenebilecekleri ve çocuk olabilecekleri güzel bir çiftlik evi istiyorum." İçimi çekiyorum, "Ve elbette, belki bir noktada resimlerimi satmak için cesaretimi toplamak istiyorum, ama henüz yeterince iyi değilim," başımı sallıyorum, gözlerim hala aşağıya bakıyor, "ama hayalimin şu anda ulaşamayacağım kadar uzak olduğunu hissediyorum, istediğim ve hayal ettiğim hayat sadece bir hayal olarak kalacak. Şövalye Kardeşler beni yakalayacak ve orada kalmaya zorlanacağım ve babam hiç şüphesiz onlardan biriyle evlenmemi çoktan kabul etti. Beni istemeleri için başka bir sebep yok. Beni öldürmek isteyebilirler, ama dürüst olmak gerekirse, eğer öyle olsaydı şimdiye kadar çoktan beni ele geçirmiş olurlardı." Üzüntü beni tüketiyor ve alt dudağımın titrediğini hissediyorum. Gözyaşlarımla yanaklarımdan aşağı süzülmesini engellemek için dişlerimi sıkıyorum ve sertçe ısırıyorum. "Yeni bir rüyayla yüzleşmek zorundayım," derken sesim titriyor, başımı yavaşça kaldırıyorum ve bakışlarım Titus'a takılıyor, gözleri karanlık ve kapüşonlu, kalbim güm güm atarak öksürmeme neden oluyor.

"Sizi hayallerinize mümkün olduğunca yaklaştırmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Göz temasımı kesiyorum, aniden ona bakmak fazla samimi gelmeye başlıyor. Parmağımı kokteyl bardağının tabanına vururken başım bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"Bu artık senin işin değil," derken sesim çatlıyor ve aldığım alkolün beni etkilemeye başladığı belli oluyor. Tekrar konuşmadan önce cevap vermesine fırsat vermiyorum. "Beni en çok ne korkutuyor biliyor musun..." Fısıldıyorum, boğazım düğümleniyor.

"Ne?" Titus yaklaşıyor, nefesi yüzüme geliyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor. Ona bakma, kristal mavisi gözlerinde kendimi kaybetme isteğimi görmezden geliyorum.

"Kendimi kaybedeceğimden, sadece bir rolü yerine getirirken kendimin tam bir gölgesi olacağımdan korkuyorum."

Titus uzanıp saçımın gevşek bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve nefesim hızlanmaya başlıyor, göğsümün derinliklerinde atlayan düzensiz kalp atışlarını kaçırmıyorum.

"Böyle hissetmeyeceğine söz vermek istiyorum, eski haline dönmemeni sağlamak için yanında olacağıma söz vermek istiyorum..." duraklıyor ve aldığı keskin nefesi kaçırmıyorum, "ama tutamayacağım bir söz vermeyeceğim."

Boğazımda hızla oluşan yumruyu yutuyorum, gitmesini istiyorum çünkü onun yakıcı varlığını hissettiğimde, kısa bir süre sonra gözyaşlarının onu takip edeceğini biliyorum ve o kız olmaktan nefret ediyorum. Ağlamaktan nefret ediyorum.

"Hey, hey," eli yüzümü kavıyor ve ona doğru eğiliyorum, yanağımı ısıtan alev bağımlılık yapıyor, karnımın alt kısmında bir yanma ve bacaklarımın arasında sürekli bir ağrı hissederken midem düğümleniyor. Bu çok fazla.

Çabucak ayağa kalkıyorum, "Başka içki?" Titus'tan hâlâ neredeyse dolu olan bardağı kaptığım gibi dışarı fırlıyorum ve mutfakta kayboluyorum. Göğsüm hızla inip kalkıyor, kalbim hızla atıyor. Bardakları mermer tezgâhın üzerine koyup avuçlarımı serin yüzeye bastırıyorum ve başımın öne düşmesine izin veriyorum. Derin nefes alarak göğsümde gümbürdeyen kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Amora," Titus'un derin sesinin odanın içinde süzüldüğünü ve bir anda tüylerimi diken diken ettiğini duyuyorum.

Yüzüme geniş bir gülümseme yerleştirerek hızla dönüyorum. Kendimi sabitlemek için parmaklarımı arkamdaki tezgâhın etrafında kıvırıyorum.

"Öyle mi?"

"Her şey yolunda mı?" Kapının pervazına yaslanıp kollarını göğsünde kavuştururken gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Üzerimde hâlâ pamuklu sundress elbisem var ve bakışlarının yanaklarımı yakmasına engel olamıyorum.

"Peki, sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı." Dudaklarımı yalıyorum ve birden nefesim kesiliyor.

"Seni üzecek bir şey mi yaptım?" diye soruyor ve ben ona bakmaktan kendimi alamıyorum. O gerçekten özel biri. Kaslı, geniş, uzun ve cehennem gibi yakışıklı.

"Hayır, Tanrım hayır," diye nefes alıyorum, o bana doğru yürümeye başlarken başımı iki yana sallıyorum.

Aramızdaki boşluk artık birkaç santimetreden ibaret olduğu için nefesim boğazımda düğümleniyor.

Titus'un başı yana eğiliyor ama ben yüzümün düşmesine izin veriyorum, neden bilmiyorum ama sadece rüyalarımız hakkında konuşuyor olsak bile bu yakınlık çok fazla geliyor. Yüzümü yavaşça kaldırıp ona bakarken parmağını çenemin altına bastırıyor.

"Beni endişelendiriyorsun," diye itiraf ederken sesi alçaktı.

"İşler biraz..." Duraklıyorum, dudaklarımı yalarken bir an için kelimelerim üzerinde düşünüyorum.

"Ciddi mi?" Ağzının bir tarafı kalkarak dudaklarında orantısız bir sırıtışa neden oluyor ve ben de başımı sallıyorum. "O zaman sohbeta kaldığımız yerden devam edelim, margarita içelim ve ciddi konuları yarın düşünerüz, olur mu?"

"Evet," diye gülümsüyorum ve parmağını çenemden indirip içkisini almak için arkama uzanıyor ve geri çekilirken benimkini uzatıyor.

Alırken ona teşekkür ediyorum ve ince kenarlı bardağı dudaklarıma götürüp küçük bir yudum alıyorum, bu sırada gözlerimiz birbirine kenetlenmiş durumda.

"Birkaç tekila shot'a ne dersin?" Bardağı çekip dudaklarımdaki tuzu yavaşça yalarken soruyorum.

"Gerçekten mi?"

"Hadi, hayatımdaki boktan gösteriyi unutalım ve sadece sarhoş olalım," omuzlarımı silkiyorum, "babam bizi bulana kadar kim bilir ne kadar zamanımız var."

Titus yavaşça başını sallar.

"Hadi atış yapalım."

"Şutlar!" İçimde kıkırdamalar kabarmadan önce bağıriyorum.

ŞAFTÖR TWENTY-EILHt

XAVIER

BİR AŞAĞI BİR YUKARI YÜRÜYÖRÜM. ÖFKE KANIMDA DOLAŞIYOR VE
Ne yaparsam yapayım kendimi sakinleştiremiyorum. Royal hâlâ beni
görmezden geliyor. Ezekiel bana kızgın ve Xander sadık bir kucak köpeği
gibi yanımda.

"Baba..." Xander arkamdan sessizce yaklaşıyor.

"Ne?" Elimi saçlarımın arasından geçirerek bağıriyorum. Hayal kırıklığı
içimi dolduruyor, derin bir nefes alarak ona dönüyorum. "Ne?" Tekrar
soruyorum, bu sefer ses tonum biraz daha yumuşak.

"Onunla çok uzağa gitmiş olamaz, Titus'un bu işte kesinlikle rol
oynadığından emin miyiz?"

"Daha önce kaçmasına yardım etmeyecek miydin?" Hırçın ısırığının
ardından gelen hırıltıya engel olamıyorum.

"Bu sadece bir numaraydı..." Xander benden uzaklaşıyor.

"Ama her ne söylediyse, bu bir hile olsun ya da olmasın, onun kafasına
lanet bir tohum ektin."

"O benim kız kardeşim..."

"O benim kızım ve yaptığım şey onun için. Neden kimse bunu
görmüyor?" Saçımın kökünden tutup çekiştiriyorum.

"Çünkü onu onlara veriyorsun! Bunun ona nasıl bir yardımı
olacak?" "Bana güvendiğini söylemiştin."

"Biliyorum!" Xander'ın burun delikleri alevleniyor, öfkesinin onu
tükettiğini gördüğümde gözleri açılıyor.

Cebimden telefonumu **ç ı k a r ı p** Tyson'ın adını tuşlarken "O
zaman bana güven," diye homurdanıyorum.

"Patron."

"CCTV, sende var mı?"

"Yola çıktık bile."

Telefonu kapattım ve bir kez daha cebime geri koydum.
Elimi sakalımın üzerinde gezdirerek hafifçe sürüklüyorum.

"Annen beni uykumda öldürecek." Xander iç geçirir, "Keşke şaka yapıyor olsaydın," diye alay eder.

"Ben de oğlum. Ama annen çok öfkeli ve ben de bu öfkeden nasibimi alıyorum." Dudaklarımda dans eden gülümsemeye engel olamıyorum ve Xander alçak sesle kıkırdıyor, elini bir düğümü ovuyormuş gibi ensesinde gezdiriyor.

Ofisimin kapısı çalındığında sessizlik çöküyor.

"Evet," diye sesleniyorum ve Tyson ile küçük sürtüğünün bir dizüstü bilgisayarla içeri girdiğini görüyorum.

"Bir şey buldun mu?"

"Tyson dizüstü bilgisayarı masanın üzerine yerleştiriyor ve güvenlik kamerasını oynat tuşuna basmadan önce açıyor.

"Oh, işte orada, iyi yaşlı Titty," onu ekranda görmekten ve iyi uygulanmış planımı ne kadar berbat ettiğinden duyduğum rahatsızlıkla yüzümü ovuşturuyorum.

Kaldırıp bagaja yerleştirmeden önce bir valizi sürüklüyordu.

"Neye bakıyorum ben?" Ekran Titus'un sürücüyü çıkarışını gösterirken soruyorum.

"Tekrar bak," diyor Tyson dizüstü bilgisayar ekranında bir kez daha oynamaya başlayan klibi geri sararken. Gözlerimi kısarak bana göstermeye çalıştığı lanet şeyi görmeye çalışıyorum.

Tekrar izliyorum ve Titus'un bavulu çakıllı yoldan geçirip dikkatlice bagaja yerleştirmesini izliyorum.

"Ben göremiyorum..." İtiraf ediyorum, Tyson'a bakıyorum ve o da gözlerini deviriyor. "Tekrar izle," diye emrediyor, geri sarıyor ve tekrar başlat tuşuna basıyor.

Yaklaşıyorum ve küçük ekrana bakıyorum.

"Ekranı büyütebilir misin?" dediğinde Tyson'ın iç çektiğini ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandığını duyuyorum.

"Biraz kör olabilirim ama sağır değilim," diye kükreyerek ayağa kalktım ve bakışlarımı Tyson'a diktim.

Gözleri açılıyor.

"Özür dilerim," diye savunmak için ellerini kaldırır, "ne yapabileceğime bir bakayım patron." Ekranı doğru yürür, iki kez dokunur ve ekranı

Tam boy, "Daha iyi mi?" Tyson sırtıyor.

"Küçümseyici bir amcık olma Tyson," diye yan gözle bakıyorum ve tekrar ekrana bakmak için eğiliyorum ve Xander'ın bir kahkaha attığını duyuyorum. Ona bakıyorum ve buz gibi bir bakış fırlatıyorum. "Yapma,"

Xander başını öne eğer ve kahkahasını bastırır.

Küçük pislik.

Dikkatimi tekrar ekrana veriyorum ve izliyorum.

Ve işte o zaman onu gördüm.

Bavulu *nazikçe* arkaya koyuyor.

Normal bir insan belki biraz daha sert davranırdı ama sonra tekrar başa sarıyorum.

Arkasını dönüp bavula bakıyor, dudakları kıpırdıyor ama söylediği tek bir kelimeyi bile duyamıyorum.

"Onu lanet olası bavula koydu!" Dizüstü bilgisayarı kaptığım gibi odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve duvara çarpıp yere düşmeden önce parçalanmasını ve ekranın kararmasını izliyorum.

Royal kapıdan içeri dalıyor, kan çanağına dönmüş gözlerim kocaman ve vahşi. "Xavier, ne oldu?" diye telaşla soruyor, gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyor.

Hepimiz.

"Titus, Amora'yı lanet bir bavulla kaçırdı."

İşte o zaman onun sırtışını gördüm.

"Aferin Titus..." dilini yanağına bastırarak kapının koluna asılıyor.

"Titus 1, Xavier 0," ofis kapısını çarparak kapatmadan önce şarkı söylüyor.

"Karımı seviyorum, karımı seviyorum," diye yüksek sesle tekrarlarken gözlerimi kapatıp öfkemi ve düzensiz kalbimi kontrol etmeye çalışıyorum.

"Onun peşine düşeceğim ve karımı geri alacağım."

ŞAFTÖR ON DOKUZ

TITUS

SARHOŞ OLDUM.

Ne kadar sorumsuzum.

Ve tek yapabildiğim onun ne kadar güzel olduğuna gülümsemek.

Gözlerim buğulu ve bunun çok fazla tekila soluduğum için olduğunu biliyorum ve eminim ki ikimizden biri her yeni parti yaptığında her seferinde biraz daha ekliyoruz. Ama o haklı.

Bu kokteyller çok lezzetli.

Dudaklarında tatmak istiyorum.

Onu öpecek olsaydım her anın tadını çıkarırdım.

Eğer.

İkimiz de geçen gece sağanak yağmurda öpüşmemiz hakkında tek kelime etmedik, yine de tek düşündüğüm bu.

İç çekiyor ve kaşlarım kalkıyor.

"İyi misin?" Soruyorum ve yemin ederim ki

geveliyorum. "Mmhmm, sadece

düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

"Önümüzdeki birkaç hafta içinde hayatım ne kadar farklı

olacak." Yüzümü buruşturuyorum.

"Benim düşüncelerim seninkilerden çok daha iyi," diye göz kırptıyorum, içkimden bir yudum alarak.

"Oh, öyle mi? Açıklamak ister misin?"

"Bilmiyorum..." Ellerimi kirli sakalıma sürüyorum.

"Hadi ama, bu adil değil, ne düşündüğünü söyle bana... beni kafamdan çıkar."

Öne doğru eğiliyor, böylece neredeyse üstümde oturuyor, bacak bacak üstüne atmış ve ağızından çıkan her kelimeyi beklerken gözlerini kocaman açmış, ben de sırtıyorum.

"Sadece seni öptüğüm zamanı düşünüyordum..." Sözümü kesiyorum ve yanakları yanıyor, kızarmasını gizlemeye çalışırken gözleri kucağına düşüyor.

Öne doğru uzanıp baş ve işaret parmağımla çenesini usulca kavriyorum ve yüzünü kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum.

"Benden saklanma Twilight."

"Senin itirafın yüzünden saklanmıyorum," diyerek yüzüzlüğü bir zamanlar utangaç olan tavrını ele geçirdi.

"O zaman neden saklanıyorsun?" Bana söyleyeceğini umarak ikna etmeye çalışıyorum.

Yutkunurken boğazının titrediğini, gözlerinin benimkilere sabitlendiğini görüyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Öpücük..."

"Destansıydı amına koyayım," diye alay ederek parmaklarımı çenesinden indiriyorum ve ona dokunduğumda tenimde oluşan karıncalanmayı anında özlüyorum.

Dili dışarı fırlıyor ve alt dudağının üzerinde geziniyor, gözleri benimkilere bakıyor.

"Öyle miydi?" diye soruyor ve kaşlarının çatıldığını, sesinde belirsizlik olduğunu görebiliyorum.

"Ah," diye kıkırdıyorum, elimi kalbimin üzerinde tutarak, "Yaralıyım."

Öne doğru eğiliyor ve dudaklarının arasından küçük bir kıkırdama geçmeden önce bana vuruyor. "Kötü anlamda söylemedim..."

"O zaman ne demek istedin?"

"Yani... Bunu karşılaştırabileceğim bir şey yok..."

Az önce ne dediğini anlamam bir anımı alıyor ve lanet olası alkolü suçluyorum. Gözlerimi birkaç kez kırptırıyorum, söylediklerini tekrar tekrar düşünüyorum.

Şey, yani... Bunu karşılaştırabileceğim bir şey yok...

"Amora..." Ona yaklaşarak fısıldadım.

"Titus?" dedi masumca.

"Ne demek istiyorsun?" Sanırım ne demek istediğini biliyorum. Ama kelimelerin dudaklarından dökülüşünü duymak istiyorum. Masumiyetin yüzünü en sevdiğim şekilde nasıl renklendirdiğini görmek istiyorum. Allığının süt gibi teninde nasıl öne çıktığını, gülümsediğinde çillerinin nasıl yayıldığını.

Kokteylinden bir yudum daha almadan önce iç geçiriyor.

Kalbim biraz daha hızlı atıyor ve ben atmadığından eminim ama o bunu asla söyleyemez. Soğukkanlılığımı korumakta, en iyi poker suratımı takınmakta iyiyimdir.

"Ben..." diye kekeliyor, güzel gözleri bir an için dalgalanarak kapanıyor.

"Sen...?" sesim sessizleşiyor.

"Sen..." dudaklarını birbirine sürtüyor.

Dudaklarımı yalıyorum.

"Ben..." Elimde olmadan ona takılıyorum, dudaklarımın bir köşesi çekiliyor ve sırtıyor.

"Sen benim ilk öpücüğümdün!" diye ağzından geçiriyor, elini ağzına götürüyor ve işte o güzelim kızarıklık yanaklarını pembeleştiriyor.

"Ne?" İtirafı karşısında yaşadığım şokla gülmekten kendimi alamıyorum.

"Tekrarlamayacağım," diye başını sallıyor ve olduğu yerde kıpırdanıyor.

"Tekrarlamayı istemiyorum, sadece ilk öpücüğünün ben olduğuma inanmıyorum."

"Daha önce de söylediğim gibi, babam her erkeği daha yaklaşımadan çok ama çok uzaklara kaçırırdı. Tanrı aşkına, ben yirmi beş yaşında bir bakireyim!" diyor ve eliyle ağzını bir kez daha kapatıyor, gözleri doluyor. Bardağını sehpanın üzerine bırakıyor, sonra arkasına yaslanıp yüzünü bir yastıkla kapatıyor.

O lanet bir bakire.

Kahretsin.

"Aman Tanrım, işte bu yüzden alkol almamalıyım." Sesi yastık tarafından boğuluyor.

İşte o zaman farkına varıyorum, masumiyeti ıslıl ıslıl parlıyor. Nasıl olur da bunu kaçırabilirdim. Çünkü fark edemeyecek kadar ona aşıktım.

Sikeyim.

Öne doğru eğilip bir elimle yastığı yüzünden kaldırıyorum ve gözlerim onunkiler arasında gidip geliyor. İki elimi onun iki yanına koyarak kanepenin minderlerine yaslıyor ve onu kucaklıyorum. "Benden asla saklanma Küçük Kırmızı," sesim titrek, kalbim göğsümde dans ediyor. Kusursuz gözleri benimkilere takılı kalıyor ve tek düşünebildiğim dudaklarını benimkilerle kapamak ama yapamıyorum.

Yapmamalıyım.

"Hiç öpülmediğine inanamıyorum..." kendimi onun üzerinde tutarken sesim titriyor, "bana kadar."

"Bu utanç verici."

"Hayır Twilight, utanç verici değil," diyerek başımı iki yana sallıyorum ve dudaklarımı ona yaklaştırıyorum.

Amora'nın dudakları aralanıyor, gözleri dudaklarıma kayıyor ve bir an tereddüt ediyorum.

"Beni tekrar öp," diye fısıldıyor, gözleri yavaşça kapanıyor ve ben anında onun gözlerini özlüyorum.

Tereddüt etmiyorum, dudaklarım buluşana kadar dudaklarımı indiriyorum. Yavaşça, dilimle oynamadan önce ağızlarımız bir ritim içinde hareket ediyor, kolları boynuma kilitleniyor ve bunu birlikte dans etmeden önce dilimin onunkinin üzerinde gezinmesine izin vermek için bir işaret olarak alıyorum. Amora altımda kayıyor ve bacakları ayrılmadan önce sarhoş edici kokusu beni tüketiyor ve sanki mükemmel bir uyummuşuz gibi aralarına kayıyorum.

Kollarımı indirerek dirseklerimin yumuşak yüzeye dayanmasını sağlıyorum, öpüşmemiz yoğunlaşırken ellerim yüzünü kavıyor, dudaklarından küçük bir inilti geçiyor ve sertleştiğimi ve kotumun dikişine sürtündüğümü hissediyorum.

"Titus," diye yumuşak bir nefesle fısıldayarak uzaklaşıyor. "Evet bebeğim?"

"Benim ilkim olmanı istiyorum; bunu benden al. Bu konuda değerli değilim ve Şövalye Kardeşler'e bakire olarak gitmek istemiyorum." Gözlerinde bir damla yaş görüyorum ve söyleyecek kelime bulamıyorum. "Özel olmasını istediğim için saklamadım, öyle olmayacağının tamamen farkındayım ama üzerinde gezinmesinden bıktım ve sana yalvarıyorum, onların almasına izin verme."

"Tamam," diye fısıldıyorum, dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirerek.

"Söz veriyor musun?" ve sesindeki çaresizliği duyabiliyorum. "Söz veriyorum, Twilight, söz veriyorum."

Ve sessizce yemin ettim, onu ele vermek için masumiyetini almak zorunda kalmayı ne kadar istemesem de, ikimiz de bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorduk.

"Ama bu şekilde değil..." Dudaklarını bir kez daha dudaklarımla kapatmadan önce fısıldıyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM

AMORA

UYANDIM, ÇARŞAFLARA DOLANMIŞTIM VE HIÇ DE ÖYLE OLMADIĞIMIN FARKINDAYDIM.

Tek başıma. Döndüğümde Titus'un hâlâ giyinik olduğunu ve yorganın üstünde uyuduğunu görüyorum. Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor ve omuzlarımdan büyük bir yükün kalktığını hissediyorum. Ondan çok şey istemiştim ve sadece beni yatıştırmak için mi kabul etti yoksa gerçekten sözünü tutmak mı istedi hiçbir fikrim yok.

İkincisi olduğunu umuyorum.

Çünkü onu kaybetmek için daha iyi bir zaman düşünemezdim. Sonunda.

Masumiyetimin ağır yükü gitti. Sonsuza kadar.

Çoğu kızın bunun özel, mumlar ve yavaş sevişme olmasını istediğini biliyorum ama ben öyle değilim. On yedi yaşında baloya gittiğimden beri hazırım ama olmadı. Ve ne zaman yaklaşısam, sevgili babam her şeyi berbat etti. Ve eğer bu baba değilse, Xander'dır.

Babamın küçük kış yalayıcısı. Bu benim için bir şans.

Sırt üstü yuvarlanırken kalbim neler olabileceği ya da olamayacağı konusunda çarpmaya başlıyor.

Yüzümü çevirip pencereden dışarı bakıyorum, panjurlar yarı aralık ve ay ışığının içeri sızma tehlikesini görebiliyorum. Titus'u uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça doğruluyorum ve içkili bir geceden sonra kendimi çok iyi hissetmediğim için şükrediyorum. Dün gece kabulümden sonra olanları düşündüğümde yanaklarım kıpkırmızı kesiliyor, vücudunu üzerime yatırıp bana öpücüklerinin ne kadar güzel olduğunu gösterdikten sonra.

Perdeleri hafifçe araladığımda, yıldızlarla öpüşen gökyüzü hafifçe aydınlanıyor ve sabahın erken saatleri olmalı. Pembe gökyüzünün ufka hâkim olması ve güneşin günaydın demek için yükselmesi uzun sürmeyecek. Perdelerin tekrar yerine kaymasına izin vererek dönüp pencere pervazına yaslanıyorum ve sadece Titus'a odaklanıyorum.

Zihnim bir kez daha dün geceye, *kirli sakalının tenimi tırmalayışına, dudaklarının çenemden aşağıya, köprücük kemiğime doğru ilerleyişine* kaydı. Ellerimi yüzünün iki yanına koydum ve dudaklarını tekrar kendime doğru kaldırdım, kalçalarım kalktığında onları mühürledim, belirgin çıkıntısına karşı yavaşça döndüm, kot pantolonunun fermuarı tam gereken yere sürtündü, bana arzuladığım ve umutsuzca istediğim küçük sürtünme parçasını verdi. *Kötü olduğunu biliyordum, alkol ikimizin de damarlarında dolaşıyordu ama istesek de duracak gibi görünmüyorduk. Kendimi ona sürtmeye devam ederken yumuşak iniltilerim kaçtı ve öpücüğümüz boyunca titreşti.*

"Bebeğim," diye soludu, iri eli ince kalçamı sarmış, sıkıca kavramıştı. "Burada olmaz, bu şekilde olmaz," önceki sözleri dudaklarının arasından kayıp sessiz odada yankılandı.

"Tamam, tamam," diye fısıldıyorum, dudaklarıyla bir kez daha buluşmak için başımı yukarı kaldırıyorum.

Elimi göğsümün üzerinde gezdiriyor, düşüncelerim karşısında dengesizleşen kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. İki azgın genç gibiydik ama dün geceki davranışımдан utanmıyordum bile.

Parmak uçlarımda sessizce koridora ve banyoya doğru ilerledim, kapıyı sessizce kapattım ve sırtımı tahtaya dayadım.

Bunu gerçekten yapacak mıydım? Düşüncelerim zihnimde dönüp duruyordu ve ben onları susturmaya çalışıyordum. Kafamdan çıkmam gerekiyordu. Bu önemli bir şey değildi. Bunu ben istedim. Ondan bunu benden almasını istedim. Yanan yanaklarımı soğuk suyla yıkadım. Titus'un üzerimde neden böyle bir etkisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. O bir uyuşturucu gibiydi, hem sürekli arzuladığım hem de yoksunluk çektiğim. Diş fırçamı suyun altında gezdirirken yansıma bakıyorum. Titus'la birlikteyken nasıl görüldüğümü seviyorum ve yakında onsuz olacağım için içim içimi yiyor.

İkimiz de bunun kalıcı değil, babam bizi bulana kadar geçici bir durum olduğunu biliyorduk.

Tazı gibiydi. Beni her zaman bulurdu.

Ne kadar uzağa koşarsam koşayım. Her seferinde beni geçerdi.

O bir iz

sürücüydü. Ben

avdım.

Başımı öne eğerek usulca sallıyorum. Keşke

hayal kırıklığına uğradığımı

söyleyebilseydim; ama uğramadım.

Her şeye karşı uyuşmuş durumdayım. Her şeyi engellemeye çalışıyorum.

Yatak odasına doğru volta atarak yatağın yanından geçip yanıma doğru yürüyorum. Parmaklarım ipek siyah şortumun paçasını bulup kurcalıyor. Titus'un kıpırdadığını gördüğümde gözlerim ona takılıyor, belki de onu izlediğimi biliyordur. Paniğe kapılıyorum, hızla yatağa geri tırmanıyorum ve üzerimi örtüyorum. Titus'un kolunun üzerime indiğini, beni kendine çektiğini ve yüzünün vahşi kızıl saçlarıma sokulduğunu hissediyorum. Hareket etmiyorum ama uykuya dalarken kendi gözlerimin tekrar ağırlaştığını hissediyorum.

Yuvarlanıyorum, uyku hala gözlerimde Titus uyanık, dirseğini yastığa dayamış ve başını elinin üzerine oturtmuş.

"Günaydın Alacakaranlık," diye gülümsüyor, eğilip alnıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve alın öpücüklerinin favorim haline geleceğini hiç düşünmemiştim.

"Tekrar uykuya daldım," diye iç geçiriyorum, gerinerek.

"Ne zaman uyandın?" diye soruyor, kaşları çatık. "Bu sabah erken saatlerde," diye esneyerek gözlerimi ovuşturuyorum.

"Belli ki uykuya ihtiyacım vardı," diye göz kırptıyor, eli karnımın üzerinde geziniyor ve içimin düğümlenip yandığını hissediyorum, bacaklarımın arasındaki arzu dolu sızı çiçek açıyor ve ellerinin daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı şekilde üzerimde olması için çaresiz kalıyorum.

"Açıkçası; sanırım margaritalar yardımcı oldu..." Dudaklarımı yuvarlıyorum ve gözlerimi onunkilerden çekip tavana dikeyim. Kalbim küt küt atıyor.

"Dün gecedan pek bir şey hatırlıyor musun?" diye soruyor umursamazca.
Toplar.

"Her şey," diye nefes almayı başarıyorum, sesimi neden kaybettiğimden tam olarak emin değilim.

"Ve hala bunu istiyor musun?" Titus soruyor ve tereddütlü olduğunu anlayabiliyorum. Yani benim iki katım yaşında ve ben ondan saflığımı almasını istedim.

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

"Emin misin... çünkü bir kez... yani... bir çizgiyi aşacağız..."

"Bunu istemiyor musun? Yaptığın şey bu mu?" Tersledim ve sonra yüzümü buruşturdum, yüzümü buruşturdum.

"Bebeğim..." diye mırıldanıyor, elini yanağıma koyuyor ve ona bakmam için çeviriyor. "Öyle değil... Senin için *değerli* olmadığını söylediğini biliyorum ama öyle olmalı. Öylece *vereceğin* bir şey değil." Sesi kesiliyor ve tedirginliğimin artmaya başladığını hissediyorum.

"Unut gitsin," diye iç geçiriyorum, elini yüzümden çekip yan dönerek pencereye bakıyorum ve şımarık bir velet gibi davrandığının farkındayım.

"Amora..." sesi alçak ve ipeksi, dudakları kulağımın kabuğuna bastırıyor ve sırtımda aşağı yukarı dans eden ürpertilerin cildimin tüylerini diken diken ettiğini ama aynı zamanda yandığını hissediyorum. "Unutmak istemiyorum; öyle demek istemedim..." duraklıyor ve ben hala onu görmezden geliyorum. "Sadece senin için sorun olmadığından emin olmak istedim... hepsi bu."

Ve suçluluk beni yakıyor.

Başımı ona doğru çeviriyorum, yüzüm yumuşuyor, gözlerim dudaklarına kayıyor.

"Hiç bu kadar emin olmamıştım."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve bir süre sessizlik hakim oluyor.

"Daha önce bir şey yaptın mı?" diye sorduğunda yanaklarım utançtan yanıyor ama başımı yavaşça iki yana sallıyorum.

Kaşları kalkıyor ama bir şey söylemiyor.

"Yani... kendime dokundum... ama," ve birden kendimi boğmak istiyorum. Dili dışarı fırlıyor, dudağının üstünü yalıyor ve içim titriyor.

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, parmakları çıplak kalçalarımın gezinirken nefesim boğazımda düğümleniyor ve cinsel organımın sıkışmasına neden oluyor.

Dudaklarını dudaklarımda hissediyorum, nefesimi düzene sokmaya çalışırken gözlerim hâlâ kapalı. Öpücüğü yumuşaktı, ta ki öyle olmayana kadar. Dudaklarımız çarpışıyor, dişlerimiz çarpışıyor ve dillerimiz vahşileşiyor.

Parmakları kalçalarımın iç kısımlarında gezinmeye devam ediyor ve tam uçlarının şortumun içine gireceğini düşündüğüm anda dudaklarını dudaklarımdan ayırırken duraksıyor.

"Fikrinizi değiştirmek için çok geç değil."

"Kapa çeneni Titus," diye inleyerek elimi boynunun arkasına doladım ve dudaklarını tekrar kendime çektim.

Becerikli parmakları ipek şortumun kenarına kadar kayıyor, bir an için etek ucuyla oynuyor ve ben nefesimi kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum.

Öpüşmemiz kesiliyor, dolgun dudakları çeneme düşüyor ve yumuşak bir ısırık alırken kulak mememe kadar ısıyor, midemi düğümlüyor ve içimde bir zevk acısının ateşime doğru fırlamasına neden oluyor.

"Titus," diye fısıldıyorum, kalçalarımı yukarı kaldırarak bana istediğim yerden dokunması için sessizce yalvarıyorum.

"Sabırlı ol Küçük Kırmızı."

Parmaklarının uçları alaycı bir tavırla seksimin ön tarafına hafifçe dokunuyor ve nefesim titriyor, gözlerim onunkilere kilitleniyor. Parmak uçları klitorisimin etrafında yavaşça dolanırken dudaklarını tekrar benimkilerin üzerine indiriyor ama beni hiç ovalamıyor. Kıpırdanıyorum, sessizce ihtiyacım olan yere dokunmasını istiyorum.

"Çok sabırsızsın," diye sırtıyor dudaklarıma karşı, parmakları am dudaklarımin üzerinde usulca gezinirken.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyorum öpüşmelerimiz arasında.

"Ve söz veriyorum bebeğim, her şeyimi alacaksın," sözüyle tüm vücudum titredi ve sinirlerim tepeme çıktı ama yapmak üzere olduğun şeyden pişman olmana neden olan türden değil; hayır, bir sonraki adımda karnında kelekler uçuşmasına neden olan türden.

Parmakları klitorisimin üzerinde geziniyor, dudaklarımdan küçük bir inilti geçiyor ve öpücüğümüz tarafından boğuluyor. Parmakları yavaşça tomurcuğumun üzerinde yumuşak daireler çizmeye başladığında, bacaklarım onun için daha geniş açılıyor ve ona daha iyi erişim sağlıyor. Parmakları beni yukarı kaldırırken dudakları benimkilerin üzerinde kalıyor, bir an bile ayrılmıyor. Parmaklarımı beyaz gömleğinin içine sokuyorum, parmakları şimdi biraz daha hızlı hareket ederken bir nefes kaçıyor ve bu sefer parmağının amımda kaymasına izin veriyor ve parmağının ucuyla beni kızdırıyor ve kendimi sertleştirdiğimi, bacaklarımin arasında sıkıldığımı hissediyorum.

"Sakin ol bebeğim," diye fısıldıyor, "parmağının ucunu bile alamıyorsan hiçbir yere sığmam mümkün değil. Islaksın Alacakaranlık, izin ver gireyim," diye yalvarıyor, dudakları çenemden aşağı iniyor, sonra boynuma, göğüslerime inene kadar köprücük kemiğimin üzerinden geçiyor, sıcak nefesi ince, ipek kumaşın arasından sızarken tenimi ısıyor.

Kalçalarımı yukarı kaldırırken, parmağı kıvrımlarımin arasından kayıyor, parmağını tamamen içime sokmadan önce ovuştururken uyarılmamı klitorisime doğru sürüklüyor ve nefesimi kaybediyorum, parmaklarımin gömleğinin etrafına sarılıyor, kalbim göğsümde vahşi atlar dörtlüyle koşuyormuş gibi hızlanıyor.

"Aferin kızıma, rahatla bebeğim."

Bir an için durdu ve daha fazlasını alabileceğimi biliyorum ama bu garip duyguya alışmak için sadece bir dakikamı ayırıyorum. Şimdiye kadar kendimi sadece klitorisimi ovarak boşalttım, asla başka bir şey denemedim.

"Kendine dokun, kendini nasıl boşalttığını göster bana," diye geveliyor, kendini yukarı kaldırıp parmağının yavaşça amıma girip çıkmasını izlerken gözleri benimkilerden ayrılıyor. Elim vücudumdan aşağı kayıyor, cami yelek üstümün ipeği üzerinde ve klitorisimin üzerinde gezinene kadar alt karnımın üzerinde kayıyor.

"İşte iyi bir kız, göster bana," sesi boğuk ve alçak, iki parmağımı klitorisime bastırıyorum ve şimdi kolaylıkla içime girip çıkan parmağının ritmine uymak için yavaşça ovuyorum.

Bana dönmeden önce izlerken gözleri zevkle açılıyor, dudaklarında yavaş ve seksi bir gülümseme beliriyor. Boşta kalan elini üstümün altına sokup topuz yapıyor ve şişmiş göğüslerimi ortaya çıkarmak için boynumdan yukarı doğru itiyor. Başını aşağı indiriyor, sağ meme ucumu ağzıyla kapatıyor, yalıyor ve ikinci bir parmak ucunun beni doldurmakla tehdit ettiğini hissettiğimde emiyor, ama bu sefer sertleşmiyorum, hoş karşılıyorum. Tamamen dolu hissetmek istiyorum. Klitorisimi daha sert ovarken parmaklarım hızlanıyor, sıcaklık beni sarıyor, yaklaşan orgazmımı hissettiğimde cildimde karıncalanmalar patlıyor.

"Titus," diye fısıldıyorum, onu yakalamak istiyorum ama o benim yanlış tarafımda, parmaklarım hala hassas klitorisimin üzerinde sürtünüyor.

"Biliyorum Küçük Kırmızı, biliyorum." Kendimi kasılmış hissediyorum, kalçalarım kalkıyor, böylece onun içime doğru her hamlesini iki kalın parmağıyla karşılıyorum. Dudakları meme ucumun etrafında kilitleniyor, bir avuç tutup sıkarken ve yoğururken ağzına alıyor ve elektriğin içimden geçtiğini hissediyorum, ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyorum ve bu beni tahrik ediyor, zevk havuzunun derinliklerine düşmek ve karanlığın derinliklerine batmak için ihtiyacım olan nazik itiş veriyor.

"Kahretsin," diyebildim, hiç kimsenin dokunmadığı o noktayı okşarken sırtım kamburlaştı, tenim buzdan bir örtüyle kaplandı, gözlerim başımın arkasında yuvarlandı.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?" diye soruyor, parmakları artık daha sert girip çıkıyor, amım ağrıyor, midem yanıyor ve titremenin bacaklarımda titreşmeye başladığını hissedebiliyorum.

"Evet," diye inliyorum, boşta kalan elim altımdaki çarşafı kavrayıp parmaklarımın arasında sıkıca sıkıştırıyor.

"O zaman bırak gitsin Twilight," diye fısıldıyor, dudakları kulağıma değiyor ve ben de bırakıyorum. Onun için her şeyi bıraktım, sırtım

kamburlaştı ve yataktan kalkarken

Orgazmım içimde patlıyor, inlemelerim odayı dolduruyor ve aniden yıldızları görüyorum, orgazmımı yaşarken kulaklarım çınlıyor. Amım parmaklarına biniyor çünkü fiziksel olarak ona doyamıyorum.

Parmaklarını benden çekip dudaklarına götürüyor ve emiyor, bunu yaparken de inliyor.

"Kahretsin, tadın çok güzel," diyerek üstüme yuvarlanıyor, dudaklarını dudaklarıma çarpmadan ve dilini dudaklarımin arasından geçirmeden önce bana sırtıyor. Nefes nefese kalıyorum, az önce bana verdiği muazzam yüksekliğin etkisinden hala yumuşak bir şekilde iniyorum.

Yüzüm kızarıyor, ellerimle yüzümü kapatıyorum ve Titus'un ellerimi çektiğini duyuyorum.

"Saklanmanla ilgili ne dedim ben sana, kendini benden asla saklama Küçük Kırmızı," sesi ipeksi.

"Çok pis bir ağzın var," diye fısıldıyorum, kelimelerimi çıkarmakta zorlanıyorum. "Oh bebeğim, henüz hiçbir şey duymadın."

Altında kıvranıyorum, vücudumun her yeri karıncalanıyor, zevk hala içimde zıplıyor.

İyi hissettireceğini biliyordum, ama az önce yaşadığım şey bu dünyanın dışındaydı. Sanırım kendime iyi orgazmlar veriyorum, ama Titus bana bunun ne kadar iyi olabileceğini gösterdi ve daha yeni başladık.

Yapmak üzere olduğumuz şeyi ve bunu neden yaptığımızı düşündükçe kalbim biraz sızlıyor ama şimdi geleceğimin ne getireceğini düşünerek kaybolmanın zamanı değildi.

"İyi misin?" Titus'un sesindeki endişeyi duyuyorum ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

Başımı sallıyorum, "Mükemmelim," diye itiraf ediyorum, üstümü yeniden ayarlayıp göğsümü kapatıyorum. "Benim için kendini örtme, oynamak üzereyim," diye sırtıyor ve

Vücudumu karıştırmadan önce dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Nefesimi tutmadan önce keskin bir nefes alıyorum ve bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için nefesimi tutarak bekliyorum. Bu samimi hissettiriyor.

Biraz fazla samimi.

Ama onun ağzını daha önce kimsenin gitmediği bir yere götürmek için yanıp tutuşuyorum.

Parmakları ipek şortumdan içeri giriyor ve şortumu yavaşça kalçalarımın altına indiriyor; boğazında titreşen kısık hırıltıyı kaçırmıyorum.

"Sana bu şekilde dokunan ilk erkek olmamın ne kadar tahrik edici olduğunu biliyor musun... seni tatmamın..." Titrek bir nefes veriyorum

Yavaşça, dili kıvrımlarımda geziniyor ve yardım edemiyorum ama dirseklerimin üzerine t neyip klitorisimi fiskeleyip emmesini izliyorum.

"Oh," diye fısıldıyorum, zevkten başımı geriye atıyorum.

Ben.

ŞAFTÖR KİRTLİĞİ-ONE

TITUS

SIKEYİM.

Sikim kotuma sürtünüyor, ağrıyor ve ağırlaşıyor ama bu benimle ilgili değil. Bu tamamen onunla ilgili. Sözümü tutuyorum, bunun tutabileceğim bir söz olduğunu çok iyi biliyorum.

Gözlerim amından kalkıyor ve onu görmek için yukarı bakıyorum, dudakları ayrılmış, gözleri bana sabitlenmiş ve dilimin klitorisinin üzerinde biraz daha hızlı dönmesine izin vermeden önce ona yavaşça göz kırpıyorum ve kalçaları kırılıyor.

"ok agzlsn," diye mırıldanıyorum, ellerimden birinin kalçasından düşmesine izin veriyorum, parmaklarım uyluklarının dışından aşağıya doğru kayıyor ve iki parmağım dar açıklığında alay etmeden önce, amcığı hala daha önceki orgazmından parlıyor ve ıslak.

"Lütfen," diye fısıldıyor, onu doldurmam için, ona tapınmanın nasıl bir şey olduğunu göstermem için yalvarıyor.

Parmaklarımı usulca ve yavaşça içine sokuyorum, gözlerim onu hissettiğinde yuvarlanıyor ve üç saniye içinde patlayacağımı çok iyi bilerek sikimi içine sokmak için sabırsızlanıyorum.

Ondan nceki tüm kızlar bir hiti.

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

Parmaklarımı onun içine ve dışına pompalıyorum, onu başka bir orgazma yaklaştırırken uyarılması parmaklarımı kaplıyor, dilim klitorisine odaklanmadan önce amında yukarı ve aşağı dans ederken amı parmaklarımın etrafında kenetleniyor, ağzıma emiyor ve güzel inlemeleri odayı dolduruyor ve boynumun arkasındaki tüyler diken diken oluyor. Sikim zonkluyor ve boksör pantolonumun içinde oturan prekumu hissedebiliyorum.

"Titus," diye miyavlıyor, eli başıma doğru uçuyor, tırnakları kısa saçlarımı tırmalıyor çünkü tutabileceği bir şey yok.

İnliyorum, kalçaları yukarı kalkıyor ve dilimin üzerinde dönüyor. Duraklayarak geriye doğru diz çöküyorum ve ona bakıyorum. Kızıl saçları vahşi, gözleri geniş ve puslu, göğsü inip kalkıyor. Dudaklarımı yalıyorum, uyarılmışlığı dudaklarımı kaplıyor.

"Sorun ne?" Masumiyeti beni gülümsetiyor.

"Yok bir şey Twilight, sadece biraz değiştireceğim." Ona göz kırpyorum, doğrulup ona uzanıyorum, onu kucağıma çekiyorum, bacakları iki yanıma düşüyor ve bana sarılıyor. "Kahretsin, sen başka bir şeysin Küçük Kırmızı," diye fısıldıyorum onu öperken dudaklarına, "Sanırım sana bağımlıyım."

Kızardı.

"Şimdi utanma bebeğim, dilimi ağına daha yeni gömdüm ve henüz işim bitmedi."

Yüzümü küçük elleriyle kavıyor ve ağzımı kendi ağzıyla kapatarak beni susturuyor, dili dudaklarımın arasından kayıyor ve dilinin benimkine karşı verdiği hisle inliyorum. Benden önce hiç öpülmediğine ya da dokunulmadığına hâlâ inanamıyorum.

Sahiplenme duygusu içime işliyor, içimin derinliklerinde bir ateş yakıyor ve bir sonraki şeyin tamamen kontrolüm dışında olduğu düşüncesiyle kalbim aniden göğsümde ağrıyor.

İkimiz de biliyoruz ki Xavier elinden geldiğince çabuk beni uçağa geri gönderecek ve kızımı benden alacak.

Oraya gitme Titus.

Planımız asla bu değildi.

Ona aşık olmamam gerekiyordu.

Sevgiler.

Kafamdan çıkmam lazım.

Ona tutunarak dönüyorum, böylece o da üstümde oturuyor. Bir kıkırdama baloncuğu kaçıyor ve kahretsin, bu çok güzel bir ses.

Parmaklarım kalçalarındaki çıplak tene giriyor, onu bir anlığına yerinde tutuyor, böylece sadece onu takdir edebiliyorum. Onunla ilgili her şey mükemmel. O mükemmelliğin ta kendisi.

O benim için fazla iyi.

Çok saf.

Ama bunu sonuna kadar götüreceğim. Onun için.

Eğer bir sözümü tutabileceksem, o da bu olacaktır çünkü dürüst olmak gerekirse, verdiğim başka hiçbir sözü tutabileceğimi sanmıyorum.

Belirgin şişkinliğimin üzerinde kıpırdanıyor, beni bir kez daha aklımdan çıkarıyor ve dişlerimi alt dudağıma batırıyorum, yavaşça bırakmadan önce arkalarına çekiyorum.

"Eğer devam edersen beni boşaltacaksın Küçük Kırmızı," diyor ve bana yavaş, seksi bir sırtış atıyor, kalçalarını üzerimde yuvarlarken gözleri kararıyor.

"Bu o kadar kötü mü olurdu?" boğucu sesi üzerimde süzülüyor ve kalçalarını biraz daha sert kavıyorum, hareketlerini karşılamak için kalçalarımı kaldırırken onu istediğim yerde tutuyorum. Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, azgın bir genç gibiyim ama umurumda değil. Ona doyamıyorum ve eğer bu onu azdıracaksa ben de varım.

Pantolonunu indiriyor, elleri göğsüme bastırıyor, kot pantolonumun üzerine sürtünmeye devam ederken başı öne düşüyor, sikim kaya gibi sert ve ben kendi serbest bırakılmam için çaresizim.

"Bebeğim," diye törpülüyorum, çıplak, sırılsıklam amcığı ileri geri sürtünürken lezzetli yapı çok fazla oluyor.

"Biliyorum," diye inleyerek göğsüme doğru eğiliyor ve orgazmımın içimde yırtıldığını hissettiğimde kalçalarının her yuvarlanışını karşılayarak dudaklarımı onunkilere çarpıyorum. Boxerımın içinde patlarken onu hareketsiz tutuyorum, gözlerim kapalı, kendi inlemelerim içimde titreşirken dudaklarımız hala kilitli.

İçimde bir şeyler koptu. Onu yakaladım, sıcak, ıslak amını yüzüme doğru çektim ve onu üzerimden aşağı indirdim, dilim klitorisine doğru kaymadan önce amının içine gömüldü, dilimi döndürdü ve fiskeledi. Gözlerimi kaldırıp ona bakıyorum, kızıl saçları yüzünün etrafına dökülmüş, yanakları kızarmış ve dilimin üzerinde sallanıp yüzüme binerken elleri kalçalarını kavıyor. Bir elimi kıcının kıvrımında gezdiriyorum, parmak uçlarımı kış yanağının kıvrımı boyunca gezdiriyorum, sonra iki parmağımı içine sokup derinlere itiyorum.

"Oh," diye şarkı söylüyor ve sikim tekrar sertleşiyor.

Onları ucuna kadar çekerek, onu tekrar doldurmadan önce bir kez daha kızdırıyorum. Onu parmaklarımla becerene kadar her itme daha sert ve daha hızlı hale geliyor, inlemeleri odayı dolduran tek ses ve yemin ederim cennetteyim.

Amcığı parmaklarımla etrafında sıkılaşıyor ve ağzıma almadan önce klitorisini ısıtırıyorum ve çığlık atıyor, orgazmı ona çarpıyor. Kucaklıyorum

Bana verdiği her şeyin tek bir damlasını bile ziyan etmemeye dikkat ederek onu kaldırıyorum. Onu kaldırıp yanına yatırıyorum ve tek yapabildiğim ona bakmak, dirseğimle kendimi desteklerken başımı elime yaslamak.

Orgazm sonrası parıltı onu boğuyor, göğsünün üzerinde bir ter tabakası parlıyor ve yanakları sevdiğim o güzel kırmızıya boyanıyor.

"Kahretsin," diye söylendi, kendini sakinleştirmek için bir anlığına elini karnına götürdü.

"Kahretsin," d i y e taklit ediyorum, eğilip dudaklarımı alnına değdiriyorum ve kokusunu içime çekiyorum.

Hafifçe kıpırdanıyor ve kaşlarının çatılmasına neden olan irkilmesini kaçırmıyorum.

"Ağrın var," dedim ve birden kendimi suçlu hissettim.

"İyi bir yara," diye gülümsüyor, yüzüme dönüp beni öpüyor.

"Gel, gidip seni temizleyelim."

Yataktan kalkıyorum, onu banyoya götürürken kollarımla sarıyorum, duşu açıyorum ve vücudunun her santimini yıkamak için zaman ayırıyorum.

Boku yedim.

İKİ KİŞİLİK ŞAFTÖR

XAVIER

"NASIL OLDU DA KIMSE ONLARI BULAMADI?" DIYE BAĞIRIRKEN SESİM DAHA YÜKSEK ÇIKIYOR,

Elimi masama vurarak. Bir haftadır uyumuyorum, bir şey kaçırdım mı diye kamera kayıtlarını izliyorum ama o adi herifin kızımı nereye götürdüğünü gösteren hiçbir şey yok.

Buna hakkı yok.

Elimi saçlarımda gezdirerek iç geçiriyorum. Buna hakkı var.

Onu kızı koruması için tuttum ve o da bunu yapıyor.

Ve başka bir durum olsaydı, çok gurur duyardım, ama şu anda içinde bulunduğum koşullarda onu eve getirmesine ihtiyacım var.

İkisinin de telefonunu tekrar deniyorum ama doğrudan sesli mesaja yönlendiriyorlar. Tabii ki öyle. Tyson'ın adını tuşluyorum, o cevap vermeden çalmıyor bile.

"Bir şey var mı?" "Yok patron."

"Lanet olası işe yaramaz," diye sözünü kesiyorum ve telefonumu masanın üzerine bırakıyorum. "Amcık," diye başımı iki yana sallıyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum, yavaşça ofisimin arkasına doğru yürüyorum ve arazime bakıyorum, Royal'in çiçek bahçesiyle ilgilendiğini gördüğümde dudaklarım küçük bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Buraya nasıl geldim ben?" Boynumun arkasındaki kıvrımı ovuşturarak inliyorum. Çok stresliyim, emekli olmam gerek. Onun güvende olduğunu ve her şeyin bittiğini öğrenir öğrenmez işim bitecek.

Bunu son beş yıldır söylüyorum ama benden bu kadar.

Tamamen.

Bir kargaşa duyuyorum ve Xander'ın kapıdan atıldığını görmek için dönüyorum ve dizlerinin üzerine düşüyor, ardından amcık bir ve amcık iki geliyor.

Şövalye Kardeşler.

"Merhaba Xavier."

Royal'i aramak için döndüğümde onun artık bahçede olmadığını görüyorum ve kalbim sıkışıyor.

Takım elbisemin ceketini indirip kollarını çekerek yavaş ve istikrarlı bir şekilde onlara doğru yürüyorum.

Beni korkutmuyorlar.

En kötü ne yapabilirler ki? Babalarına yaptığım gibi kafama bir kurşun sıkırlar.

Saçmalık.

Onlar korkak. Eğer durum böyle olsaydı, aylar önce bir metre altımda ve soğukta olurdum.

Bırakın sevgili babalarının kendilerinden önce hükmettiği suç dünyasını, bir bira fabrikasına bile işeyemezlerdi.

Xander'ın kolundan tutup onu yukarı sürüklüyorum. "Kalk lan ayağa," diye homurdanarak onu yere serdim ve yanıma çektim.

Hezekiel kapıdan içeri koşar, gözleri odanın içinde dönüp durur.

"Git ve anneni bul," diye bağıryorum ve o da kaçıyor. Ezekeil'i seviyorum ama o böyle durumlar için yaratılmamış. O çok yumuşak ve ben buna kızmıyorum. Benim ve Xander'ın olduğu gibi kalpsiz ve acımasız olmadığı için mutluyum. Kardeşimin anısı içimi acıtıyor; Xander bana bazı yönlerden onu çok hatırlatıyor. *Xander* bir korkaktı. Benim oğlum gibi değil.

"Bu zevki neye borçluyum?" Bir adım öne çıkarak soruyorum.

"Hakkımız olanı almaya geldik," diye hırlıyor Wolfe, bana yaklaşıp ayak parmağımıza kadar yaklaşıyor.

"Şey, bu biraz sorun olacak," diye itiraf ediyorum, uzanıp boktan görünümlü tüvit ceketinden bir parça tüy topluyorum.

"Peki neden?" Hunter göğsünü kabartarak ve çenesini eğerek konuşuyor.

"Böyle davranarak tam bir pislik gibi görünüyorsun," diye alay ederek başımı sallıyorum. Hunter bana doğru koşuyor ama Wolfe onu durdurmak için kolunu uzatıyor.

"Şimdi olmaz, kardeşim."

Hunter'a doğru sırtarak onu biraz daha heyecanlandırıyorum. "Ne diyordun?" Wolfe bana ters ters baktı.

"O burada değil," kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve Xander'ın hafifçe öne doğru adım attığını görüyorum, böylece tam önümde duruyor.

Benim koruyucu oğlum. Amcası gibi değil.

"Nerede lan bu kız?" Wolfe bağılıyor ve tükürüğü kokuşmuş ağzından gömleğime doğru uçuyor.

Yere bakıyorum, takım elbisemin üst cebinden peçeteyi çıkarıp silerken yüzümdeki tiksinti belli oluyor.

"Keşke bilseydim, gerçekten ama nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." "Ne!?" diye tısladı ve Hunter bana ters ters baktı.

"Beni duydun."

"Seni duydum; onun nerede olduğunu nasıl bilmediğini anlamıyorum. öyle!"

"Koruması gecenin bir yarısı onu bir bavulun içinde gizlice dışarı çıkardı."

Omuzlarımı silkiyorum, "sinsi herif bu," diye işaret ediyorum, parmağımı ona doğru sallıyorum.

Wolfe şimdi bana doğru koşuyor, takım elbise ceketimin yakasını tutuyor ve onu kavıyor. Ne yapmaya çalıştığına dair hiçbir fikrim yok ama kıpırdamıyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Ona tepeden bakarak alay ediyorum.

"Siktir git," diyerek beni itiyor ve uzaklaşıyor, elini yağlı saçlarının arasından geçirirken bana sırtını dönüyor.

"Onu geri almak için üç gününüz var, eğer almazsanız..."

"Sonra ne olacak?" Masamın kenarına oturuyorum, ayak bileklerimi çapraz yapıyorum ve parmaklarımı birleştirip kucağıma koyuyorum.

Hunter, Wolfe'un arkasından, "Kafana bir kurşun sıkacak," diye seslendi.

"Neden onun yerine cevap veriyorsun? Büyük, kötü Wolfe bunu söyleyecek kadar cesur değil mi?"

Wolfe dönüyor ve bakışlarını bana dikeyiyor.

"Üç günün var. Eğer burada değilse ve bizi bekliyorsa, aileni gözünün önünde teker teker öldüreceğim ve çok korktuğun için altına işedikten ve neden olacağım katliamı izlerken küçük bir sürtük gibi hüngür hüngür ağladıktan sonra işini bitireceğim."

"Kes şunu," diye sırtıyorum, "Üç gün sonra görüşürüz." Ve bu sözlerle ofisten hışımla çıkıyorlar ve gittiklerini anladığımda göğsümü tutuyorum.

Kahretsin.

"Xander, Kaleb'i telefona bağla."

"Elbette."

Üç gün dayanabileceğimi sanmıyorum, kalp krizinden öleceğim. Birkaç dakika içinde Ezekiel, Royal ile geri dönüyor ve kalbim yavaşlıyor.

"Bebğim," diyerek masadan kalkıp ona doğru koştum ve yüzünü ellerimle kavrayarak kontrol ettim. "Sana zarar verdiler mi?"

"Kim?" Bana şaşkın şaşkın baktı.

"Amcık ikizler."

"Mutfakta Betty ile birlikteydim" ve rahat bir nefes aldım, "buradalar mıydı?"

"Evet, sorun yok, hallettim."

"Baba," Xander yanıma geldi ve telefonu bana uzattı. "Kaleb."

"Evet."

"O inek bilgisayarına söyle, o piç arkadaşın Titty'nin kızımı nereye götürdüğünü bana söylesin."

"Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü hepimizin kafasına lanet bir hedef tahtası koydu!"

ÜÇÜNCÜ ŞEF

AMORA

TITUS'UN ÖN TARAFTA BİR AŞAĞI BİR YUKARI VOLTA ATMASINI IZLERKEN SESSİZCE OTURUYORUM.

telefonu. Elleri başının üstünü ovuşturuyor, çenesi sıkılı ve vücut dilinden bunun iyi bir konuşma olmadığını anlayabiliyorum. Tırnaklarımı yiyorum ve alt dudağımı kemiriyorum. Endişeli hissediyorum ve bunun babamla bir ilgisi olduğunu biliyorum. Her zaman öyleydi.

Ön kapının açıldığını duyuyorum ve doğruluyorum, ellerimi kucağıma bırakıyorum ve içeri girerken gözlerim ona takılıyor.

"Evet, merak etme, seni bilgilendirmeye devam edeceğim," dediğini duyuyorum salona doğru adımlarken.

"Evet, hoşça kal Nate," diye iç geçiriyor ve telefonunu kapatıp odanın öbür ucundaki kanepeye fırlatıyor.

Titus'u hiç böyle sinirli görmediğim için onun ruh haline biraz temkinli yaklaşarak ayağa kalkıyorum.

"İyi misin?" Ona doğru bir adım atarak aradaki mesafeyi kapatıyorum.

"Ben iyiyim bebeğim," diye mırıldanıyor, kollarını belime doluyor ve beni zahmetsizce kaldırıyor. Dudakları dudaklarıma değerken bacaklarım onu sarıyor.

"Sana yardım etmeme izin ver," diye fısıldıyorum dudaklarına.

"Nasıl Twilight, bana nasıl yardım etmek istiyorsun?" diye soruyor. "Öğret bana," diye kızarıyorum.

"Ha?" kaşları çatıldı.

"Bana seni memnun etmeyi öğret..." Gözlerim yere eğildi.

"Ah bebeğim," diye inliyor, beni duvara yaslarırken kavrayışını sıkılaştırıyor, kalçaları içime bastırıyor, dili dudaklarımdan arasından geçiyor

ve ağzına doğru inliyorum, ellerim yüzünü kavıyor, parmaklarım başının arkasında birleşiyor.

"Öğret bana," diye fısıldıyorum, parmaklarından biri altımda gezinirken şortumun içinden klitorisimi okşuyor.

"Emin misin?" diye mırıldanıyor, eli başparmağı ve parmağı arasında yanaklarımı kavıyor ve ben başımı sallıyorum.

Beni yavaşça yere bırakıyor, ayaklarım nihayet yere değiyor ve ellerimi Titus'un göğsüne koyarak onu kanepeye doğru itiyorum, dudaklarımız hala kilitli. Tişörtünün eteklerini tutarken ellerim onun sert, tonlu vücudunda geziniyor, ama o benden önce davranıyor. Eli arkasına uzanıyor, tişörtünün yakasını kavıyor ve tek bir hamleyle başının üzerine çekiyor. Ve lanet olsun. Çok ateşliydi.

Elimde fazla bir şey yok ama.

Dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor, gözleri ısınıyor ve ellerim tekrar sıcak tenine uzanıyor ve parmak uçlarımdan kıvılcımların çıktığını hissediyorum.

Parmaklarım pantolonuna doğru kayıyor ve parmaklarım kot pantolonunun düğmesini karıştırıyor. Pantolonu hafifçe aşağı çekerken sinirlerim tepeme çıkıyor ve ellerim hafifçe titriyor. İri eli narin bileğimi sarıyor, yüzüm kalkıyor, gözlerim açılıyor.

"Yavaş ol bebeğim, panik yapma. Acele etme." Öne doğru eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve kendimi anında rahatlamış hissediyorum.

Onu geri itiyorum ve kanepeye düşüyor ve gözlerimin vücudunda dolaşmasına izin veriyorum, boksörlerinin içinde şişen sert horozunu gördüğümde gözlerim parlıyor. Yavaşça dizlerimin üzerine çöküyorum, saçlarımı tutup yüksek, dağınık bir topuz yapıyorum.

"Dizlerinin üzerinde çok güzel görünüyorsun," sesi alçak ve eli öne uzanıp çenemi kavırken dili dolgun alt dudağında geziniyor. "Güzel ve yavaş Küçük Kırmızı," diye fısıldıyor, beni bir kez daha öpebilmek için öne doğru eğiliyor.

Arkasına yaslanıyor, yakıcı buz mavisi gözleri hep üzerimde, kalçalarımın arasındaki tepe noktası ağrıyor ve saniyeler geçtikçe külotumun ıslandığını hissedebiliyorum.

Parmaklarımı boxer'ının yan tarafına dolayarak aşağı doğru çekiyorum ve sert siki boxer'ından çıkıp karnının alt kısmına yerleştiğinde ağzım kuruyor.

Dudaklarım ayrılıyor ve nasıl oturacağını anlamaya çalışıyorum. İçimdeki korkuyu görmezden geliyorum ve boxerını çekip çıkarmadan önce indirmeye devam ediyorum

ayak bileklerine ve bacaklarının arasına yerleştim.

Yavaşça öne uzanıyorum, sonra parmaklarımın onun güzel aletinin altında yukarı ve aşağı gezinmesine izin veriyorum.

"Parmaklarını bana dola bebeğim," diye sesleniyor ve ben de dediğini yapıyorum, parmaklarımı onun uzunluğuna doluyorum ve onun irkilmesini izliyorum. "O kadar sıkı değil, onu boğacaksın," diye kıkırdıyor ve kendimi aşağılanmış hissederek anında bırakıyorum. "Küçük Kırmızı," diye iç geçiriyor, doğruluyor ve elimi tutuyor. "Sana göstereyim," eli benimkini geri çekiyor ve parmaklarımı bir kez daha ona doluyorum, ama bu sefer o kadar sert değil.

"Elini yukarı aşağı kaydır bebeğim," benimkini yavaşça hareket ettirirken eli benimkinin üzerine oturuyor. "Kahretsin, işte bu," diye inlerken elini bırakıp arkasına yaslanıyor ve başı geriye düşüyor.

Bana gösterdiği hızda devam ediyorum, hızlansam mı yoksa olduğum gibi mi kalsam emin değilim. Kalın kafasına bir damla dölün oturmasını izliyorum, öne doğru eğilerek dilimi gezdiriyorum, ilk kez tadına bakıyorum ve yanaklarım alev alıyor.

Elimi uzunluğunun dibine koyuyorum, dudaklarımı ayırıyorum ve dudaklarımın kadifemsi sikinden aşağı kaymasına izin vermeden önce ucuna doğru itiyorum, onu geri çekmeden önce alabildiğim kadarını alıyorum.

"Bu çok iyi hissettirdi," diye inliyor, "bir daha yap," kalçalarını hafifçe kaldırıyor ve ben bir daha yapıyorum, parmaklarım hala ona sıkıca sarılmış durumda. "Evet Twilight, siktir," diye pantolonunu indiriyor, beni izlerken başını eğiyor ve bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissediyorum, içimde yanan arzuyu görmezden gelmeye çalışırken midem düğümleniyor.

Elim ağzımla ritim tutarak hareket etmeye başlıyor ve ben ona doyamıyorum.

Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum ve içinde bir şey kopuyor, büyük eli öne doğru hareket ediyor, dağınık saçlarımı kavırıyor ve kalçalarını kaldırırken beni sabit tutuyor, ağzımı sikerken horozu boğazımın arkasına kayıyor.

"Sana ihtiyacım var Küçük Kırmızı, çok fena," diyerek beni bırakıyor, kalbim göğsümde çarpıyor ve külotum sıırılsıklam, amım ağrıyor. "Bak ne kadar iyi bir kızsın, sikimi çok iyi emiyorsun," diye inliyorum etrafında, gözlerim bir anlığına kapanıyor.

Beni tutup kucağına kaldırıyor, sıcak, sert siki tam da ona çaresizce ihtiyaç duyduğum yerde duruyor.

Kalçalarımı yavaşça hareket ettiriyorum, Titus'un elleri yüzümü kavradığında ağrıyı biraz hafifletmeye çalışıyorum, dudaklarımı onunkine doğru hareket ettiriyorum ve dilimin onunkiyle dans etmesine izin veriyorum.

Elim yavaşça bacaklarımın arasına düşüyor ve kot şortumun içinden klitorisime sürtünmeye başlıyorum ama bu istediğim kadar tatmin edici değil.

"Çıkar şunları," diye homurdanıyor Titus ve ben de kucağından atlayıp önünde durarak düğmelerini açıyorum ve yavaşça üzerimden çıkarıp ayaklarımın dibine bırakıyorum. "Yüce İsa," gözleri üzerimde geziniyor ve tüm vücudum karıncalanıyor. Yukarı uzanıp saçlarımı topuzundan çıkarıyorum ve kaburgalarımın üzerinden aşağıya dökülmesine izin veriyorum.

Sadece tişörtüm ve beyaz dantelli tangamla duruyordum.

"Bak ne kadar ıslaksın, sikimi emmek hoşuna gitti mi Küçük Kırmızı?" üst dudağını yalıyor ve ben amımı sıkıyorum.

Başımı sallıyorum, tüm vücudum beklentiyle titriyormuş gibi hissediyorum.

"Seni istiyorum," diyorum, boğazım düğümleniyor ve öne doğru bir adım atarak kucağına oturuyorum. İri elleri çıplak kalçalarımın üzerinde duruyor, parmakları tenime batıyor ve tüylerim diken diken olmadan önce vücuduma yayılan yanmayı hissediyorum.

Parmakları çıplak tenimde yavaşça şekiller çiziyor ve onu istediğim yere yaklaştıkça nefesim boğazımda düğümleniyor.

Ona ihtiyacım olan yerde.

Parmakları dantel külotumun önünü okşayıp klitorisimle alay ettiğinde Cheshire kedisi gibi gülümsüyor ve ben ürperiyorum. Her şey çok hassas hissediyor.

"Çok ıslaksın," diye inliyor, şimdi biraz daha sert bastırıyor, parmak ucu klitorisimi ovuyor ve başım hafifçe geriye düşüyor, ellerim arkamda hareket ediyor ve sırtım kemerli, sert meme uçlarım pamuklu tişörtümle sınırlanırken uyluklarını kavriyor.

Beni istediği yere götürmek için gömleğimi yukarı çekmeye çalışırken dişlerinin gömleğimi ısırıldığını hissettiğimde, dili meme ucumda geziniyor, tüm göğsümü ağzına alırken tenim çakıllanıyor, beni okşamaya devam ederken yedek eli yoğuruyor ve sıkıyor.

"Kral," diye fısıldadım.

"Kahretsin, adımı çağırmana bayılıyorum, ama Kral diye inlemene daha da bayılıyorum," diye inliyor göğsümün etine karşı, sıcak nefesleri

diğer göğsüme de aynı ilgiyi göstermek için geçerken düzensiz.

Kalçalarım öne doğru eğiliyor; muhtacım.

Kalın parmağının külotumu sardığını, sertçe yana doğru çektiğini hissediyorum ve narin dantelin yırtılışını duyuyorum.

"Külotunu mahvettim," diye homurdanıyor, gözleri kararıyor.

"Yeni bir çift alabilirim," diye fısıldıyorum, sonra iki parmağının içime girdiğini hissedince nefesim kesiliyor.

"İstediğin bu mu Küçük Kırmızı? Parmaklarımın seni yavaşça becermesini mi?" sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı.

Başımı sallıyorum, kalçalarımı kaldırırken dudaklarımdan iniltiler dökülüyor.

"Sen çok iyi bir kızsın, çok iyi gidiyorsun," diye övüyor ve parmaklarının etrafında kenetleniyorum. "Sıkı bakire amını sikimin etrafında hissetmek için sabırsızlanıyorum, gitmene izin verebileceğimi sanmıyorum. Seni bir kez becerdim mi, sen benimsin Küçük Kırmızı, seni elimde tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım," diye fısıldıyor ve ben son kısmı engelliyorum çünkü ikimiz de bunun kaybedilen bir oyun olduğunu biliyoruz. Asla kazanamayacağız.

Aramıza uzanıyorum, sikini bir kez daha elimle okşuyorum ve o inliyor, "Bebeğim, durmalısın, içinde olmak istiyorum."

İçime bir parmak daha soktuğunda bir acı hissediyorum ve keskin bir nefes alırken kendi nefesimde boğuluyorum.

"Çok iyi gidiyorsun, bunu kaldırabilirsin," diyor yumuşak bir sesle, içime pompalamayı yavaşlatırken, başparmağı zonklayan klitorisime yumuşak bir şekilde sürtünerek uyum sağlamam için bana bir an veriyor.

Bir dakika sonra, sert ve hızlı bir şekilde içime pompalıyor, inlemelerim daha da yükseliyor ve amım parmaklarının üzerinde sıkılıyor.

Onları içimden çıkarıyor, sikini kaldırıp klitorisimin üzerine sürmeye ve kıvrımlarımla dalga geçmeye başlarken beni hafifçe kaldırıyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, aramıza bakıyorum ve kalın horozunun yayılmış kedi dudaklarımdan kaydığını görüyorum. Kalçalarımı yuvarlıyorum, sessizce benden her şeyi alması için yalvarıyorum ama o beni kızdırmakla çok meşgul. "Yaklaştım," sessiz bir yalvarış, sürtünmeye başladığımda parmaklarım klitimi buluyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye inliyor, kalın sikinin ucunu açıklığıma bastırıyor ve yavaşça içime girip çıkarken soluğumu tutamıyorum, ama sadece ucu, içime girip çıkıyor.

"Siktir," diye yavaşça kelimeyi çıkarıyor, çekerken çenesi kenetleniyor, sonra ucu tekrar içime sokuyor.

"Durma," diye inliyorum, parmaklarım şişmiş klitorisimin üzerinde geziniyor ve o kadar yakınım ki, gözlerim başımın arkasında yuvarlanmaya başlıyor.

"Bebeğim, seni becermem gerek. *Her şeyini* hissetmeye ihtiyacım var," diyor içimden kayarak, "ve bu tehlikeli bir oyun," boğazı sıkılıyor.

Paniğe kapıldım.

"Prezervatif," diye nefes alıyorum.

"Git ve odamdaki çantamı kontrol et, sık kafalı arkadaşım şüphesiz bir yerlere bir şeyler saklamıştır."

Başımı sallıyorum, onu itiyorum ve bacaklarıma geçirirken üzerimi örtmek için yerden boxer'ını alıyorum.

"Sana yakışmış, Küçük Kırmızı."

Ona göz kırpıyorum ve hemen odasına giriyorum. Gözlerim odada gezinirken dolapların yanında duran siyah bir spor çantası görüyorum. Dizlerimin üzerine çöküp fermuarını açıyorum ve etrafına bakıyorum ama boş. Oflayıp pufluyorum ve nefesim saçlarımin usulca havalanmasına neden oluyor.

Odaya bir kez daha bakıyorum ama başka çanta yok. Tekrar içine daldım ve içinde fermuarlı küçük bir cep buldum. Fermuarı açtım ve kağıt bir not buldum.

Açarken kaşlarım kırılıyor ve ne yazdığını gördüğümde burnumu kırıştırıyorum.

*Bir çift prezervatif ya da İngiliz amcığı
bulma ihtimaline karşı sen.*

Sevgiler Keaton X

"İğrenç," diye başımı sallıyorum, gümüş folyolu prezervatifi alıyorum ve notu katlayıp tutuyorum.

Hemen salona geri dönüyorum ve prezervatifi notla birlikte ona fırlatıyorum. Notu açarken Titus'un kaşları havaya kalkıyor ve gözleri bana dikilmeden önce başını iki yana sallıyor.

"Arkadaşın Keaton iğrenç bu arada," diye sırtıyorum ama o bunu biliyor. Saçlarımin yüzümden uzaklaştırdıktan sonra Titus'un boxer'ını aşağı doğru itip atıyorum.

"Bunu burada yapmak istemiyorum Twilight," diye fısıldıyor, ayağa kalkıyor ve beni kucaklıyor. "Kanepe için fazla iyisin."

Titus beni yatak odasına taşıırken kalbim göğsümde güm güm atıyor,
kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor ve beni yorganın içine bırakıyor.

KİRALIK DÖRT

AMORA

TITUS ÜZERİMDE SÜRÜNÜYOR, BENİ YUKARI ÇEKİYOR VE TIŞÖRTÜMÜ ÜZERİMDEN ÇEKİŞTİRİYOR.

Başını kaldırıyor ve sıcak ağzı göğsümün üzerine düşüyor, dudakları sert meme uçlarımin etrafında kilitleniyor, bir yandan da dik göğüslerimi ısırıp çekiştiriyor.

Dizlerinin üzerine çöküp prezervatif paketini dişleriyle yırtmasını nefes nefese izliyorum, gözleri bir saniye bile benden ayrılmıyor. Prezervatifi sert boyundan aşağı yuvarlarken titriyorum.

Açılmış bacaklarımin arasında diz çöküyor, parmakları açıklığımda dönüyor ve klitorisimi ovarken elimin çıplak karnımda dans etmesine izin veriyorum, kendimi daha önce olduğum yere geri getiriyorum.

Önce bir, sonra iki ve en sonunda üç parmağını içime sokarak parmaklarıyla beni yavaşça sikiyor ve baskının arttığını hissediyorum. Bu şekilde boşalmak istemiyorum, onun büyük, güzel aletini içimde istiyorum.

"Kral, lütfen," diye yalvarıyorum.

Elleri başımın iki yanında, dudakları dudaklarıma değerken kolları beni sarıyor.

"Bundan emin misin?" diye son bir kez soruyor ve ben de başımı sallıyorum.

Güzel gözleri bedenlerimizin arasında geziniyor ve sikinin ucunu açıklığıma bastırıyor ve ben hafifçe gerildiğimi hissediyorum.

"Zaten ucunu aldın bebeğim, rahatla yoksa sığmayacağım," diyor sessizce, büyük eli göğsümü ovuşturup yoğururken kalçalarını yavaşça ileri doğru itiyor ve dar açıklığıma sokuyor.

"Oh," biraz daha derine kaydığını hissettiğimde hemen hemen başarıyorum ve sıkıyorum. "Sıkma bebeğim, lanet olsun," gözlerini kapatıyor, çenesini sıkıyor sıkı. "Çok sıkısin amına koyayım." Başını geriye doğru eğdiğinde aşağıya

bakıyorum ve sadece yarısının girdiğini görüyorum.

Kalçalarımı hafifçe eğerek içime doğru yavaşça yaptığı hamleleri karşılıyorum ve her birinde biraz daha derine iniyor.

"Çok iyi gidiyorsun Küçük Kırmızı," diye övüyor, eli ince kalçamı kavriyor, parmakları tenimi kazıyor.

"Çok büyüksün," diye fısıldıyorum, "kahretsin," bariyeri itip son bir hamleyle beni tamamen doldurduğunda acı yanıyor. Vücuduma alışması için bir an veriyor.

"İyi misin?" diye soruyor, kendini sabit tutarken boynundaki damarlar şişiyor.

"Evet," diye onu rahatlatıyorum, yavaşça çekiliyor ve sonra tekrar içine giriyor.

Ben.

Acele etmiyor, nazik davranıyor ve çok sert olmamaya dikkat ediyor ama Bu yeterli değil.

"King," diye mırıldandım, "beni becermeni istiyorum," bir an durdu. "Acı çekmek istiyorum, o kadar acı çekmek istiyorum ki yarın her hareket ettiğimde tek hatırladığım bu an ve beni nasıl becerdiğin olsun."

Doğruluyor, parmaklarını kalçalarımın içine sokuyor ve bacaklarımı daha geniş açıyor.

"Göster bana bebeğim, beni sikmeyi hayal ettiğin şekilde sik beni," diye sırtıyorum ve derin, ilkel bir hırıltı duyuyorum.

Ucuna doğru kayıyor; acıyı hissediyorum ama görmezden geliyorum.

"Sert mi istiyorsun bebeğim? O daracık amının içinde olmayı ne kadar çok istediğimi sana göstermemi ister misin?" Onun kirli ağzında inliyorum.

"Evet, bana göstermeni istiyorum." Dişlerimi alt dudığıma gömüyorum ve dudaklarına yayılan sırtışı görüyorum.

Bana sert ve hızlı bir şekilde çarpıyor ve ben haykırıyorum. Tekrar yapıyor, içime girmeye başladığında teni tenime çarpıyor, siki kolaylıkla amıma girip çıkıyor ve gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor, Titus'un beni acımasızca sikmesini izlerken yavaşça ovmaya başladığımda parmaklarım klitorisimi tekrar buluyor, geri çekilmiyor.

Ucuna kadar çekişini izliyorum, alay ederken orada bırakıyor. "Acı çekmek mi istiyorsun bebeğim; her yürüdüğünde sikimi hatırlamak mı istiyorsun? Her oturduğunda?" Bana sertçe geri çarpıyor ve amımın sıkılaştığını hissediyorum, parmaklarım klitorisimin üzerinde daha hızlı hareket ediyor. Ucu girişime oturuyor, parmakları hala kalçalarımın derisini kazıyor. "Bu güzel kalçaları her sıktığında mı?" Aleti beni derinden vuruyor ve haykırıyorum, bacaklarım titremeye başlıyor ve tekrar çekiyor. "Umarım ne yaptığını biliyordur."

Kendini bunun için hazırladın, acı çekmek mi istiyorsun? Seni acıtacağım," diye homurdanarak içime giriyor ve ben sıkılıyorum, basınç artıyor, tenim yanıyor ve amım ağrıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor.

Parmaklarımı şişmiş klitorisimden kaldırıyorum ve Titus amıma tükürürken bir an için yavaşlıyor, sonra beni sert ve hızlı bir şekilde sikmeden önce klitorisimi tokatlıyor, artık dayanamayana kadar amıma biniyor. Parmaklarım alçalıyor ve klitorisimi ovuyorum, kalçalarım haykırana kadar her itişini karşılıyor, orgazmım patlıyor, buharlı bir tren gibi sert ve hızlı geliyor ve yemin ederim bayılıyorum, kulaklarım yüksek perdeli bir sesle çınlıyor. Sırtım yataktan kalkıyor ve işte o zaman Titus'un parmaklarının boğazımı sardığını hissediyorum, orgazmım boyunca beni becermeye devam ediyor ve kükrediğini duyuyorum, ağır, nefessiz pantolonlar onu terk ediyor, kendi orgazmı ondan dökülürken ve onu ikiye bölerken içime girip çıkarken.

"Amora," diye inliyor, kendini tamamen kaybederken başı geriye düşüyor.

Sonunda yavaşlıyor, elleri yüzümü kavrarken üstüme yığılıyor.

"Lanet olsun," diye alay ediyor ve saçlarımı yüzümden çekerken hafifçe gülüyor.

"Kahretsin," diye kızarıyorum, dudaklarım dudaklarıyla buluşurken bacaklarımı onun iri gövdesine doluyorum, tüm dünyam bir anda altüst oldu, sürekli yüksekteyim ve bundan asla inmek istemiyorum. Beni mahvetti.

En iyi şekilde.

"İyi misin?" diye soruyor, sesine endişe karışıyor, "Biraz sert davrandım," yüzü çenemle omzum arasındaki kıvrıma gömülüyor ve tenimde gezdirdiği yumuşak öpücükleri hissediyorum.

"Ben mükemmelim bebeğim, bana olmanın nasıl bir şey olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim..." Neredeyse sevdiğimi söyleyecektim ama kendimi durdurdum, bir an için kelimelerimin üzerinde tökezledim.

"Sana nasıl bir şey olduğunu göstermek için ne kadar zaman gerekiyorsa harcayacağım," sesi boğuk çıkıyor. "Hadi, gidip seni temizleyelim," diye yavaşça toparlanıyor ama ben başımı iki yana sallıyorum.

"Hayır, henüz değil. Sadece burada benimle kal. Bu anın bitmesini istemiyorum... henüz değil. Çünkü bu an biter bitmez gerçek hayata geri döneceğiz ve ben henüz gerçekliğe geri dönmeye hazır değilim," diye fısıldıyorum çünkü onu kaybetmekten çok korkuyorum.

"Tamam Küçük Kırmızı, bir süre daha kalalım."

"Sadece bir süreliğine," diye başımı sallıyorum, titrememi durdurmak için dişlerimi alt dudağıma gömüyorum.

Titus King'e o kadar fena aşık olmuştum ki bu beni dehşete düşürmüştü ama olabilecek en iyi şekilde dehşete düşürmüştü.

SONRAKI BİRKAÇ GÜN BİRBİRİMİZİ KEŞFETMEKLE GEÇTİ VE ANIDEN

Aklım dün geceye gidiyor.

"İşte bu, lanet olsun, Küçük Kırmızı..." Titus'un erotik iniltileri odayı doldururken beni kalın, sert horozuna doğru yönlendiriyor. "Bak beni ne kadar iyi alıyorsun," diye övüyor beni sonuna kadar doldururken. Kıpırdamadan, vücudumun onun bu pozisyonda ne kadar derin olduğuna alışmasına izin veriyorum. Üstteyim, bacaklarım onun geniş vücudunun üzerinde ve her bir santimini hissedebiliyorum.

Ellerimi göğsüne doğru uzattığımda, parmak uçlarımda kalbinin sabit atışını hissediyorum.

Gözlerim başımın arkasında yuvarlanırken kalçalarımı yavaşça onun üzerinde sallamaya başlarken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Her parçam aşırı hassas hissediyor, iri, nasırlı elleri kalçalarımı kavriyor ve parmakları tenimi kazıyor.

"Çok iyi hissediyorsun," beni hafifçe kaldırırken çenesi sıkıca kenetlendi ve gözlerini bedenlerimiz arasında gezdirerek sikişin yavaş, lezzetli bir hızla içime girip çıkmasını izledi.

"Titus," diye fısıldıyorum, tırnaklarımı yumuşak tenine geçirirken sesim titriyor ve kalçalarım dairesel hareketlerle biraz daha hızlı dönerek ondan alabileceğim her şeyi almaya çalışıyor.

"Biliyorum bebeğim," yumuşak, alçak sesi ılık bir bahar günü gibi üzerimde esiyor ama benim tüylerim diken diken oluyor, benim onun dokunuşuyla çakıllanıyor. "Seni sert, hızlı, kaba bir şekilde becermek için sabırsızlanıyorum..." beni sikişin üzerine kaldırıp sonra tekrar aşağı kaydırırken pantolonunu indiriyor. "Dizlerini yukarı kaldır bebeğim, daha fazlasına ihtiyacım var," bizi daha iyi görebilmek için boynunu büküyor. Dediğini yapıyorum, dizlerimi büküyorum ve ayaklarımı altımdaki yumuşak yatağa bastırıyorum.

Kalçaları içimde daha sert ve daha hızlı sallanıyor ve ben her bir hamleyi karşılamak için var gücümle çalışıyorum.

"Oh," diye inliyorum karnımın derinliklerinde o tanıdık, yakıcı birikimi hissederken ve onu kovalamaya başlıyorum. Onun bu şekilde bağımlısı oldum.

Bana ihtiyacım olanı verdiğinde vücudumun verdiği tepkiye. Sadece onun ihtiyacı olanı.

"Aferin kızım; amın benimle dolunca çok güzel görünüyor, çok darsın," diye inliyor, kendi zevki bir gelgit dalgası gibi üzerine çökerken başı geriye düşüyor.

"Devam et Titus," diye yalvarıyorum, içimdeki her darbede yüz ifadesinin değişmesini izlerken ağzım açık kalıyor.

"Çok sert boşalmanı istiyorum, sikimin her yerinde olmanı istiyorum," dişleri kenetlenmiş, beni yerinde tutarken çenesi sıkışmış, bana defalarca çarparken beni ona sabitliyor.

Her şeyim ağrıyor ve yanıyor ve yakın olduğumu biliyorum. Göğsünden bir elimi kaldırarak parmaklarımın klitorisime bastırmasına izin veriyorum, yavaş, nazik daireler çizerek ovuyorum.

"Bir gün Twilight, senin kendini boşaltmanı izleyeceğim. Kahretsin, çok güzel görünüyorsun," diye fısıldıyor ve amımdaki ağrı şiddetleniyor.

"Titus," diye inliyorum, sırtım kamburlaşıyor ve boştaki elim arkama geçip kalın kalçalarını kavlıyor, tırnaklarımı ona batırıyorum, her saniye onu işaretleme dürtüm artıyor.

"İşte iyi bir kız, bırak seni hissedeyim," sözleriyle ve övgüleriyle benimle alay ediyor. Onun iyi kızı olmayı seviyorum.

Amım onun etrafında kenetleniyor ve sikinin içimde nabız gibi attığını hissediyorum. "Daha sert, lütfen," diye inliyorum itişlerinin arasında.

Beni sikerken sıkıca tutulmamı seviyorum, orgazmımı uçurumun kenarına getiriyor.

"Bırak bebeğim, bırak adımı söylediğini duyayım."

Vücudum sertleşiyor ve orgazmım beni sarsıyor ve istediği gibi yapıyorum, yüksekliği sürerken onun adını söylüyorum. Titus son bir kez daha içime girerken tüm vücudum gevşiyor ve çöküyor ve boşalırken sikinin sarsıldığını ve içimde derinlere doğru nabız attığını hissediyorum.

Yüzümde baş döndürücü bir gülümsemeyle ona bakıyorum ve kalbim göğsümde kabarıyor.

"Gitmene asla izin vermeyeceğim," diye fısıldıyor, parmaklarını boynumun arkasına doluyor ve dudaklarımız buluşsun diye beni aşağı çekiyor, beni sırtüstü yatırıp bir kez daha içimi doldurmadan önce dili dudaklarımın arasında geziniyor.

Kendime geliyorum, yanaklarım kızarıyor ve ona bir kez daha muhtaç oluyorum. Ona bağımlıyım. Bir bağımlının bir sonraki kafasını kovalaması gibi. Bağımlı olan benim. Titus benim kafam.

Yüzümü soğuk suyla yıkadıktan sonra kuru el havlusunu yüzümde gezdiriyorum ve yansımama gülümsüyorum. Daha önce hiç fark etmediğim bir ışıltı var yüzümde ve hepsi onun sayesinde.

ŞAFTÖR KİRLİLİĞİ-EİVE

TITUS

YUVARLANIYORUM, KOLUM AMORA'YA DOĞRU UZANIYOR AMA O YANIMDA DEĞİL. yatakta bulduğum tek şey boş bir alan. Gözlerimi yavaşça açıyorum, parlak ışığa alışmaları için bir iki dakika veriyorum.

İnliyorum; sırtüstü dönüp kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum, gözlerim kapanırken dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. Son birkaç gün her şey ve daha fazlasıydı ve bugünün çoğunu yatakta, çıplak ve birbirimizin vücutlarını keşfederek geçirdik. Ona doyamadım. Düşüncesi bile sikimi sertleştiriyor.

Birdenbire yanağımda odanın içinde çınlayan büyük, sert bir tokat hissettiğimde bulanıklığımdan sıyrılıyorum.

"Uyan orospu çocuğu!" Tanıdık bir sesin alçak tonunu duyuyorum ve gözlerim nihayet açıldığında Xavier'in yatağın kenarında durduğunu görüyorum, gözlerini bana dikmiş, çenesi öyle gergin ve yaralı ki ağrıyor olmalı. Ama ben daha ne yaptığını soramadan kolunu ileri doğru itiyor, boğazımı kavırıyor ve sıkıyor. "Küçük kızım la yatarsan olacağı budur," dedi ve tek gördüğüm şey siyahtı.

ŞEFLİK ALTI

AMORA

TITUS'U UYANDIRMAK İSTEMEDİĞİM İÇİN SESSİZCE AŞAĞIYA İNİYORUM VE
O daha gittiğimi fark etmeden gizlice odasına girip yatağına geri döndüm
ama odaya girdiğimde Titus'un çırılçıplak yattığını, elini yumuşak aletine
sardığını ve babamın yatağın yanında durup beni öldürebilecek bir bakış
attığını gördüm.

"Baba," diye soluyorum, gözlerim Titus'tan ona kayıyor, babama doğru
koşarken öfkem beni tüketiyor. "Ne yapıyorsun sen?!" Çığlık atarak
göğsüne sertçe vuruyorum ama o kıpırdamıyor.

"Seni eve götürüyorum, eşyalarını topla... Hemen!"

"Hayır, gitmiyorum," diyerek yanağına bir tokat atıyorum, elimdeki
acıyı hissedip babamın gözlerinin karardığını gördüğümde anında pişman
oluyorum.

"Sakın beni zorlama," diye homurdanıyor, "eğer kendi isteğinle
gelmezsen, seni buradan sürükleyerek çıkarırım. Beni test etme."

"Yapmazsın," diye geri adım atıyorum, beni takip edip aradaki mesafeyi
kapattığında ve kaşlarını kaldırdığında gözlerim açılıyor.

Onu durduramadan beni tutup omzuna atıyor ve beni bekleyen arabaya
doğru götürüyor ve tek yapabildiğim Titus için çığlık atmak oluyor.

Ama faydası
yok. Bayıldı.

YEDİNCİ ŞAFT

TITUS

NE OLUYOR LAN?

Gözlerim yavaşça açılıyor, başım dönüyor ve serbestçe hareket eden bir tren çarpmış gibi hissediyorum. Her yerim ağrıyor, başım sanki bir mengeneye sıkışmış gibi çarpıyor.

"Uyan uyan," sesini duyuyorum, gözlerim ona takılmadan önce.

"Kahretsin," diye feryat ediyorum, "bana ne yaptın?" Ellerimi oynatmaya çalışıyorum ama bir sandalyeye bağlılar ve sonra hâlâ tamamen çıplak olduğumu görünce gözlerim açılıyor.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Xavier başını sallıyor, masasının kenarına oturmuş, elmasından bir ısırık alırken ayak bileklerini çaprazlamış, lanet yüzüne sinsî bir gülümseme yayılıyor.

"Bana ilaç verdin

mi?" "Kesinlikle."

Başımı iki yana salladığımda karnım endişeyle dönüyor. "Amora nerede?"

"Olması gereken yerde."

"Sen yapmadın." Kanım donuyor ve korku boğazımı tırmalıyor, boğazıma takılan şişmiş yumruyu yutuyorum ama temizleyemiyorum.

Xavier, "Başka seçeneğim yoktu," diye tersledi.

"Xavier," diyorum, kendimi biraz daha toparlamadan önce başımı iki yana sallarken başımın öne düşmesine izin veriyorum ve burada çırılçıplak oturuyor olmamı umursamıyorum. "Her zaman bir seçeneğin vardır."

İşte o zaman gözlerinde saf nefretten başka bir şey görüyorum. Karanlık onu ele geçirmeden önce gözlerinde bir hüzün parıltısı belirliyor.

Bunu istememişti.

"Xavier... biz aynı taraftayız..."

"Sen benimle seks yapana kadar öyleydik..." duraklıyor ve gözlerini kapatıyor, derin nefes alıyor ve kapalı yumruğunu dudaklarına götürüyor.

"Bu konuda..." Konuşmaya başlıyorum ama beni durdurmak için elini uzatıyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor.

"Bunu duymak istemiyorum. Sen onu evimden kaçırmadan önce aynı taraftaydık; söylemeliyim ki... Etkilendim. Biraz zamanımı aldı ama küçük arkadaşların içinde bulunduğumuz bu mutlak bok gösterisinin ciddiyetini öğrendiklerinde, seni otobüsün altına atmakta çok hızlı davrandılar." Bana sırtıyor, "Senin yerinde olsam, sadakatlerinin nerede yattığını sorgulardım..." Bana sırtını dönüp ofisinin kapısına doğru adım atmasını izliyorum, hazırladığım çantamı alıp karıştırıyor, bunu yaparken bana kıyafetler fırlatıyor. "Amcıklık yaptığın için son faturandan on bin indirim yaptım, bir daha yapma," diye tıslayarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Elini cebine atıp bir çakı çıkarıyor ve bıçağın soğuk metalini bileğimi sandalyeye bağlayan ipin altına sokup ipi kesiyor.

"On dakika içinde dönerim, yapacak çok işimiz var" diye göz kırpmıyor ve yanağına son bir tokat attıktan sonra odadan çıkıp gözden kayboluyor.

Kargo pantolonu ve tişörtü çabucak giyiyorum, günlerdir uyumuş gibi hissediyorum. Aklım sürekli Amora'da ve Xavier'in yaptığı şey için iyi bir açıklaması olmasını umuyor ve dua ediyorum çünkü kafamda hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

Ona sadece kısa bir süreliğine, tamamen kendim için sahip olduğumdan nefret ediyorum. Nate'e ya da diğerlerine yerimizden vazgeçtikleri için kızgın değilim. Onunla geçirdiğim zamanı en iyi şekilde değerlendiremediğim için kızgınım, onun her zerresini içime alamadığım için kızgınım.

İç çekiyorum, ellerimi ceplerime sokup bekliyorum.

ŞAFTÖR KİRLİLİĞİ-EİLHt

AMORA

KENDİMLE BAŞKA NE YAPACAĞIMI BİLEMEYENE KADAR TEMPO TUTUYORUM .
Attığım her adımda öfke beni biraz daha tüketiyor. Bu gerçekten oluyordu.
Farkına varıyorum ve midem dibe vuruyor. Keskin bir nefes alıyorum ve kanımın kaynadığını hissediyorum. Arkama yaslanıp gülünç büyüklükteki yatak odasındaki orta boy yatağın kenarına oturuyorum ve erik rengi duvarlara bakıyorum. Öfkemi içimden atmaya çalışırken o renge odaklanıyorum. Bu neyi değiştirecek? Hiçbir şeyi.

Olan oldu.

Gözlerim erik duvarına takıldı. Ne kadar sıkıcı bir renk. Parmaklarım karıncalanıyor ve duygularımı bir tuvale resmetme isteği içimde çılgık atıyor, ama kısa sürede onları susturuyorum.

Burnumu kırıştırdım ve derin bir iç çektim.

Kapı tokmağı dönüyor ve kim olduğunu görmek için kafamı çeviriyorum. Wolfe.

Ya da Avcı.

Wolfe odaya giriyor, ahşap zemin boyunca yürüyor. Yağlı siyah saçları arkaya doğru kaymış, belirgin çenesi yüzüne belirli bir kenar veriyor ama iyi bir şekilde değil. Kitaplarımda okuduğum güzel erkekler gibi değil; Titus gibi yakışıklı değil.

Kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Benim tatlı Amora'm," sesi alçak, eli bana doğru uzanırken parmakları yüzümün yan tarafında kayıyor ve ben donup kalıyorum.

"Ben senin değilim," diye hırlayarak uzaklaşıyorum çünkü parmaklarının tenimdeki hissi boğazımda asit yakmaya yetiyor.

"Böyle yapma, kocana böyle davranman hiç hoş değil, değil mi?"

Yutkunuyorum, sinirlerim midemin derinliklerinde sekiyor, ama bunu bilmesine izin vermiyorum. Yüz ifademi değiştirme zevkini bile tattırmıyorum ona.

"Sana iyi davranmayacağım; mükemmel eğitilmiş bir köpek gibi her emrine itaat eden mükemmel bir eş mi istiyorsun?" Bir an için elimle ağzımı kapatarak alay ediyorum, "Benimle bunu elde edemezsin, istediğin gibi yapmayacağım, her emrine itaatsizlik edeceğim çünkü yapabilirim. Mükemmel bir eş istiyorsun ama ben mükemmel değilim, hatta hiç değilim..." Bir an duraksıyorum ve Wolfe'un gözlerinin benimkiler arasında gidip geldiğini görüyorum. "Hâlâ beni istiyor musun?"

"şimdi daha da fazla," diye göz kırptıyor ve yatağın kenarına oturuyor. Kaykılıyorum, bunu yaparken yüzümü buruşturmamaya dikkat ediyorum çünkü ağrım var ama ona yakın bir yerde olmak istemiyorum.

"Akşam yedide yemekte bana ve kardeşim Hunter'a katılacaksın," diye ayaklarını sürüyerek konuşuyor ama ben olduğum yerde donup kalıyorum.

"Öyle mi?" Ben de karşılık verdim. "Evet."

Dudaklarımı yuvarlayarak hiçbir şey söylemiyorum.

"Bu bir sorun olacak mı?"

"Biraz evet," diye itiraf ediyorum, nefesimi bırakarak. "Peki neden?"

"Çünkü daha önce de söylediğim gibi, ben itaatkâr değilim, emirlere uymam," diye cevap veriyorum gözlerimi devirerek. "Biraz kalın kafalı mısın?" Dudaklarımı yalıyorum ve sırtıtışımı gizliyorum.

"Gerçekten karşı koyacak mısın?"

"Kesinlikle," diye homurdanarak başımı iki yana sallıyorum.

"O zaman sen lanet bir aptalsın," diye tersliyor Wolfe, dişleri gıcırıyor ve çenesi geriliyor.

"Belki," diye omuz silkiyorum, "zayıf olmaktansa aptal olmayı tercih ederim." Wolfe hiçbir şey söylemiyor, sadece ayakta duruyor.

"Bir şey sorabilir miyim?" O yatak odasının kapısına doğru yürümeye başladığında ben de sustum.

"Her şeyi yaparım." Yüzünü bana döndü.

"Takma adlar kullandığınızı varsayıyorum. Çünkü eminim ki annen ve baban... Tanrı ruhunu şad etsin," başımdan göğsüme ve omuzlarıma doğru bir çarpı işareti yapıyorum, "sana Wolfe ve Hunter isimlerini vermek kadar zalimce olmazdı, değil mi? Yoksa Hunter ve Wolfe mu?" Ondan bir yükseliş elde ettiğimi çok iyi bilerek sırtıtıyorum.

"Siktir git Amora," diye hırlıyor, yatak odamın kapısını açıp çarparak kapatıyor.

Geri çekilip yatağa uzanmadan önce kıkırdıyorum.

Bir süre sonra sessizlik biraz daha artıyor ve midem bulanıyor. Titus'u özlüyorum ve nerede olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Babam ona zarar mı verdi? Yoksa onu bir uçakla doğruca eve mi gönderdi? Bu düşünce beni tedirgin ediyor ve tek istediğim onun kollarına sarılmak. Birlikte sadece bir an geçirdik ama bir ömür gibi geldi. Çok daha fazlasını arzuluyorum ama bu hep bir arzu olarak kalacak. Bir Şövalye olacağım ve eski benliğimin gölgesinde yaşamak zorunda kalacağım. Bir zamanlar hissettiğim tüm duygular içimde öyle derinlere gömülecek ki bir daha asla yüzeye çıkamayacaklar.

Göğsümdeki ağrıyı ovuyorum ve gözyaşlarımın gözlerimin arkasına batmaya başladığını hissediyorum.

Böyle yaşayacağımı hiç hayal etmemiştim.

Babamın düşmanı ile evlendirileceğimi. Hepsi

babamın yaptığı bir hata yüzünden.

Tek bir damla gözyaşının yanağımdan aşağı yuvarlanıp altımdaki yorganın içinde kaybolduğunu hissediyorum. İşaret parmaklarımı su çizgimin altında gezdiriyorum, durmam gerekiyor. Artık ağlamak istemiyorum.

Burnumu çekerek doğruldum ve kıyafetlerime baktım. Üzerimde hâlâ Titus'un tişörtü ve bir çift pijama şortu var. Yanımda hiçbir eşyam yok. Titus'un tişörtünü burnuma götürerek kokusunu içime çekiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bir an için onun burada benimle olduğunu hayal ediyorum. İç çekerek gözlerimi açıyorum ve bir kez daha düşüncelere dalıyorum.

Babam beni kapıda bırakıp hızla uzaklaştı ve bir veda bile etmedi.

Bir şeyler planladığını ve beni gerçekten burada bırakmadığını düşünmek istiyorum, ama sonra yine...

Ya öyle olsaydı?

WOLFE HAVLAYARAK İÇERİ GİRDİĞİNDEN BERİ NE KADAR ZAMAN GEÇTİ BILMIYORUM. ama ikisinden de haber alamadım. Ayağa kalkıyorum, bacaklarımı esnetme ihtiyacı duyuyorum ve gömme dolaba doğru yöneliyorum. Işığı açtığımda, isteyebileceğiniz tüm kıyafetlerle dolu olduğunu görüyorum. Balo elbiseleri. Yazlık

Elbiseler. Tişörtler. Kotlar. Denim tulumlar. Etekler. Pijamalar... İstiyor musunuz? Hepsi bu duvarların içinde asılı ve katlanmış durumda. Parmak uçlarımla tulumun üzerine gelene kadar farklı malzemeler arasında gezinmesine izin veriyorum. Şortumu çekiştirerek indiriyorum ve çıkmadan önce ayaklarımla dibinde birikmesine izin veriyorum. Tulumları askılarından kaydırarak çıkarıyorum, kayışların kollarımdan yukarı kaymasına izin vermeden önce uyluklarımla üzerinden ve belimden yukarı kaydırıyorum. Titus'un tişörtünün gevşek kısımlarını içeri sokuyorum ve boğazımda kalın ve hızlı bir yumru oluşuyor ve göğsüm ağrıyor. Onu asla çıkarmak istemiyorum. Ondan bana kalan tek şey buysa, onu hatırlayabileceğim tek şey de budur. Parmaklarım ayrılmış dudaklarımla üzerinde geziniyor ve dudaklarının artık benim dudaklarımda olmayacağı, parmaklarının tenimde gezinip sadece onun bildiği haritayı takip edemeyeceği düşüncesi midemi bulandırıyor.

Yutkundum, döndüm ve yatak odama doğru yürüdüm. Kapıya doğru ilerliyorum, bir an duruyorum ama aklımın beni ele geçirmesine izin vermeden önce kapıyı hızla açıyorum ve kilitli olmamasına şaşırıyorum. Beni bir mahkûm gibi kilitleyeceğini sandığım için başıma gelen buydu. Düşüncelerimi bir kenara bırakıp geniş sahanlığa çıkıyorum. Önümde sekiz kapı var ve her birinin arkasında ne olduğunu bilmek istiyorum. Tam önümdekini açmak üzereyken Wolfe'un sesini duyuyorum ve merakım daha da artıyor. Büyük, dolambaçlı merdivene doğru sessizce adım atarak tepede duruyorum.

"Kolay olmayacak," dediğini duyuyorum ve içimi bir gurur kaplıyor. "Zorlukları severiz, değil mi?" Hunter cevap veriyor ve ben ürperiyorum.

"Var ama onunla değil. Sonunda ihtiyacımız olan şeyi yapacaksa ona bizim tarafımızda ihtiyacımız var."

Hunter onaylarcasına mırıldanıyor.

"O yüzden iyi davran, babası tarafından ihanete uğradı, bu yüzden sahip olduğu tek şey biziz." Omuzlarım biraz düştü. "Ben ondan nefret ediyorum, onun nasıl hissettiğini bir düşünsene."

"Seninle hemen hemen aynı durumdayım," diye fısıldıyorum kendime ve bir adım atıyorum.

"Kibar olabilirim," derken Hunter'ın sesindeki pisliği duyabiliyorum. Wolfe'la belki anlaşabilirmişiz gibi geliyor ama Hunter'la ben... O küçük hıyardan şimdiden nefret ediyorum.

"Ciddiyim Hunter, bu işi daha fazla berbat etme, babamıza yaptıklarını bu şekilde telafi edeceğiz."

Tüylerim diken diken oldu.

"Ve sabırsızlanıyorum," diye gürlüyor Hunter ve ben de soğuk, siyah demir tırabzana tutunuyorum.

Büyük giriş salonuna varıncaya kadar her adımı atarken başımı dik tutarak silkiniyorum.

Seslerinin y ksekliliğinden, şu anda durduğum yerde olacaklarını düşünmüştüm ama hiçbir yerde görünmüyorlar. Uzun ama dar bir koridorda ilerlemeye devam ediyorum. Tüm duvarlar o boktan renge boyanmış ve neden güzel görüneceğini düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü öyle değil.

Burnumu kıvrarak çift kapıyı itiyorum ve büyük bir ofise giriyorum. Masada Hunter ve Wolfe oturuyor.

Wolfe'un uzun ve ince, Hunter'ın ise daha kısa ve tıknaz olması dışında birbirlerine çok benziyorlar.

 kisinin de kahverengi gözleri kalkıp benimkilere dikiliyor ve onlara tatlı bir g l msemi veriyorum.

"Bu zevki neye borçluyuz?" Wolfe ayağa kalkıp bana doğru ilerlerken soruyor.

"Sadece bacaklarımı esnetmem gerekiyordu," diye başımı sallıyorum. "Kıyafetler için teşekkürler, pijama dışında bir şeyler giymek güzel," diye yalan söylüyorum. Hayatımın geri kalanında Titus'un tişörtüyle yaşamayı tercih ederdim.

"Sana yakışmış."

Hunter'ın gözlerini üzerimde hissediyorum ve adam beni ciddi şekilde ürpertiyor.

"Merak ediyordum da..." Bir an duraksıyorum ve bakışlarımı amcık Hunty'den kaçırıyorum. "Bana bir ş vale ve birkaç boya getirebilir misin ya da getirebilir misin?" Bu tatlılık saçmalığı yüzünden kendimi hasta ediyorum. Ben hiç tatlı olmadım. Titus'a kadar. Ama o farklıydı. Titus'la birlikte tamamen farklı bir insan oldum.

Kalbimi delip geçen yakıcı acıyı görmezden gelip Wolfe'a odaklanıyorum.

"Zaten bir tane var, babanızın isteği üzerine sizin için bir stüdyo ayarladım... size göstermemi ister misiniz?"

Başımı sallıyorum, babam ondan bir tane temin etmesini istediği için kalbim göğsümde çarpıyor... belki de her şeye rağmen bir planı vardır.

KİRALIK DOKUZ

TITUS

"SENDEN NEFRET EDECEK, BUNU BILİYORSUN DEĞİL Mİ?" DAHA ÖNCE SÖYLEDİM

Royal'ın bana yaptığı kahveden bir yudum alıyorum.

"Karım zaten benden nefret ediyor, listeye bir tane daha eklesem ne olur ki?" Xavier gözlerini benimkilerle buluşmak için kaldırmıyor.

"Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?" Elimde olmadan cevap veriyorum ve şu anda içimin derinliklerinde kaynayan öfkeyi uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"Tabii ki öyle seni aptal herif, ama bitti. Royal inatçıdır, Amora daha da inatçı ama bunu yapmak zorundayım, başından beri planlanan buydu ve sen gelip her şeyi mahvetmek zorundaydın," diye hırlıyor ve yumruğunu kucağımda sıkıyorum.

"Eğer beni karanlıkta bırakmasaydın belki de bu durumda olmazdık, ama işte buradayız, o yüzden bana o boktan kafanın içinde neler döndüğünü söyle." Öfkem içimi doldurmaya başladıkça sesim giderek yükseliyor.

"Sakın buna cüret etme," diye homurdanıyor Xavier masanın üzerinden bana, elini yüzeye vurarak.

"Yoksa ne olur?" Ayağa kalkıyorum, çenem sıkılmış, kaşlarım çatılmış.

"Seni yine bayıltacağım," diye sırtıyor ama benimle buluşmak için ayağa kalkmıyor ve nedense bu beni daha çok sinirlendiriyor.

"Elbette yapacaksın, sanırım bunun için uyuşturucudan biraz yardım aldın, değil mi yaşlı adam..."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

Şimdi onu kızdırıyorum.

"Tabii ki, seninle karşılaştırıldığında benim boyutum... artı sen beni dezavantajlı duruma düşürdün."

"Ben öyle demezdim... Sana avantaj sağladım, *sadık* arkadaş grubuna gönderdiğim harika fotoğraflar çektim."

"Sen bir amcıksın."

"Sen de öylesin Titty, sen de öylesin."

"Benim önceliğim Amora... her zaman Amora olacak... şimdi bana onun nerede olduğunu ve planının ne olduğunu söyle çünkü dürüst olmak gerekirse Xavier, bu şekilde devam etmen bana ortada hiçbir zaman bir plan olmadığını düşündürüyor. Beni neden tuttuğunu hâlâ anlamıyorum, neredeyse ona göz kulak olmam için bana yalvardın ama yine de Şövalye Kardeşler'e boyun eğip onu onlara mı verdin? Bu hiç mantıklı değil." Yavaşça oturmaya başlarken başımı iki yana sallıyorum.

"Eğer onunla kaçmasaydın, plan açıklanmış olacaktı." Gözlerini dizüstü bilgisayarında baktığı her neyse ondan çekip soğuk bakışlarını benimkilere diyor. Gözlerim sol gözünün altından yanağına doğru uzanan ve burnunun sol tarafının hemen önünde biten yara izine odaklanıyor.

"Yara izi nasıl oldu?" Beynim kendini toparlayamadan soruyorum. "Karın seni neden terk etti?"

Gözlerim büyüdü ve alay ettim, "Ben de bunu bekliyordum, bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

"Senin hakkında her şeyi biliyorum

Titty." "Yara izi mi?"

"Bir arbede."

"Ne ile?"

"Önemli biri yok," diyor ve ses tonundan önemli biri olduğunu anlıyorum.

Bir iki dakika sonra sorusuna cevap veriyorum. "Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok... Bu soruyu sormayı uzun zaman önce bıraktım."

Xavier'in iç çektiğini duyuyorum. "Bilgin olsun..." diye boğazını temizliyor, ofis koltuğunda arkasına yaslanıp parmaklarını birbirine bağlıyor, "Onu aramaya çalıştım, sana cevap verebilecek bir şey bulabilir miyim diye baktım ama..."

"Minnettarım," diyerek başımı sertçe salladım ve sözünü kestim. Ve gerçek bu. Yaptım ama hayatımın o kısmı bitti.

O da başıyla onaylıyor ve ikimizin de birbirimizi anladığımızı hissediyorum.

"Yani, plan?"

"Dostum, bırak beni," diye abartılı bir şekilde gözlerini deviriyor ve ben cevap veremediğim kapı açılıyor ve ifadesi yumuşuyor, böylece Royal olduğunu anlıyorum.

"Titus, bir içki daha ister misin? Moraran yanağın ve gözün için soğuk kompres?" Royal sorar.

Xavier, "Bir şeyler içmek istiyorum, çok susadım," diyor ama sanki odada değilmiş gibi onu görmezden geliyor ve ben de gülmek için dudaklarımı büküyorum. "Sorun olmazsa bir su alabilir miyim?" Ona gülümsüyorum ve o da kahvemi alıyor.

Fincan.

"Aç mısın?" diye soruyor.

Xavier, "Açlıktan ölüyorum," diye cevap veriyor ama kadın ona doğru bakmıyor.

"İyiyim, teşekkür ederim," diyerek Xavier'in yüzüne dönüyorum ve ona geniş bir sırıtiş atıyorum. "Birazdan su ve soğuk kompresle geri geleceğim," dedi.

öne uzanıp elini omzuma koyuyor ve Xavier'i titreten derin bir hırıltı duyuyorum.

Dönüyor ve odadan çıkıyor, çıkarken de kapıyı çarpıyor.

"Sana çok kızıyor," diye derin, gırtlaktan bir kahkaha atıyorum ama tutmaya çalıştıkça tutamıyorum.

"Eğlenceli bulmanıza sevindim."

"Evet, öyle." İçimden daha fazla kahkaha yükselirken başım geriye düşüyor.

"Planı öğrenmek istiyorsan çeneni kapatmanı öneririm," diye bağılıyor ve ben alay ediyorum, kendimi ağlayacak hale getirdiğimi fark ettiğimde yanağımı avuçluyorum.

"Devam et o zaman, can kulağıyla dinliyorum."

KIRKINCI BÖLÜM

AMORA

TITUS'U SON GÖRDÜĞÜMDEN BU YANA ÜÇ GÜN GEÇTİ VE KALBİM ÇATLIYOR.
Her gün biraz daha. Koyu gri, menekşe rengi ve siyah tabloma bakınca benim hissettiğim kadar depresif görünüyor.

Wolfe beni yalnız bıraktı, bunun için minnettarım ve Hunter bana doğru nefes bile almadı.

"Belki biraz beyaz eklersin... o kadar ağır olmaz." Donup kalıyorum; kulaklarımın beni yanıltıp yanıltmadığına bakmak için döndüğümde kalp atışlarım göğsümü dövüyor.

Titus'u stüdyomun kapı çerçevesine yaslanmış, açık gri bir takım elbise ve kristal mavisi gözlerini elmas gibi parlatan beyaz bir gömlekle gördüğümde gözlerim açılıyor. Gözlerinin etrafında güzelce duran ve elmacık kemiğine doğru yayılan morluğu gözden kaçırmıyorum.

"Titus," diye boğuluyorum, ona doğru koşarken gözyaşlarım yüzümden akıyor. Kollarına sarılmak, başımı göğsüne yaslayıp kalbinin benimki kadar hızlı atıp atmadığını dinlemek ve sonunda dudaklarını dudaklarımda hissetmek istiyordum. Ama bunların hiçbiri olmadı. Beni durdurdu. Parmakları kollarımın üst kısmındaki deriyi kazıyor ve başını yavaşça iki yana sallayarak bakışlarını benimkinden çekiyor ve kalbim göğsümde yok oluyor.

"Yapamayız," diye fısıldıyor, beni hafifçe geriye itiyor ve ciğerlerimden çekilen havanın beni terk ettiğini hissediyorum. "Artık benim değilsin, Twilight."

"Yapma, lütfen bunu yapma... Titus," çenem sallanıyor, alt dudağım titriyor ve istesem de gözyaşlarımı durduramıyorum.

"Plan hep buydu. Sana göz kulak olmak, seni korumak için işe alındım... Yaptığım da bu. Evlenene kadar her adımında yanında olacağım." Duraklıyor ve sesindeki kalınlığı duyabiliyorum;

Bunu istemiyor. "Evlendiğinde ve iyi olduğunu bildiğimde... o zaman New York'a geri döneceğim." Boğazının düğümlenmesini izliyorum ve yüzüne yayılan duyguyu görebiliyorum.

"Titus," diye fısıldıyorum, eline uzanıyorum ve o elini çekmeden önce parmaklarımız birbirine değiyor.

"Lütfen Amora..." diye fısıldıyor, "lütfen işimi yapmama izin ver." Sesindeki çatlağı duyuyorum ve gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıyor. Başka bir şey söyleyemiyorum, bu yüzden tek yaptığım tekrar tekrar başımı sallamak.

"Bu sadece bizim zamanımız değildi, Küçük Kırmızı. Belki başka bir hayatta, ama bu hayatta değil." Bu sözleri söyledikten sonra arkasını dönüp stüdyodan çıktı ve ben yere düşüp sessiz gözyaşları dökerken bacaklarımın bağı çözüldü.

TITUS

Onu izliyorum, çok durgun ve üzgün oturuyor ve bu beni mahvediyor. Bir iç çekiş duyana kadar burada olduğumu bilmesine izin vermiyorum, boyadığı karanlık tuvale bakarken başı hafifçe eğiliyor.

Kalbim göğsümde sekiyor, kan kulaklarıma öyle yüksek sesle pompalanıyor ki tek duyabildiğim ses bu.

"Belki biraz beyaz eklersin... o kadar ağır olmaz." Dudaklarımın kenarında küçük bir gülümseme beliriyor ama bu tamamen sahte çünkü içim yavaş yavaş ölüyor, yapmak üzere olduğum şeyi düşündükçe kalbim parçalanıyor. Sesimi duyunca tüm vücudunun kaskatı kesildiğini görüyorum ve bunu beklemediğini biliyorum. Yavaşça dönüyor, gözleri benimkilere takılınca açılıyor ve yüzündeki şoku görüyorum. Güzel gözleri üzerimde geziniyor ve onu saran rahatlamayı görüyorum, omuzları beni görünce gözle görülür bir şekilde gevşiyor.

"Titus," bana doğru koşarken adımı söylerken nasıl boğulduğunu duyuyorum ve yanaklarından süzülen gözyaşlarının parıltısını kaçırmıyorum, onu durdurmak zorunda kaldığımda kolları bana uzanıyor, parmaklarım kollarının üst kısmına bastırıyor. İçimden geçen yanmayı görmezden geliyorum, kalbimin göğsümde dörtmala koşmaya başlamasını ve ruhumun onunkini arayışını görmezden geliyorum. Ama onu durdurmak zorundayım çünkü onu tutarsam, gitmesine asla izin vermeyeceğim ve tüm bu aptal planı pencereden atmak isteyeceğim. Başımı iki yana sallıyorum.

"Yapamayız," diye fısıldıyorum, onu nazikçe kendimden uzaklaştırıyorum çünkü çok yakınımda ve o yanımda değilken nefes almak çok daha zor olsa da bunu imkansız buluyorum. Boğazımdaki yanan yumruyu yutuyorum ve umutsuzca dökülmek isteyen gözyaşlarımın gözlerimde yarattığı sızıyı görmezden geliyorum. "Artık benim değilsin, Twilight."

İçine çektiği nefesin boğazının arkasında sıkışmasını izliyorum.

"Yapma, lütfen bunu yapma... Titus," çenesi sallanıyor, alt dudağı Titriyor ve işte o zaman güzel yüzünden aşağı dökülmeye başlayan gözyaşlarını görüyorum ve onları oraya koyan kişi olduğum için nefret ediyorum.

Bir numaralı yalan.

"Plan hep buydu. Sana göz kulak olmak, seni korumak için işe alındım... Yaptığım da bu. Evlenene kadar her adımında yanında olacağım." Duraklıyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, bu çok fazla. Elimden geldiğince duygularımı saklamaya çalışıyorum ama yüzündeki ifadeden

anlıyorum ki

Ama o buna inanmıyor. "Evlendiğinde ve iyi olduğunu öğrendiğimde... işte o zaman New York'a geri döneceğim." Boğazımda oluşan elma büyüklüğündeki yumruyu yutmaya çalışırken boğazım düğümleniyor.

"Titus," diye fısıldıyor çünkü kelimeleri söylemek çok acı veriyor. Elini ileri uzatıyor, parmak uçlarımız birbirine değiyor ve dokunuşunun beni nasıl canlandırdığını kaçırmıyorum ama sanki az önce beni yakmışlar gibi hızla çekiyorum.

"Lütfen Amora..." "Lütfen işimi yapmama izin verin" diye fısıldıyorum, sesim çatlıyor ve ona bunu yaptığım için nefret ediyorum.

Sessiz kalıyor, sadece başını sallıyor. İki numaralı yalan.

"Bu sadece bizim zamanımız değildi, Küçük Kırmızı. Belki başka bir hayatta, ama bu hayatta değil." Kalbim bana bağılıyor, ama dönüp uzaklaşıyorum çünkü onun önünde daha fazla durursam parçalanacağım. Ve ben bunu yapamam.

Gözden kaybolur kaybolmaz ağladığını duyuyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp Xavier'e bir mesaj yazıyorum.

Titus

Senden nefret ediyorum.

ŞAFTÖR EORtY-ONE

AMORA

GÜNLER BİRBİRİNİ KOVALIYOR. UYANIYORUM, NEFES ALIYORUM, VAR OLUYORUM, SONRA UYUYORUM

Rüyasız bir boşluğa. Her biri bir öncekinden biraz daha yavaş geçiyor ama Wolfe ile evli olmaya bir adım daha yaklaştım.

Sevgisiz bir evlilik.

İstenmeyen bir koca.

Yalnız bir eş.

Yuvarlanıyorum, döktüğüm gözyaşları yüzünden gözlerim kurudu; ağlayacak bir şeyim kalmadığından eminim. Kapının hafifçe vurulduğunu duyuyorum ama kim olduğunu görmek için gözlerimi kaldırmıyorum. Buna gerek yok. Onu hissediyorum.

"Amora," sesi odanın içinde süzülüyor ama ben neredeyse transa geçmiş gibi önüme bakıyorum.

"Bir dakika içinde çıkacağım," sesim düz, kendimden çok kopuk hissediyorum ve artık kim olduğumu bile bilmiyorum.

Yuvarlanıp gidiyorum ve acınacak haldeyim. Ne kadar beklediğimi bilmiyorum ama sonunda kendimi yavaşça yatağımdan kaldırıyorum, kenara oturuyorum ve ayak parmaklarımın halıya kıvrılmasına izin veriyorum.

İç çekerek ayağa kalktım ve Titus'un beni terk ettiğini umarak ağır bacaklarımı kapıya doğru sürükledim, ama kimi kandırıyordum. O benim gölgem olmuştu. Her zaman beş adım arkamdaydı ve yaklaşması için sessizce yalvarsam da yaklaşıyordu.

Bu kadar yoğun duygular beslediğim ve bu kadar samimi bir bağ kurduğum biri nasıl olur da birdenbire bir yabancından başka bir şey değilmiş gibi hissedebilirdi? *Sadece* bir insan.

Göğsümdeki burkulmayı, kalbimin küçük parçalara ayrılıp vücuduma dağılmasını görmezden geliyorum.

"Hazır mısın?" Titus soruyor ama onu duymazdan geliyorum. Kalbimi kırdığından ve güvenime ihanet ettiğiinden beri birbirimizle yirmi kelimedenden fazla konuşmadık. Ona söyleyecek hiçbir şeyim yok. Ona kızmamalıyım, bunu içten içe biliyorum ve nefret ettiğim kişi babam, ama o burada değil, bu yüzden hıncımı alabileceğim tek kişi Titus.

Yani, onu alacak. Son parçasına kadar.

Ben merdivenlere yaklaşırken Titus, "Wolfe seni kahvaltıya bekliyor," diyor.

Parmaklarım korkuluğun etrafını sarıyor, yemek odasına doğru ilerlerken ellerimin kaymasına izin veriyorum.

Kapı benim için açılıyor ve Wolfe'un masanın başında, Hunter'ın da onun sağında oturduğunu görüyorum. Kalp ağrımı midemin çukuruna iterek onlara doğru yürürken başımı biraz daha dik tutuyorum. Sandalyem çekiliyor ve peçetemi kucağıma koyarak oturuyorum.

"Günaydın karıcığım," diyor Wolfe dirseğini masaya dayamış, dudaklarına küçük bir sırıtma yayılırken ağzı kapalı bir şekilde çiğniyor. Başımı çevirip ona bakıyorum ve bakışlarımı onunkilere dikiyorum.

"Lütfen bana öyle deme. Ben senin karın değilim." "Henüz."

"Benim adım senin için Amora, başka bir şey değil."

"Birileri bu sabah çok tedirgin," diye tersliyor Hunter ve başını sallıyor.

"Sana bu izlenimi veren ne?" Dilimi damağıma tıklıyorum ve bakışlarımı ona sabitledim.

Çiğnemeyi bırakıp bana bakıyor ve gözlerimin ondan ayrılmasına izin vermiyorum.

"O kadar da kötü değiliz aslında," diyerek omuzlarını silkiyor.

"Umurumda değil, burada olmak istemiyorum ama..." Dudaklarımı yuvarlayıp somon fûme, muffin ve çırpılmış yumurtama bakıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Titus'un sorduğunu duyuyorum ve tenim alev alev yanıyor.

"Peki," dedim. Gerçek şu ki, somon fûmeyi sevmiyordum. Dokusu beni öğürtmeye yetiyordu.

"Karımla konuşamaz mısın?"

"Ben onun için buradayım, ondan başka kimse için değil. Bu, babasıyla yaptığınız anlaşmanın bir parçasıydı, bu yüzden ne zaman istersem onunla konuşacağım."

Wolfe'un cevap vermeden önce hırladığını duyuyorum, "Haddini bilmen gerek." Donup kaldım.

"Haddimi bilirim, beni korkutmaya çalışma. Gerekirse seni ikiye ayırırım. Ona izinsiz dokunursan seni kendim öldürürüm," Titus'un sesi alçak ve kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"Boş tehditler."

"Oh," diye kıkırdar Titus, "boş değiller, dene... Sana meydan okuyorum," Titus'un sesi boğazında gürler.

Ellerimi masaya vuruyorum.

"Yeter!" Omzumun üzerinden bakıyorum, yüz ifadem yumuşuyor. "Titus, teşekkür ederim... ama buna sahibim. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Ona nazikçe başımı sallıyorum ve o da gözlerini kapatıyor. Başımı Wolfe'un yüzüne çevirerek bakışlarımı ona dikiyorum. "Titus'un tehditlerine ihtiyacım yok, seni kendim öldüreceğim. Sakın bana dokunmayı aklından bile geçirme. Her şey benim şartlarımla olacak, senin değil. Ben istediğin zaman kullanabileceğin bir kadın değilim. Benim bir değerim var, sırf evleneceğiz diye bir an bile beni istediğini yapabileceğin bir malın olarak düşünme, bu işler öyle yürümüyor." Dilim keskin ve cevap vermesini bekliyorum ama o hiçbir şey söylemiyor. "Anlıyor musun?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve o da başını sallıyor.

"Ve sen," Hunter'a bakıyorum, "senden hiç hoşlanmıyorum. İznim olmadan bana doğru bakabileceğini bile sanma. Seninle odadayken yere, duvara ya da sikine bakabilirsin, umurumda değil. Senin boncuk gibi, adi gözlerini üzerimde istemiyorum, anlatabildim mi?"

Arkamda Titus'un kıkırdadığını duyuyorum, Wolfe da kendi kahkahasını paylaşıyor. "Anlaşıldı."

"Güzel," tabağıma bakıyorum, içim gururla çığlık atıyor, "Oh ve aşcınıza somon füme sevmediğimi söyleyin." Tabağıma itiyorum.

Wolfe ıslık çalıyor ve ürkek bir genç adam içeri koşuyor. Gözlerim onun üzerinde geziniyor ve Wolfe parmaklarını şıklatana kadar başı hep eğik duruyor. Ağzım açık kalıyor, bu zavallı adama nasıl davrandığını görünce gözlerim kocaman açılıyor.

"O bir köpek değil," diye bağıriyorum, kanım kaynıyor. "Ona saygılı davran, bu ne cüret!"

Aceleyle ayağa kalkıyorum, sandalyemi itiyorum ve geriye düşmesine izin veriyorum. "Hey," başımı eğip onun gözlerinin içine bakıyorum ve ela gözleri benimkileri buluyor. "Sana böyle davranmasına izin verme, sen çok daha fazlasına değersin," diyerek gülümsüyorum ve elimi uzatıp kolunun üst kısmına dokunuyorum. "Senin adın ne?"

"Arlo," sesi sessizdi.

"Arlo," diye tekrarlıyorum, başımı sallayıp gülümserken, "şu andan itibaren sadece bana cevap vereceksin, tamam mı? Ben Amora."

Biraz daha uzun duruyor ve Wolfe arkamdayken elimi kolundan çekiyorum, öfkeli bir şekilde enseme nefes alıyor ama ben dönüp onunla ilgilenmeden Titus beni yolumdan çekiyor ve Wolfe'un önünde dimdik duruyor, onun üzerinde yükseliyor.

"Geri çekil lan," diye homurdanıyor Titus.

"Beni zorlama Titus, o güzel mavi gözlerinin arasına bir kurşun sıkmak için iki kez düşünmezdim."

"Tam korumaya sahip olduğumu çok iyi biliyorsun, bana dokunmana izin yok... ne yazık ki senin için anlaşmanın bir parçası."

Wolfe burun deliklerinden sıcak, düzensiz nefesler almaya devam eder.

"Gel," diye kolumu Arlo'ya doluyorum, "şu çocukları bırakalım ve bir fincan çay içelim," diye gülümseyerek mutfığa doğru yürüyorum. "Ve Arlo," diyorum koridorda yürürken usulca, "lütfen şefine somon füme sevmediğimi söyle. Çırpılmış yumurta ve muffin sabah için yeterince yeterli olacaktır."

Arlo başını sallıyor ve kapı arkamızdan kapanıp Titus, Wolfe ve Hunter'ı kendi işlerini halletmeye bırakırken omuzlarımın gevşediğini hissediyorum.

ŞÖVALEMİN BAŞINDA OTURURKEN, KULAKLIĞIMI TAKIYORUM VE ÇOKTAN GITMESİNE İZİN VERİYORUM -

Sonunda uyku kulaklarımdan süzülüyor ve kendimi huzurlu bir okyanusu resmederken buluyorum, kristal maviler, turkuazlar ve opaller, hepsi de tek tük köpüklü beyaz dalga kırılmalarıyla karışıyor. İçimi bir duygu karmaşası kaplıyor, annemi özlüyorum. Ona veda edemedim ve bu hiçbir evladın hissetmemesi gereken bir acı. Hepsi babamın bencilliği yüzünden.

Eminim Wolfe onu görmeme izin verirdi. Eğer bu benim hayatım olacaksa, ailemi ve arkadaşlarımı görmeme izin verilmeli. Titus'tan telefonumu geri alamadım, bu dört duvarın dışındakilerle hiçbir bağlantım yok.

Bir an oturup resme bakıyorum ve sanki oradaymışım gibi hissediyorum. Ayaklarım ılık kumlara gömülü, dalgaların kıyıyı öpüşünden başka bir şey yok, sakinlikten başka bir şeye dönüşmüyor.

Kendimi bu duruma nasıl soktuğumu hâlâ bilmiyorum.

Aşık olmamam gereken birine aşık oldum; ikimiz de sonsuza dek mutlu olamayacağımızı biliyorduk ama küçük bir parçam bir şansımız olduğunu düşünüyordu. Babamın bunu düzelteceğini ve istediğim kişiyi sevmekte özgür olabileceğimi düşünmüştüm. Ama şimdi hem hor gördüğüm hem de sevdiğim bir adamla yaşıyorum. Elim evlilik için Wolfe'a satıldı, saflığım ve kalbim Titus'ta ve şimdi bu gri dünyada sadece var olarak yaşamak zorundayım. Bir zamanlar çok parlak gördüğüm her renk şimdi donukluğa dönüştü. Dünyamı sadece benim görebileceğim şekilde boyadı, renklerin tonlarını sadece ben görebiliyordum. Bir zamanlar güzel olan kaleydoskopum artık siyah, beyaz ve grilerden başka bir şey değildi. Önceden o benim mükemmel karışımımdı.

Bundan önce.

Renksiz bir dünyaya düşmeden önce. Boşluktan başka bir şey olmayan bir dünyaya düşmeden önce.

Ama şimdi binlerce küçük parçaya ayrılıyorum, darmadağınım. Onunla gördüğüm her şeyi başkasıyla göremiyorum.

Beni kırdı ama mümkün olan en iyi şekilde.

Mahvoldum.

Yok edildi.

Titus olmadan kendimi asla bir arada hissedemeyeceğim. Bu yeni boşluk hissi alışmam gereken bir şey.

Sevildiğini hiç hissetmemek.

Titus'un beni istediği gibi arzulanmamak. Asla arzulanmamak.

Kendimi okyanus olarak hayal ederken gözlerim kapanıyor, her geçen gün hayatımda en çok istediğim şeye karşı kırılıyor ve hiçbir şeye çarpmıyorum, ama asla oraya ulaşamıyorum. Bunun yerine okyanusa geri çekiliyorum, bir zamanlar sahip olduğum hayatın küçük parçalarını alıp yüzeyin altına batıyorum ve karanlıktan başka bir şeyle yaşamıyorum. Hayatım bir döngü içinde. Kıyıya asla ulaşamıyorum, ayak parmaklarımın arasındaki kumu bir daha asla hissedemiyorum. Aşkımız denizdeki bir fırtına gibi üzerime çöktü. Hızlı, güçlü ve aynı zamanda yıkıcı. Ne olduğunu asla gerçekten bilemedik ve bildiğimizde de bir anda altımızdan çekilip alındı.

Benden birkaç yaş küçük bir kızı olan, neredeyse iki katım yaşındaki bir adama asla aşık olmamalıydım. Ama aşık oldum.

Yanlıştı. Ama birbirimiz için yanlış değildik. Kime aşık olacağınızı kontrol edemezsiniz ve ben korumama aşık oldum.

O yasaklanmıştı, ben de öyle.
Ama o benim sakin okyanusumdaki fırtınaydı.
Hesaplaşma ve yıkım ama onu sürekli arzuluyordum.
Asla çalışmayacaktık.
Zihnim okyanus dalgalarının kuma vuruşuna ve hiç bitmeyen boşluğa
gömölüşüne geri dönüyor.

Ben
okyanusum.
Kum Titus.
Mükemmel bir
eşleşme. Ama asla
olmamalıydı.

ŞAFTÖR EORtY-tWO

TITUS

BİR HAFTA OLMUŞTU.

Bütün bir hafta.

Onu öptüğümünden, ona sarıldığımdan, cennet gibi kokusunu içime çektiğimden beri bir hafta geçti. Benim için *her şey* tamamen değişeli bir hafta oldu.

Düştüğümü

biliyordum. Ama

lanet olsun,

düşmüştüm.

Tepetaklak.

Hızlı olduğunu biliyorum; lanet olsun, gözümün önünde olanları görmeseydim hayal görüyor olurdum, ama Amora beni içine çekti. Bu kasırgada kör oldum, onun aşkı bir kasırga gibiydi. Beni tamamen tüketene kadar yoluna çıkan her şeyi ve her şeyi yok etti. İstesem bile durduramazdım. Geldiğini göremedim. Kimse göremezdi.

O kadar hızlı düştük.

Eğer benden onun için ayı asmamı isteseydi, hepsini asardım. Ayı, yıldızları, galaksileri ve ötesindeki her şeyi.

Çünkü o her şeyi hak

ediyordu. Kalbim ondaydı.

Merhaba dediği andan itibaren,

düştim. Onun benim ruh eşim, benim

insanım olduğunu biliyorum.

Ama şimdi; şimdi onun başka biriyle evlenmesini izlemek zorundayım. Hiç bitmeyen karanlığında bana ışığı geri veren tek kişi artık benim değildi.

Ve böylece ışığım yavaş yavaş karanlığa geri döndü.

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

AMORA

ARAZIDE YÜRÜRKEN, GÜNEŞ PEMBE GÖKYÜZÜNDE ALÇALİYOR.

tehdit ediyor. Titus burada, her zaman beş adım geride ve ellerimin yanımda rahatlamasına izin veriyorum, parmaklarım hafifçe açılıyor ve onun parmaklarının benimkileri fırçaladığını hayal ediyorum, başka kimsenin bilmesine gerek olmayan kendi sırrımız.

"Titus."

"Evet," ve ben anında *Küçük Kırmızı, Alacakaranlık... Bebeği* özlüyorum.

"Benimle yürür müsün lütfen?" Duruyorum, çıplak omzumun üzerinden bakıyorum, parmaklarım tozlu papatya pembesi güneş elbisemin firfırlı eteğiyle oynuyor, askıların firfırları omuzlarımın hemen üzerinde ve kolumun üst kısmında duruyor.

"Elbette," diyorum ve o bana yaklaşıp yaklaşmaz haftalardır ilk kez düzgün nefes alabildiğimi hissediyorum.

"Nasılsın?" sesim biraz çatlıyor ama gözlerimi ileri dikiyorum. Dalgalı, kızıl saçlarım rüzgârda usulca savruluyor. Elimle yüzümden uzaklaştırıyorum.

"Ben iyiyim," sesi düz ve ben onun iyi olmadığını biliyorum. İkimiz de vardır.

"Bunu duyduğuma sevindim." Çayırdaki ilerlemeye devam ederken başımı salladım.

Parmakları kır çiçekleri ve uzun otlar arasında geziniyordu. "Peki ya sen?"

"Oraya varıyorum," diye itiraf ediyorum, ikimiz de bunun bir yalan olduğunu bilsek de. Oraya varmıyorum; asla varamayacağım. Hayatının aşkını nasıl unutabilirsin ki?

Hiçbir şey söylemiyor, söyleyecek bir şey yok. İlerlemeye devam ediyoruz ve ben bir an durup etrafıma bakıyorum ve evimdeki gölü

özlüyorum.

En sevdiğim yer ve en sevdiğim insan.

Ama Őimdi onsuz yeni bir favori yer bulmam gerekecek. Gögűüm ağrıyor ve avucumla ovma ihtiyacımı görmezden geliyorum.

"Kızın nasıl gidiyor?" Tekrar yürümeye başladığımda soruyorum, gözlerim aramızda dolaşıyor ve elinin rahatlamış ve yanında olduğunu fark ediyorum.

"Durumu iyi, bu sabah onunla konuştum. Vardiyalar arasındaki molası için geliyor, umarım biraz uyur ve arkadaşlarını görür. İűi uzun saatler sürdüğü için oldukça yalnız, bu yüzden kendini izole ediyor, bu da hoşuma gitmiyor ama ne bilebilirim ki?"

Bir kahkaha attım.

"Demek istediğim, babalar tam bir baş belasıdır," diyerek onu dürtüyorum, űakacılığım üzüntümü maskeliyor.

"Ama iyi niyetliyiz..." ve işte o zaman parmaklarının parmaklarıma değdiğini hissediyorum, gözlerim kapanırken kalbim göğűümde tekliyor ve bu anın tadını çıkardığımdan emin oluyorum çünkü űu anda damarlarımda dolaşan, kanımın kulaklarımda güm güm attığı ve kalbimin sadece benim duyabileceğim bir űarkı söylediğı o heyecanı bir daha hissedebilecek miyim bilmiyorum.

"Bazılarının var," diyorum sonunda, yüzümü kaldırıp ona bakıyorum ve gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Baban sana çok değer veriyor Amora, hem de çok." Sesi kesiliyor ve elimi çekiyorum, kaşlarım űaşkınlıkla çatılıyor.

"Sen ve o ne zamandan beri en iyi arkadaş oldunuz?" Kollarımı göğűümde kavuűturarak tersliyorum.

"Amora."

Geri çekiliyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

"Biz en iyi arkadaş değiliz, hiç değiliz... Sadece ikimizin de hedefi aynı. Seni güvende tutmak için."

"Babam beni güvende tutmuyor, nasıl oluyor da beni psikopatın tekiyle evlenmeye göndererek güvende tutuyor? Tek bildiğim Wolfe'un kafama bir kurşun sıkabileceğı. Xavier bu kişiyi tanımıyor; hedefi sırtından atmak için bunu yaptı."

"Amora..." Titus beni geri çekmeye çalışıyor.

"Babam benim için öldü. Plan olsun ya da olmasın. Sevdiğin birine bunu yapamazsın. Onları mümkün olduğunu hiç düşünmediğin bir şekilde kırarsın." űimdi Titus'tan mı yoksa babamdan mı bahsettiğimi bilmiyorum. "Büyükbabamın anneme yaptıklarını hiçbirimize yaşatmayacağına yemin etti ama işte buradayız. Deja vu gibi ve bu sürekli kâbusu yeniden yaşıyorum. Benim hayatım bu. Burada bir mahkumum, suç dünyasından

biriyle evliyim ve benden

iyi küçük bir eş gibi oturmak, bir eşten daha fazlasını istemesi uzun sürmeyecek, çocukları için bir anne isteyecek ve onu reddedersem ben kim olacağım? Ölmüş olacağım.

"Bu konuda başka seçeneğim yok, beni bırakıp karanlığa doğru hızla uzaklaştığı anda özgürlüğüm gitti. Yakında bir Şövalye olacağım. Archibald elimden alınacak ve babam o berbat hayatının geri kalanını benim çöküşüme sebep olduğunu bilerek yaşamak zorunda kalacak. Bu ona bağlı olacak. Hayatını kurtarmak için kabul ettiği bir damat mı? Babasını haksız yere öldürdüğü adamın torunları. Bu nasıl adil olabilir? Bu nasıl kabul edilebilir bir şey? Ama bunun ne önemi var, çünkü şüphesiz ödemenizi aldınız ve ben o kalenin içindeki şeytana yasal olarak bağlanır bağlanmaz buradan gideceksiniz. Bu senin bilincinde olacak."

Titus'un omuzlarının çöktüğünü, kaşlarının yavaşça derisine gömüldüğünü görüyorum.

"Kazanmalarına izin verdin. Bunu yaparken babamın seni etkilemesine izin verdin. Benimle birlikte koşabilirdin; durmak zorunda değildin. Ama yaptın," gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor, "sen ve ben dünyaya karşıydık... pes ettin." Sesim kesiliyor ve boğuluyorum.

Dönerek yürümeye devam ediyorum, tabii ki onun sadece beş adım geride olduğunu bilerek.

SAÇLARIMI TARARKEN YANSIMAMA BAKIYORUM. GÖZLERİM şişti, yanaklarım kızardı ve kalbim kırıldı.

Kapı kolu dönüyor ve nefesimi tutup Titus olması için dua ediyorum ama değil.

O benim pislik kocam olacak.

"Amora," ismim dilinden yuvarlanıyor ve kulağa geliş şekli tüylerimi diken diken ediyor.

"Wolfe," diye meydan okuyorum aynadan ona bakarken.

"Yarın Londra'da halletmem gereken bazı işler var, hizmetçimiz Siobhan'a sana bir çanta hazırlamasını söyleyeceğim. Benimle gelebilirsin, sonra belki alışverişe gideriz? Eminim kendi zevkine uygun kıyafetler seçmek istersin."

Yutkunuyorum.

"Teşekkür ederim ama ben burada kalacağım." Ona sahte bir gülümseme veriyorum ve saçımı taramaya devam ediyorum.

"Bu bir seçim değildi."

"Pardon?" Yüzümü ona dönmek için arkamı dönüyorum. Koyu renk gözleri vücudumu tarıyor ve alt dudağını dişlerinin arasında gezdiriyor. Üzerimde ipek, uyluk boyunda bir gecelik ve ona uygun ipek bir sabahlık var. "Lütfen bana öyle bakma... Bu iğrenç."

Kıkırdıyor, gözleri tekrar bana dönmeden önce duvara bakıyor, başı sağa eğik.

"Gelmek isteyip istemediğini sormuyordum, sana söylüyordum. Benimle Londra'ya geliyorsun. Seni çevremle tanıştırmak istiyorum, bu hayatın büyük bir parçası olacaksın, bu yüzden halkımın Wolfe King'in karısının kim olduğunu bilmesi gerekiyor. Kraliçesi olmayan bir mafya kralı nedir ki?"

"Serserinin teki mi?" Omuzlarımı silkiyorum, sonra fırçamı yere koymak için geri dönüyorum ki Wolfe arkamda, parmakları boğazımı sarıyor, dudakları kulağımın yanında ama aynayı kullanarak gözlerini bana sabitliyor.

"Adımlarınıza dikkat edin, *Mostriciattola*."

"Baban sana bir bayana nasıl davranılacağını öğretmedi mi? Küçük canavarın karın için pek uygun bir isim olduğunu düşünmüyorum," diye kışkırtıyorum, boğazımdaki kavrayışını sıkarken gülümsüyorum. "Ayrıca, İtalyan olduğunu bilmiyordum, yoksa küçük bir gösteri mi yapmaya çalışıyorsun? Olmadığın bir şeymişsin gibi davranıyorsun."

"*Küçük canavar* senin için çok uygun. Diline dikkat etmelisin, bir gün başını belaya sokacak." Dudakları kulağımı ısırtıyor, boğazımı biraz daha sıkıyor ve nefesim kesiliyor.

Yatak odasının kapısı duvara çarpıyor ve Wolfe'un gözlerinin benimkilerden kalkıp Titus'a odaklanmasını izliyorum.

"Bırak onu, üzerinde tek bir iz varsa yemin ederim," diye gürleyen sesi odanın içinde yankılanırken, Titus onu duvara yaslayıp iri eliyle sıksa boynunu sıkmadan önce eliyle Wolfe'un omzunu kavrayıp onu üzerimden çekti. "Sakın ona elini sürmeye cüret etme," diye kükrüyor ve ben tuvalet masasından kalkıyorum, parmaklarım boynumun dibine sürtünüyor, gözlerim kocaman.

"Haddini bilmesi gerekiyor," diye homurdanıyor Wolfe ve Titus onu kaldırıyor, böylece ayakları yerden kesiliyor.

"Ne dediğimi anlamalısın, ona elini bile sürme. Yemin ederim, kafasından bir tel saç eksilirse işiniz biter."

Wolfe gülüyor. "Kiminle uğraştığını gerçekten bilmiyorsun." "Ve sen de bilmiyorsun, güven bana."

Titus onu düşürür ve Wolfe yere yığılır.

"Sana bir kurşun sıkacağım."

"Bu boş tehditleri gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Titus gözlerini deviriyor, bana doğru adım atıyor ve yüzümü iri elleriyle kavıyor ve boğazım yanıyor.

"İyi misin?" Gözleri yüzümü taramadan önce benimkiler arasında gidip geliyor ve ben nefes alamadan başımı sallıyorum.

Wolfe'un yaklaştığını ve Titus'un beni bırakıp dönerek önümde durduğunu gördüğümde gözlerim açılıyor.

"Uzaklaşmanı öneririm," diye uyarıyor Titus.

"Ben gidiyorum, çantanı hazırla küçük canavar, yarın yola çıkıyoruz," diye homurdanıyor ve dönüp odadan çıkıyor.

Titrek bir nefes veriyorum ve yavaşça yatağın kenarına oturuyorum.

"Gidiyor musun?" Titus'un kocaman gözleri benimkilere dikildi, "Nereye gidiyorsun?" "Londra'ya."

"Lanet olsun, ne için?"

"Beni *çevresiyle* tanıştırmak için," diye fısıldadım.

"Siktirsin gitsin, bu iş temizlenmedi." Elini başının üstünde gezdiriyor.

"Titus..."

"Kıpırdama, onunla gitmeyeceksin, anladın mı beni?" ve ben tamamen uyuşmuş hissederek başımı sallıyorum.

"Geri döneceğim Twilight," diye fısıldıyor kapıdan çıkmadan önce.

Alacakaranlık.

Kalbim göğsümde çarpıyor.

ŞAFTÖR EORTY-EOUR

TITUS

AĞIR ADIMLARIM DUVARLARDA YANKILANARAK KORIDORDA HIŞIMLA
ILERLİYORUM. I

Öfkeliyim, o kadar öfkeliyim ki kanım derimin altında yanıyor. Telefonumu çıkarıp Xavier'in adına tıklıyorum ve o da ilk çalışta cevap veriyor.

"Ne?"

"Bana ne Xavier, kızgınlım. Dışarı çıkmam gerek. Onu dışarı çıkarmalıyız." Ayaklarım yere vururken sesimi alçak tutuyorum.

"Ne oldu?"

"Lanet ellerini kızın üzerine koydu, boğazından yakaladı. Birkaç saniye sonra olsaydım..." Duruyorum, duruyorum ve onun odasına doğru bakıyorum. "Onu kendi çevresiyle tanıştırmak için Londra'ya götürmek istiyor."

Xavier'in ağır nefes alışını
duyuyorum. "Onunla Londra'ya
git."

"Onu dışarı çıkaramaz mıyız? Onu böyle izlemeye
dayanamıyorum." "Titus, plana sadık kal."

"Ne planı lan?" Artık neredeyse histerik bir haldeyim, kalbim göğsümde dört nala atıyor, kan kulaklarımda pompalanıyor, "Planın ne olduğunu bilmiyorum çünkü bana hala her şeyi anlatmadın!"

"Bilmen gereken her şeyi biliyorsun... şimdilik. Amcık Chops'a onunla Londra'ya gideceğini söyle. Bu anlaşmanın bir parçasıydı. O hareket edecek, sen de takip edeceksin. Beş adım geriden."

"Ama-"

"Hoşça kal Titus," ve hat kesilir.

Telefonumu sıkıca kavıyorum, derin bir nefes alırken dudaklarım ince bir çizgiye dönüşüyor. İlerleyerek, küçük sansarın saklandığı yeri bulmak için merdivenlerden aşağı koşuyorum.

"Wolfie," diye sesleniyorum ona, bir köpeği çağırır gibi ıslık çalarak. Ofisinin kapısını iterek açtığımda boş olduğunu görüyorum ve kaşlarım çatılıyor. Hunter'ın kapıda durduğunu görmek için dönüyorum.

"Çekil," diye homurdandım.

"Biraz sorun olmaya başladın," diye sırtıyor ve kollarını uzatarak çerçeveye doğru uzanıyor.

"Sen de öylesin," diye öne çıkıyorum, yumruklarım yanımda. "Kimi arıyorsunuz?"

"Pislik kardeşin."

"Maalesef burada değil," diye üst dudağını yalıyor.

"Nerede o?"

"Londra," şeytani sırıtışı yüzüne yayılıyor ve onu gömleğinden yakalıyorum.

"Yarına kadar gitmemesi gerekiyordu," derken sesimdeki panik açıkça belli oluyor.

"Planlar değişti," diye kıs kıs gülüyor ve onu kapıdan uzaklaştırıp değersiz bir çöp parçası gibi yere atıyorum.

Amora'nın odasına doğru koşarken Hunter'ın beni kandırıyor olması için dua ediyorum ama kapıyı tekmeleyip odasının boş olduğunu gördüğümde onu kaçırdığını anlıyorum. Onu nasıl *bu kadar* çabuk dışarı çıkarabildi?

Sikeyim.

Xavier'in ismine basıyorum, cevap vermeden önce yarım saniye bekliyorum. "Titty."

"Onu kaçırdı," diye nefes alıyorum, gözlerim boşluğa sabitlenmiş.

"Onu kaçırdı," Xavier'in sözünü keserken sesim zar zor duyuluyordu.

"Ne yapacağım ben şimdi?" Saati kontrol etmek için bileğimi çevirmeden önce bir aşağı bir yukarı volta atıyorum. Kaydırarak Nate'in numarasını buldum.

"Yardımaınıza ihtiyacım var," sesimdeki paniği gizleyebilmeyi isterdim ama yapamıyorum. Saniyeler geçtikçe aklımı kaybediyorum.

"Ne oldu?"

"Wolfe'u bulun, Amora'nın nerede olduğunu bilmem gerek."

"Elinizde ne varsa bana bildirin, ben de onu bulayım. Sen iyi misin?"

"Olacağım, Tanrım, Kaleb'i dinlemeli ve onu New York'a getirmeliydim," ve Nate'in klavyesini tuşlarken iç çektiğini duyuyorum.

"Hayır yapmamalıydın, çünkü o zaman bu karmaşayı daha da karmaşık hale getirecektin, inancım var. Yine de yakında evde olacaksın... değil mi?"
Duydum

Sesinde hafif bir tereddüt vardı.

"Umarım öyledir... Neden, ne oldu?" Kaşlarım kalkıyor, elim yüzümde geziniyor.

"Yok bir şey," sesi kısık, "sadece bilmek istedim... uzun zaman oldu."

"Nate," diye homurdandım. Bu herifi kendimden daha iyi tanıyorum.

"Önemli bir şey değil, sadece Amora ile aranızdaki meselenin ne olduğunu merak ediyordum... Yani..."

"Bunu düşünmedim bile..." elimi enseme götürüp ovuştururken başımın arkaya kaymasına izin veriyorum. "Birlikte değiliz, bundan sonrasını konuşmadık... ama Wolfe'la evlendiğinde benim onsuz eve döneceğimi biliyor."

"İstediğin bu mu?" Nate sorar ama sesi alçaktır.

"Kahretsin, hayır, onun evlenme düşüncesi..." Göğsüm sıkışmadan, boğazımda bir yumru oluşup yerleşmeden cümlemi bitiremiyorum bile.

"Her şey yoluna girecek," Nate'in söylediği pek bir şey değil, hiçbir zaman öyle olmadı... ama bu kadarı yeterli. "Arizona iyi mi?" Konuyu değiştiriyorum çünkü sanki boğucu.

"Evet, onu pek görmedik ama Keaton gayet iyi olduğunu söylüyor."

"En azından bu da bir şeydir." "Evet."

"Hepinizi özledim."

"Ve seni özledik, şimdi detayları hallet ve ben sana geri döneceğim."

"Tamam, görüşürüz."

"Görüşürüz."

Ve ben sadece odaya bakıyorum.

Siktir. Siktir. Siktir!

ŞAFTÖR EORtY-EIVE

AMORA

"BENİMLE BİR YERE GITMEMEN GEREKTİĞİNİN FARKINDASIN DEĞİL Mİ? Titus mu?" Wolfe'a bakmak istemediğim için arka yolcu camından dışarı bakarak söylüyorum.

"Farkında mısın," diye duraklıyor ve bakışlarını üzerimde hissediyorum, bakışlarını şoförüne çevirmeden önce "Umurumda değil," diyor ve ses tonundaki acımasızlığı duyuyorum. Elinin çıplak kalçama süründüğünü hissettiğimde donup kalıyorum. "Farkındasın," diye devam ediyor pespaye sesiyle, "sen bana aitsin," parmakları pastel mavi ve beyaz güneş elbisemin eteğinin altından yukarı doğru kayıyor.

Bileğini tutarak daha fazla ilerlemesini engelliyorum ve yüzümü çevirerek ona bakıyorum.

"Bana dokunmaya hakkın olmadığının farkındasın değil mi, sana izin vermedim."

"Ne zamandan beri nişanlımdan izin almam gerekiyor?" diye sırtıyor ve gözlerinde karanlığın parladığını görüyorum.

"Madem ben öyle dedim," diye tatlı tatlı gülümseyerek elini benden ve tenimden uzaklaştırıyorum.

"Kendini bana vereceksin, eğer vermezsen..."

"Yine de alacak mısın?" Başımı sallayarak alay ediyorum. "Sende bir tane var."

"İznim olmadan bana dokunursan, ellerini keserim..." ses tonum keskin, "ve eğer mikro penisin bana yaklaşırsa, onu da uykunda keserim. Anlaştık mı?"

Kolu havaya kalkıyor ve yanaklarımı kavırıyor, kan tadı alana kadar sertçe sıkıyor. O kadar sert sıkıyor ki yanağımın içini ısırdım. Otuzbirci.

"Beni dinle seni küçük fahiş, nazik olmaya çalışıyorum, saygılı olmaya çalışıyorum ama sen bunu çok zorlaştırıyorsun." Üzerime eğildi, bayat nefesi beni kasıp kavuruyordu. "Yakında benim karım olacaksın ve hissettiklerime göre hafta sonuna kadar seni o koridorda sürükleyeceğim, bu yüzden o güzel küçük ağzını kapatır ve sana söyleneni yapardım."

Cevap veremedi dudakları dudaklarıma yapışıyor, ama dudaklarımı sıkıca kısıyorum, diğer eli elbisemin eteğinin altından geçerken dili içeri girmeye çalışıyor.

Kalbim göğsümün altında hızla atıyor.

Dudaklarımı dilinin içeri girmesine izin verecek kadar aralıyorum ve sonra sertçe ısırıyorum.

Öfke ve acı içinde kükreyerek geri çekiliyor. Gülümsemem genişliyor, göğsüm inip kalkıyor ama çok geçmeden yüzümdeki gülümsemeyi tokatlıyor, elinin tersiyle tam elmacık kemiğime vuruyor.

"Seni küçük sürtük, sadece bekle," diye hırlıyor yanağımı tutarken, gözyaşlarım düşme tehdidiyle gözlerim sulanmaya başlıyor ama onları kırıyorum. Onun önünde ağlamayacağım.

MAY FAIR'IN LÜKS SÜİTİNDE OTURUYORUZ VE BEN SESSİZİM. YANAĞIM morarmış ve zonkluyor ve morluğun şimdiden yanağıma renk verdiğini biliyorum. Wolfe Knight'ın sahip olduğu güç korkutucu. Kimse ona belli bir şekilde bakmaya ya da taleplerini reddetmeye cesaret edemiyor. Belki de onun ne kadar güçlü olduğunu hafife almışımdır.

Wolfe usulca, "Kendini evinde hisset," diyor ve ben onun bölünmüş kişiliği yüzünden kırbaçlanıyorum. Jekyll ve lanet olası Hyde.

"Hayır, teşekkürler," diye tersliyorum onu, ayağa kalkıyorum ve yatak odasının kapısını arkamdan çarparak açık planlı otel odasına doğru fırlıyorum. Kendimde büyük bir hayal kırıklığı yaşıyorum ve Wolfe'a kızgınım.

Ve Titus'u özlüyorum.

Kalbim ağrıyor ve yatağa düşüyorum, ama Wolfe odaya girdiğinde uzun süre yalnız kalmıyorum.

"Git başımdan seni pislik," Kollarımı yüzümün üzerine kaldırıp çapraz yapıyorum.

"Bak," diye başladı ama birden durakladı.

"Duymak istemiyorum."

"Bir saat içinde bazı adamlarımla toplantım var... burada kalman *gerekiyor*. Anladın mı?"

"Sorman çok nazikçe," diye alaycı bir tavır takındım ve biliyorum ki bana hiç sormadı, itaatkâr bir kadın olduğumu düşünerek söyledi, "ama ben zaten burada kalacaktım. Dışarıda rahatına bakabilirsin çünkü yolculuğumuz boyunca orada kalacaksın." Kıpırdamıyorum, nefeslerim sığılıyor.

"Öyle mi?" diye dilini yanağına bastırıyor.

"Öyle, şimdi lütfen çık dışarı."

Hâlâ etrafta dolaştığını biliyorum ama birkaç dakika içinde kapı kapanıyor.

Wolfe dışarı çıktıktan sonra duş aldım ve taze bir adaçayı yaz elbisesi giydim. Fırfırlı kalın askıları vardı, küçük beyaz papatyalarla kaplıydı ve belimin hemen altından akıyordu. Hafif ve rahat. Saçlarım gevşek, dağınık bir topuz yapılmış. Saç telleri düşüp yüzümü çerçevesiyor ve Kindle'ımı yanımda getirmeme izin verecek kadar nazik olduğu için kendimi en sevdiğim yazarlardan biri olan *L G Campbell'in Rise Above* kitabında kaybediyorum.

Pencereden hafif bir esinti esiyor ve sıcak ve yapış yapış Londra şehrinden uzakta ve serin olduğum için minnettarım.

Otelin kapısının zil sesini duyuyorum, gözlerim bir an için açılıyor ama Wolfe'un herkesi selamladığını duyabiliyorum ve gözlerimi deviriyorum. Sanki bu benim hayatımmış gibi... bu... bundan çok daha fazlası olmalı.

Ama sanırım asla bilemeyeceğim.

TITUS

Nate bana Wolfe'un yerini gönderir göndermez, otoyolda yarışıyordum. Hunter'ın nerede olduğunu kimse bilmiyordu, yani eğer gözcülük yapması gerekiyorsa, oldukça berbat bir iş çıkarıyordu. Bir an için aklımdan şüphe geçti, belki de bir tuzağa düşmüştüm ama yine de umurumda değildi. Onun iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Ona zarar vermediğini kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Güvende olduğunu.

Görüş alanımda *May Fair'i* gördüm ve dışarıdaki bir boşluğa kaydım. Taksimetreye bile bakmadım, sadece arabayı kilitledim ve binaya girerken kapıcının selamını duymazdan gelerek otele koştum.

Lobide durup etrafa bakıyorum. Doğruca süitlere mi gideyim yoksa check-in masasına mı sorayım?

Telefonum cebimde bipledi ve Nate'in mesajını gördüm.

Nate

Süit. Birinci kat kanadı.

Hızlıca merdivenlere doğru yürüyorum ve ikişer ikişer çıkıyorum. Süitlere doğru yürüyorum, ilkinin kapısını çalıyorum ve bekliyorum.

Kısa boylu, tıknaz, butch bir adam kapıyı açıyor ve ben de doğruca ona bakıp Wolfe'un orada oturduğunu görüyorum.

Onu iterek geçiyorum, aradaki mesafeyi kapatırken Wolfe'a bakıyorum ve gözleri açılıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" diyerek masadan kalkıyor ve ellerini yere vuruyor.

"Benim işim," diye homurdanıyorum, geniş alanı araştırıyorum, "Amora!" Boş bir oda görmek için kapılardan birini iterek açıyorum. "Amora!" Bir sonraki kapıyı açıyorum ve onu kıvrılmış, başını kitabına gömmüş halde görüyorum.

Güzel, mükemmel kusurlu gözleri benimkilere takılıyor ve fark etmesi bir saniye sürüyor, gözleri yavaşça açılıyor ama sonra yanağını fark ediyorum ve lanet olası kanım kaynıyor ve Xavier ve onun lanet olası planıyla ilgili tüm düşünceler kafamı terk ediyor, çünkü o acı çekerken bu görüntüyü devam ettiremeyeceğimi anlıyorum.

"Titus," diye fısıldıyor, elini yanağını örtmek için kaldırdığında farkına varıyor.

Yumruklarımı sıkıyorum, dönmeye hazırım ama o ayağa kalkmış ve başını sallayarak önümde duruyor. "Şimdi olmaz, lütfen," diye yalvarıyor ve onu dinlemek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekiyor çünkü kızgın olmaktan çok daha fazlasıyım. Şu anda içimde bir kasırga gibi kaynayan öfke gibi bir öfkeyi daha önce hiç hissetmemiştim.

"Küçük Kırmızı..." lakabı bir alışkanlık gibi dilimden kayıp gidiyor. Küçük elleri göğsüme bastırıyor ve kalbimin derimin altında attığını hissediyorum, gözlerini kırıştırırken kocaman gözleri bana bakıyor.

"Lütfen."

Derin nefes alıyorum, yavaşça veriyorum.

Elimi yavaşça kaldırıp iki parmağımı bükerek kızgın görünen yanağına hafifçe vuruyorum, gözleri kapanırken irkiliyor.

"Onu öldüreceğim," diye feryat

ediyorum. "Hayır..." diye

duraksıyor, "öldürmeyeceksin."

"Amora," yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Titus," diye fısıldıyor ve kokusu içime doluyor, avuçlarım kaşınıyor, parmaklarım onun her yerine dokunmak için karıncalanıyor.

"Ben deliyim," diye alnımı onunkine bastırıyorum.

"O zaman sana unutturmama izin ver..." ipek gibi sesi etrafı sararken Ben.

Geri çekilirken kaşlarım çatıldı ama ben bir şey söyleyemeden dudakları üzerimde. Önce donup kalıyorum ama sonra içimdeki her şey çılgılık atıyor. Xavier'in onu benden aldığı sabahtan beri tek istediğim buydu.

Dudakları dudaklarımdan ayrılıyor, gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor, ya devam etmemi ya da çekip gitmemi bekliyor.

"Kahretsin," diye inliyorum, dudaklarım dudaklarını kaplarken ellerim yüzünü kavıyor, dilim onunkilere karışmadan önce dişlerimiz çarpışıyor. Kolları boynuma dolanıyor ve ellerimin vücudunda dolaşmasına izin veriyorum, altından kavrayıp kollarıma kaldırıyorum, bacakları belime dolanıyor. Ben dönüp onu kapıya doğru tutarken inliyor. Parmaklarım el yordamıyla küçük, güzel güneş elbisesinin eteğini yukarı ve beline doğru itiyor. Gözlerimin aramızda gezinmesine izin veriyorum, soluk mavi dantelli külotu sıırılsıklam. Parmağımı külotun etrafına dolayarak külotu kenara çekiyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum, bir elimle onu yerinde tutarken dilimle klitorisini okşuyor, amında aşağı yukarı kayıyorum. Kahretsin, onu özlemişim. Parmaklarım girişinde alay ediyor, sert ve hızlı bir şekilde içine dalıyor.

"Oh," diye fısıldıyor, kalçaları yüzüme çarpıyor ve onu sabitlemek için elimi biraz daha sert bastırıyorum.

Sikim ağrıyor ve ona ihtiyacım var. Kıçına tutunarak ayağa kalkıyorum ve o da kemerimi hızla çözüyor. Elini omuzlarıma koyuyor ve ben takım pantolonumu çıkarırken kendini sabitliyor. Kendimi boksörlerimden yumruklayarak, sert, kalın horozumu onun sıkı, kaygan açıklığına hizladım.

Gözlerimiz buluşuyor, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz, parmakları gömleğimi delip geniş omuzlarımdan derisine giriyor ve kendimi onun içine sokarken elimi ağzına sıkıştırmak zorunda kalıyorum, kalçalarım sallanıyor ve bana alışması için bir anlığına duruyorum.

Ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum. Küçük dar amcığının kalın sikimin etrafında ne kadar iyi hissettirdiğini.

"Sessiz olmalısın," diye fısıldıyorum, hareket etmeye başladığımda dudaklarım boynuna düşüyor. Bu yavaş ve şehvetli değil. Bu sikişmek.

Sert.

Çiğ.

Sikişmek.

Kalçalarımı onun içine sokup çıkarırken parmaklarım kalçalarına gömülüyor, sikim kolaylıkla girip çıkıyor, onun uyarılmışlığıyla kaplanıyor ve ben bunun her anının tadını çıkarmaya çalışırken başım geriye düşüyor.

"Burada olduğumu, onun olanı becerdiğimi bilmiyor," diye törpülüyorum ve o da sessiz bir inilti çıkarıyor, "ama sen asla onun olmayacaksın."

Ellerinden biri omuzlarımdan düşüyor ve klitorisini ovmaya başlarken aramızda geziniyor.

"Titus," diye yalvarıyor ve ben çenesini ısırp dudaklarımı tembelce kulağına götürüyorum.

"Evet, Küçük Kırmızı."

"Beni sert sik, lütfen, bunu günlerce hatırlamam lazım," sesi çatlıyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

Ucuna kadar çekiyorum, güzel küçük amcığının etrafımda nasıl gerildiğini görüyorum, muhtaç amcığı üzerimde öğütürken ucu yavaşça içeri ve dışarı çekiyorum, ihtiyacı olanı almaya çalışırken kalçaları dönüyor.

"Sabırlı ol Twilight," diye nefes alıyorum, kalçalarını daha sıkı kavrarken sırtıyorum.

Pantolonunu indiriyor, parmakları hala klitorisinin üzerinde dönüyor, ben ona sertçe sokulduğumda tenlerimiz birbirine çarpıyor.

"Evet," diye nefes alıyor ve yanağından aşağı yuvarlanan gözyaşını kaçırmıyorum, amı etrafımda sıkılaşıyor. Parmaklarımı vücudunda gezdiriyorum, düşük yakasından tutup aşağı çekiyorum, böylece dudaklarımı güzel, pembe meme uçlarına kilitleyebiliyorum.

Kalçalarımı döndürerek, nefesi kesilene, gözleri dönene kadar vuruşlarını eşleştiriyorum. "Dur bebeğim," diye fısıldıyorum kızarmış göğsüne doğru.

Onu yavaşça bırakıyorum, sikimi ondan çektiğimde irkiliyor. Onu hızla döndürüyorum, elleri kapıya dayanacak şekilde eğiyorum ve bacaklarını ayırıyorum, iki parmağımı içine sokuyorum, kalçaları üzerimde ileri geri sallanıyor, uyarılmışlığı parmaklarımdan ve bileğimden aşağı damlıyor.

"Çok ıslaksın," diye fısıldıyorum, parmaklarımı ondan çekiyorum, sonra elbisesini sırtından daha da yukarı iterken bacaklarımı hafifçe büküyorum, sikimle girişinde alay ediyorum, onu kabzasına kadar doldurmadan önce yavaşça içine giriyorum, içeri girip çıkarken yumuşak bir inilti onu terk ediyor, ona sertçe vuruyorum. İri ellerimden biri minik belini sarıyor, diğeri başını geriye çekerken dağınık topuzunu tutuyor, vücudum sırtına yaslanıyor.

"Beni çok iyi alıyorsun," diye övüyorum onu ve amcığı kasılıyor, "benim için gel," diye inliyorum kendi orgazmımın alay ettiğini hissederken.

"Daha sert," diye fısıldıyor ve ben de ona elimden geleni yapıyorum, onu derin ve hızlı bir şekilde beceriyorum.

Kalçaları horozumun üzerinde hareket ediyor, her sert itişimi karşılıyor ve orgazm olurken üzerimde sıkıştığını hissediyorum.

"Kahretsin," diye fısıldıyor, eli bacaklarının arasında kaybolurken kendini ovuşturuyor, sikim hala içine gömülü, onu sert ama yavaşça beceriyor. Benden ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin olmak için zaman ayırıyorum. Onu prezervatifsiz becerdiğimi fark ettiğimde paniğe kapılıyorum ama bu sadece ona olan isteğimi artırıyor. O artık benim.

"İşte benim iyi kızım, sen benimsin," diye homurdanıyorum onu son bir kez doldururken ve üzerimde bir ürperti patlıyor, kendi orgazmım kaçak bir tren gibi içimden geçiyor ve onu her damlamla dolduruyorum.

İkimiz de nefes nefeseyiz ama ikimiz de tek kelime etmiyoruz. İçinden çıkıyorum ve yüzünü bana çeviriyorum. Dudaklarımı onunkilerin üzerine indirip usulca öpüyorum, sonra dizlerimin üzerine çöküp bacaklarından birini omzumun üzerine kaldırıyorum ve parmaklarımı onun açıklığında gezdiriyorum, uyarılmışlığımızı birbirine karıştırırken uçlarını içeri daldırıyorum, sonra da parmaklarımı onun derinliklerine itiyorum.

"Seni içimde istiyorum," diye fısıldıyorum, dilimin klitorisinin üzerinde gezinmesine izin vermeden önce kalçasının iç kısmına yumuşak bir öpücük konduruyorum, sonra onu ağzıma alıyorum.

"Kral," diye fısıldıyor, ben onu parmaklarımla becermeye devam ederken. Dilimin onu yutmasına izin vermeye devam ederken, onu

olabildiğince derin yiyorum, sırlıslam

Parmaklarımın üzerine bir kez daha boşaldığında yüzümdeki kedi.

"Ne açgözlü bir kız," diye sırtıyorum, klitorisini usulca ısırp öpüyorum.
"Ama sen benim açgözlü kızsın."

Parmaklarımı ondan çekiyorum, parmaklarımı dolgun dudaklarının arasına sokarken yavaşça duruyorum.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan iki parmağımı ağzına götürürken,
"Temizle onları," derken sesim titriyor.

Kapıya vurulduğunda yerinden sıçırıyor. "Amora!"

Wolfe bağırıyor ve ben sırtıyorum.

"Bir dakika içinde çıkacak, meşgul," diye inliyorum, parmaklarımın etrafında sırtırken sikimin seğirdiğini hissediyorum.

"Onu hemen buradan çıkarın."

"Ağzından çıkana dikkat et Wolfe," diye ısırdım, parmaklarımı onunkilere geçirmeden önce parmaklarımı onun sıcak, ıslak ağzından kaydırdım ve onu temizlemesi için banyoya götürdüm.

YATAK ODASININ KAPISINI AÇIYORUM, AMORA'NIN ELİNİ TUTUYORUM VE İÇERİ GİRİYORUM.

Herkesin gözlerinin onun üzerinde olduğunu hissettiğimde.

"Ona dokunmakla ilgili ne dedim ben?" Wolfe'a doğru havladım. Yavaş yavaş kaynayan öfke şimdi geri dönmüş ve kaynama noktasına gelmişti. Amora'nın elini isteksizce bıraktım ve küçük sansarın oturduğu yere doğru uzun, yavaş adımlarla ilerledim.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor ve bu beni daha da kızdırıyor. Onu gömleğinin yakasından tutarak oturduğu yerden kaldırıyorum ve yumruğumu sıkıyorum. Çenesine bir yumruk atıyorum, kafası yana savruluyor ve Amora'nın soluğunu duyuyorum, sandalyelerin yerde sürtünme sesini duyuyorum, o sırada üzerimde eller hissediyorum, beni tutup geri sürüklüyorlar.

Wolfe yumuşak bir sesle, "Bırak onu," diyor ve hepsi beni bırakıyor. Geri çekiliyorum ve Amora'nın önünde duruyorum. Yardakçılarının gözlerini üzerimde hissediyorum ama beni korkutmuyorlar. Wolfe çenesini ovuşturarak bir kez daha yerine oturuyor ve dikkatini adamlarına çeviriyor. "Bunu hak ettim, ona el kaldırdım... yerlerinize oturun." Elini boş koltuklara doğru uzatıyor ve adamlarının hepsi teker teker yerlerine oturuyor.

"Onu bir süreliğine dışarı çıkar, sekizde dönmesini istiyorum," diyerek Wolfe bizi gönderiyor ve ben de bir saniye bile oyalanmadan onu otel odasından çıkarıp Londra sokaklarına sürüklüyorum.

ŞAFTÖR EORtY-Altı

XAVIER

HIZLANIYORUM.

Bir ileri bir
geri.

İleri ve geri.

Sinirlerim geriliyor, kalbim göğsümde güm güm atıyor ve telefonumun bip sesini duyuyorum.

Masama bakmadan önce duruyorum. Bir adım öne çıkınca bilinmeyen numarayı görüyorum.

Bilinmiyor

Gözlerimiz var.

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve Titus ile Amora'nın otelde olmamasına seviniyorum. Titus bir süre önce bana mesaj atarak onun iyi olduğunu ve Wolfe bir toplantıyı bitirirken Londra'da dolaştıklarını bildirmişti.

Bunu ona yaptığım için nefret ediyorum.

Ona bunu yaşattığım için nefret ediyorum. Bildiklerimi kimseye söyleyemediğim için nefret ediyorum.

Ama hepsi bitecek... yakında.

Xander ve Ezekiel ofise girip yerlerini aldılar ve ben de onlara bilgi vermeye hazırlandım.

Zaman tükeniyor ve onu kaybedemem.

Hiçbirini kaybedemem.

ŞAFTÖR YEDİ

AMORA

SAATLER ÇOK HIZLI GEÇTİ VE BİZ ÇOKTAN OTELE DÖNDÜK.

Titus beni birinci kattaki süitlere çıkan merdivenlere götürürken iç geçiriyorum ve elini biraz daha sıkıyorum.

"Seni şimdiden özledim."

"Ben buradayım Küçük Kırmızı, artık onunla yalnız olmayacaksın." Öne doğru uzanıyor ve gevşek bir saç telini kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Sana dokundu mu... dokundu mu..." duraklıyor ve bununla nereye varmak istediğini anlıyorum. Başımı iki yana sallıyorum.

"Hiçbir

şey."

"Güzel."

Merdivenleri çıkmaya başlarken, "Ama onu d u r d u r a b i l i r miyim bilmiyorum," diye fısıldıyorum.

"O kadar ileri gitmeyecek, söz veriyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Merdivenin ortasında durdum ve yüzümü ona döndüm.

"Bana güveniyor musun?" sesi alçak ve ben tereddütlüyüm. "Twilight," sesi çatlıyor.

"Artık kime güveneceğimi bilmiyorum," diye dudaklarımı yuvarlıyorum. Acı ama gerçek bu.

"Benim için onunla savaşımaya devam et, sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim." "Her zaman benimle değilsin," diye başımı sallıyorum.

"O zaman odanın dışında kamp kuracağım, senin gölgen olacağım. Sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim." Sözlerini tekrarlıyor ve ben kalınlığı yutuyorum.

Yürümeye başlıyorum, Titus beni takip ederken elimi onunkinden çekiyorum ve o da yavaşça koruma moduna geri dönüyor, her zaman

yanımda, beş adım arkamda.

Süitimizin kapısı açılıyor ve Wolfe yüzünde bir gülümsemeyle orada duruyor. "Tekrar hoş geldin," diyerek kolunu omuzlarıma doluyor ve Titus'un nasıl hissettiğini tahmin edebiliyorum.

Beni kanepeye götürüyor, oturtuyor, sonra bir anlığına ortadan kayboluyor ve elinde bir şişe suyla geri dönüyor.

"Teşekkürler..." Biraz kafam karıştı ama Wolfe'un iki yönü olduğunu fark ettim.

"Daha önce olanlar için özür dilerim, seni incitmek istememiştim," diyerek yanıma oturuyor, parmakları morluğa değince kaskatı kesiliyorum.

"Ona dokunma," Titus'un alçak sesi odada yankılanıyor ve Wolfe'un omzunun üzerinden bakarak alay ettiğini duyuyorum.

"Kovuldun," diyerek Titus'u uzaklaştırıyor ve gözlerim Titus'unkilere kilitleniyor. "Beni kovamazsın, ben Amora ve Xavier için çalışıyorum, senin için değil."

Titus'un telefon sesini duyduğumda gözlerimi kucağıma bırakıyorum ve derin bir inilti duyuyorum.

Titus telefonu kulağına götürmeden önce, "On dakika içinde dönerim, sakın ona dokunma," diye emretti.

Kapının klik sesini duyuyorum ve şimdi sadece ben ve Wolfe varız ve kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlıyor.

"Beni aptal küçük bir canavar mı sanıyorsun?" diye soruyor, eli uyluğumun çıplak derisinde geziniyor ve parmakları bacağımın üst kısmını sararak daha sert kavrayıp deriyi sıkıştırırken derim korkuyla diken diken oluyor.

"Hayır, neden?" Bileğini tutup elini üzerimden çekmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Onunla yattığını biliyorum," sesi zehirli.

"Ne?" Nefes alıyorum, gözlerim kocaman.

"Sen. Becerdin. Onu." Yavaşça ve her kelimeyi vurgulayarak söylüyor. "Hayır," diye başımı iki yana sallıyorum.

"Söyle bana, neden o seni becerebiliyor da ben beceremiyorum?" Şimdi daha sıkı sıkıyor ve şimdiden derimin morarmaya başladığını hissedebiliyorum. "Öğrenmeyeceğimi düşündüğün için mi? Kokunu alabiliyorum, seni duyabiliyorum." Dudakları kıvrılıyor ve hırlıyor, "Seni şimdi becermeme ne dersin? Bakalım hakkında hiçbir şey bilmediğim sihirli bir amın var mı? Çünkü sana doyamamış gibi görünüyordu. Bu ikinizin arasında bunca zamandır devam ediyor muydu?" Gözlerim doluyor, boğazım yanıyor ve tek yapabildiğim başımı tekrar sallamak oluyor.

"Peki, seni ne zaman becerebilirim? Bu geceye ne dersin? Belki *de göstermeliyim*

sen kime aitsin, çünkü sen benim olduğun andan itibaren

korkak baban tarafından kapıma bırakıldı. Bana borçlusun. Bana!" Sesi daha da yükseliyor ve irkiliyorum. Eli kalçamda yukarı doğru ilerliyor, derimi tekrar sıkıyor ve kavrayışının yanmasına neden oluyor.

"Seni bir daha onunla sevişirken yakalarsam, koruman da dahil olmak üzere değer verdiğin herkesi yok ederim," diye homurdanıyor.

Vücudum titremeye başladı.

"Yap. Sen. Anladın mı?" Sözcüklerini çizerek söylüyor ve ben tekrar tekrar başımı sallıyorum. "Güzel. Şimdi siktir git gözümün önünden," diyerek beni itmeden önce bacağımı aniden bırakıyor.

Nefesimi toplamam biraz zaman alıyor ama toparlanır toparlanmaz ayağa kalkıyorum ve Titus odaya giriyor, gözleri benimle Wolfe arasında gidip geliyor.

"Her şey yolunda mı?" Titus sorar.

Wolfe, "Her şey yolunda," diye yanıtlar.

Titus'un buz gibi bakışları Wolfe'un üzerinde yoğunlaşıyor. Bakışlarını bana çevirmeden önce, "Seninle konuşmuyordum," dedi.

"İyi misin?"

Tamamen uyuşmuş bir halde başımı sallamayı başarıyorum.

"Sadece yatağa gitmek istiyorum, lütfen benimle gelir misin?"

"Elbette," Titus başını eğiyor ve Wolfe'un alay ettiğini duyuyorum ama onu görmezden geliyorum.

Hızlı adımlarla yatak odasına giriyorum ve Titus da arkamdan geliyor. Yatak odasının kapısı usulca kapanıyor ve kapanır kapanmaz kollarına atılıyorum ve beni sımsıkı kucaklamasına izin veriyorum.

"Ne kaçırdığım hakkında hiçbir fikrim yok ama hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldanıyor ve saçlarıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Beni asla terk etme," diye fısıldıyorum, yüzümü göğsüne gömüyorum ve onun keskin bir şekilde nefes aldığını hissediyorum.

"Söz veriyorum, Küçük Kırmızı."

CHAPTER EORTY-EILHt

AMORA

BİR AY SONRA

BİR AY OLMUŞTU.

Wolfe'un neden bu işi uzattığı hakkında hiçbir fikrim yok. Beni saçımdan tutup koridordan aşağı sürüklemediğine şaşırdım.

Bir ay boyunca Titus her zaman beş adım arkamdaydı. Koridordayken tek tük parmaklarımız birbirine değiyordu ama Londra'daki geceden beri Titus'u yanıma yaklaştırmadım. Wolfe'un tehdidi görmezden gelemeyeceğim kadar yüksekti. Ailemi tehlikeye atamazdım ve Titus'u da kesinlikle atamazdım. Onun bir kızı ve bunun dışında bir hayatı vardı. Hiçbir iş uğruna ölmeye değmezdi.

Titus beni tek başıma oturduğum yemek masasına götürdü. Wolfe ve Hunter işleri nedeniyle şu anda burada değillerdi ve belki de bu yüzden tüm bu *düğün* erteleniyordu ama benim hiçbir şeyden haberim yoktu. Ben sadece evde oturan iyi bir nişanlıydım. Bir aydan uzun bir süredir resim yapmamıştım ve bunu özlemiştim ama dürüst olmak gerekirse, her şeyin ağırlığı omuzlarımda yaratıcılığın sızmasına bile izin veremeyecek kadar ağırdı.

Sandalyem Arlo tarafından çekiliyor ve ona teşekkür ediyorum. Akşam yemeğimin servis edilmesini fazla beklemiyorum. Az pişmiş biftek, yeni patates ve buharda pişmiş sebzeler. Bu gerçekten yiyebildiğim ilk düzgün yemekti çünkü son birkaç haftadır pek iştahım yoktu.

Titus'a dönüp, "Benimle otur," diyorum, o da başını sallayarak yanımdaki sandalyeyi çekiyor.

Eli masanın altından kayıyor ve çıplak kalçamın üzerinde duruyor, dokunuşuyla içimde kelebekler uçuşuyor ve bu bana onu ne kadar özlediğimi fark ettiriyor.

"Evimizdeki tekne gölünde oturduğumuzu, ayaklarımızın rıhtıma sarktığını ve önümüzde gölün sakinliğinden başka bir şey olmadığını hayal et." Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Elini tuttuğumu, dudaklarıma götürdüğümü ve sırtını yumuşak, tüy gibi öpücüklerle okşadığımı hayal et." Gülümsüyorum, kalbim ısınıyor ve göğsümde parlıyor.

"Çok uzak bir anı gibi geliyor, seninle gölde oturmak, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda ilk öpüşmemiz," titrek bir nefes veriyorum ve ona dönüyorum, "en sevdiğim öpücük buydu."

"Karşılaştıracak hiçbir şeyiniz yok."

"Diğer tüm öpücüklerin bende," diyerek dirseğimle onu dürtüyorum ve ağzı açık kalıyor. Elimi masanın altına bırakarak, çatal ve bıçağıma uzanıp bifeğimi kesmeden önce parmaklarını bir anlığına kavıyorum. Gözlerim açılıyor, etten yayılan yağ kokusu burnuma doluyor ve midem bulanıyor.

"Bunu yiyemem," diyerek çatal bıçak takımını tabağa bırakıyorum ve ellerimi ağızla kapatıp kusuyorum. Titus tabağı çekiyor ve ben de hızla ayağa kalkarak giriş lobisinin yanındaki tuvalete koşuyorum.

Lavabonun üzerinde duruyorum, gözlerimi kapatıp burnumdan nefes alırken ve yüzüme soğuk su sıçratırken eğiliyorum.

Kapı açılmadan önce hafifçe vurulduğunu duyuyorum.

"Twilight," Titus aynanın yansımasından bana bakıyor.

"Bana bakma," diye yüzümü kapatıyorum, ellerim yüzümden çekildiğinde su damlacıkları bileklerimden aşağı akıyor.

"Hasta olsan da olmasan da hep sana bakıyorum," derken sesi alçak çıkıyor ve kollarım yanıma düşüyor.

"Son bir haftadır kendimi kötü hissediyorum," diye itiraf ediyorum, yavaşça tuvalete oturup gözlerimi kapatıyorum ve her geçen saniye artan bu huysuzluk hissinden kurtulmaya çalışıyorum.

Titus'un eli alnımda duruyor.

"Kendini sıcak hissetmiyorsun, hadi seni odana götüreyim" diyor ama ben cevap veremeden ve burada kalmak istediğimi söyleyemeden aniden ayağa kalkıyorum, klozet kapağını kaldırıyorum ve midemde ne varsa kusuyorum. "Sorun değil," diye fısıldıyor Titus, iri eli sırtımın ortasını ovuyor, diğeri saçlarımı yüzümden uzak tutuyor.

Bu iyi değildi.

Hastaydım.

Ve varlığımın her zerresiyle sevdiğim adam ben kusarken sırtımı sıvazlıyordu.

Zemin. Delik. Kırlangıç.

YATAĞIMDA UZANIRKEN GÖZLERİM DOLUYOR VE BIRDENBIRE SADECE Anne. Titus onlardan birini başparmağıyla ovarak uzaklaştırır. "Sorun ne, konuş benimle... Yardım edebilirim."

"Annemi istiyorum," diye feryat ediyorum, ona bakmak için dönüyorum. Acınacak haldeyim ama kendim için üzülüyorum.

"Tamam bebeğim," diyor usulca, takım elbise pantolonunun içine uzanıp telefonunu çıkarıyor ve birden korku dolu bir kamyon gibi üzerime geliyor.

"Tarih ne?" Fısıldıyorum, kalbim hızla çarpıyor ve zihnim çıldırıyor.

Bana şaşkın şaşkın bakıyor ve bileğini kendisine doğru çevirip telefonunun saat kadranına bakıyor.

"Dördüncü," yüzünü kaldırıp bana bakıyor ve gözlerim açılıyor, yüzüm soluyor.

"Siktir."

"Ne, neden tarihi öğrenmek istedin?" Sesindeki paniği duyuyorum ama kelimelerimi çıkaramıyorum. Her denememde kekeliyorum.

"Ben... şey," avuçlarımı yorganımın üzerinde ovuşturuyorum, "Sanırım... ben... kahretsin," ellerim titremeye başlıyor.

"Twilight, beni korkutuyorsun" ve birdenbire kendimi korkutmaya başladım.

"Regl dönemim, siktir, siktir, siktir," ve şimdi Titus'un solma zamanı. "Geç kaldım, çok geç kaldım."

"Benden ne istiyorsun?"

"Bir test," telaşlıyım ve zihnimi sakinleştiremiyorum, kalbim göğsümde vahşi bir at sürüsü gibi dörtlüğe koşuyor. "Nasıl çıkacaksın? Hayır, ben iyi olacağım, sen de iyi olacaksın. Git buradan. Lütfen," diye yalvarıyorum ve o sadece başını sallıyor, yatak odasının kapısı çarparak kapanmadan önce bir kez bile arkasına bakmıyor.

Nasıl bu kadar aptal olabildim.

"Bu sadece stres," diye kendi kendime yüksek sesle tekrarlıyorum.

Bilinçaltımın fısıldamasını *umuyorsun* ve kollarımla yüzümü kapatarak kendimi yastıklarına bırakıyorum.

Kahretsin.

ŞAFTÖR EORTY-DOKUZ

TITUS

ARABAYA ATLARKEN KALBİM GÖĞSÜMDE GÜM GÜM ATIYOR.

Hamile mi? Kesinlikle hayır. Son zamanlarda iki kez yaptık, biri prezervatifsizdi... ama yine de. Hamile mi? Onunla sadece benim birlikte olduğumu adım gibi biliyorum. Ve eğer hamileyse, o benim bebeğim. Ama hamile mi?!

Ona test yaptırmak için en yakın eczaneye koşuyorum. Panikle Killian'ı arıyorum çünkü stresliyim ve diğerlerinin bunu henüz bilmesini istemiyorum.

"Titus, iyi misin?" diye soruyor ve ben de araya giriyorum.

"Tamam, yardıma ihtiyacım var ama bu iş ikimizin arasında kalmaktan öteye gitmeyecek."

"Tabii ki, lanet olsun, her şey yolunda mı?" ve usulca kapanan bir kapı sesi duyuyorum.

"Birinin hamile olup olmadığını anlamak için kaç tane test almalıyım, yani bunların hepsini yirmi iki yıl önce yaptım. Çok şey değişti mi? Eskiden kan tahliliyle doktordan onay alırdınız, ama bu hala oluyor mu? İngiltere'de durum farklı mı?" Konuşmam aceleye geldi ve onun kıkırdadığını duydum.

"Ah canım."

"Killian, ben yardım istedim, yargılama değil." "Ve ben sana yardım edeceğim... sadece..."

"Lütfen."

"Seni öldürecek" dedi ve ben o piçin gülümsediğini biliyorum.

"Biliyorum, eve döndüğümde iki ayağım bir pabuca girmiş olacak." Sinyal lambamı yakıp ara yoldan çıkıyorum ve dükkâna doğru devam ediyorum.

"Sadece birkaç farklı marka alın, clear blue ve first response bizim kullandıklarımız. Negatif çıkarsa sabah bir tane daha yapın, pozitif çıkarsa..."

"Kahretsin, ya yanlış pozitifse?"

"Öyle bir şey yok."

Otoparka girip gördüğüm ilk park yerine yerleşirken direksiyonu sıkıca kavıyorum.

"Ben buradayım, tek kelime etme."

"Dudaklar mühürlü..."

Ve rahat bir nefes alıyorum.

"Baba," dedi ve telefonu kapattı.

Cipimden düşecek gibi oluyorum, adımlarımı hızlandırıp küçük eczaneye doğru ilerlerken kendi ayaklarımın üzerinde tökezliyorum. Kapıyı açtığımda başımın üzerinde küçük bir zil çalıyor ve küçük reyonları tarayıp Killian'ın bahsettiği markaları görüyorum. Her birinden ikişer tane alıp raflardan aşırıyor ve önümdeki masanın üzerine bırakıyorum.

Genç kızın gözleri üzerimde ve nedense bu beni panikletiyor. "Onlar benim için değil... Bir arkadaşım için." Bunu söyler söylemez ellerimi yüzümden aşağı indirdim.

"Anlaşıldı," diyor alaycı bir şekilde. "Otuz sekiz pound ve kırk peni lütfen."

Gözlerim açılıyor ve kendi soluğumda boğuluyorum.

"Pahalı küçük sevgililer, değil mi?" diye sırtıyor ve ben hamilelik testlerinden mi yoksa hamilelik testlerinden sonra gelen çocuklardan mı bahsettiğinden emin olamıyorum.

"Öyleler," diye başımı sallıyorum, sonra da ona iki yirmilik atıyorum.

Onları paketlediği küçük, beyaz plastik poşeti aldım ve çıkarken mırıldandığı her şeyi duymazdan gelerek mağazadan hızla çıktım.

Panik başlıyor, bu testleri yaptırdığım için değil, Amora'yı evde yalnız bıraktığım için. Wolfe geri gelir ve onu bu halde bulursa sorgulamaya başlayacaktır. Arabamın kapısını çarparak kapattım ve daha emniyet kemerimi takmadan motoru çalıştırıp eve dönmek için yola koyuldum.

Uzun ve dolambaçlı araba yoluna girdiğimde kalbim kulaklarımda güm güm atıyor, araba yolunun hâlâ boş olduğunu gördüğümde içimi bir rahatlama kaplıyor.

Çantayı takım elbise ceketimin içine koyuyorum, çünkü bu şerefsizlere güvenmiyorum, sessizce eve giriyorum ve Amora'nın odasına yöneliyorum.

Kapıyı usulca açtığımda Wolfe'un onun yanındaki yatakta oturduğunu görünce donup kalıyorum.

"Nereleydin?" diye soruyor, bakışlarını Amora'nınkilerden ayırmadan.

Kaskatı kesilmiş, gözleri kocaman açılmış ve bana yapışmış.

"Xavier için yapmam gereken bir iş vardı," diye yumuşak bir şekilde yalan söylüyorum ve kollarımı yanımda sıkıyorum çünkü testlerin ceketin içinden düşmesinden korkuyorum. "Pekâlâ, bu akşam artık sana ihtiyaç olmayacak. Amora

Bu yüzden onunla ben ilgileneceğim. İyi geceler Titus." "Mesele bu değil."

"Bu gece, şimdi git."

Amora'nın hafifçe başını salladığını görüyorum ve bu sefer sessiz kalıp dinliyorum. Dönüyorum, az önce girdiğim kapıdan geri çıkıyorum ve kendi kapımı arkamdan çarparak yatak odama doğru yürüyorum. Plastik poşeti alıp yatağımın başucuna koyuyorum ve ceketimi ve gömleğimi üzerimden çıkarıyorum.

Onunla birlikte olmak, ona bakan kişi olmak için çaresizim ama istendiğinde geri adım atmalıyım. Bu işi berbat etme riskini almak istemiyorum. Eğer başını sallayıp bana izin vermeseydi, kalırdım. Ama gitmemi o istedi.

Ve onun için, ne isterse yapardım.

Banyoma girip duşumu açıyorum ve günün yorgunluğunu ağrıyan bedenimden atmaya çalışıyorum.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı; sonuç ne olursa olsun ben oradaydım.

Tam yanında.

Beş adım geride değil.

Artık değil.

SAAT ON BİR OLDU VE BEN TAMAMEN UYANIKTIM. BEN KONUŞTUM

Arizona kısa bir süre için, ama telefonu kapatmamı bekleyemedi, bu da beni biraz üzdü ama şu anda yirmi bir yaşındaki kızımın benimle kısa konuşmasından daha büyük sorunlarım var.

Başımı yavaşça çevirip komodine bakıyorum ve bir tanesini çıkarıp onun odasına gitmek için yanıp tutuşuyorum. Düşünüyorum, kendi kendime söylenip duruyorum, sonra dönüp çekmeceyi zorla çekip çıkarıyorum ve

testlerden birinin kutusunu açıp testi ve talimatları cebime atıyorum. Dolabımdan bir tişört alıp tek elimle başıma geçiriyorum ve koridora çıkıyorum. Ev sessiz ve bu beni tedirgin ediyor. Odasının önünde durup her şeyi dinliyorum ama sessiz. Demir kapı tokmağını yavaşça çevirerek kapıyı açıyorum ve Amora'nın kıvrılmış, tek başına uyuduğunu görüyorum. Kalbim yavaşlıyor ve gülümsüyorum. Odasına girip kapıyı arkamdan itiyorum ve sessizce kapanmasına izin veriyorum. Yavaşça yatağa doğru ilerliyorum, arkasına geçiyorum, kolumu vücudunun üstüne koyuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum, burnum yeni yıkanmış saçlarına gömülüyor ve kayısı ve hindistan cevizi yağı kokusu beni anında etkiliyor. Kollarımda kıpırdanıyor ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Uyu Alacakaranlık, uyandığında burada olacağım."

Ve ne kadar denesem de gözlerim ağırlaşıyor ve ona yakın olduğum dakikalar içinde yok oluyorum.

YAVAŞÇA GÖZLERİMİ AÇIYORUM, KOLLARIM BAŞIMIN ÜZERİNDE UZANIYOR VE Amora'nın odasında olduğumu fark etmem bir anımı alıyor. Kolumu uzattım ama yatağın onun tarafı boştu. Paniğe kapılıyorum ama birkaç dakika içinde onun banyodan çıktığını görüyorum.

"Günaydın," diye gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor, güzel kızıl saçları atkuyruğu şeklinde toplanmış ama gevşek tutamlar güzel yüzüne bukleler halinde dolanıyor.

"Birlikte uyandığımız ilk sabah," diye sırtıtarak yanımdaki yatağa tırmanıyor ve bağdaş kurup oturuyor.

"Bu yeterli değil," tembel bir gülümseme dudaklarıma yayılıyor, "nasıl hissediyorsun?" ona uzanarak parmaklarım kalçalarında daireler çiziyor.

"Hasta," diye iç geçiriyor, gözleri kucağına düşüyor.

"Yanımda bir test var, diğerleri odamda..."

Elimi cebime atıyorum ve talimatlara sarılı testi çıkarıyorum.

Başını sallıyor, teste bakarken dudaklarını yalıyor. Bir süre sonra "Korkuyorum," diye itiraf ediyor.

"Korkacak bir şey yok bebeğim, ben burada olacağım... her adımda."

"Yapacak mısın?" kaşları kalkıyor, sesi çekingen.

"Yapacağım." Başımı sallıyorum ve sonuçtan korkuyor olsam da bunu bilmesine asla izin vermeyeceğim. "Sen ve ben Twilight."

Parmakları yatağın üzerinde teste doğru yürüyor ve testi kaldırıp iç çekiyor.

"Sanırım daha iyi..."

"Evet," diye burnumdan sıcak bir nefes çekiyorum, yataktan inerken parmaklarım teninden kayıyor ve onu anında özlüyorum. "Burada beklememi ister misin?" diye soruyorum ve o da başını sallıyor. "Tamam bebeğim, buradayım," diye göz kırpmıyorum. Banyoda olduğunu öğrendiğimde yatak başlığına yaslanıyorum, gözlerim sürekli kapağa sabitlenmiş halde.

Gittiği beş dakika sanki saatler gibi geçiyor ve her saniye Wolfe'un her an yatak odasının kapısından içeri gireceğinden endişeleniyorum. Tuvalet sifonunun sesini duyuyorum ve kalbim şimdi biraz daha sert atmaya başlıyor.

Banyo kapısı açılıyor, parmakları testin etrafında kenetlenmiş ama gözleri benimkilerde.

Her adım ağır geliyor, kan kulaklarıma hücum ediyor ve tek duyabildiğim sabit kalp atışlarım.

Duruyor, güzel, cam gibi gözleri bana dikilmeden önce son bir kez teste bakıyor.

"Hamileyim," boğuk hıçkırıklara boğulmadan önce kelimeleri ağzından kaçırmayı başarıyor. Yataktan fırlayıp kollarımı onun minik bedenine doluyorum ve ona sarılıyorum, gözyaşları gri tişörtümü ıslatırken dudaklarımı başının üstüne bastırıyorum.

O hamile.

O bir anne olacak. Ve ben

de baba olacağım. Tekrar.

Ve düşüncelerim anında Xavier'e gidiyor.

Kahretsin.

Bilmesi gerekiyor.

Ama şu anda

değil. Ben ona

odaklanıyorum.

"Her şey yoluna girecek bebeğim" ve söylediklerimin doğru olup olmadığını bilmesem de kendimi bunu tekrarlarlarken buldum. Tekrar tekrar.

Çünkü her şeyin yoluna girmesi için elimden gelen her şeyi yapardım.
O artık sadece bir iş değildi. Çok
daha fazlasıydı.
Yeni başlangıcım.
Benim geleceğim.
Benim aşkım.

ARAZIDE DOLAŞIRKEN AMORA HIÇ KONUŞMADI VE BEN DE BUNA SEVINDİM.
Wolfe ve Hunter'ın bugün için dışarıda olduklarını öğrendik. Bu ikimize de haberi sindirme şansı verdi. Bu planın bir parçası değildi ve daha da kötüsü, şimdi babasını arayıp benim bakımım ve korumam altında olan kızının artık hamile olduğunu bildirmek zorundayım.

Bebeğimle birlikte.

Ve evlendirilecek.

Berbat bir durum ve ben yürüyen ölü bir adamım.

Ne zaman ağzımı açacak olsam, kelimeler ağzımdan çıkmıyor. Ona ne söyleyeceğimi ya da onu aklımdan çıkarmak için ne hakkında konuşacağımı bilmiyorum.

Çayırdaki yürürken parmakları uzun otların üstünü sıyrıyor, sanki milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi görünüyor ve keşke bir anlığına kafasının içine girebilseydim, böylece ne düşündüğünü bilebilirdim.

"Wolfe dün gece nereye gitti? Seninle kaldığını sanıyordum?" "İşe," diye omuz silkti, "bana uyuyordu, zaten onu orada istemiştim."

Başımı salladım ve onu takip etmeye devam ettim.

"Babama söyledin mi?" sesi sessiz çayırdaki yüksek çıkıyor ve yaz esintisi saçlarının uçlarını yakalıyor, güneş ışığı küçük aralıklardan parlıyor.

"Henüz değil."

Durdu ve bana doğru döndü.

Tekrar yürümeye başlamadan önce gözlerini benimkilerden ayırarak, "Bence bu şartlar altında bunun bir an önce yapılması gerekiyor," dedi.

"Hemen şimdi yapmamı ister misin?" Ses tonum istemeden de olsa ona karşı biraz kısıydı.

"Ne düşünüyorsun?" diye tersliyor ama bu kez dönüp bana bakmıyor.

Çenemi sıkıp elimi yüzümde gezdiriyorum.

Yorgunum.

Telefonumu cebimden çıkarıp beni duymaması için birkaç adım gerisinde duruyorum ve Xavier'in adını buluyorum. Derin bir nefes alıyorum, başparmağımı büyük telefon ekranında kaydırmadan önce kalbim göğsümde atıyor ve bağlanmasını bekliyorum.

"Şimdi ne olacak?"

"Bir sorunumuz var," Amora'yı takip etmeye devam ederken sesimi alçak tutuyorum, gözlerim hep onun üzerinde sabit.

"Ne tür bir sorun?"

"Oldukça büyük bir tane..." Bir an duraksıyorum, yemin ederim kalbim yerinden çıkacak.

"Tükür onu Titty."

"Zaman çizelgesini değiştirmeliyiz, bu planınızın daha hızlı ilerlemesi gerekiyor."

"Peki neden?" Dilinden damlayan küçümseyici tonu duyabiliyorum.

"Amora hamile."

Sessizlik.

Tekrar konuşmadan önce bir iki dakika

bekliyorum. "Xavier?"

"Lütfen bana söyleme..."

"Xavier," diye nefes

alıyorum.

"Bana kızımı hamile bırakanın sen olduğunu mu söyleyeceksin..." sesi alçak ve sakın ve nedense bu beni öfkelenmesinden daha çok geriyor.

Keskin bir nefes alıyorum, nefesimi bir an tuttuktan sonra titrek bir nefes veriyorum.

"Evet."

Bundan başka bir kelimeye ihtiyaç yoktur.

Kulağıma sert, hırıltılı bir nefes gelmeden önce hattı sessizlik

dolduruyor. "Kızımı hamile mi bıraktın?! Seni onu koruman için

tuttum! Hayır.

onu lanet bir anne yapacağım. Lucifer Titty'ye yemin ederim ki tüm bunlar bittiğinde seni kendi ellerimle öldüreceğim." Sesi yüksekti ve telefonun hoparlör kısmını kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım, sesi

hala ağzından çıkan küfürleri duyabilecek kadar yüksek sesle. Yani anlıyorum. Kızımın hamile olduğu söylene ben de aynı tepkiyi verirdim.

"Bu senin için nasıl gidiyor?" Amora bağılıyor, dönüyor ve yavaş, alaycı bir gülümseme veriyor.

"İnanılmaz," diyorum ve başımı iki yana sallıyorum. "Seninle konuşamayacak kadar kızgınım, siktir git."

Hat kesildi.

"Sanırım baban bana kızgın."

"Sana bu izlenimi veren ne?" Sırıttıyor, sonra çayırdaki uzun otların arasına oturuyor.

"Bana söyledi," diyerek omuzlarımı silktim ve ona yetiştim.

"Sana "C" ile başlayan bir kelime mi söyledi?" Ellerini arkasında birleştirdi, bacaklarını önünde düz bir şekilde açtı ve bana bakarken bir gözünü kapattı.

"Aslında yapmadı," diye kaşlarımı çatıyorum.

"Vay canına, o zaman gerçekten kızgın. O C bombasını etrafa sim gibi saçıyor, sana öyle dememiş olması... King, ben olsam kaçış planına şimdi başlardım," diye kıkırdıyor ve yanındaki boşluğa vuruyor. Telefonumun cebimde sürekli vızıldadığını hissediyorum. Çıkartıyorum ve Xavier'den gelen çok sayıda mesaj görüyorum.

Xavier

Seni öldüreceğim.

Xavier

Sen ölü bir adamsın Titus.

Xavier

Toplanıp eve dönmeyi düşünmenizi öneririm.

Xavier

Bu ne cüret!

Xavier

O benim bebeğim ve sen onu hamile mi bıraktın?

Xavier

Seni uykunda öldüreceğim Titty.

İçimi çekiyorum, telefonumu kapatıyorum ve önünde diz çöküyorum. Yumuşak zemine uzanması için onu nazikçe itiyorum ve başımı karnına koyuyorum.

"Bu planı ne kadar berbat edecek?" diye soruyor ve sesinin vücudunda titreştiğini hissediyorum.

"Hiçbir fikrim yok," ve bu doğru, "baban *asıl* planın ne olduğu konusunda pek açık sözlü olmadı..."

Başımı kaldırıp yüzümü ona dönüyorum.

"Bu, tüm bu görücü usulü evliliğin bittiği anlamına mı geliyor?" Dudaklarını süsleyen hüznü gülümsemeyi kaçırmıyorum.

"Keşke bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilsem Twilight, gerçekten."

Tekrar yere uzanmadan önce ağır bir iç çekiş onu terk ediyor ve ben de onun karnında dinlenmeye geri dönüyorum. Burada ne kadar yattığımıza dair hiçbir fikrim yok ama hareket etmeye karar verdiğimizde alacakaranlık çökmeye başlamıştı.

"Tüm bu durumla ilgili en çok neden nefret ediyorum biliyor musun?" Mırıldanıyorum, yorgunluk üzerimi örtüyor.

"Ne?" diye uykulu bir şekilde cevap veriyor, tırnakları başımın üzerinde gıdıklanıyor. "Seni yüksek sesle sevemeyeceğimi."

Parmakları neredeyse anında durdu ve nedenini anladım.

Sevgiler.

BEŞİNCİ BÖLÜM

AMORA

SENİ YÜKSEK SESLE SEVEMEYECEĞİMİ.

Kalbim göğsümde paramparça oldu.

Sevgiler.

Sözlerinin içime işlemesini beklerken parmaklarım yeniden hareket etmeye başlıyor. "Ben de bundan nefret ediyorum," diye cevap verecek kelimeleri nihayet toplayabiliyorum.

"Senin başka biriyle evlenmeni izlemek için..." Kollarının belime dolandığını hissediyorum, "seni istediğim zaman öpememek... Seni herkesin görebileceği şekilde sevmek için yanıp tutuşuyorum ama seni gizlice sevmek zorundayım ve beni öldüren de bu."

"Titus," diye fısıldıyorum, yavaşça doğruluyor ve onu başını oynatmaya zorluyorum. "Seni seviyorum, Twilight."

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissediyorum.

"Keşke öyle olabilseydi... ama..." yanağımdan sessiz bir gözyaşı süzülüyor ve başparmağıyla yakalayıp uzaklaştırıyor. "Sadece bu hayatta değil," dudakım titriyor.

"Bebeğim, bir hayat ikimiz için asla yeterli olmayacak," başparmağı alt dudakımda gezinirken bacaklarımın arasında diz çöküyor, beni tutarken parmakları başımın arkasını sarıyor, böylece ona bakmaktan başka çarem kalmıyor.

"Ben seninim Küçük Kırmızı, bu hayatta, bir sonraki hayatta... Her lanet hayatta senin olacağım," burnu benimkine sürtünüyor, "gizlice senin olmam gerekse de gerekme de bebeğim, ben seninim."

"Ben seninim." Yüzünü ellerimin arasına alıyorum, kristal mavisi gözleri gün batımında parlıyor. "Her zaman. Seni seviyorum," demeden hemen önce

Dudakları benimkilere çarpıyor, son öpücüğümüz gibi hissettiren bu anın tadını çıkarırken birbirimize sarılıyoruz.

Ara veriyoruz, nefes nefese kalıyorum ve içim arzuyla çılgılık atıyor, başparmağı bir kez daha dudağımda geziniyor ve kendimi kontrol etmek zorunda kalıyorum. Aç gözleri kabaran göğsümün üzerinde geziniyor ve onu ne kadar istesem de, hepsini, yapamıyorum. Yapamayız. Elimi göğsüne koyarak başımı iki yana sallıyorum.

"Ne yapacağımızı bilmem gerek..." Elimi göğsünde gezdirirken duraksıyorum, sonra var olmayan yumruma götürüyorum. "Bu konuda."

Gözleri elimden yüzüme doğru kayarken genişliyor.

"Hiçbir şey, hiçbir şey yapmayacağız çünkü bu saçmalık sona erecek ve bebeğimizi doğuracaksın."

Gözyaşlarım düşme tehlikesi geçirirken, yer altımdan kayıp giderken ve kalbim göğsümde parçalanırken yumruyu yutmaya çalışıyorum. "Titus," diyorum, "bu..." Parmağımla ikimizin arasında bir işaret yapıyorum, "Bu asla olmayacak... Bunu ne kadar çabuk kabul edersek, ikimiz için de o kadar iyi olur. Ben seninim... sadece bu hayatta değil. Seni her zerremle seviyorum ama..." Burnumu çekiyorum, kalınlığı yutarak uzaklaştırıyorum. "Wolfe Knight'la evleniyorum."

Dudakları ayrılmış bir şekilde geriye düşmesini izliyorum ve acı çektiğini biliyorum ama böyle olmak zorunda.

Kendi kalbimi kırdığım gibi onun kalbini de kırmalıyım.

SON BİRKAÇ GÜN BULANIK GEÇTİ, TITUS YANIMDAYDI.

Ama ikimiz de birbirimize tek kelime etmedik.

Yüzümü temizleyip nemlendirirken Titus'un kapı aralığından bana baktığını görüyorum.

"Wolfe ve Hunter ile aşağıda buluşmanız gerekiyor... hemen."

Başımı sallıyorum, ayağa kalkıp sevdiğim adama doğru yürürken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama ben ona yaklaşırken o arkasını dönüyor. Bir an için hareketsiz duruyorum ve gözlerimi kapatıyorum, ondan umutsuzca arzuladığım vuruşu alabilmek için parmaklarının benimkilere dolandığını hayal ediyorum.

Derin bir nefes alarak iki kardeşe katılmak üzere yemek odasına doğru yürümeye başladım. Onlarla neden buluştuğum hakkında hiçbir fikrim yok çünkü uzun zamandır birlikte yemek yememiştik.

haftalar. Çoğu gece akşam yemeğini atlayıp odamda kalıyorum ama bu gece saklanamıyorum.

Titus önüme geçiyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve yardım edemiyorum ama bunun ne hakkında olduğunu bildiğini hissediyorum, ama beni karanlıkta tutuyor. Kapı tokmağını çevirip odaya açıyor ve kocamın orada oturduğunu görüyorum, yüzünde kocaman bir sırıtış ve aç gözlerle.

"Çok güzel görünüyorsun Amora, parlıyorsun" diyerek ayağa kalkıyor, ben de yanına oturuyorum. "Senden uzak durmak günler geçtikçe daha da zorlaşıyor, ama," diye nefes veriyor, "babana evlenene kadar seni becermeyeceğime dair söz verdim," ve ben kendi nefesimde boğuluyorum. "Ama görünen o ki o gün artık biraz daha yaklaşıyor..." Dudaklarının bir köşesi kalkıyor ve gözlerinin Titus'a kaydığını, sonra tekrar bana döndüğünü görüyorum. "Babanla telefonu kapatalı çok olmadı..." duraklıyor ve nabzım hızlanıyor, biraz daha dik oturuyorum ve ellerimin masadan kucağıma düşmesine izin veriyorum. Hunter'ın gözleri sanki bir şeyleri çözmeye çalışıyormuş gibi sürekli benimle Titus arasında gidip geliyor. "Söylemeliyim ki... ilginç bir telefon görüşmesiydi... olayların çok ilginç bir şekilde gelişmesi."

Beni ifşa etti.

Bizi ifşa etti.

Avuç içlerim ıslanmaya başlıyor ve onları yavaşça elbisemin eteğine sürüyorum.

"Gerçekten mi?" sesim normalden biraz daha yüksek ve şu anda içimi parçalayan sinirlerimi kontrol edememekten nefret ediyorum.

"Gerçekten mi?" diye sırıtıyor, şarabına uzanırken gözleri kararıyor. Başımı yavaşça yana çeviriyorum ve gergin görünen Titus'a bakıyorum, omuzları dik, bacağı aşağı yukarı sallanıyor ve parmakları sıkıca birbirine kenetlenmiş.

"Xavier düğünün öne alınmasını talep etti, senden sonsuza dek kurtulmak için daha fazla beklemek istemiyor... bu yüzden, daha fazla uzatmadan."

Ve kalbim göğsümden düşüyor.

"Önümüzdeki hafta sonu karım olacaksın, yedi gün kaldı... ve sonunda seni becermek ve kendime ait olduğunu iddia etmek için sabırsızlanıyorum. Titus gitmiş olacak," Wolfe'un gözleri Titus'a kayd, "anlaşmanın o kısmı bitmiş olacak, yani artık başıboş koruma yok. Seni tamamen kendime alacağım ve inan bana, seni kanını akıtacak kadar sert sikmek için sabırsızlanıyorum. Bir daha kimse sana dokunamayacak, seni başka bir erkek için mahvedeceğim." Eli benimkini tutuyor, beni çekiştiriyor

"Ah, küçük canavar... sana yapacağım şeyler." diyerek dudaklarına doğru eğildi ve elimin arkasına bir öpücük kondurdu.

Alnımda boncuk boncuk terler var, Titus'la yüzleşmek için çaresizim çünkü içten içe sarsıldığını biliyorum, Wolfe'un ağzından çıkan sözlere öfkelenecek.

"Ve sonra seni daha fazla dayanamayacağın kadar hamile bırakacağım, mirasımı devam ettirecek küçük Şövalye varisleri..." elimi aniden bırakıyor ve masaya çarpıyor. "Belki seni Hunter'la paylaşırım, onun çocuklarını da doğurabilirsin."

Midem bulanıyor ve bulantı boğazıma kadar tırmanıyor. Paniklemeye başlıyorum. Gözlerimi zorla kapatıyorum ve safrayı yutuyorum.

"Kulağa nasıl geliyor?" diye gülümsüyor, gözleri kardeşinin üzerinde geziniyor. "Kulağa cennet gibi geliyor, bahse girerim küçük sıkı bir..."

"Yeter," diye bağıyor Titus odanın diğer tarafından, ayağa kalkıp yürüyerek.

"Ben gittiğimde onunla ne yapacağın umurumda değil ama onun hakkında bu şekilde konuşma," diyerek elini masaya vurdu ve tek odaklanabildiğim şey *ben gittiğimde onunla ne yapacağın umurumda değil* oldu.

"Küçük canavarımıza karşı neden *bu kadar* korumacısın? Hm?" Wolfe dirseklerini masaya dayamış, gelinciğe benzeyen yüzünde Cheshire kedisi gibi bir gülümseme yayılıyor.

"Çünkü bu benim işim."

"Ya da," diye ayağa kalkıyor Wolfe, masadan kalkıp sandalyemin arkasına geçiyor, böylece Titus'la burun buruna geliyorlar. "Ona karşı bir şeyler hissettiğin için mi?"

Titus hiçbir şey söylemiyor ama yumruklarını iki yana açtığını görebiliyorum ve kızgınlığının çoktan geçtiğini biliyorum.

"Onun içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istediğin için mi... oh bekle," Wolfe'un parmakları enseme kıvrılıyor ve kavrayışını sıkılaştırıyor, "doğru, ben yan odadayken onun içindeydin."

Kaskatı kesildim ve Titus'tan derin, ilkel bir hırıltı duydum.

"Sürtük olduğunu bilseydim, babamı vurup öldürürdüm," diyor Wolfe, sesine eğlence karışıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Titus, "Çek o lanet ellerini kızın üzerinden," diye bağıyor.

"Yoksa ne olur?" Wolfe onu kışkırtmaya devam ediyor, parmakları boynumun derinliklerine giriyor ve ben irkiliyorum.

"O hala benim korumam altında, bırak onu."

Wolfe tıslayarak parmaklarını gevşetiyor ve tenim neredeyse anında morarıyor.

"Lanet olası bir hafta," Wolfe geri adım atarak masadaki yerine oturdu, "Umarım sefil hayatının geri kalanını onu becerdiğimi düşünerek geçirirsin, yoksa onu becerdiğimizi mi demeliydim?" Wolfe uzanıp Hunter'ın elini tuttu.

"Arkanı kolla Wolfe, çünkü burada işim biter bitmez sırtında bir hedef tahtası olacak," diye homurdanan Titus elime uzanıp beni masadan çekti.

"Ooo," diyor yüksek ve alaycı bir ses tonuyla, "çok korkuyorum."

Titus onu görmezden gelmeyi iyi beceriyor, çünkü ısırarak ve çığlık atmak istiyorum, ama hiç şansım yok çünkü Titus beni odadan dışarı sürüklüyor, ama kapı kapanmadan önce Wolfe sesleniyor. "Yarın elbise proven var küçük canavar, sabah dokuzda. Geç kalma," ve Titus kapıyı arkasından çarpıyor.

ŞAFTÖR EIEtY-ONE

ALTI GÜN KALDI.

ALARMIM ÇALIYOR AMA BEN ÇOKTAN UYANMIŞIM. GÖZÜMÜ BİLE KIRPMADIM.

Son birkaç günü kafamda tekrar tekrar oynattım. Titus'un beni sevdiğini söylemesi ve ardından ikimizin de birbirimizin kalbini kırması. Amacımız kasıtlı olsun ya da olmasın, yine de berbattı ve yine de acıyordu. Göğsümdeki ağrıyı ovuştururken elim karnıma doğru gidiyor ve orada dinlendiriyorum. Bu bebekten kurtulmak istemiyordum ama onu nasıl tutabilirdim ki? Wolfe bu bebeği kendi çocuğu gibi büyütmecekti ve bu kadar sevilen bir bebeği bu kadar acımasız bir dünyaya getirmenin adil olmadığını düşünüyordum. Bunu hak etmiyorlardı. Çok daha fazlasını hak ediyorlardı. Her zaman anne olmayı hayal etmiştim ama şimdi hamileyim ve korkudan başka bir şey hissetmiyorum. Çünkü istediğim bu değildi. Sonunda hamile kaldığımda çok daha fazlasını istemiştim. Bu bebeği unutmaya çalışırken suçluluk duygusu beni sarıyor çünkü bundan başka bir şey düşünmek beni her seferinde biraz daha içten içe öldürüyor.

Sonunda kendimi yatağımdan sürükleyerek kaldırıyorum, iç çekiyorum ve odama bakıyorum. Pencereye doğru yürüyorum ve açıyorum, hafif bir esintinin içeri girmesine izin veriyorum ve sıcak içeri giriyor ve anında nefesimi kesiyor. Yaz tüm hızıyla devam ediyor ve günler yapış yapış ve nemli. Kolları bol ama beli kıvrımlı, sahip olduğum küçük kıvrımları vurgulayan tozlu pembe bir tişört elbise seçiyorum. Beyaz, yüksek platformlu converse ayakkabılarımı giyip saçlarımı gevşek bir at kuyruğu yapıyorum.

Bu günün neler getireceğini düşündüğümde duygularımın beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum. Nedimelerim Arabella, Hope ve Faith ve tabii ki annem ve Betty ile gelinlik alışverişine çıkacağım için heyecanlı olmalıyım. Gelinliğimi denediğimde *içimde* kelebekler uçuşmalı, müstakbel kocamın koridorda onun hayalini kurduğu bir görüntü gibi süzülürken gözyaşları içinde kalacağını çok iyi bilmeliyim.

Ama onun yerine, korumam Titus'la gidiyorum. Kendisi aynı zamanda sevdiğim ve şu anda bebeğine hamile olduğum adam, babamın kafasındaki hedefi kaldıracak bir adamla evlenmek için bana hiçbir söz hakkımın olmadığı bir elbiseyi giydirecek.

Tuvalet masamda oturuyorum ama gözlerimin arkamdaki yatak odamın kapısına kaymasına engel olamıyorum. Titus normalde şimdiye kadar burada olurdu. Korku boğazımı tırmalıyor, midem altüst oluyor ve yavaş yavaş ona bir şey olduğu korkusuyla doluyor, özellikle de Wolfe ile aralarındaki çekişmeden sonra. Makyaj çantamdan rimelimi çıkarıp kaotik

zihnimi rahatlatmaya çalışıyorum.

rahatlayıp randevuma hazırlanmaya odaklanmalıyım. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsem o kadar iyi.

Mercan rengi dudak parlaticımı sürmeyi yeni bitirmiştım ki Titus'un kapıda durduğunu görüyorum, yüzüne endişe kazınmış.

Ayağa kalkıp ona doğru ilerlerken dudak parlaticısı parmak uçlarımdan yuvarlanıyor.

"Neredeydin?" Fısıldıyorum çünkü biraz daha yüksek sesle konuşsam sesimi saran endişeyi duyacak.

"Evde bazı işleri halletmem gerekti..." sesi kesiliyor ve şu anda kalbimi bıçak gibi kesen acıyı görmezden geliyorum.

"Tamam," diye başımı sallıyorum ve pişmanlıktan başka bir şey hissetmeye hakkım olmadığını biliyorum çünkü onu uzaklaştıran bendim ama bunu onun iyiliği için yaptım. Bunu yaptım çünkü yeni hayatımın bu olmasından başka seçeneğim yoktu.

"Gitmeye hazır mısınız?" Saatine bakıyor ve kaşları çatılıyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum önümde yürürken ve o şimdi beş adım gerimde ve o yanımda değilken kalbimin nasıl attığını özlemiyorum. Göğsümde tekliyor.

TITUS BIZI LONDRA ŞEHRINE GÖTÜRÜRKEN SESSİZCE OTURUYORUZ. O Navigasyon cihazını takip ederek eski iş yerimin önünden geçiyoruz ve gözlerim dolmaya başlıyor. Eski hayatımı özlüyorum; eskiden olduğum kişiyi özlüyorum ve burada, en sevdiğim şehirde olmak bile kaybettiklerimi hatırlatıyor.

Elinin kalçalarımın arasından kayarak beni rahatlatıcı bir şekilde sıktığını hissediyorum ve gülümsüyorum. Ama bu mutlu bir gülümseme değil. Hüzün dolu bir gülümseme ve gülümsememi asla geri alamayacağım için dehşete düşüyorum.

Titus park etmeden önce dar bir yan yola giriyor. Bir şeyler ters gidiyor ve nedenini bilmiyorum ama mantıklı gelmeyen bazı şeyler var. Şövalyeler Londra'da iyi bilinen bir isim, ancak Titus dışında hiçbir korumam yok. Bunların hepsi uydurma mı? Düşmanları için bir hedef olduğum kesin, ama yine de... benim kim olduğumu bilen var mı?

"Hazır mısınız?" Titus motoru durdururken sorar, sesi çakıлтаşı gibidir.

"Pek sayılmaz," diye karşılık vererek Titus'un fırsat bulmasına fırsat vermeden arabanın kapısını açıyorum.

Beni başka bir ara sokağa götürüyor ve işte o zaman küçük, saklı düğün butiğini görüyorum. Bir an duraksıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış tabelaya bakıyorum.

Amora's.

"Bu bir şaka mı?" Titus'a yan gözle bakıyorum ve o da sanki inanmıyormuş gibi başını iki yana sallıyor.

Bu pisliği çoktan aştım. Kapıyı iterek ilerlerken öfke beni tüketiyor.

"Ah, Amora," Wolfe odanın ortasında duruyor, gözleri bana dikildiğinde parlıyor.

"Ne hoş bir sürpriz," diye gözlerimi deviriyorum ve Titus'a yakın duruyorum. "İsmine bayıldım, çok orijinal."

Üst dudağını yavaşça yalamasını izliyorum. "Bunun nazik bir hediye olduğunu düşünmüştüm, değil mi Arabella?" ve en iyi arkadaşımın uşaklarından biri tarafından bir perdenin arkasından sürüklendiğini gördüğümde kanım donuyor.

Wolfe onun kolunun üstünden tutup kendine doğru çekerken, "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

"Arkadaşına hediyemin nazik olduğunu düşündüğünü söyle," diyerek kızın kolunu sıkıca kavradı.

"Güzel bir hediye idi."

Başımı sallıyorum, "Katılıyorum, özür dilerim." Mırıldanıyorum, kafam çok karışık ve zihnim fazla mesai yapıyor ve her şeyi yeniden düşünmeme neden oluyor. Onun güvende olduğundan ve zarar görmediğinden emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Wolfe onu ileri doğru itiyor ve Titus onu tutup düşmesini engellemek için önüne geçiyor.

"İyi misin?" Onu Titus'tan çekip kucaklıyorum, sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Sarılmaya devam ederken boynumun kıvrımına doğru başını sallıyor.

"Ve sevgili annemizi de unutmayalım..." Hırçın sesini duyuyorum, annemin içeri girdiğini gördüğümde başım kalkıyor. Gözleri hemen benimkileri buluyor ve onu saran rahatlamayı görüyorum. Tanrım, onu çok özlemişim.

"Elbette büyük gün için anneni de getirmeliydik, her küçük kızın gelinlik gününde annesine ihtiyacı vardır."

"Anne," diye hıçkırıyorum ve o bana nazikçe başını sallıyor. Bana doğru yürümesine izin veriyor, kolları beni kucaklıyor ve ben asla bırakmasını istemiyorum.

"Seni çok özledim aşkım," diye fısıldıyor, uzaklaşıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Çok güzel görünüyorsun," diye kokluyor öpmeden

önce

Alnıma.

"Seni daha çok özledim," diye boğuluyorum ve beni bir kez daha kucaklamasına izin veriyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, sonunda birbirimizden ayrılıyor ve gözlerindeki endişeyi görüyorum. Babamın hamileliğimi ona söyleyip söylemediği ya da şimdilik gizli tutup tutmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Onu üzmemek ya da gereksiz yere strese sokmak istemiyorum.

Başımı sallıyorum. Konuşmak istemiyorum çünkü sesimdeki çatlağı duyacak ve yalan söylediğimi hemen anlayacak.

Dudaklarını kıvrıyor ve ben onun bildiğini biliyorum.

Titreyen Arabella'ya dönüyor ve onu sevgi dolu bir kucaklaşma için kendine çekiyor.

Arabella'nın saçlarını okşarken annemin nazik sesi "Sorun yok, hepimiz iyiyiz," diye yatıştırıyor.

"Artık hepimiz yeniden tanıştığımıza göre, elbiseni denemene izin vereceğim." Wolfe dükkândan çıkıp kapıyı arkasından çarpmadan önce keskin bir şekilde başını salladı.

Sessizlik odada yüksek sesle yankılanıyor ve onun gittiğini anlayana kadar bekliyoruz.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, birden nefesim kesiliyor ve göğsüm ağrıyor. "İkinizin de iyi olmasına sevindim," annemin elleri ona doğru uzanıyor

Ağız.

"O bir psikopat. Onu anlamıyorum..." geri gelmediğinden emin olmak için hızla omzumun üzerinden bakıyorum, "bir dakika nazik ve ilgili... sonra..."

"Baştan aşağı psikopatın teki. Bir narsistin tanımı."

"Babam ikinizin de burada olduğunu biliyor mu?" Gözlerim ikisinin arasında gidip geliyor ama o sadece başını iki yana sallıyor.

"Tamam," diye dudaklarımı birbirine sürtüyorum. Titus'un parmaklarının bileğime dolandığını ve beni kendisine doğru çektiğini hissettiğimde bir adım öne çıkıyorum.

"İyi olduğuna emin misin? Bunların hiçbiri hakkında hiçbir fikrim yoktu," derken sesindeki endişe belirgindi.

"Olacağım," diye yumuşak bir gülümseme yüzümü maskeliyor ama gidip elbisemi deneme vakti geldiğinde kısa sürede kayboluyor. Yaşlı bir kadın dışarı çıkıyor ve beni baştan aşağı süzüyor. Kısa, kahverengi, küt saçları var. Ellili yaşların sonunda diyebilirim.

Belki de. Kusursuz giyinmiş ve burnunun ucuyla bakarken gözlerinin vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinmesinden benden pek hoşlanmadığı belli.

"Nişanlınızın sizin için seçtiği elbise hemen şurada," diyerek elini uzattı ve bize hafif bir koridorun yolunu gösterdi.

Butik çok küçük ama çok güzel. Ve dürüst olmak gerekirse, burası gelinliğimi almak için geleceğim türden bir dükkan. Tabii ki bu gerçek gelinlik değil çünkü benim için hazırlandı. Düğünlerle ilgili her şeyin Wolfe tarafından lekelendiğini hissediyorum.

Mağaza görevlisi fildişi rengi ipek bir elbise çantasının önünde durur.

"Nişanlının senin için seçtiği elbiseni görmeye hazır mısın?" ince dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ama zoraki görünüyor.

Başımı sallıyorum, omzumun üzerinden bakıyorum ve Titus sadece önüne bakıyor. Bu tam bir işkence.

Olaclardan dolayı kalbimin kırıldığını hissediyorum, bu yüzden onun da bunu hissettiğini biliyorum.

Çantanın fermuarını yavaşça açıyor ve gözlerim yuvalarından fırlıyor.

Bu hiç benim tarzım değil ve içimde bir şimşek gibi çakan hayal kırıklığını durduramıyorum.

Çantadan çıkarıp sol taraftaki kancaya asmasını izliyorum.

Ben.

Gövde, korse gibi kemikli yapıya sahip örgüdür. Sütyen sanki elbisenin üst yarısına dikilmiş. Korsenin kemiklerine kıvrılan sarmaşıklar gibi tırmanan kalın, beyaz yapraklar dikilerek tamamlanmıştır.

Tül etek, kısa, gövdeli korseden düz bir şekilde çıkıyor ve üst uyluğuma kadar uzanacak kadar yüksek bir yırtmaçla A kesim bir eteğe dönüşüyor.

"Çok çarpıcı değil mi?" diye ellerini birbirine vuruyor ve başını yana eğiyor.

"Ben olsam çarpıcı kelimesini kullanmazdım."

Hızla dönüyor, bana ters ters bakıyor, sonra da tiksintiyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Kocan seçti ve senin giymen için çok ısrar etti," diyerek gözlerini fazla çalışmış yüzünün arkasına devirdi.

"Giymeyeceğimi söylemedim... Çarpıcı olmadığını söyledim." Başımı iki yana sallıyorum ve ofluyorum.

"Ben aynı fikirde değilim." Züppe kaltak başını geriye atar ve elbisenin altından çantayı çeker.

"Sen giy o zaman," diye alaycı bir tonla konuştum.

"Amora," diye annem beni kaburgalarımın dürtüyor.

"Bay Knight'ın neden böyle biriyle evlendiği hakkında hiçbir fikrim yok...." "Böyle bir ne?" Ona doğru bir adım attım.

Beni kovmadan önce boncuk gözleri bir kez daha üzerimde geziniyor.

"Artık nefesimi senin için harcamayacağım, soyunma odasına gir ve seni bu elbiseye sokalım," diyerek elbiseyi askıdan indiriyor ve perdeyi çekerek soyunma odasını açıyor. Derin bir nefes alıyorum, ona doğru adım atıyorum, elbiseyi elinden çekip alıyorum ve ona bakıyorum.

"Kendi başıma giyinmekten daha fazlasını yapabilirim, teşekkür ederim." Soyunma odasına girip perdeyi zorla çekerek kapatıyorum. "Aptal inek," diye mırıldanıyorum sundress elbisemin arkasındaki fermuarı açarken.

"Bunu duydum."

"Niyetim buydu."

Annemin derinden özür dilediğini duyuyorum.

"Anne! Benim adıma özür dilemeyi bırak, özür dilemek isteseydim dilerdim."

"Babasının tavırlarına sahip," diye devam ediyor annem beni tamamen görmezden gelerek.

"Bunda yanlış bir şey yok," diye babamın sesinin odada dolaştığını duyuyorum ve kalbim göğsümde gm güm atıyor.

"Harika," diye bağırıyorum elbisem soyunma odasının zemininde gllenirken. Arabella sessiz kalıyor, babamın nasıl biri olduğunu biliyor, bu yüzden en iyisinin ne olduğunu biliyor ve bu da karışmamak.

"Kızınızın bir tavır sorunu var."

"Daha önce söylediğim gibi, bunda yanlış bir şey yok," diye anneme seslendiğini duyuyorum.

"Gelinliği hakkında atıp tuttuğu zamanlar oluyor."

"Ona boktan bir elbise mi giydirmiş?" Babamın sesi daha da yükseliyor.

"Efendim, affedersiniz," diye sesleniyor züppe sürtük ama adam dinlemiyor. Asla dinlemez.

Perde geri çekiliyor ve kendimi örtmeye çalışırken gözlerimi deviriyorum. "Baba!"

"Titty! Lanet gözlerini kapat. Bana lanet elbiseyi göster." Sesi odada gök gürültüsü gibi yankılanıyor.

"*Babacığım*, eğer onu giymeme izin verirsen, tüm ihtiyaşıyla görebilirsin," derken dilimden dökülen küçümseyici tonu kaçırmadığını biliyorum.

Elini saçlarının arasından geçiriyor, geri adım atıyor ve perdeyi geri çekiyor.

"Yemin ederim ki bebeğimi beze gibi gösterecekse onu öldüreceğim."

"Xavier, sakın ol," diyor annem babama usulca.

"Gözlerini kapalı tut Titus, ya da aslında yüzünü duvara dön. Ona bakmaya hakkın yok."

"Xavier!" diye bağıyor ve ben de yanaklarımı şişirerek iç çekiyorum.

"Titus iyisin, yüzünü duvara dönme!" Gelinliği yere bırakıp içine girerken sesleniyorum.

"Onu dinleme, yüzünü duvara dön." diye bağırdı.

Şu anda soyunma odasının dışında yaşanan işlevsiz kaosu görmezden geliyorum ve aklım Titus'a gidiyor ve birdenbire beni gelinlikle görmesinden dolayı endişeleniyorum.

Kayışları kollarımdan yukarı doğru kaydırarak, derin bir nefes almadan önce ellerimi bedenimde gezdiriyorum. Yansımama bakmayı reddediyorum, bildiğim hayatımı sona erdirmek için ne giyeceğimi görmek istemiyorum. Benim istediğim hayat, hayallerin kurulduğu bir hayat. İçine gireceğim hayat ise karanlıklarla dolu bir kâbus.

Perdeyi geri çekerek zemine çıkıyorum ve yüksek sesler aniden tamamen sessizliğe gömülüyor.

"Pekâlâ," diyorum, gözlerim yavaşça Titus'a kayıyor ve onun gözleri bana sabitlenmiş bir şekilde sertçe yutkunmasını izliyorum.

"Güzel bir elbise," diyor annem başını yana eğerek ve biliyorum ki beğenmedi ama sorun değil. Çünkü ben de beğenmedim.

"Rahat mı?" Arabella kemikli korseye bakarken soruyor.

"Fazla değil, ama sorun değil, üstesinden gelirim... ya da belki bir iki kaburgamı kırarım," elbiseye bakarken omuzlarımı silkiyorum.

"O ne?" diye soran babam, elbisenin kasıklarımın hemen altında kalan geniş yırtmacını işaret ediyor.

"Bu bir etek yırtığı," diye başımı kaldırıyorum ve yüzüme kocaman, kapalı dudaklı bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Cesedimi çiğnemen lazım," diye kükrüyor ve züppe kadına doğru fırlıyor, ona tepeden bakıyor ve yemin ederim patlayacak.

"Şu lanet yırtığı diktir yoksa giymeyecek," diye homurdanıyor, gözleri kafasından fırlıyor ve omuzlarının ne kadar hızlı yükselip alçaldığını görebiliyorum.

"Bay Knight hiçbir değişiklik yapılmamasını istedi," diyerek başını usulca sallıyor, çenesini yukarı kaldırıp sivri burnunu aşağıya doğru indiriyor.

"Bay Knight'ın ne istediği umurumda değil, ben, ben, merhaba... *ben*," parmağını göğsüne sapladı. "Senden o lanet yarığı dikmeni istiyorum yoksa düğün olmayacak. Bu kadar basit. Küçük Wolfie'yi ara ve bunu ona benden söyle. Eğer bir sorunu varsa, o zaman beni arar. Hallet şu işi," diye tersledi ve yüzünü bana döndü, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

"Berbat," diye dudaklarını yuvarlıyor ve derin bir nefes alıyor. "Soyun, yemeğe gidiyoruz. Wolfe'u sikeyim."

"Xavier," diye sesleniyor Titus ve babam yavaşça dönüp ona bakıyor. "Ne?"

"Bence Amora'yı eve götürmeliyiz," diyerek babama hafifçe başını sallıyor, sanki ikisi de benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi.

Babam geri adım atmadan önce birkaç dakika birbirlerine bakıyorlar.

"Peki, yemek için eve döneceğiz."

Titus başını sallar ve kapıya doğru yürür.

"Sana yardım edeceğim," diyor annem ve Arabella da onu takip ediyor. Soyunma odasına geri dönüp öylece durdum ve soyunmalarına izin verdim.

Ben.

Ve aniden, uyuşukluktan başka bir şey hissetmiyorum.

EVE DÖNÜŞ YOLCULUĞU SESSİZDİ. SADECE BEN VE TITUS VARDIK, AMA HİÇBİR KELİME

değiş tokuş edildi. Ona iyi olup olmadığını sormak istedim ama bu hakkımı kaybettiğimi hissettim. Beni o gelinliğin içinde gördüğünde yüzündeki kalp kırıklığını gördüm. Sonunda bunun sona yaklaştığını anladım. Bizim için sonsuza dek mutlu olmak diye bir şey yoktu.

Arabayı garaja çekerken, Titus daha el frenini çekmeden kapıyı açıyorum.

"Amora," dediğini duyuyorum ama son yarım saattir beni görmezden geldiği gibi ben de onu görmezden geliyorum.

Annemin yanıma park ettiğini görünce gülümsüyorum. Arabanın kapısını çarparak kapatıyor, Arabella arkasından geliyor ve babamın arabanın içinde kıvrandığını görebiliyorum.

"Hazır mısın?" Gülümsüyorum, evin ana girişine doğru yürümeye başlarken kolumu onunkine bağlıyorum. Arabella kolunu sol koluma doluyor.

"Öyleyim."

"Babam seni kızdırdı mı?"

"Oh evet," diye sırtıyor, "böylece üzerine güveç pişirebilir."

Ön kapıyı açtığımda Arabella, "Garip bir araba yolculuğuydu," diye kıs kıs gülüyor.

"Hapishaneme hoş geldiniz," diyorum kapıyı ardına kadar açarken, Wolfe'u giriş holünde, çırılçıplak, dizlerinin üzerinde ona sakso çeken minyon bir sarışınla görünce çenem yere düşüyor. Tiksinti içimde yuvarlanıyor, ne küçük bir çakal.

"Sorun nedir karıcığım? Beni başka biriyle cinsel ilişkiye girerken görmek hoşuna gitmiyor mu... oh, pekala... Sadece sana kendi ilacından biraz tattırmak istedim... tadı acı değil mi," diye sırtarak kadını gırtlğından sikmeye devam ediyor.

"Fazla değil," kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, dudaklarıma yavaşça bir gülümseme yayılıyor, "Yani, her şeyden çok rahatladım."

"Peki bu küçük canavar neden?"

"Çünkü bekâretimi senin küçük *sosisinle* kaybetmek çocuk *oyuncağı* olurdu," başımı sallıyorum, "oh, babam da arkamda, *sosis çük*," başımı kaldırıyorum ve bahçeye doğru yürümeye devam ediyorum.

"Neyin içine girdim ben böyle?" Babamın sesinin duvarlardan yankılandığını duyuyorum ve yumuşak bir kıkırdama çıkarıyorum.

Al bakalım seni küçük pislik.

Yemek masasına oturduk ve oda gerginlikle doluydu. Babam saygısızlık yaptığı için Wolfe'un çenesine bir yumruk indirmekten nasıl kaçındı bilmiyorum ama zaten sırtında bir hedef var, daha fazlasına ihtiyacımız yok.

"Gelinlik nasıldı?" Wolfe gözlerini yemek tabağından kaldırarak sorar.

"Berbat, küçük hizmetçine Amora'nın elbisesindeki yırtığı dikmesi gerektiğini söyledim."

"Sana sormuyordum." Wolfe dudak büktü, sonra bana baktı, "Amora?"

"Berbat," diye başımı sallıyorum, tavuktan bir ısırık alıyorum ve anında pişman olup suyla yıkıyorum ve sessizce hasta olmamak için dua ediyorum. "Elbiseyi beğenmedim," demeyi başarıyorum.

"Bu seninle ilgili değil, değil mi?" Wolfe bunu söylediğinde kaşlarını kaldırarak duraksıyorum.

"Damatlardan çok gelinlerin günü olduğuna eminim. Yani, çoğu, ben değil ama çoğu kk kızı düğün gününü hayal eder. Çiçekleri, gelinliği, mekânı..." dudaklarım seğiriyor, "kocayı."

İkimi masaya geri koyuyorum.

"Ama ne yazık ki bunların hiçbirini seçme şansım yok, çünkü seni seçmezdim ama ne yazık ki buradayız. Yani evet, elbise berbat. Çok yanlış seçim yaptın."

"Bunu duyduğuma üzüldüm ama bu elbiseyi giymeni istiyorum." "O zaman yırtmaç babamın istediği gibi dikilecek."

Wolfe yavaşça başını çevirip sadece başını yana eğen babama bakıyor. Titus'un elinin kalçamın üzerinde gezindiğini ve sıkıca kavradığını hissettiğimde nefesim boğazımda düğümleniyor. Tenimin karıncalanmasını, en ufak bir temasta kalbimin göğsümde gm güm atmasını zlemişim.

"Xavier," diye sesleniyor Titus masanın öbür ucundan ve babamın gözlerinin Titus'un elinin az önce masanın altından kaydığını fark ettiğini görüyorum.

Ani kayıp karşısında donup kalıyorum ve gözlerimi açıyorum. "Tuzu uzatır mısın lütfen?"

Yemin ederim ki babamın ağzındaki lokmayı yutarken gözlerindeki hayatın tükendiğini görüyorum, ama annem kk bir kıkırdama çıkarıyor ve yanaklarında kıvılcımlanan kızılılığı kaçırmıyorum, dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve özel şakanın ne olduğunu bilmediğim için mutlu oluyorum; bir gün anneme soracağım, ama bugün değil.

ŞAFTÖR EIEtY-tWO

BEŞ GÜN KALDI.

ŞÖVALEMİN BAŞINDA OTURMUŞ, BOŞ TUVALE BAKIYORUM. OTURUYORDUM Saatlerdir buradayım ve fırçamı bile elime almadım. Zihnim çok karışık. Dağınık ve karanlık ve bundan nefret ediyorum. Daha önce resim yaparken hiç bu kadar tıkanmış hissetmemiştim. Bu benim kaçışım. Ama içinde yaşadığım bu cehennem çukurundan kaçamıyorum.

Hiçbir zaman peri masallarını seven biri olmadım, ama şimdi tam bir mutsuzluk içinde yaşıyorum, tek özlemim bir peri masalı ve parlak zırhlı bir şövalye tarafından çırpılıp götürülmek.

Ama herkes sonsuza dek mutlu olamıyor ve ben de onlardan biriydim.

Elimi var olmayan yumruma götürüyorum ve kalbimin kırıldığını hissediyorum. "Seni her zaman seveceğim küçüğüm," diye fısıldıyorum sadece benim duyabileceğim şekilde, "bir gün yeniden bir araya geleceğiz... ama o zamana kadar seni gerçekten sevdiğimi bilmeni istedim... hem de çok. Sadece ikimiz için doğru zaman değil." Burnumu çekiyorum, yanağımdan bir damla yaş süzülüyor ama onu silmiyorum. Düşmesine izin verdim. Sözlerimin ve gelecekteki eylemlerimin acısını hissetmek istiyorum. Hayatımın geri kalanında bu günü hatırlamak istiyorum.

Her geçen gün beni kaderime bir adım daha yaklaştırırken, hissettiğim mutluluğun bir zerresi bile beni yavaş yavaş terk ediyor.

Paletimi elime alıyorum ve kendimi sonsuz karanlığında kaybetmeden önce üzerine siyah boya fıskırtıyorum.

TITUS

"Artık eve dönmeye hazırım," diye itiraf ediyorum, yatağıma düşerken ağır bir nefes alıyorum.

"Öyle misin?" Arizona'nın sorduğunu duyuyorum ve cevabımı düşünmek için bir dakika ayırıyorum. Bir yandan evet, hazırım. Çünkü aşık olduğum birine yakın olmaya dayanamıyorum ve kızımı ve arkadaşlarımı özleyorum. Ama diğer yandan, hayır. Çünkü aşık olduğum kadını, gerçekten benimle hiçbir ilgisi olmayan bu boktan durumda bırakmak istemiyorum. O sadece bir iş.

Göğsüm sıkışıyor ve ağrının içimi yaktığını hissediyorum.

"Evet," diye inliyorum ağrının bir kısmını hafifletmek için göğsümü ovarken.

"Orası o kadar kötü mü?" Arizona'dan gelen sesleri duyuyorum.

"Ne yapıyorsun?" Telefonumun hoparlör kısmını kulağımdan uzaklaştırarak soruyorum.

"Sadece bilgisayarımı..." diye duraksıyor, "ödevler için ayarlamaya çalışıyorum."

Kaşlarım çatıldı ve doğruldum.

"Ödevler mi? Başka ödevin olduğunu sanmıyordum."

"Ha? Hayır, bilmiyorum. Üzgünüm baba, çok yorgunum. Biraz araştırma yapmam gerekiyor ve Keaton'ın interneti berbat."

"Gidebileceğin başka bir yer var mı?" İç çektiğini duyuyorum.

"Şey evet, ama biraz istemiyorum. Burada olmak hoşuma gidiyor." "Sadece geçici bir süre için, değil mi?"

"Tabii ki, evet! Sadece geçici, değil mi?" diye bana katılıyor ama bir şeyler ters geliyor ve ne olduğunu bilmiyorum.

"Arizona," ses tonum şimdi biraz daha sert ve yataktan kalkıyorum, "her şey yolunda mı? Çünkü bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun." Kalın bir sesle yutkunuyorum.

"Evet baba, gerçekten her şey yolunda. Ben yeterince büyük bir kızım, kendi başımın çaresine bakabilirim. Sadece iş yerinde işler biraz gergin, hepsi bu."

"Biraz zaman ayırdığınızdan emin olun, ruh sağlığınız işinizden daha önemlidir ve binlerce mil uzakta olduğunuz ve her iki ucundaki mumu da yaktığınız için tükenmişlikle mücadele ettiğiniz düşüncesinden nefret ediyorum."

"Baba, lütfen," diye yalvarırcasına inliyor. "Tamam."

"Özür dilerim, ben sadece..."

"Evet, biliyorum. Yorgun, bitkin, meşgul... Anlıyorum."

"Baba..." sesi şimdi daha yumuşak ve kendini suçlu hissetmesinden nefret ediyorum. "Sorun değil Ari, bak gitmem gerek... Seninle sonra konuşuruz."

"Hoşça kal baba, seni seviyorum."

"Seni seviyorum," diyorum ve sesim beni ele vermeden ve ne kadar acı çektiğimi duymadan önce telefonu kapatmak zorunda kalıyorum.

Telefonu yatağın üzerine atıp Amora'yı bulmak için odadan çıkıyorum. Bugün onu çok özledim ve eve dönmek için uçağa binmeden önce her bir parçasını içime çekmek için beş günüm kaldı.

Hazır değildim ama başka seçeneğim olmadığını da biliyordum. İş buydu.

Onu güvende tut, koru.

Ve iş bittikten sonra, eve geri uçtum.

İş neredeyse bitmişti ve istesem de istemesem de eve gitmem gerekiyordu.

Dar koridorlarda yürürken, onu bu cehennem deliğinden çıkarmak için bana bir neden verecek herhangi bir şey için kulaklarımı dört açıyorum, ama tahmin edildiği gibi, koridorlar ölüm sessizliğinde.

Sessizce adımlarken, stüdyosunun köşesini döndüğümde duraklıyorum. Zihnim dün soyunma odasından elbisesini giyerek çıktığı ana geri dönüyor. Göğsümün içinde yanan ve kalbimin külden başka bir şeye dönüşmemesine neden olan ateşi hissettim. İstesem de gözlerim onunkilerden ayrılmıyordu. Gözleri gözlerime yerleştğinde farkına vardım, bunu gerçekten yapıyordu. Bu gerçekten oluyordu.

Kendimi verdiğim tek kadın, beni karanlığın yalnızlığından kurtaran tek kadın, benim olmayan kadındı. Neden bilmiyorum, berbat bir nedenden dolayı bir şeylerin değişeceğini düşündüm. Tüm bu planın bir şekilde etrafımızda çökeceğini ve onu her şeyden uzaklaştırabileceğimi düşündüm. Ve sonra, bir mucize gibi, o hamileydi. *Benim* bebeğime ve o bile benden koparılıyor ve bu konuda hiçbir söz hakkım yok. Çünkü o haklı. Wolfe kendisinden olmayan bir çocuğu asla kabul etmezdi ve o adamı, ikisinden birinin öleceği güne kadar Amora'nın hayatını cehenneme çevireceğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Ve bu onun için adil değil.

Bu konuda ne kadar bencil olmak istesem de yapamam.

Nihayetinde bu onun seçimidir ve o seçimini yapmıştır.

Odaya girmeden önce sinirlerimi yatıştırmak için bir an duruyorum ve onu orada, zaten siyah olan tuvaline siyah boya fırlatırken görüyorum.

Ona doğru yürürken kaskatı kesiliyor, ama her adımda kalbim göğsümde dört nala atıyor ve yemin ederim bunu duyabiliyor.

"Twilight..." Nefes alıyorum, sırf kokusuyla dolabilmek için kollarımı beline dolamaktan ve yüzümü saçlarına gömmekten kendimi alıkoymak zorunda kalıyorum.

"Titus," diye fısıldıyor ve biliyorum ki yüksek sesle konuşursa sesi çatlayacak ve bana bunun onu da ne kadar incittiğini gösterecek.

"İyi misin?" Aptalca bir soru olduğunu biliyorum ama yine de kendimi sormaktan alıkoyamıyorum.

"zellikle değil, ama eninde sonunda olacağım."

"Yapacaksın," tam bana dndėėi sırada kkk bir adım atıyorum. Kusursuz gözleri benimkileri buluyor ve havanın bir anda ciğerlerimi terk ederek beni nefes nefese bıraktığını hissediyorum.

"Bu gerçekten oluyor," diyor cam gibi gözleri benimkileri buluyor.

"Evet, Kkk Kırmızı..." Dudaklarımı yuvarlıyorum, "Bu gerçekten oluyor." "Beş gün."

"Beş gün," diye başımı sallıyorum, şu anda göğsümü kavuran kıymık gibi acıyı görmezden gelerek.

"Keşke her şey farklı olabilseydi."

"Olacaklar, ama bu yaşamda değil. Sen benim ruh eşimsin Amora, senin ruhumun kayıp parçası olduğuna, beni beklediğine gerçekten inanıyorum, ama bu hayatta birlikte olmamız gerekmiyor. Aşkımız bu hayat için fazla kaotik ve dağınık olurdu. Ama bir sonraki..." Yüzünü ellerimin arasına alarak aramızdaki kkk boşluğu kapatıyorum.

"Seni bulacağım," derken alt dudağı titriyor ve yanağından tek bir damla yaş süzülüyor ama başparmağımla yakalıyorum.

"nce ben seni bulacağım, Kkk Kırmızı, söz veriyorum. Bir sonraki hayatta ve ondan sonrakinde... her zaman birbirimizi bulacağız. Sadece bu hayatta değil." Alnımı onunkine bastırıyorum ve ikimiz de uzaklaşacak gücü bulana kadar böyle duruyoruz.

Buraya onu sevmek için gelmiştim; bunun yolculuğumun bir parçası olduğunu biliyordum ama asıl büyük ders, bu hayatta onu sevmeyecek olmamdı. Onun gitmesine izin vermek zorundaydım ve bu beni öldürüyordu ama bunun olması gerektiğini biliyordum. Sırtımı dönmek ve uzaklaşmak zorundaydım.

ÜÇÜNCÜ ŞEF

AMORA

DÖRT GÜN KALDI

KALBİM GÖĞSÜMDE ÇARPIYOR, TER İÇİNDE UYANIYORUM. OTURUYORUM
Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmem biraz zaman alıyor.

"Sadece bir kâbustu," diye fısıldıyorum boş odaya ama gözlerim tarayıp
alıştıkça yalnız olmadığımı fark ediyorum.

Wolfe odamın köşesinde oturuyor ve gözlerini benden ayırmıyor. Onu
daha net görebilmek için **u z a n ı p** lambayı açıyorum.

"Merhaba küçük canavar," dudaklarında mide bulandırıcı bir gülümseme
beliriyor.

"Ne istiyorsun?" Yorganı çeneme kadar çekerken ses tonum keskin.

"Nişanlımın uyumasını izleyeyim dedim, seni izlemenin çok huzur verici
bir yanı var."

"Sen bir sürüngensin," diye alt dudağımın iç kısmını dişliyorum.

"Öyle miyim? Neden?" Sandalyeden kalktı ve yatağın kenarına yanıma
oturmadan önce yavaşça odanın içinde yürüdü.

"Çünkü buraya gizlice girdin ve beni uyurken izliyordun..." başımı iki
yana sallayarak bariz olanı ifade ettim.

"Ve?"

"Tüyler ürpertici," diye yutkunuyorum, bana biraz daha yaklaştığında
derin bir iç çekiyor ve nefesindeki alkol kokusunu alabiliyorum.

"O akıllı, güzel küçük ağzına neler yapacağım neler," diye fısıldıyor,
başparmağı alt dudağıma değiyor ve ürperdiğimi hissediyorum.

"Yanıma gel... Sana meydan okuyorum," diye meydan okuyorum,
başımı yana çeviriyorum, böylece başparmağı ağzımdan düşüyor.

"Oyun oynama küçük canavar, her zaman kaybedeceksin," çenesini
indiriyor ve kirpiklerinin arasından bana bakarken gözlerindeki kötülüğü
görüyorum.

"Oyun oynamıyorum, seni uyardım, sen uyurken aletini keseceğim.
Beni korkutamazsın. Bana boş tehditler savurmaya devam et *Wolfie*, sana
boyun eğmeyeceğim."

Uzanıp saçlarımdan bir tutam yakalıyor ve başımı sertçe geriye çekiyor.
Saçlarımın kökünden gelen yanma hissini görmezden geliyorum. Dudakları
kulağıma doğru iniyor ve ben onun kavrayışı altında donup kalıyorum.

"Beni kışkırtmaya devam etme, canavar. Seni mümkün olan her şekilde
kırıp mahvedeceğim. Özellikle de küçük bir kuş bana bir şey söylediğinden
beri.

benden saklıyorsun..."

Sertleşiyorum, gözlerim hafifçe açılıyor ve nabzımın derimin altında ne kadar hızlı attığını hissetmemesi için dua ediyorum.

"Pekala," diye kulağımı ısıırıyor, "bu bana ihtiyacım olan onayı verdi," dili beni yalarken yanağında düzleşiyor ve midem bulantıyla bükülürken kusmamak için elimden geleni yapıyorum.

"Yani sadece senin saflığına söz vermişken onunla yatmakla kalmadın... aynı zamanda onun piç çocuğunu da taşıyorsun, öyle mi?"

Kavrayışı sıkılaşıyor ve gözlerimin acıdığını hissediyorum.

"Wolfe," diyebildim, sesim çatallaşıyordu ve onun yanında güçsüz düşmekten nefret ediyordum.

"O velet çocuğu senden kendim koparacağım, çok ince bir çizgide yürüyorsun Amora... kayıp düşmeden önce dikkat etmelisin," nefesi yüzümde ve bir gözyaşı kaçarken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve bir anda kendime kızıyorum.

Beni bırakıyor, sonra kuvvetle itiyor, böylece yorganın içine düşüyorum.

"O kadar kızgınım ki seni paramparça edebilirim," diyerek yataktan kalktı ve elini kaygan saçlarının arasından geçirdi. "Babana evlenene kadar sana elimi sürmeyeceğime söz verdim, ama evleniyorum der demez seni doktorun muayenehanesine sürükleyeceğim ve küçük sorununu hallettireceğim."

"Seninle geleceğimi kim söyledi?" Doğruluyorum, içim titriyor ama fark etmesine izin vermiyorum.

"Ben!" diye bağıyor, "Benimle geleceğini söyledim!"

İrkiliyorum ve anında pişman oluyorum ve yüzüne yayılan hınzır sırıtışı görüyorum.

"Seni yok edeceğim ve inan bana küçük canavar, bunun her dakikasını seveceğim."

"Neden şimdi bana İngilizce küçük canavar diyorsun? Seni yakaladığım için utanıyorsun," diye sırıtıyorum ve o da ellerini iki yana açıyor. Bana doğru geliyor ama ben öne eğilip yüzüne tükürüyorum. Homurdanıyor, elini ileri atıp saçımdan bir tutam daha alıyor ve beni kelimenin tam anlamıyla yataktan sürüklüyor ve vücudum yere çarparken acı içime yayılıyor.

"Bırak beni!" Çığlık atıyorum, ellerim tuttuğu yere doğru uçuyor ama tek yaptığı onu daha da sıkılaştırmak oluyor.

"Beni ayağa kaldırıp arkasından sürüklerken sesi yankılanıyor ve ben kendi ayaklarıma takılmamaya dikkat ediyorum.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, her atışı daha ağır ve daha hızlı hissediyorum ve yapabileceklerinden dolayı midem bulanıyor. Bebeğime zarar verecek mi?

Soğuk terler üzerimi örterken düşüncelerimi görmezden gelmeye çalışıyorum ve ayağım takılıyor, haykırırken dizlerim yere çarpıyor.

Durmuyor. Beni sert, ahşap zemin boyunca sürüklemeye devam ediyor.

Ve sonra fark ettim. Beni nereye götürdüğünü biliyorum.

Titus'un odasının dışında dururken, kapıyı tekmeleyip duvara çarptığında büyük bir gürültü duyuyorum.

"Ne oluyor lan?!" Titus homurdanıyor, ayakları bir gümbürtüyle yere çarpıyor. Wolfe beni saçlarımın kökünden tutup ayağa kaldırıyor ve göğsüm yüzümden önce yere çarparak beni tekrar yere fırlatıyor. "Kahretsin," Titus koşarak yanıma geliyor, beni kucaklıyor ve gözleriyle iyi olup olmadığımı kontrol ederken yüzümü avuçluyor. "İyi misin?" Sesindeki paniği duyabiliyorum ve tek yapabildiğim başımı sallamak, çünkü konuşursam yalan söylediğimi anlayacak.

"İkinizin ne haltlar karıştırdığına dair hiçbir fikrim yok ama ikinizin de kafasına bir kurşun sıkmamak için kendimi zor tutuyorum." Wolfe'un sesi hırçındı ve Titus beni arkasına itmeden önce bakışlarını benimkilerden ayırdı, böylece korunmuş oldum.

"Bence sen aptal olmalısın," Titus'un sesi titriyor ve bunun içinde kabaran öfkeden kaynaklandığını biliyorum.

"Peki neden?" Wolfe kollarını kavuşturmuş duruyor.

"Ona dokunmamanızı defalarca rica ettim, babası da öyle." Titus ayağa kalkar.

"Ve bana bir bakire sözü verilmişti ama görünüşe göre bana bir fahişe verilmiş," diye tükürerek bana doğru bakıyor ve ben de siniyorum. "Görünüşe göre burada kimse sözünü tutmakta iyi değil, hm?" ses tonu küçümseyici. "Özellikle de sen, müstakbel karımı becermekle kalmayıp onu hamile bırakan sevgili Titus... ama merak etme." Wolfe sırtıyor, "Evlenir evlenmez bunun icabına bakacağım, onu içinden söküp çıkaracağım."

Titus ona doğru koşar, boğazından yakalar ve çenesine bir yumruk indirmeden önce sırtını duvara çarpar, Titus dudağına bir tane daha koymadan önce çatırtı yüksektir ve duvarlardan seker.

Wolfe hiçbir şey yapmıyor, kan dişlerini kaplarken sırtarak duruyor, Titus sert nefesler alıyor.

"Öfkeleneneceğini biliyordum, bu da bana onun küçük amcığının ne kadar iyi olduğunu kanıtlıyor."

"Kapa çeneni," diye Titus onu bir kez daha duvara çarpıyor.

"Nasıl hissettiğini görmek için sabırsızlanıyorum," diye devam ediyor Wolfe ve Titus ile Wolfe'un olduğu yere doğru yürümeye başlarken titreyen bacaklarımın üzerinde duruyorum.

Titus onu öldürene kadar durmayacak.

Kendimi onların arasına sıkıştırıyorum ve Wolfe'un önünde duruyorum.

"Yeter," diye fısıldıyorum Titus'a. Vahşi, karanlık gözleri Wolfe'tan ayrılıp benimkilere yerleşirken. İçinde bulunduğu trans halinden çıkmasını sağlamak için sözlerimi tekrarlıyorum. Ellerimi çıplak göğsüne koyarak, parmaklarımın arasından geçen hislerin tadını çıkararak gözlerimi kapatırken bir nefes çekiyorum.

Onu nazıkçe geri itiyorum ama hareket etmiyor.

Tekrar deniyorum ve nihayet gözlerimi açtığımda kristal mavileri yumuşamış. Bir zamanlar ruhunun pencerelerinde gürleyen fırtına gitmiş. İçimi bir rahatlama kaplıyor ve onu tekrar itiyorum, bu sefer geri adım atıyor.

Wolfe kısık bir sesle kıkırdıyor, dudağındaki kanı siliyor ve saatine bakmadan önce ayaklarıma tükürüyor.

"Bak, gece yarısı oldu... üç gün küçük canavar," diyor ve odadan çıkmadan önce omurgamda bir ürperti dans ediyor. Gittiğini anladığımda kendimi Titus'un kollarına bırakıyorum ve bana sarıldığı için kontrolsüzce hıçkırıyorum.

Sevdiğim her şey yavaş yavaş benden koparılıyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Sorun yok, yanıdayım..." diye devam ediyor, "yanıdayım," kolları beni sarıyor ve hareket etmiyoruz. Gömleği gözyaşlarımı emerken bana sıkıca sarılıyor.

ŞAFTÖR EIET-Y-EOUR

XAVIER

ÜÇ GÜN KALDI

OFİSİMDE OTURURKEN, BILGISAYAR EKRANIMDA RESİMLER YANIP SÖNÜYOR VE BEN

Amora'nın göğsümü daraltan ve kalbimi sızlatan bir fotoğrafını gördüm.

O üç yaşında.

Bir kumsalda kumdan kalesiyle oturuyor. Yabani, kızıl kıvrırcık saçları omuzlarına dökülüyor, kocaman gözleri macera ve heyecan dolu ve yüzünde en güzel gülümseme var.

Parmağımı dudaklarıma götürüyorum, tatili çok iyi hatırladığım için gözlerim doluyor.

İşte o zaman anladım. Her şeyi berbat ettim.

ŞAFTÖR EIEtY-EIVE

TITUS

İKİ GÜN KALDI

HIÇ UYUMADIM.

Gözlerim kırmızı çerçeveli ve kuru ve ne kadar bitkin hissetsem de uyku gelmiyor. Uyanık yatıyorum, gözlerim tavana sabitlenmiş, sürekli ona zarar vereceği korkusu içindeyim. Onu gözümün önünden ayırmadım ve kollarımda güven içinde uyuyor, başı göğsümde ve yumuşak horultuları odayı dolduruyor.

Kolumu üzerine koyarak onu kendime doğru çekiyorum ve göğsümde biraz daha sıkı tutuyorum. Onu kaybetmeye, her ikisini de kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu düşündükçe kalbim göğüs kafesimin derinliklerinde paramparça oluyor.

Sikeyim.

Bebeğimi taşıyor, ikimizin mükemmel bir karışımı ama iki gün içinde ikisini de kaybediyorum.

Bu olana kadar başka bir çocuk istediğimi hiç bilmiyordum. Ona kadar. Ama yine de, kendimi tamamen içine soktuğum bu berbat durum yüzünden bir daha asla baba olamayacağım.

İşim onu korumaktı.

Ama ona deli gibi aşık oldum, çaresizce aşık oldum.

Ona her zaman geri dönülmez bir şekilde aşık oldum ve olacağım. Bu hayatımda da, sonraki hayatımda da. Babasının ofisinde gözlerimiz buluştuğu an hayatım değişti ve ruhlarımız birbirimize duyduğumuz hayranlıkla parladı, bizi asla kopmayacak sonsuz bir bağla sarmaladı ve birbirimize bağladı. Ölümde bile, ruhlarımız birbirlerini aramaya başlamak için bir kez daha dünyaya gelene kadar birbirimizi bulacaktık.

Biz sonsuz bir aşktık. Bu
sadece bizim zamanımız
değildi.

AMORA

Kıpırdıyorum, her yerim ağrıyor ve bunun Wolfe'un dün bana yaptığı muamele yüzünden olduğunu biliyorum. Dizlerim morarmış ve sıyrılmış, kafa derim yanıyor ve ağrıyor ve vücudum bir yük treni çarpmış gibi hissediyor. Tam paniğe kapılmak üzereyken, Titus'un derisinin altında kulağıma usulca şarkı söyleyen kalp atışlarının sabitliğini duyuyorum. Kendimi yavaşça yukarı iterken, kaslarımın her küçük harekette acı yayması yüzünden irkiliyorum.

Titus'u dik otururken gördüğümde dudaklarıma küçük bir gülümseme yayılıyor, gözleri kapalı ve onları tüm güzelliğiyle görmek için yanıp tutuşuyorum. Çok huzurlu görünüyor ve her ne kadar onu uyandırmak istesem de yapmayacağım.

Yavaşça geri çekilmeye çalışıyorum ama beni saran kolu sıkılaşıyor ve işte o zaman göz kapaklarının titrediğini görüyorum, kristal mavileri benimkilere iniyor ve kalbim birkaç atım atlıyor ve ruhum yükseliyor, çünkü bağlantının içimde derinlerde tutuştuğunu hissediyorum ve bu da bir duygu katalizörünün beni tamamen tüketmesine neden oluyor.

"Günaydın Alacakaranlık," sesinin huysuz tınısı ensemdeki tüylerin diken diken olmasına ve tenimin pütür pütür olmasına neden oluyor.

"Günaydın," Titus beni sıcak bedenine doğru çekerken sesim boş odada süzülüyor ve yumuşak dudaklarının alnıma değdiğini hissettiğimde kıvrılıp başımı omzuna yaslıyorum. Vücudumun ona verdiği tepkinin her saniyesinin tadını çıkarırken gözlerimin bir anlığına kapanmasına izin veriyorum.

"Uyandırdıysam özür dilerim," diye fısıldadım.

"Beni uyandırmadın Küçük Kırmızı, uyuyamadım," diye itiraf etti, dudaklarının arasından yumuşak bir iç çekiş geçti.

"Wolfe için endişelenme, dün yaptığı şey..." midem bulanıyor ama Titus'un yanından sürüklenip üstüne çekildiğimde sözüm kesiliyor, bacaklarım iki yana açılıyor ve şu anda boxer'ının içinde saklanan sert çıkıntıyı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," başparmağı yanağıma değerken başını iki yana sallıyor.

Diğer eli kalçamda dururken ikimizin arasına sessizlik çöküyor, parmakları tenimin üzerinde küçük daireler çizerek dans ediyor.

"Bir şey için cezalandırılıyormuşum gibi hissediyorum," diye itiraf ediyorum, gözlerim onunkilere bakıyor.

"Bebeğim, cezalandırılmıyorsun. Sadece talihsiz bir durumun içine düştük."

"Bu sadece bir durum değil, değil mi?"

Hiçbir şey söylemiyor ve gözlerini benden çekiyor.

"Nefret ettiğim ve her gün her dakika ölmesini dilediğim bir adamla evlendiriliyorum. İki günüm var, '*Evet*' dememe iki gün *var* ve o iki kelime dudaklarımdan döküldüğünde hayatım bitecek. Seninle tanıştığım andan itibaren hayal ettiğim gelecek yavaş yavaş avuçlarımdan kayıp gidiyor. Seninle bir çiftlikte yaşamak, çocuklarımızın etrafta koşuşturması ve çamurdan turtalar yapıp hazine ararken en iyi hayatlarını yaşamaları. Verandaya çıkıp yemeğin hazır olduğunu söylüyorum ve sonra sen geliyorsun. Akşamın alaca karanlığında terli ve güzel, her zaman hayalini kurduğun çiftliğinde çalıştıktan sonra çocuklarımızla el ele *yürürken*. Senin için dünyanın öbür ucuna giderdim, çünkü senin hayatımda olmamanın nasıl bir şey olduğunu asla bilmek istemezdim. Ama şimdi..." Duraklıyorum ve başım öne düşüyor, ellerim göğsünün sıcak teninde dinlenirken kalbi karıncalanan parmak uçlarımda hızla atmaya başlıyor.

"Her zaman benimle olacaksın, her zaman kalbime kazınacaksın Twilight. Ama hayallerimizi yaşayamayacağız." Parmakları çeneme sürtünüyor, başını hafifçe eğiyor ve parmakları boynumdan aşağıya, göğüs kafesimden karnıma doğru iniyor ve kalbimin göğsümde titrediğini hissediyorum.

Elimi teninden kaldırıp *onunkinin* üzerine koyuyorum ve sessizce oturup *keşkeleri* hayal ediyoruz.

ŞAFTÖR EİEtY-SIX

AMORA

BİR GÜN KALDI

KÜÇÜK BİR PLATFORMUN ÜZERİNDE DURARAK AYNAYA BAKIYORUM, AMA ZİHNİM başka bir yerde. Şeytan'ın sürtüğü elbisemin eteklerini düzeltiyor ve yarın için her şeyin mükemmel olduğundan emin oluyordu.

Yarın.

Midem bulanıyor ve hayatımın ne hale gelmek üzere olduğunu düşünmemek için gözlerimi kapatıyorum.

"İyi misin?" Titus'un sesini duyuyorum ve dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Olacağım," derin bir nefes alıyorum ve gözlerimin tekrar aynaya odaklanmasına izin veriyorum.

Elbise şimdi daha iyi görünüyor, üzerime tam oturdu ve yırtmaç dikildi, böylece açıkta kalmadı.

"İşte," diye ellerini yüksek sesle birbirine vuruyor ve ben sırıyorum.

"Mutlu musun?" "Pek değil..." Gözlerimi deviriyorum ve sonra aşağı yukarı dolaşmalarına izin veriyorum.

Vücudum. "Olur ama yas dönemine gireceğimi göz önünde bulundurarak elbisenin siyah olması gerektiğini düşünüyorum."

Başını iki yana sallayarak uzaklaşıyor.

Zehirli küçük cüce.

"Sanırım ondan Wolfe'tan daha çok nefret ediyorum," diye sırtarak Titus'a dönüyorum. "Ne olmuş yani?"

Ayağa kalkıyor, bana doğru yürürken ellerini ceplerine sokuyor ve güzel yüzünü lekeleyen acıyı görebiliyorum.

"Bunu söylemek bana acı

veriyor ama..." Başımı

salladım.

Çünkü ne söylemek istediğini biliyorum.

"Sözlerini kendine sakla," dediğinde gözlerim doluyor ve başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Yavaşça dönüp kendime bakıyorum ve bir an duruyorum.

İşte bu kadar.

Sonun başlangıcı.

STÜDYOMDA OTURURKEN TITUS İÇERİ GİRDİ VE BENİ KİRDİ.

resmimden. Yaratıcı akışım hala yüzde yüz geri gelmedi ama bugün

parmaklarımda karıncalanmalar hissettim.

"Annen telefonda," diye orantısız bir gülümsemeyle telefonu bana uzatıyor ve kaşlarım çatılıyor.

"Anne?"

"Hey sevgilim, sadece arayıp iyi olup olmadığını sormak istedim." İç çektim.

"İyi olduğumu söyleyemem..." Titus'a bakıyorum.

"Keşke her şey bu şekilde olmak zorunda olmasaydı, ama emin olun ki babanıza bunu ödeteceğim. Beni hayal kırıklığına uğrattı ve biz - evet biz çünkü ben aynı zamanda senin annemim - ama ben Amora'yım, sana bunu yaşattığımız için çok üzgünüm. Küçük kızımın evlenmesini bu şekilde izlemeyi beklemiyordum. Mükemmel bir gün, mükemmel bir elbise ve mükemmel bir adam hayal etmiştim..." diye devam ediyor.

"Ben de öyle anne, ama görünüşe göre ikimiz de o rüyayı göremeyeceğiz." Ses tonum sert ve hayal kırıklığımın içime işlediğini hissediyorum.

"Arkadaşların gelişmelerden haberdar olmak için arıyorlar..." ve sesindeki hafif yürekliliği duyuyorum.

"Çok nazikler," diye başımı sallıyorum, "Anne... Yardım ettiğini düşündüğünü biliyorum ama etmiyorsun. Hem de hiç. Bektan bir elim vardı, bunu atlatacağım, bu yüzden tüm bu saçmalıklarla suçluluk duygunu yatıştırmaya çalışmayı bırak."

"Amora... Ben..."

"Anne, lütfen. Seni seviyorum ve babam..." Duraklıyorum, "ama sadece olanları kabullen. Anlaşma tamamlandı."

"Babam tamir edecek," diye fısıldıyor telefonda.

"Ve az önce bana bir tek boynuzlu at verildi." Omuzlarımı silkiyorum ve boğazımdaki yanmanın şiddetlendiğini hissedebiliyorum. "Yarın görüşürüz." O daha cevap vermeye fırsat bulamadan telefonu kapatıp Titus'a geri veriyorum. "Bunun için üzgünüm," başımın öne düşmesine izin veriyorum ve iç çekiyorum.

"Özür dileyecek bir şey yok, Küçük Kırmızı." Gülümsüyor ve telefonunu ceketinin içine sokuyor.

"Kızın nasıl?" Tuvalimle yüzleşmek için geri dönerek soruyorum.

"Tuhaf," diye itiraf ediyor, bir tabureyi sürükleyerek yanıma oturuyor, gözleri tuvale odaklanmış.

"Neden?" Dikkatimi resmime vererek soruyorum.

"O sadece..."

"Uzak mı?"

"Hm," sesi boğazında gümbürdüyor, "uzak demezdim." "Hayır mı?"

"Hayır," başını iki yana sallıyor, "sanki..." bir an duraksıyor ve ona dönüyor ve yüzüne yavaşça çizilen acı dolu ifadeyi görüyorum. "Beni telefondan çıkarmak için sabırsızlanıyor. Her zaman ben ve o vardık, ama şimdi... sanki bana ihtiyacı olmadığını kanıtlıyor. Onun hakkında bildiğimi sandığım her şeyden şüphe etmemi sağlıyor." Ağır ağır iç geçiriyor ve sanki omuzlarında dünyanın yükü oturuyor.

Uzanıp elimi kalçasına koyuyorum ve ona dudak bükerek gülümsüyorum.

"Stajıyla meşgul olduğunu biliyorum; bunu anlıyorum... ama sanki bensiz nasıl başa çıkacağını biliyor gibi."

Şimdi iç çekme sırası bendeydi.

"O genç bir kadın... kendi dünyasında bir çentik atmaya çalışıyor ve hoşuna gitse de gitmese de koca adam... sana ihtiyacı yok. Belki bunu sana söyleyerek duygularını incitmek istemedi, ama artık ülke dışındasın... Pekala, nefes alabilir."

Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralanıyor ama kısa süre sonra ağzını kapatıyor ve dudaklarını birbirine sürtüyor.

"Bunun çok sert olduğunu biliyorum ama yirmi beş yaşında, onu boğmayı seven bir babası olan biri olarak söylüyorum... mümkün olan en iyi şekilde ama dünyamı aydınlatmak için gereken küçük renk parçasını bulana kadar bu siyah beyaz dünyada kendimi bulmama izin vermesi gerekiyor."

Duraklıyorum ve tırnaklarımı hafifçe kalın kalçasına geçiriyorum.

"Seni bulduğum gibi, sen de bana bu dünyanın aslında ne kadar güzel olduğunu gösterdin. Benim kendi kaleydoskopum. Sana kadar hayatın bu kadar güzel olabileceğini hiç bilmiyordum. Benim vasat siyah beyaz dünyamı aldın ve onu bir sürü renkle boyadın, ama ben onları sadece seninle görebiliyorum. Aynı olduğumuzda hiçbir şey güzel görünmüyor ama sen yanımdayken her şeyi öyle güzel görüyorum ki..." Gözlerim onunkilere takılıyor ve kalbim göğsümde hızla çarpıyor, "canlı bir şekilde."

Büyük eli benimkinin üstünde duruyor ve ağzının köşesi yavaşça sırtıyor.

"Ben her zaman biraz... *aşırı korumacı* olmuştumdur." Alçak sesle kıkırdıyor.

"Bütün babalar öyle değil midir?" Ona doğru eğiliyorum ve o da beni koluyla sararak kendine yakın tutuyor.

"Ama Sharon gittikten sonra... sadece ben, o ve tabii ki çocuklar kaldık. İlk 21 yılı asla atlatamazdım.

onlar olmadan. Uykusuz geceler, sancılanma, diş çıkarma, ilk adımları, okuldaki ilk günü..." Tutuşunu sıkılaştırıyor, "yolun her adımında yanımdaydılar." Dudakları başımın tepesini buluyor ve durgunlaşıyor. "Beni mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde kırdı ama sonra seni buldum ve her şey yerli yerine oturdu. Aşkın gerçekte nasıl bir his olduğunu anlayabilmem için tüm bunların olması gerekiyordu."

Yavaşça doğruluyorum, iri gözlerim onunkilerde. Büyük elinin yanağını kavradığını hissederek ona doğru eğildim.

"Seni seviyorum Amora, her zerremle. Farkında bile olmadan beni düzelttin. Ve yarından sonra seni uzaktan sevmek zorunda kalacağımı biliyorum, ama bil ki seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

"Seni seviyorum Titus." Taburemden kalkıp kucağına tırmanırken iki elimi yüzüne koyarak boğuluyorum, dilimi ağzına sokarken bacaklarım iki yanında, ellerim yüzünden inip parmaklarımın altında sabit kalp atışlarını hissedebilmek için göğsünde dururken kısık bir inilti onu titretiyor.

Öpüşmemiz derinleşiyor, elleri yanımdan aşağı kayıyor ve elbisemi belime doğru iterken eteğinin altından geçiyor, ama duruyor, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, alnım onunkine değiyor.

Dudakları köprücük kemiğime bastırmadan ve parmakları tangamın önünden geçip zaten zonklamakta olan klitorisime hafifçe sürtünmeden önce dişleri çenemi, boynumu ısırduğında nefesim kesiliyor.

Kalçalarımı öne doğru savurarak beni tekrar okşuyor, diğer eli elbisemin yakasını aşağı doğru çekerek dolgun göğsümü sütyenimden çıkarıyor ve sıcak, ıslak ağzı pembe meme ucumun etrafında kilitlenip emiyor ve yalıyor.

Zevk içimde dalgalanırken nefesim göğsümde titriyor, uyarılmam dantel iç çamaşırimda birikiyor.

"Çok ıslak," diye mırıldanıyor hassas tenime karşı, parmaklarını istediğini elde etmesini engelleyen ince malzemenin etrafına doluyor. İhtiyacım olan şeyi. Açıklığımla dalga geçerek iki parmağını içime sokuyor ve nefesimin kesilmesine neden oluyor.

"Titus," diye fısıldıyorum, gözlerim bir an için ondan ayrılıp kapı aralığını kontrol ediyor.

Kalçalarım öne doğru sallanırken, beni doldurması için sessizce yalvarırken, "Sen varsın," diye fısıldıyor. Dudaklarım onun dudaklarına çarpıyor, ellerim

Parmakları yavaşça içime girip çıkarken arkamdan kalçalarına vuruyor ve zevkten o kadar tükenmiş hissediyorum ki gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor.

Arkamızda bir ses duyduğumda panikle donup kalıyorum.

"Bebeğim, gözlerini benden ayırma... bana odaklan," diye beni rahatlatırken parmakları içimde kıvrılıyor, beni yavaşça okşuyor ve bedenimi yukarı kaldırıyor.

"Bana unuttur, sadece bir an için... hayatımın ne hale gelmek üzere olduğunu unuttur," diyorum sessizce, bir gözyaşı kaçıp yanağımdan aşağı yuvarlanırken boğazım yanıyor.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece sözünü yavaş, derin bir öpücükle mühürlüyor ve tenim tüylerim diken diken oluyor ve kalbim göğsümde sadece benim ve onun duyabileceği bir şarkıya eşlik ediyor.

Beni nazikçe kaldırarak takım elbise pantolonunun düğmelerini hızla açıyor ve sikinin kalın başının girişime sürtündüğünü ve alay ettiğini hissediyorum.

Beni çok yavaşça onun üzerine kaydırıyor ve amım onunla dolana kadar etrafına geriliyor.

Kollarımı boynuna dolayarak kalçalarım üzerinde sallanmaya başlıyor ve ona her şeyimi verirken kendimi geliştiriyorum.

"Ne kadar iyi hissettirdiğini asla unutmayacağım" derken dudakları kulağıma değiyor, kollarını belime doluyor, kalçaları kalkıyor ve içime doğru sallanıyor, her hareketime karşılık veriyor.

Dişlerimiz çarpışıyor, dudaklarımız buluşuyor ve ben yavaşlamaya başladığımda dillerimiz birlikte dans ediyor ama Titus hareket etmeye devam ediyor, içimin derinliklerine doğru iterken durmuyor, parmakları yavaşça yanlarımdan aşağı kayıyor ve beni sıkıca sararken kalçamın derisine giriyor.

"Devam et," diye yalvarıyorum, öpücüğümüzden ayrılırken nefes nefese kalıyorum ve o vücudumu çalıştırıyor, ağrıyan çekirdeğime girip çıkarken beni yukarı ve aşağı kaldırıyor. Parmaklarım bacaklarımın arasından geçerek hassas klitorisime hafifçe sürtünüyor, onunla birlikte hareket ettikçe amım sıkılaşıyor, sikinin başı umutsuzca dokunmaya ihtiyaç duyduğum ağrıyan noktaya sürtünüyor.

Zevkin karıncalanmasının tenimi kaplamaya başladığını hissettiğim anda Titus ayağa kalkıyor, beni arkamızdaki serin duvara doğru bastırırken bacaklarım beline dolanıyor. Onu sıkıca kavriyorum, elleri altımdan kayıyor, parmakları kığımın çıplak derisine giriyor. İçimden uca doğru kayıyor, yavaşça nazik itişlerle alay ediyor ve içime yayılan yanmayı hissedebiliyorum, bacaklarımın arasında ısı çiçek açıyor ve ne kadar ıslak

olduğumu duyabiliyorum.

"Yaklaştım," dudaklarını boynumda hissettiğimde gözlerimi kapatıyorum.

Titus geri çekilip bana sertçe çarparken, "Seni becermeyi seviyorum," diye pantolonunu indiriyor.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, parmaklarım omuzlarını kazıyor, "bunu tekrar yap," diye yalvarıyorum, uca doğru çekip kalçalarını sertçe ileri doğru sallamadan önce sadece bir an tutarken vücudum titremeye başlıyor.

"Becer beni Titus, sert ve hızlı," diye haykırıyorum, zevk içimde dalgalanıyor ve bu anda yakalanırsak umurumda değil.

Mükemmel, kalın siki kolaylıkla içime girip çıkıyor, içimde lezzetli, yakıcı bir sızı oluşuyor, beni hızla sikerken baskıyı hissediyorum, her itişinde sırtım duvara çarpıyor.

"Oh," diye inliyorum, "Titus," başım öne eğilirken nefes alıyorum, ama Titus'un eli yarım saniye içinde kıcımdan ayrılıp boğazıma dolanıyor.

"Boşalırken bana bak, Küçük Kırmızı," parmakları boğazımın dibine sarılıyor ve bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok ama gülümsüyorum, orgazmım sallanıyor klitorisime hafifçe vururken bana son bir kez vuruyor ve onun etrafında patlıyorum, inlememi bastırmak için alt dudağımı ısıyorum ve orgazmı onu parçaladığında horozunun içimde nabız attığını hissettiğimde kan çektiğimi görmezden geliyorum, beni sert bir şekilde becermeye devam ederken başı geriye doğru eğiliyor.

"Siktir, bebeğim," diye inliyor, beni kalçalarıyla duvara sabitliyor ve ikimiz de nefes nefese kalıp nefeslerimizi tutarken elleriyle yüzümü kavırıyor.

"Yarın için hazır değilim," diye itiraf ediyorum, ellerimi boynuna doluyor ve ona sıkıca sarılıyorum.

"Ben de değilim bebeğim, ama bu bizim kontrolümüz dışında." "En azından bugünümüz var," diye hüzünlü bir gülümseme veriyorum.

O da başını sallıyor.

"En azından bugünümüz var," diye tekrarlıyor, kendimizi bir kez daha birbirimize kaptırırken ve yarının tüm endişesi yavaşça kaybolurken ağzı benimkinin üzerine eğiliyor.

YEDİNCİ ŞEF

TITUS

DÜĞÜN GÜNÜ

İÇİMİ SARAN HASTALIKLI DUYGUYU GÖRMEZDEN GELİYORUM. BİRLİKTE KALDIM
Dün gece Amora'daydı. Wolfe iş için uzaktaydı ama Hunter gecenin büyük bölümünde kendini belli etti. Elimi onun var olmayan yumrusuna koymamak için gösterdiğim kontrol işkence gibiydi. Kendimi bebek olmadığına ikna etmek zorundaydım çünkü zihnimin onun hamile olduğunu kabul etmesine izin verirsem, Xavier'in üzerinde çok çalıştığı her şeyi mahvedecektim.

Saat henüz on ikiyi geçmişti ve Wolfe ile Amora akşam karanlığında evleneceklerdi ve ben kalp kırıklığımın yakıcı acısını görmezden geliyordum.

Alacakaranlık.

Günün en sevdiğim saati ve takma adının nedeni ve o hasta herifin bunu bildiğini düşünmeden edemiyorum.

Aptal değil, gizlice dolaştığımızı biliyor ama anlamadığım şey de bu. Başka hiçbir erkek buna izin vermez. Agresif ve sahiplenici ama bunu engellemek için hiçbir şey yapmıyor. Roller tersine dönseydi, haftalar önce kendimi ifşa ederdim.

Her şey şüpheli ve bunu en başından beri söyledim.

Banyo kapısı açılır ve Amora havluya sarınmış bir şekilde odanın içinde yürüyerek dışarı çıkar.

"İyi misin?" Başını eğik tutarken soruyorum.

Bu sabah neredeyse hiç konuşmadık ve ne söyleyeceğimi ya da soracağımı bilmiyorum. Bugünün ne olduğunu biliyorum ama son günümüzü birlikte konuşmadan geçireceğimiz düşüncesi beni öldürüyor.

"Tuvalet masasına otururken yüzüne zorla bir gülümseme yerleştiriyor.

İç çekiyorum, gözlerim asılı duran gelinliğine kayıyor.

"Annen ne zaman geliyor?" Ona başka bir şey sorarak şansımı deniyorum.

"O değil. Wolfe kimsenin gelmesine izin verilmediğini söyledi." Başını öne ve ellerinin arasına düşürmeden önce dudaklarını birbirine sürtüyor.

"Nerede o?" Ayağa kalkıyorum ve öfke kanımı kaynatıyor.

"Titus, bırak... Artık senin sorunun değilim," diye burnunu çekiyor ve kırmızı çerçeveli gözlerini ovuşturuyor.

Hızla yanına gidip onu yukarı çekiyor ve kucağıma alıyorum.

"Dün öyleydim... ama bugün değilim," sesi çatlıyor. "Keşke yine dün olsaydı, ama dün gitti."

Derin bir nefes alarak onu nazikçe kendimden uzaklaştırıyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Evet, dün gitti ama benim için değil. Hayatımın sonuna kadar düne döneceğim çünkü bugünden itibaren artık benim değilsin ve bundan sonraki her günü yaşama düşüncesi beni mahvediyor." Sesim titremeye başlamadan önce başarmak üzereydim. Öne doğru eğiliyorum, dudaklarım alnına değiyor ve sadece bir an oyalanıyorum çünkü ona bu kadar yakın olmak beni öldürüyor.

Geri çekilip gözyaşlarını siliyorum.

"Onun için daha fazla gözyaşı dökme, Twilight," diye arsızca gülümsüyorum, içim içimi yese de.

Başını sallıyor, kokluyor ve soyunma odasında kaybolmadan önce arkasını dönüyor. Geri çekilip bir kez daha yatağın kenarına oturuyorum ve bekliyorum.

Telefonum cebimde titriyor ve Kaleb'in adını görünce gülümsüyorum.

"Hey, uzun zamandır konuşmuyoruz," diye iç geçiriyorum, bacaklarımı açıyorum ve

Öne eğilirken dirseklerimi dizlerime koyuyorum.

"Çok meşgul bir çocuk olmuştun," sesindeki espriyi duyabiliyorum. "Öyle," diye sırtıtıyorum.

"Nasıl hissediyorsun... Ne zaman uçuyorsun? Seni havaalanından alırım."

"Uçuş bu akşam 8:20'de." Ve bunu yüksek sesle söylemek bile göğsümü ağrıtıyor. "Yani senin saatinle on bir yirmi gibi orada olacağım ama taksi tutabilirim, stres yapma." Çok soğukkanlıyım. Arkadaşlarımı özledim ama dürüst olmak gerekirse, sadece oturup son bir ayı düşünmek ve sonra evdeyken bir viskiye sarılmak istiyorum, böylece yeni normalimle yaşamayı öğrenebilirim. Onsuz bir hayat.

"Aptal olma, orada olacağım. Connie'yi de getireceğim."

Yüzümü ovalayarak, sanki beni görebiliyormuş gibi başımı sallıyorum. "Tamam, güzel."

"Umarım bugün her şey yolunda gider... Birkaç saat sonra her şey bitmiş olacak."

"Keşke bilseydin," diye alay ettim ve gözlerim askısız beyaz sütyeni ve saten, beyaz külotuyla duran ona kaydı.

"Sonra görüşürüz," diye yutkunuyorum ve hoşça kal dediğini bile duymadan telefonu kapatıyorum.

"Beni öldürüyorsun," diye itiraf ediyorum ve bu üç kelime şu anda

hissettiklerimle ilgili pek çok farklı bağlamda kullanılabilir.

"Özür dilerim," yanakları kızarıyor ve kalbim göğsümde hızla çarpıyor. "Elbise mi giymek için yardıma ihtiyacım var" diyerek dudaklarını birbirine sürtüyor.

"Elbette," diye ayağa kalkıyorum ve pantolonumun içindeki ereksiyonumu saklamaya bile çalışmıyorum. Bana ne yaptığını görmesini istiyorum.

Gözleri büyür ve yanakları kıpkırmızı olur.

"Utanma Küçük Kırmızı, hepsi senin için, hepsini daha önce gördün."

Gelinliğini çıkarıp içinde durduğu çantayı atıyorum, ayaklarının hemen önünde yerde birikmesine izin veriyorum, içine adım atarken kendini sabitleyebilmesi için elimi uzatıyorum. Ama elbisesini giymesine yardım etmeden önce önünde diz çöküyorum ve kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, yüzümde yavaş bir gülümseme beliriyor ve yanakları tekrar kızarıyor. Dudaklarımı kalçalarının üzerine bastırarak, solgun tenine yumuşak kelebek öpücükleri konduruyorum, saten külotunun ön kısmına sürtünüyorum, ellerim ince kalçalarına dolanmışken, kumaşın arasından hassas tenini öpüyor ve ısırıyorum.

"Titus."

"Twilight," diye inliyorum örtülü amına karşı ve tenim karıncalanıyor.

Külotunu yana kaydırarak, dilimi kıvrımlarında gezdirirken ona bir şey söylemesi için bir dakika bile vermiyorum ve kavrayışımın altında titrediğini hissediyorum. Onu sikmek için yanıp tutuşuyordum ama onu tatmam, sanki son yemeğimmiş gibi tadını çıkarmam gerekiyordu.

Dizleri omzumun üzerinden bükülüyor ve kendimi sırlıklam kıvrımlarına gömüyorum, yüzüme binmeye başladığında dilim klitorisine çarpıyor ve düzleşiyor.

"Oh," diye inliyor ve yaklaştığını biliyorum, kendini dengelerken parmakları omuzlarımı tırmalıyor.

"Henüz değil bebeğim," diye inliyorum ayağa kalkıp arkasına geçerken, ayaklarımı açarak yerdeki elbisenin üzerine oturuyorum.

"Elbiseni kaldır," diye fısıldıyorum ve o da önünde eğiliyor. Parmaklarımı beline dolayarak şeftali gibi kıcını kendime doğru çekiyorum, kalçalarımı gıcırdatıyorum ki bana hissettirdiklerini hissedebilsin.

"Titus," diye nefes alıyor ve dudaklarım kulağının yanında olacak şekilde onu döndürüyorum.

"Seni her zaman arzuluyorum," ellerimden biri kalçalarının arasından aşağı kayıyor ve bir parmağımı doğrudan içine sokuyorum, "görünüşe göre sen de beni arzuluyorsun Küçük Kırmızı," yavaşça içine pompalarken inliyorum.

"Son bir kez..." sesi sessiz.

"Son bir kez," diye kulağını ısıyorum ve beni takip etmesini bekleyerek geri çekiliyorum ama etmiyor. Tekrar eğiliyor ve uyarılmasından dolayı külotundan ıslanan ıslak lekeyi görüyorum ve sikim daha da sertleşiyor.

Elbisesini yukarı çekiyor ve yerinde tutmadan önce kollarını askılardan geçiriyor.

Kaşlarım bir an için çatılıyor ama ne demek istediğini anlıyorum ve içimde bir heyecan beliriyor.

"Fermuarımı çeker misin?" Omzunun üzerinden bana bakıyor ve güzel gözlerindeki ateşi görebiliyorum.

Bir adım öne çıkıyorum, titreyen ellerimle fermuarı kavırıyorum ve tek hamlede yukarı çekiyorum.

"Teşekkür ederim," diyerek gülümsüyor ve öne dönüp yatağın ayak ucuna doğru yürüyor.

"Şimdi sik beni," diye somurtarak bana tekrar bakıyor, yavaşça eğiliyor ve ellerini yatağın yorganına yerleştiriyor.

Yapmamamız gerektiğini biliyorum ama beni çıldırtıyor.

Ona doğru yürürken pantolonumun kemerini çözüyorum ve elbisesinin eteğini tutup yukarı ve kalçalarının üzerine itmeden önce yere atıyorum. Parmağımı kışının yanaklarından aşağıya ve külotunun kenarına sokarak, onu gererken iki parmağımı içine sokuyorum, diğer elim ağrıyan horozumun etrafına sarılmış, elimi yukarı ve aşağı kaydırırken onu parmaklıyorum.

Benim için hazır olduğunu anladığımda, külotunu kancalıyorum ve tamamen yana doğru sürüklüyorum ve ucumu sıırıslıklam amına kaydırırken ve çığlık atmasına neden olacak şekilde ileri doğru çarparken onu tamamen açığa çıkarıyorum.

"Sessiz ol Küçük Kırmızı," diye susturuyorum onu, "içeri girip nişanlısını gelinliğiyle siktiğimi görmesini istemeyiz, değil mi?" Homurdanıyorum, bir elim kalçasında kıvrılmış, ona sert ve hızlı bir şekilde acımasızca giriyorum. Amcığı etrafımda kenetleniyor ve inlemeleri odayı dolduruyor. Ne ben ne de o uzun süre dayanamayacağız.

Yanaklarını ayırıp kalın sikimin onu germesini ve kolaylıkla girip çıkmasını izlerken, "Titus, kahretsin," diye haykırıyor.

"Amin sikimle dolu çok güzel görünüyor, sen çok iyi bir kızsın. Beni çok iyi alıyorsun, Twilight. Sen benim için yaratılmışsın," diye inleyerek onu övüyorum ve başparmağımı büzüşmüş küçük göt deliğinde gezdiriyorum.

Donup kaldığını hissediyorum ve içimden kısık bir kıkırdama yükseliyor.

"Sadece takılıyorum bebeğim, ama lanet olsun, onu da elinden almayı

çok isterdim," ve kelimeler dilimden dökülür dökülmez

Öfkem kabarıyor ve kendimi sakinleştirmem gerekiyor. Kalçasını sıkıca kavıyorum, başparmağım dar deliğine giriyor ve dudaklarının arasından süzülen bir iniltinin titreşimini duyuyorum ve bu beni çok tahrik ediyor.

"Bunu düşünmek hoşuna gidiyor, değil mi bebeğim, her deliğini doldurmamı, böylece onun ilk olamayacağını."

"Evet," diye nefes alıyor.

"Söyle bebeğim, alacağım. Onu alacağım ve seni benim olarak damgalayacağım." "Al Titus, hepsini al," diye haykırıyor ve ben ona sertçe çarpıyorum.

Kalçalarımı yavaşlatarak içinden çıkıyorum ve iki parmağımı içine sokup parmaklarımı onun uyarılmışlığıyla kaplıyorum.

"Çok yaklaştım," diye inliyor, ben de sırtarak içinden çıkıyorum ve kayganlaştırıcı olarak kullanarak dar göt deliğini ovuyorum.

Sikimin ve kıcının hazır olduğundan emin olarak tekrar yapıyorum, sikim zonkluyor ve kendi salınımım yaklaşıyor. Onun içine girer girmez patlayacağım.

Bir parmağımı kıcına sokuyorum ve o da sertleşiyor. "Rahatla bebeğim, çok iyi gidiyorsun," ikinci bir parmağımı sokmadan önce içine girip çıkarken onu övüyorum. "Benim için çok iyi bir kız oluyorsun," sesim alçak ve kalçaları parmaklarımın üzerinde ileri geri hareket etmeye başlıyor.

Aşağıya baktığımda, ondan çekilmeden önce manzarayı hayranlıkla izliyorum ve sikimin başını onun dar açıklığında gezdiriyorum.

"Rahatla bebeğim, söz veriyorum bu çok iyi hissettirecek," diye mırıldanıyorum, yavaşça ve nazıkçe ona yaklaşıırken dişlerimi alt dudağıma gömüyorum.

"Kahretsin Titus, yavaşça..." diye haykırıyor ve ben de dikkatini dağıtmak için kalça kemiğinin üzerinde yumuşak daireler çiziyorum.

"İşte iyi bir kız, beni çok iyi karşılıyorsun," diye inliyorum, diğer elim iki parmağımı içine sokup onu çalıştırmadan önce amını avuçlarken, ona biraz daha kayarken tüm vücudum geriliyor.

"Oh," amcığı etrafımda sıkılaşıyor.

"İşte oldu," diye gülümsüyorum, onu son bir hamleyle doldurduktan sonra parmaklarımın sıcak, ıslak amından düşmesine izin veriyorum. "Kahretsin bebeğim, keşke ne kadar iyi göründüğünü görebilseydin," diye inliyorum, iki elim de kalçalarında, yavaşça, kısa vuruşlarla ona girip çıkıyorum.

"Titus," diye mırıldanıyor ve bacaklarından birini kaldırıyor, böylece dizi yatağın kenarına dayanıyor ve ben daha derine kayıyorum, gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor. "Daha fazlasına ihtiyacım var," diye fısıldıyor, omzunun üzerinden bana bakarken gözleri benimkilerle

buluşuyor ve ben de istediğini yapıyorum. İki parmağımı onun ağzına sokuyorum,

Onu sert ama yavaşça beceriyorum, içine giriyorum ve altımda titreyen bir karmaşa olana kadar durmuyorum, ondan bir orgazm koparıyorum ve takip ediyorum, her şeyimi bakire kışına pompalıyorum ve sert itişlerle ona iki kez vururken kaybediyorum.

Yavaşça içinden çıkarken, yatağın üzerinde öne doğru düşerken tısladığını duyuyorum ve saten külotuyla sırtını örtüyorum ve uyarılmamın ondan damlamasını izliyorum. Yanına çöküyorum, parmaklarımı yanaklarında gezdirirken dirseğimin üzerinde dinleniyorum.

"İyi misin?" Gözlerim hep onunkilerde, soruyorum.

"Ben, ben mükemmelim Titus... teşekkür ederim," diye mırıldanıyor ve kalbim göğsümde kabarıyor.

"Bana teşekkür etme, Twilight." Öne doğru eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

"Mükemmel bir vedaydı," diye itip eteğinin düşmesine izin veriyor ve kalbim çatlıyor.

Banyoya girip kapıyı arkasından kapatırken "Mükemmel bir vedaydı," diye fısıldıyorum.

TUVALET MASASINDA GÜZEL GÜZEL OTURUYOR, BİR YANDAN DA dalgalı, kızıl saçlarını. Saçlarını düşük bir topuz haline getirip klipslerle tutturmasını izliyorum. Saçımdan birkaç kıvrıkcık tutam koparıyor ve yüzünü çerçevelemek için düşüyorlar.

O gerçekten güzelliğin tanımı. Görünümünü fildişi rengindeki tenine vurgu yapan parlak kırmızı rujuyla tamamlarken her yönüyle gelin gibi görünüyor.

Düşüncelere dalmışken yatak odasının kapısının açıldığını duyuyorum ve hemen ayağa kalkıp Amora'nın olduğu yere giderek onu korumaya çalışıyorum.

"Düğünden önce gelini görmek uğursuzluk getirir," diye hırlıyorum ve onun yalnız olmadığını fark ediyorum. Kusursuz giyimli bir doktor, elinde siyah, deri bir doktor çantasıyla kapının önünde duruyor.

"Yatağa yat Amora," diye emrediyor Wolfe ve ben de elimi uzatarak hareket etmemesini işaret ediyorum.

"Hazırlanıyor."

"Wolfe'un sesi odanın içinde gürlerken Amora'nın irkilmesini izliyorum.

"Neden?" Ayağa kalkıp yanıma doğru adım atarak kendini tamamen ortaya çıkarırken soruyor ve Wolfe'un gözlerinin onun üzerinde gezinmesini izliyorum ama hiçbir şey yok. Duygu yok, hayranlık ya da sevgi yok... hiçbir şey yok.

"Doktorun *gerçekten* hamile olup olmadığını ve küçük bir oyun oynayıp oynamadığını kontrol etmesini istiyorum." Gözleri kapüşonlu bir şekilde ona bakıyor.

"Neden yalan söyleyeyim ki?" sesi keskin ama yine de yatağına doğru ilerliyor.

"Bilmiyorum Amora... neden yapasın ki?" Wolfe'un ses tonundan alaycılık damlıyor ve ona doğru uçmamak için tüm gücümü harcıyorum.

Amora yere uzanıyor, başını çevirip ona doğru yürüyen doktora bakıyor. Ben de onu takip ediyorum.

"Nasılsın, Amora?" Doktor, elbisesini kaldırmasını işaret ederken soruyor.

"Ben iyiyim," sesi kısık ve ona bunu yaşattığı için nefret ediyorum.

Odaya bakıyor ve ben de onu Wolfe'un keyifsiz gözlerinden olabildiğince uzak tutmaya çalışıyorum.

"Benim adıma saklanma küçük canavar, zaten çok yakında hepsini göreceğim," sesi odayı dolduruyor ve hatta onun iğrençliği karşısında tüylerim diken diken oluyor. Sözleri karşısında kulaklarıma hücum eden kanı görmezden gelip sadece Amora'ya odaklanıyorum.

Ona baktım, gelinliği göğsüne dolanmış bir şekilde yatıyordu.

"Bunu yapmadan önce gelinine iltifat edebilirdin," diye homurdanıyorum, ellerim takım elbise pantolonumun içinde yumruk olmuş.

"Ama yalan söylemiş olurum," diye omuz silkiyor Wolfe ve ben gözlerimi kapatıp beşten geriye doğru sayıyorum çünkü bu hıyarın ağzından çıkan her kelime beni onu boğmaya bir adım daha yaklaştırıyor.

"Sadece karnını biraz yoklayacağım, sorun olur mu?" diye nazik bir sesle soruyor ve kadın başını sallıyor.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra doktorun çantasını karıştırdığını duyuyorum.

"Kesinlikle hamile, yaklaşık beş-altı haftalık diyebilirim." Wolfe'a doğru başını sallıyor ve Amora elbisesini tekrar aşağı çekmeye başlıyor.

"Ah, ah, ah," Wolfe yerde gürlerken kendini belli ediyor. Doktorun omzuna uzanıp ona sinsi ve hesaplı bir bakış atıyor ve kanım donuyor.

Doktor başını sallayarak bakışına karşılık verir.

"Artık o bebeği senden koparmanın zamanı geldi, benimle evlenmek için o lanet koridorda yürürken çocuğunu kaybetmenin acısıyla *kanamanı* istiyorum. Kanının elbisenin eteğine akması bile umurunda değil, bu sadece herkese saf olmadığını ve bir sahtekar olduğunu gösterecek."

"Sakın buna cüret edeyim deme!" Dönüp ona doğru koşuyorum ve onu duvara doğru itiyorum, ince bedeni duvara çarptığında yüksek bir gümbürtü duyuyorum.

"Yap şunu," diye sırtıyor Wolfe ve Amora'nın durması için bağırıldığını duyuyorum. "Durdur onu yoksa ben durdururum," demeden önce Wolfe'u duvardan çekiyorum.

onu geri çarparak.

"Cesedimi çiğnemen gerek," diye sırtıyor bana, içi boş ve ruhsuz gözleri karanlık bir boşluktan başka bir şey değil.

Onu döndürüp yere fırlattıktan sonra karnına darbe üstüne darbe indiriyorum.

"Lütfen, hayır," diye yalvardığını duyuyorum ve kafamı çevirip tam ona ellerini sürmek üzere olan doktora doğru koşuyorum. Onu sertçe itiyorum, dengesini kaybedip düşüyor ve başını başucu ünitesine çarparak bayılıyor.

"Kahretsin," diye soluyorum ve Amora'nın gözleri irileşiyor, cansız doktora bakarken yüzü soluyor. "Küçük Kırmızı, gözlerini benden ayırma," diyorum usulca, yüzünü bana dönüyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum. Wolfe'un arkamdan inlediğini duyuyorum ama ben arkamı dönmeden sırtımda, başımın yan tarafına sert darbeler indiriyor. Onu üzerimden silkmeye çalışıyorum ama o bana tutunuyor ve şu anda içime yayılan donuk acı kafamın yarıldığını düşünmeme neden oluyor. Kollarımı kaldırıp ellerini boynumdan çekiyorum ve onu yere fırlatıyorum; vücudu yere çarparken çığlık atıyor.

Üzerine diz çöküp gömleğinin önünden tutarak yüzüne yumruk üstüne yumruk indirdim.

"Bunu sana ne kadar uzun zamandır yapmak istediğimi biliyor musun?" Yumruğumu tekrar yüzüne indirirken homurdanıyorum ve o sadece kanlı bir sırtışla sırtıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, nefes nefese kalıyorum ve yüzümün kenarından akan kanı hissedebiliyorum. "Buna değmezsin amına koyayım." Ona tükürüyorum ve yavaşça ayağa kalkıyorum, bacaklarım titriyor ve adrenalinin vücudumda dolaştığını hissediyorum. Dönüp Amora'ya bakıyorum, taş kesilmiş gibi görünüyor.

"Sorun değil," diye yatıştırıyorum yatağa doğru sendeleyerek ilerlerken, kırık ve kanlı elimi dinlendirirken çarşafı lekeliyor.

Wolfe'un ayağa kalkıp ağzının kenarını silmesini, göğsünün hızla inip kalkmasını izliyorum.

"O bebeği ondan alacağım, karımın benden olmayan bir çocuğu taşımasına izin vermeyeceğim," diye öne doğru sendeliyor. "O zaman varisime hamile kalana kadar onu becereceğim. Benim ve kardeşim için bir seks oyuncağından başka bir şey olmayacak ve onunla işim bittiğinde, onu değersiz bir bok parçası gibi dışarı atacağım. Ya da belki onu öldüreceğim, en azından bu şekilde bebeğiyle birlikte olacak çünkü onunla tanışmasının tek yolu bu." Hırlıyor ve midem bulanıyor. Ayağa kalkıyorum, yumruklarımı yanımda sıkıyorum.

"Amora," sesim sabit, "hemen odadan çık." Ve onunla birlikte olduğumdan beri ilk kez, ona verdiğim tek emir bu oldu.

Arkamdan koşuşturduğunu duyuyorum ve arkasına bakmadan odadan çıkıyor. Rahatlayarak iç çekiyorum, omuzlarım çöküyor ve o anda beni hazırlıksız yakalıyor.

Kendini bana doğru fırlatıyor, elleri boğazıma dolanıyor ve yavaşça canımı sıkıyor.

Hunter'ın yavaşça yaklaştığını görünce gözlerim açılıyor ve koridorda Amora'nın yanından geçmiş olabileceğini düşünerek paniklemeye başlıyorum.

Kahretsin.

Wolfe'un elini tutup boğazımdan çekmeye çalışıyorum ama amcık öyle sıkı kavramış ki. Gözlerim daralmaya başlıyor, etrafımdaki sesler yankılanıyor ve aniden tek duyabildiğim *Chasing Cars - Sonunda* sevdiğim herkesin görüntüleriyle *uyumak*.

Arizona.

Amora.

Kaleb, Keaton, Nate, Killian, Connie ve Reese.

Benim ailem.

En azından denediğimi bilerek

öleceğim. Yapabileceğim tek şey

bu, değil mi? *Denemek*.

Söz verdiğim şeyi yaptım.

Onu son nefesime kadar korudum.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum ve ciğerlerim hava için yalvarırken yanıyor. Yaşamak için son bir kez tekme atıyorum. Wolfe'un tam karnına tekme atıyorum, yere düşüyor, nefes nefese kalıyor. Nefes nefese kalıyorum, öksürüyorum ve açlık çeken ciğerlerimi doldurmak için olabildiğince çok oksijen emiyorum.

Hunter bana dik dik bakıyor ve ben de kendime gelerek ayağa kalkıyorum. Elinde parlak bir şey görüyorum ve bunun bir bıçak olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Kanım donuyor ve damarlarımda dolaşiyor, kalp atışlarım kulaklarımda atıyor. Çok geçmeden Wolfe tekrar ayağa kalkıyor ve

Kardeşiyle yüzleşmek için döner ve ona mide bulandırıcı bir bakış fırlatır.

"İyi geceler piç kurusu," diye homurdanıyor Wolfe ve tam paniğe kapılmaya başlamışken Hunter bana doğru koşup bıçağı uzatıyor.

Donup kalıyorum, gözlerim onun üzerinde ve başını sallıyor. "Ben her zaman senin tarafındaydım," sesi alçak ve Wolfe'un kükreyerek bana ve Hunter'a doğru koştuğunu duyuyorum ve ona doğru güçle ilerliyorum, bıçak karnına saplanırken elim ileri atılıyor ve acının onu paramparça ettiğini görüyorum. Bıçağı hemen geri çekiyorum, elimden kaymasına izin veriyorum ve onun yere düşüşünü izlerken uyuşmuş hissediyorum, elini yarasına bastırıyor ve başını iki yana sallayarak tehditkâr bir kahkaha atıyor.

"İlk kez mi bıçak kullanıyorsun?" diye benimle alay ediyor ve yavaşça ayağa kalkıyor, "Bundan daha fazlası gerekecek..." ama Wolfe'un bir yığın halinde yere düştüğünü ve Hunter'ın elinde yeni kanlanmış bıçağı tuttuğunu görünce gözlerim açılıyor.

Şoktayım, gözlerim cansız Wolfe'a takılmış durumda ve Hunter'a bakmak için yavaşça başımı kaldırıyorum.

"Hunter," sesim titriyor.

"Bunun sona ermesinin tek yolu buydu. Durmayacaktı ve Amora'ya nasıl davrandığına ve ona yapmakla tehdit ettiği şeylere tanık olmaya dayanamadım. Xavier'e kızgındım ama bu onun hatası değildi. İhbar edilmişti. Bunu biliyordum. Xavier ile bir anlaşma yaptım; ben her zaman senin tarafındaydım." Bana doğru bir adım attı ve elimi sıkmak için elini uzattı.

Ona bakıyorum, kardeşinin kanının onu kapladığını gördüğümde midem bulanıyor.

"Özür dilerim," diyor yüzünü buruşturarak, elini kot pantolonuna sürttükten sonra tekrar uzatırken. Tokalaşmasını kabul ediyorum, tüm bu süre boyunca zihnim ne olduğunu anlamaya çalışıyor.

"Polis yakında burada olacak, bu benden... şimdi git ve onu bul," diyerek geri çekildi, bıçağı yere bıraktı ve yavaşça kardeşinin cesedinin yanına oturdu.

"Kaybınız için üzgünüm," diye fısıldıyorum ve o da yumuşak bir şekilde başını sallıyor, elini Wolfe'un sırtına koyuyor.

"Bazı şeylerin sona ermesi gerekir, aile olsun ya da olmasın..." sesi çakıl

taşlarıyla doluydu ve arkama bakmadan odadan çıktım.

Amora'yı bulmam gerekiyordu.

ŞAFTÖR EİEtY-EILHt

AMORA

DÜĞÜN GÜNÜ

MERDİVENLERDEN AŞAĞI KOŞTUM VE BABAMIN ORADA DURDUĞUNU GÖRDÜM.

"Amora?"

"Baba," diye atılıyorum ona ve kolları beni sıkıca sarıyor. "Sorun nedir?"

"Wolfe ve Titus kavga ediyor."

Babamın iç çektiğini duydum.

"Bırak dövüşsünler, içlerinden atmaları gerek." Ondan uzaklaşıyorum ve yüz ifadem sertleşiyor.

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Güven bana, iyi olacaklar, şimdi gel, gitmeliyiz..." babam parmaklarını bileğime doladı ve beni arkasından tekmeleyerek ve çığlık atarak araba yoluna sürükledi.

BOĞAZIMDA YANAN BÜYÜK YUMRUYU YUTUYORUM, GÖZLERİM

Gözlerim kızarmış ve kan çanağına dönmüştü ama ağlamayı reddediyordum.

Bugün olmaz.

Büyük, koyu ahşap kemerli kapıların önünde duruyoruz ve kalbim göğsümde tekliyor.

Kolum babamın koluna dolanıyor ve o da bana sıkıca sarılıyor.

Müzik sesi çalmaya başlıyor ve bir ölüm marşına benziyor.

"Çok güzel görünüyorsun Amora," diyor sessizce, kapılar yavaşça açılmaya başladığında ve ben başımı eğip gözlerimi yere sabitliyorum. Yukarı bakamıyorum. Bakmak istemiyorum.

Bakıp da Wolfe'un orada dikildiğini görmek istemiyorum. Titus ve Wolfe'un kavga ettiği evden ayrılalı kırk dakika olmuştu ama babam iki adamın da iyi olduğunu ve Wolfe'un beni mihrapta beklediğini söyledi. Attığım her adımda beni tüketen ve kaderime daha da yaklaştıran kalp kırıklığını görmezden geldim.

Babamın gerçekten şakacı olduğunu düşünmüştüm. En çılgın rüyalarımdaya bile bana bunu yapacağını düşünmemiştim.

Kafamda yavaşça sayıyorum, *bir, iki, üç, dört...*

"O küçük otuzbirciyi öldüreceğim," diye küfrettiğini duyuyorum babamın ve kafamı kaldırdığımda Titus'un mihrapta durduğunu görüyorum, yara bere içinde ve kanlar içinde ama oradaydı.

Wolfe değil.

"Titus?" Ona yaklaşırken fısıldıyorum, babamın tutuşu sıklaşıyor Ben.

"Alacakaranlık," diye gülümsüyor ve gözlerim onun güzel ama yıpranmış vücudunda geziniyor. ve şişmiş bir yüz.

O burada.

"Burada ne yapıyorsun?" Wolfe'un her an koridora fırlayabileceğini düşünerek arkama bakarken sesim gergin çıkıyor. Herkesin bana baktığını hissediyorum ve yanaklarım kızarmaya başlıyor.

"Seni almasına izin veremezdim, sen benimsin Küçük Kırmızı, dün hayatımın geri kalanında sahip olmam için yeterli değildi. Bugüne ve yarına da ihtiyacım vardı."

Elimi babamın elinden güçlükle çekiyorum ve Titus'a doğru adım atıyorum, iki basamağı tırmanarak şimdi onun önünde duruyorum.

Babam bize doğru adım atarak, "Seni Tanrı'nın gözleri önünde dövdürtme bana Titty," diye homurdandı.

"Planda bir değişiklik oldu..." Titus o arsız sırtışıyla, kafası tamamen karışmış görünen papaza bakıyor.

"Twilight?" Titus usulca söylüyor ve kalbim göğsümde eriyor, "Gidelim mi?"

Gözlerim yaşlarla doluyor ve tekrar tekrar başımı sallıyorum.

"Evet," diye mırıldanıyorum, gözyaşlarımı durdurmak için alt dudağımı ısırıyorum.

"Planı mahvetmek zorundaydın. Benim iyi uygulanmış planım ve sen onu mahvettin..." Babam dönüp kilisenin göz alıcı tavanına bakıyor ve hayal kırıklığı içinde başını sallıyor, "yine mi?"

İçini çekiyor, kiliseye bakıyor, parmaklarını şıklatıyor ve sıralardan teker teker ayağa kalkan adamları görüyorum.

"Gidin ve evi arayın," diye emrediyor ve adamlar binadan dışarı koşuyor ve ben şaşkın bir şekilde babama bakıyorum.

"Sonra açıklarım... şimdi, hadi. Halletmemiz gereken şeyler var." Elini kaldırdı ve parmaklarını döndürdü. Yüzünü bana dönüyor, öne doğru adım atıyor ve yanağıma yumuşak bir öpücük kondururken basamakları tırmanıyor.

"Seni seviyorum Amora," diyor yumuşak ve sessiz bir sesle, sadece benim duyabileceğim şekilde ve babamın Titus'a doğru dönüp elini Titus'un göğsüne koyduktan sonra hafifçe okşamasını izlerken yanağımdan tek bir damla yaş süzülüyor. "Seni kutsuyorum Titus," diyerek başını eğiyor ve dönerek uzaklaşıp mutluluk gözyaşları döken annemin yanına oturuyor, Betty ona bir mendil uzatırken bir yandan da kendi gözlerini siliyor. Gözlerim kardeşlerimi arıyor ve gurur onları sarıyor, bu da tenimi karıncalandırıyor.

"Bundan emin misin?" Tüm dikkatimi Titus'a verirken fısıldıyorum ve içimden heyecan ve endişe geçiyor.

"Hiç bu kadar emin olmamıştım, karıcığım."

Papaz odadakilere hitap etmeden önce yüzünde şaşkın bir ifadeyle ikimize baktığında yanağımın içini ısırıyorum.

"Sevgililer, bugün burada toplanmış bulunuyoruz..."

EPILOG

AMORA

BAŞIMI TITUS'UN GÖĞSÜNE YASLIYORUM VE KENDİMİ HUZURLU
HISSEDİYORUM. PARMAKLARI

Fırtınalı evliliğimizi tamamladıktan sonra sessizce uzanırken çıplak
sırtımda bir aşağı bir yukarı. Dün ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok,
olmasını da istemiyorum, sadece onun kollarında yattığım için minnettarım.
Ona sonsuza kadar bağlıyım, yasal olarak.

Parmaklarımın göğsünün üzerinde küçük daireler çizmesine izin
veriyorum ve ciğerlerini doldurduğu derin nefes alışını duyuyorum.

"Bu bir rüya mı?" Ona bakmak için boynumu yukarı kaldırıyorum ve
başparmağı alt dudağımın üzerinden geçiyor.

"Hayır Alacakaranlık, bu bir rüya değil." Sesi alçak ve puslu, dudakları
dudaklarımda gezinirken bedenimi onunkine değdiriyorum. İri eli karnımın
alt kısmında dururken dudaklarına karşı gülümsüyorum.

"Artık gerçek gibi geliyor... Bebeğimizi düşünmek istemiyordum ama
şimdi," diye duraklıyor ve güzel mavi gözleri benimkiler arasında gidip
gelir. "Artık heyecanlanabiliyorum, kaderimde kaybetmek olan birini
sevmek istemiyordum."

"Bebeğimiz..." Kalbim göğsümde çırpınırken gözyaşlarımı geri
kırpyorum. "Bebeğimiz," dudakları bir kez daha dudaklarıma
çarparken bana bakıyor.

LONDRA'NIN ARKA SOKAKLARINDA EL ELE YÜRÜYÖRÖZ VE BEN

Özgür. Zincirlenmiş hissettiğim hayattan kurtuldum. Yaşamam gereken
hayattan özgür. Ama işte buradayım, parmaklarım onunkilere bağlı ve bu
adama öylesine aşığım ki beni korkutuyor.

Harrods'ın önünde duruyoruz ve Titus'a bakıyorum, kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor.

"Bizim alyansımız yok, Küçük Kırmızı." Eğilip kolunu sırtıma doluyor ve bizi beden bedene çekerken burnu benimkine sürtünüyor. "Dünyanın senin benim olduğunu görmesini istiyorum," beni dükkâna sürüklemekten önce usulca öpüyor ve içim ona duyduğum arzuyla alev alev yanıyor.

Beni bir tezgâha götürüyor ve ikonik *Cartier* tabelasını görüyorum. Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

"Titus, ben bir *Haribo* yüzüğüyle mutlu olurum," diye onu dürtüyorum ve önümdeki fiyatları görünce gözlerim açılıyor.

"Biliyorum bebeğim, ama sen bir *Haribo* yüzüğünden çok daha fazlasını hak ediyorsun." Göz kırıyor ve satıcı kadın opal gözlerinde yanıp sönen pound işaretleriyle neredeyse ona doğru sıçırıyor.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor, Titus'a gülümserken elleri arkasında.

Bir saat sonra, ikimizin de yüzük parmaklarına birbirine uyan altın, ince bantlar sarılmıştı.

"Umursamaz mıyız?" Titus'un park ettiği yere geri dönerken elini sıkıyorum.

"Kesinlikle," diye sırtıyor ve bir boşluk belirdiğinde beni yolun karşısına geçiriyor. "Kızınız bunu nasıl karşılayacak?" Geri çekilirken sormadan edemiyorum.

kaldırıma.

"Bunu ben eve geldiğimde hallederiz" diyor ve sesindeki sakinlik beni rahatlatıyor.

"Seninle eve gelmek istiyorum, burada kalmak istemiyorum ve arkadaşların ve ailen New York'a dönmüşken senden burada kalmanı istemeyeceğim."

Aniden durup bana doğru dönüyor ve yüzündeki şok ifadesini görüyorum.

"Peki ya aileniz ve arkadaşlarınız?" diye soruyor, yüzüne sert bir ifade yerleşmiş.

"Bensiz de yaşayacaklar, hayatımı kendi ellerime almamın ve istediğimi yapmamın zamanı geldi. Kanatlarımı açmalı ve özgürlüğümü bulmalıyım." Omuz silkiyorum ve Titus gülüyor, beni öperken işlek kaldırımda bana sarılıyor.

Babam bizi kütüphanede aradığında eve geleli çok olmamıştı. Ben bir kitabın içinde kaybolmuştum, Titus ise telefonunda uçağını kaçırdıktan sonra yeniden rezervasyon yaptırmaya çalışıyordu.

Hiçbir arkadaşı evlendiğimizi bilmiyor.

Arkadaşlarından hiçbiri hamile olduğumu bilmiyor ve bunu öğrenmeleri beni endişelendiriyor.

"Amora, sen ve Titty akşam yemeği için yemek odasında bize katılabilir misiniz?" diye soruyor kapı çerçevesine yaslanırken usulca. Gözlerim bana yumuşak bir baş selamı veren Titus'a kayıyor. Beni evlendirdiğinden beri babamla bir kez bile konuşmadım ama bir noktada konuşmamız gerektiğini biliyorum, böylece bana son birkaç haftada neler olduğunu anlatabilir.

"Tamam," diye ayağa kalkıyorum, Titus'un elimi tutması için elimi uzatıyorum ve parmaklarını benimkilerle birleştirdiğinde içimde bir sevgi patlaması yaşıyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor babam nefesinin altından ve ben kıkırdamama engel olamıyorum.

Yemek odasına girip annemi, Xander'ı, Ezekeil'i ve Betty'yi orada otururken gördüğümde içimdeki sinirler zangırdıyor. Betty'ye kızgın değilim. Ona asla kızgın olamam. Yanına oturduğumda ona küçük bir gülümseme veriyorum ve zayıf eli kalkıp masanın üzerine koyduğumda benimkinin üzerine kapanıyor.

"Seni özledim," diye neredeyse mani oluyor ve gözlerinde dans eden yaşları görebiliyorum.

"Ben de seni özledim."

"Beni özledin mi?" diye soruyor babam masanın başındaki yerini alırken.

"Hayır," ona dönüyorum ve gülümsüyorum, Titus yanıma geliyor ve sessizce gülerken omuzlarının hareket ettiğini görüyorum.

"Büyüleyici."

"Döndüğüne sevindik," diye söze giriyor Xander, yüzünü maskeleyen suçluluk duygusunu görebiliyorum ve kalbim göğsümde sıkışıyor.

Kardeşlerime sıkı bir gülümseme attım. Xander'ı affetmeye henüz hazır değildim. Ezekeil'e hiç kızmamıştım. Dürüst olmak gerekirse onun da benim gibi karanlıkta olduğunu düşünüyordum.

Annemin gözleri bana dikilmişti ve ben de ona yumuşak bir baş selamı verdim.

"Sanırım ele alınması gereken birkaç konu var," diye boğazını temizliyor babam.

"Öyle mi?" diye tersliyor annem babama ve ben dudaklarımı büküyorum. "Royal, lütfen..." babam başını eğip gözlerini kapatıyor. "Ne?" Kafası karışmış gibi davranıyor.

"Her şeyi berbat ettim, biliyorum. Özür diledim..." duraklıyor, odaya bakıyor, "Tanrı biliyor ki özür diledim," diye homurdanıyor ve ben kucağıma bakıyorum.

Titus'un eli gizlice kucağıma giriyor ve kalçama dayanıyor.

"Sözlerin hiçbir anlamı yok, bunu kanıtlamalısın ki hala kanıtlayamadın" diyerek başını iki yana sallıyor ve kırmızı şarabına uzanıp başını iki yana sallıyor.

"Kırmızı..." babamın çenesi geriliyor ve yumrukları beyaz masa örtüsünü kavırıyor.

"Sinirli sinirli," diye tiksintiyle bağırıyor ve dudağının ağzının köşesinde hafifçe kıvrılmasını kaçırıyorum. Onunla oynuyor.

Ellerini yüksek sesle birbirine vururken "Doğru," diye gürlüyor sesi. "Herkes çenesini kapatsın ve açıklamama izin versin."

Xander yanaklarını şişiriyor ve Ezeziel sadece oturup dinliyor, gözleri babama sabitlenmiş. Titus'un bacağındaki tutuşu sıkılaşıyor ve derin bir nefes veriyorum.

"Siz gerçekten Amora'yı, kızımı, bebeğimi o sik kafalıya öylece vereceğimi mi sanıyorsunuz?"

"Şey... sen yaptın," diye söze giriyor Ezeziel ve babam ona ölümcül bir bakış fırlatıyor. "İsteyerek olmadı!" diyerek elini hayal kırıklığıyla saçlarının arasından geçiriyor. "Aşktan değildi, değil mi?" diye çıkışıyor annem ve gözlerim suyuma uzanırken genişliyor.

"Kraliyet Lucifer'e yemin ederim ki," diye yan gözle anneme bakıyor ve annem omuzlarını silkiyor. "Lütfen, bırak da konuşayım," diye sızlanıyor ve ne kadar sönüklediğini görebiliyorum.

"Baba..." Bir süre sonra, "devam et... hikayeyi kendi açımdan anlat" dedim ve bunu alaycı ya da küçümseyici bir tavırla söylemiyorum, anlatmasını istiyorum. Söyleyecek bir şeyi var, dolayısıyla aklımdan geçenleri hepimize anlatabilmeli.

"Teşekkür ederim sevgilim," diyerek bana usulca gülümsüyor ve kalbimin göğsümde ısındığını hissediyorum.

"Gerçek şu ki... Şövalye Kardeşler Amora'yı istediler çünkü babalarını öldürdüm. Haklı olarak, eminim sizin de isteyeceğiniz gibi kan istiyorlardı..." duraksayıp dikkatini Xander ve Ezeziel'e çevirdi ve ikisi de onaylarcasına başlarını salladı.

"Doğru," diye başını sallıyor, "ama bir gün onları Amora'nın kokusundan uzaklaştıracak bir şeyler bulmaya çalışırken, yüksek mevkilerden biri bana yaklaştı.

Polis teşkilatında. Daha önce onlarla hiç muhatap olmadım, olmak zorunda da kalmadım. İşimde her zaman temizdim; benim için çalışan insanlar vardı, bu yüzden hiç yakalanmadım... Bartholomew Knight'a kadar." Bir an durdu, üst dudağını yalayıp ıslattı.

"Lütfen devam et," diye annem onu zorluyor ama annem onu görmezden geliyor.

"Şövalye kardeşleri istediler; yardım için *bana* geldiler, ben de bunu bir avantaj olarak değerlendirdim. Amora'yı verdim, o da onlara Şövalye Kardeşleri verdi. Kolayca verdiğim bir karar değildi, çok uykusuz kaldım çünkü anlaşmanın ne kadar adil görüldüğünü ya da bana nasıl yardımcı olacağını göremiyordum. Bir hafta sonra onlarla tekrar görüştüm ve anlaşmayı kabul edeceğimi söyledim ama o el sıkışmayla birlikte işim de gitti. Her şey benim üzerimdeydi. Tüm işler, temizlikler... hatta arkadaşının rock yıldızıyla olan küçük sorunu bile ortaya çıkarıldı." Bir an Titus'a baktı. "Şantaj yaptılar ve onlara yardım etmeyi kabul edersem bir daha hapishane yüzü görmeyeceğime söz verdiler. Sicilim temizlenecekti. Ben de kabul ettim. Üzerimde, bir aile olarak üzerimizde çok fazla yük vardı ve her birinizi bir şekilde bu yaşam tarzına dahil ettiğim ve sarmaladığım için nefret ediyorum. Karımla tanışmadan önce..." anneme o kadar büyük bir hayranlıkla bakıyor ki gözlerimin arkasından yaşların süzüldüğünü hissediyorum, "Hiçbir şey umurumda değildi ama aşık olur olmaz her şey bir şekilde değişti. İşler artık iş olmaktan çıktı. Aldığım her can, bir babayı, bir anneyi, bir çocuğu, bir büyükbabayı aldığımı bilmenin ağır yükü olarak çöktü omuzlarıma... Ellerime kan bulaşmıştı ve ne kadar çıkarmaya çalışsam da çıkaramıyordum. Ölümle lekelenmiştim." İç geçirdi ve vücudu bana doğru döndü, kollarını masanın üzerine uzattı ve ben de elimi onunkinin üzerine koydum.

"Bu boktan satranç oyununda seni piyon olarak kullanmak zorunda kaldığım için üzgünüm ama bunun yapılması gerekiyordu. Titus'u burada istediğimi biliyordum; seni korumak için elinden gelenin fazlasını yapacağını biliyordum çünkü o da bir baba..." Babamın sıcak bakışları Titus'a odaklandığında buz gibi oluyor. "Yine de seni hamile bırakıp sonra da seninle evlenmesini beklemiyordum," diye homurdanıyor ve Xander'ın öksürdüğünü, Ezeziel'in de şarabını masanın üzerine tükürdüğünü duyuyorum.

"Ne!?" diyorlar hep bir ağızdan ve gözlerim açılıyor.

"Sürprizeee," diyorum yüksek bir ses tonuyla ve yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Odaklanın çocuklar," babam abartılı bir şekilde gözlerini deviriyor ve elini masaya vuruyor, böylece herkes tekrar ona bakıyor.

"Planımız polisin Wolfe'u kiliseden alıp onunla ilgilenmesiydi. Hunter'ı en başından beri yanımıza almayı başardık. O da

o hayat için yaratılmamıştı; Wolfe ve Bartholomew ile aynı kumaştan kesilmemişti. O farklıydı. Nazikti ve yardım etmek istiyordu. Eğer her şey planlandığı gibi gitseydi," babam duraksıyor ve Titus'a yan gözle bakıyor, "Amora hiçbir zaman gerçek bir tehlike altında olmayacaktı çünkü Hunter o oradayken her zaman gözümüz kulağımız olacaktı. Titus'a sadece her ihtimale karşı ihtiyacım vardı. Sadece kardeşini öldüreceğini hiç düşünmemiştim... biz de öyle düşünmüştük."

Yüzümün rengi soluyor ve birden midem bulanıyor.

"Polis gidip mekânı aradığında Wolfe'un cesedi kayıptı."

Titus'un koltuğunda sertleşmesini izliyorum, sertçe yutkunuyor.

"Wolfe hâlâ dışarıda mı?" Sesimdeki panik belli oluyor.

"Dürüst olmak gerekirse?" diyor babam usulca, "Hiçbir fikrim yok, ama sadece burada ve şimdi olana odaklanmamız gerekiyor. Bu hiç kolay olmadı ve Titus'un sırtına sert bir tokat atıp neredeyse öksürmesine neden olana kadar da iyi uygulanmış bir plandı," diyor babam, "araya girip planın içine etmek zorunda kaldı. Öyle değil mi?"

Titus yanaklarını şişirerek sandalyesinde dik oturur.

"Ama," dedi babam sonunda bakışlarını kaçırarak, "önemli olan tek şey burada olman, güvende olman ve sana gerçek bir cehennem yaşattığım için çok üzgünüm. Beni affedebilecek misin bilmiyorum ama lütfen şunu bil Amora, sevgilim... Seni ondan geri almak için dünyayı yakıp kül edebilirdim. Hepsi bir oyundu ve işe yaradı ama seni yem olarak kullandığım için üzgünüm." Ve ne kadar yıkıldığını görebiliyorum, sesi çatlıyor ve gözleri cam gibi oluyor.

"Baba," diye fısıldıyorum, sesim titreyerek ayağa kalkıyorum ve o hala otururken kollarımı omuzlarına atıyorum, kulağına fısıldarken ona tutunuyorum, "Seni affediyorum."

Burnunu çekiyor, kolunu yukarı kıvrıyor ve pozisyonumuzu korurken elini omzuma koyuyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum ve babamın gözleri karnıma düşüyor.

"Ve bu küçüğün zarar görmemesine çok sevindim, çünkü Wolfe bunu deneseydi onu lime lime etmeye hazırdım." Titus'un boğazını temizlediğini duyduğumda kaskatı kesildim.

"Ne?" diye homurdanıyor babam.

"Bu yüzden onunla dövüştüm... o denedi..." Titus öksürüyor ve koltuğunu karıştırıyor. Babam hiçbir şey söylemiyor ama Titus'un ne demek istediğini çok iyi biliyor

ve soğuk bir ürpertinin beni kapladığını hissediyorum. "Hunter bana bıçağı uzattı, onu bıçakladım ama yine de ayağa kalktı ve yere düştü..."

Babamın gözleri kapanıyor ve yavaşça nefes aldığını görüyorum.

"*Gerçekten* ölüp ölmediğini kontrol ettiniz mi?" Babam soruyor ve Titus'un yüzü soluyor.

"Çok fazla kan vardı... Sanırım..." sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve gözlerim sevdiğim adama takılıyor. "Sadece Amora'ya ulaşmak istedim, koridorun başında onu bekliyor olmak istedim..." sanki hayal kırıklığı içini yiyip bitiriyormuş gibi başını iki yana sallıyor.

"Titus," babamın sesi yumuşak, "bunun için kendini hırpalama. Sen doğru olanı yaptın, işini yaptın... Amora'yı korudun." Küçük bir gülümseme veriyor. "Teşekkür ederim oğlum," diye yavaşça Titus'a başını sallıyor ve ben de bunu geri adım atıp kocamın yanındaki yerimi almak için bir işaret olarak kabul ediyorum.

Sonunda birbirlerine saygı duymaya başladılar.

Ve bu benim ve bebeğimizin sayesinde oldu.

Çünkü ikisi de bana ya da onlara bir şey olmasına izin vermezdi.

Annemin kalkıp babamın kucağına yerleştiğini gördüğümde hepimiz rahat ve hafif bir sohbe dalıyoruz.

"Sana hâlâ kızgınlım..." diye fısıldıyor annem babamın dudaklarına, "ama seni affediyorum," ve babamın, karısının tekrar kendi tarafında olmasından dolayı söndüğünü görüyorum. Babamın annemin kulağına bir şeyler fısıldadığını ve annemin bir kız öğrenci gibi kıkırdadığını izliyorum.

İğrenç.

"Paylaştığımıza göre..." Boğazımı temizliyorum, kalbim göğsümde dört nala atıyor ve tüm gözler kalkıp üzerime yerleşiyor.

"Ne oldu?" Annem kaşları çatılmış bir halde

soruyor. "New York'a taşınıyorum."

Oda sessizliğe gömülüyor ve babamın boğazındaki kısık gümbürtünün odayı doldurduğunu duyabiliyorum. Yüzünde yavaş bir gülümseme belirdiğinde irkiliyorum, içimde panik dolaşiyor.

"Görünüşe göre Archibalds taşınıyor!" Sesi odanın içinde yankılanıyor.

"Ne oluyor lan?" Titus'un bağırıldığını duyuyorum ve babam gürültülü bir kahkaha atıyor.

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın, Titty. Ben senin kayınpederinim." Titus'a göz kırpmıyor, sonra kollarını anneme doluyor ve birden hayatımda her şey yoluna girmiş gibi hissediyorum.

Her bir parçasını.

TITUS

JFK'de uçaktan indik ve söz verdiği gibi Kaleb orada bizi bekliyordu.

"Hazır mısın Twilight?" diye başını sallıyor, eli elimde sıkılaşıyor. Gergin olduğunu biliyorum, lanet olsun, ben de gerginim ama ikimiz de bunun doğru hamle olduğunu biliyoruz.

Şeytan olarak da bilinen kayınpederim New York'a taşınmadan önce kendimize ayıracak bir haftamız var.

Yanında duran Connie'nin heyecandan hoplayıp zıpladığını görüyorum ve gülümsemem genişliyor.

Arkadaşlarımla aramızdaki mesafeyi kapatırken ona "Gergin olma Küçük Kırmızı," diye fısıldıyorum.

"Titus," diye gürlüyor Kaleb kollarını bana dolayıp sırtımı sıvazlarken.

"Selam dostum," diye gülümsüyorum ona sarılırken ve onu ne kadar özlediğimi ancak şimdi fark ediyorum.

Geri çekiliyorum, sonra Connie'yi kollarıma alıyorum.

"Seni görmek güzel Titus, lanet olsun, seni özledik." Geri adım atıyor ve gözleri yüzümde geziniyor, "İngiltere sana çok yakışmış."

Amora'ya bakmadan önce gülümsüyorum ve başparmağım onun başparmağı ile işaret parmağı arasında geziniyor.

"Öyle, değil mi?" diye gülümsedikten sonra dikkatimi tekrar arkadaşlarıma yöneltiyorum. "Çocuklar, bu Amora. Amora, bunlar Kaleb ve Connie."

Amora elini Kaleb'e uzatırken kızarıyor ama Kaleb ona uzanıyor ve onu kendine çekiyor, sıkıyor ama elimi bırakmıyor.

"Hey Red, nasılsın? En iyi arkadaşımın buzdan kalbini eriten kızla tanışmak çok güzel." Kıkırdıyor ve sonra Connie sarılmak için yaklaşıyor.

"Özür dilerim, biz kucaklaşırız," diyerek kolunu Amora'nın koluna doluyor ve uzaklaşıyor. Onu omzunun üzerinden bana bakarken yakalıyorum ve bana tatlı bir gülümseme veriyor.

"Demek aşık oldun."

Kaleb kolunu omuzlarıma doladığında "Dostum, öyle mi?" diye gülüyorum. "O kadar sert düştüm ki."

"Sence Arizona bu haberi nasıl karşılayacak?"

"Hiçbir fikrim yok," diye dudaklarımı yuvarlıyorum ve içime bir endişe saplandığını hissediyorum.

Hiçbir fikrim yok.

CADDENİN AŞAĞISINDA BİR BARIN ÖNÜNE YANAŞTIK VE BEN kaşlar.

"Neden buradayız?" Soruyorum ve pencereden dışarı, ayrılırken içki içtiğimiz ve öğle yemeği yediğimiz bara bakıyorum.

"Çocuklar burada, daha fazla beklemek istemediler," diyerek omuz silkiyor Kaleb ve motoru kapatıyor. Connie'nin Amora'yla sohbet ettiğini duyabiliyorum ve onun tek yaptığı gülümsemek. Kahretsin, yanakları ağrıyor olmalı.

Arabadan atlayıp Amora'nın yanına koşuyorum ve elini tutup onu kaldırıma doğru yönlendiriyorum.

"Bunun için üzgünüm... Hiçbir fikrim yoktu," diyerek özür dileyen bir omuz silkiyorum ve o da bana göz kırpmıyor.

"Özür dilemene gerek yok, herkesle tanışmak için sabırsızlanıyorum" diyerek ayak parmaklarının ucuna basarak yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Haydi aşk kuşları, gidelim," diye sesleniyor Kaleb, parmakları Connie'ninkileri bulurken ve biz de onları bara kadar takip ediyoruz.

Keaton, Killian, Reese ve Nate'i hemen fark ediyorum. Keaton'ın gözleri açılıyor ve beni görünce şok olmuş gibi görünüyor, ama nedenini bilmiyorum ve bu midemin dibe vurmasına neden oluyor ve içimi bir huzursuzluk kaplıyor.

"Titus," diye sesleniyor Killian, kabinden kalkıp elimi sıkıyor ve sıkıca kavıyor.

"Seni gördüğüme sevindim dostum, umarım her şey yolundadır," sesim Cuma akşamı sohbetinden daha yüksek çıkıyor ve Killian sadece başını sallıyor. Nate elini kaldırıp gözlüklerini burnuna doğru itiyor ve bu gece ondan alacağımın bu kadar olduğunu biliyorum.

Keaton oturduğu yerde kalıyor ve gözlerim ona takıldığında gülümsüyor.

"Düzgün bir merhaba alamayacak mıyım?" Ayağa kalkmasını beklerken sırtıyorum ve bir süre sonra ayağa kalkıyor ama kendini garip hissettiğini belli etmeden.

"Hey dostum," Keaton omzumu sıkıyor, sonra elini Amora'ya uzatıyor. "Beni tanıştıracak mısın?" Başını karıma doğru eğdi.

"Bu Amora, karım. Amora, bu da Keaton." Kolumu beline dolayıp onu kendime çekiyorum ve gözlerinin içimi yaktığını hissedebiliyorum.

"Oh, ve Keaton." "Sanırım çantama sahte prezervatif koymuş olabilirsiniz çünkü Amora da hamile." diye sesleniyorum.

İşte o zaman herkesin yüzünü görüyorum, gözleri kocaman ve havada yoğun bir gerilim var.

"Ne oluyor lan?!" Arizona'nın sesinin içime işlediğini duyuyorum ve donup kalıyorum.

vR\ONv

Uyuşmuş durumdayım.

Zaten bir ebeveyn tarafından unutulmuştum ve şimdi yerime bir başkası geçecek.

Zavallı küçük Arizona kimsenin umurunda olmayacak.

Elbette babamın yeniden aşkı bulmasını istiyordum ama benden biraz daha büyük bir kızla değil. Daha da kötüsü, onunla evlendi ve onu hamile bıraktı. Bundan daha mı kötü!? *Benden* önce arkadaşlarına söylemiş.

Ama endişelenme baba... Görünüşe göre sır saklayan tek kişi ben değilim.

Dizüstü bilgisayarımı açıp kapının sürgülü olduğundan emin olduktan sonra web sohbetimi açıyorum.

TallDarkandHandsome sohbete katıldı.

Gülümsüyorum.

En sevdiğim hayranım.

İyi akşamlar yakışıklı.

Aynada kendimi gözden geçirirken klavyemde bir şeyler yazıyorum. Kırmızı, dantelli bir sütyen, ona uygun bir askılı kemer, fildişi çoraplar ve kasıksız külot.

Tam istediği gibi.

Bu gece için uygun bir ruh halinde değildim ama aynı zamanda kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı ve bunun yardımcı olacağı kesindi.

Yatağın üzerine serilmiş oyuncaklarıma bakıyorum ve içimi bir heyecan kaplıyor.

TallDarkandHandome: Evening Vixen.

Tamam, ben doktor değilim. Hem de hiç değilim.

Bir doktorla tek ortak noktam her gün çok sayıda insan görmem.

Ama şimdilik bu kadar yeter.

Şimdi intikam alma zamanıydı ve Bay *TallDarkandHandsome* bunun için mükemmel bir panzehirdi.

Dediğim gibi, sırrı olan sadece onlar değildi.
İhanet en iyi babanın en iyi arkadaşının yanında sıcak servis edilirdi.

SON

Yasak Aşk Serisi'nin üçüncü kitabı olan İhanet, Arizona ve Keaton'ı takip edecek.

Bu bir yaş farkı, babanın en iyi arkadaşı ve yasak aşk bağlantılı bağımsız bir kitap.

*Titus, Amora, Kaleb, Connie, Nate, Killian, Reese, Royal ve hatta Xavier...
evet, o huysuz piç beni rahat bırakmıyor ama en azından
Emekli olacaksın, değil mi?*

Xavier ve Royal'in sonsuza dek mutlu sonlarını okumak isterseniz, onları
burada bulabilirsiniz:

<http://mybook.to/XavierSL>

TEŞEKKÜRLER

Okuyucularım, Nefret'i okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım Amora ve Titus'un hikâyesini sevmiş ve birkaç tanıdık yüz görmekten keyif almışsınızdır.

Kitap bloggerlarıma, yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Kapak açıklamalarımı paylaştığınız, hikayelerim için düzenlemeler ve teaser'lar hazırlayıp paylaştığınız, kitaplarımın tavsiyeleri, Reel'ler, TikTok videoları ve düzenlemeler.

Desteyinizin benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezsiniz. Benim için dünyalara bedel. Teşekkür ederim, teşekkür ederim. Sonsuza dek minnettarım.

BETA'larım Carrie, Jordan ve Holly, The Loathing'in ilk taslağını okuduğunuz için teşekkür ederim, bu hikayenin şekillenmesine ne kadar yardımcı olduğunuzu ve geri bildirimlerinizi ve düşüncelerinizi ne kadar takdir ettiğimi asla bilemezsiniz. Titus ve arkadaşlarının diyaloglarındaki Amerikan terimleri ve argosu konusunda bana yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim.

Robyn, asistanım. Arkadaşım. Karanlık ve sapkın kız kardeşim. Su samurum. Bana katlandığın ve beni terk etmediğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Lütfen beni bırakma.

Asla.

Lea, editörüm. Her zamanki gibi harika bir iş çıkardığın için çok teşekkür ederim, sana minnettarım.

Leanne, bu kapağı bir kez daha parkın dışına çıkardın. Sana 2018'de mesaj attığım için çok minnettarım ve benimle kaldığın ve kararsızlığıma katlandığın için teşekkür ederim.

Pozlarım, Sophie ve Harriet, ekibime katıldığınız ve yaptığınız her şey için teşekkür ederim. Siz olmasanız kendimi kaybederdim.

Ömür boyu sürececek dostlar edindiğimi
biliyorum. Seni seviyorum.

Son olarak, kocam. Sen olmasaydın bu yolculuğa başlayamazdım. Bana inandığın ve daha da önemlisi beni pes etmemeye ve adım atmaya ittiğin için teşekkür ederim. Sen olmasaydın bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

The Loathing'i beğendiyseniz, lütfen arkadaşlarınıza anlatın ve sosyal medya platformlarınızda paylaşın ve lütfen, eğer yapabilirsiniz, bir yorum bıraktığınızdan emin olun.

Hepinizi seviyorum x

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.